AZTEK ÇAĞI

AGE OF AZTEC

James Lovegrove

KASSANDRA

AZTEK ÇAĞI

AZTEK ÇAĞI

James Lovegrove

Orijinal Adı: *Age of Aztec*

Kassandara Yayınları: 7
Solaris Serisi: 2

Kassandra Yayıncılık ve Dağıtım LTD. ŞTİ.
Sıraselviler Cad. No: 14/7
Beyoğlu - İstanbul

e-mail: kassandrayayincilik@gmail.com
Web: kassandra.com.tr

Yayına Hazırlayan: Ali Galip
Kapak İmaj: Marek Okon
Kapak Tasarım: Şahan Yatarkalkmaz
Redaksiyon: Onur Gayretli
Düzelti: Cüneyt Görür

Kayhan Matbaacılık San. Tic. Ltd. Şti.
Davutpaşa Cad. Güven Sanayi Sitesi C Blok, No 244
Topkapı İstanbul. Sertifika No: 12156
Tel: 0 212 576 01 36

ISBN: 978-605-63686-4-6

Orijinal Baskı: İlk baskı Solaris - Rebellion Publishing, 2012
Türkçe Baskı: Kassandra Yayıncılık, Nisan 2013

AZTEK ÇAĞI

James Lovegrove

Türkçesi: Nazlı Birgen

BÖLÜM BİR

LONDRA

I

4 Jaguar 1 Maymun 1 Ev (25 Kasım 2012 Pazar)

Boğucu sıcakların etkisini gösterdiği kış günlerinden birinde daha, Londra Zigguratı'nı çevreleyen meydan tıklım tıklım doluydu. Palmiye ağaçlarıyla çevrili meydanda toplanan binlerce insandan çoğu, iyi bir yer tutabilmek için bir gece önceden kamp kurmuş ve orada sabahlamışlardı. Diğer binlerce kişi, etkinliği dev ekranlardan takip etmek ve ölülerin çığlıklarını mümkün olduğunca yakından duyabilmek için hemen yandaki diğer sokaklara -Cheapside, Ludgate Hill, Paternoster Row- akın etmişti.

Her zamanki gibi bir bayram havası esiyordu. Seyyar satıcılar bağıra bağıra kalp şeklinde hamburgerler, yapış yapış kan kırmızı içecekler ve kafatası şeklinde şekerler satmaktaydılar. Az sonra, güneş doruk noktasına vardığında, her yeri kan götürecekti.

Jaguar Savaşçıları'nın oluşturduğu etten duvar, meydanı çevreleyen izleyicileri, tam ortadaki ana caddeden ayırıyordu. Altın zırhları ve kedi başı şeklindeki kaskları içinde parıldayan polisler kollarını kavuşturmuş tetikte bekliyorlar, diğer Jaguar Sa-

vaşçıları, bir bebek gibi taşıdıkları yıldırım tüfekleri ile ikili vardiya turları atıyorlardı. Bu tip olaylar için alışılagelenden çok daha fazlaydılar.

Ziggurata giden cadde, kan ayinine katılanların oluşturduğu sıra için ayrılmıştı. Aşağı yukarı yüz kişilik grup, sabırlı, istekli ve sakin görünüyordu. İçlerinden bazılarının yüzüne, gündüzsefası tohumu çiğneyerek veya birkaç sek *pulque* veya tekila içerek kendilerine anestezi uyguladıklarından olsa gerek, adeta bir rüya alemindeymişcesine bir ifade yerleşmişti. Ara sıra çocuklardan biri ağlamaya başlıyor ve ebeveynleri onları *"Rahiplerin elinden ölmek büyük bir onurdur. Tanrılar bütün kurbanları severler, ama gençlerin kurban edilmesini her şeyden daha çok severler. Biraz acı duyacaklar, fakat sonrasında Tamoachan'da tarifsiz bir mutluluğa kavuşacaklar. Sus canım, sus. Az sonra bitecek,"* diyerek telkin ediyorlardı.

Hayvanların gürültüsü insanların karmaşasına karışıyordu. Papağanlar palmiye yaprakları arasında sohbete dalmıştı. Maymunlar, çevre binaları yemyeşil bir kürk gibi saran asmalar ve sarmaşıklar arasında bağırarak sallanıyorlardı. Bir quetzal kuşu, tiz bir çığlıkla aniden uçuşa geçerek, gökkuşağı rengi tüyleriyle havada parlak bir ışık bıraktı ve onu görenlerin ağzı, mutluluktan açık kaldı. Bu, oldukça iyi bir işaretti. Quetzalcoatl'ın ta kendisi, kuşun gözlerinden onları izlemekte ve gidişattan memnuniyetini kendine özgü yollardan göstermekteydi.

Bir zamanlar tam da bu noktada, türünün en büyük ve en son örneklerinden biri olan bir Hristiyan mabedi yükselmekteydi. Yüzyıl önce aşağı yukarı bugün, İngiltere'nin Aztek İmparatorluk'un boyunduruğu altına girmeyi kabul etmesiyle birlikte, St. Paul Katedrali yerle bir edilmişti. Dinamitle parçalanan taşlar, heykeller ve ikonlar, bugünkü zigguratın temellerini ve balastlarını inşa etmekte kullanılmışlardı. İmparatorluk oldukça tutumluydu. Yamyamlığa da hiçbir şekilde karşı değildi.

Kızgın sıcak ve masmavi gökyüzünde kısa menzilli üç uçan disk gezinmekteydi. İki tanesinin üzerinde devletin resmi tele-

vizyon kanalı olan Güneş TV'nin logosu vardı. Üçüncüsü işe, aşağısındaki izleyici kitlesini büyük bir dikkatle takip eden Jaguar Savaşçıları'na ait vardiya aracıydı.

Ayini yönetecek olan rahip, saat tam on ikide zigguratın tepesindeki tapınaktan dışarıya çıktı. Kendisine, bir yardımcı grubu ve iki Jaguar Savaşçısı eşlik etmekteydi. Her ikisi de çavuş rütbeli olan savaşçılar, cüsseleri, silah kullanmaktaki yetenekleri ve görev uğruna ölme isteklerinin şüphe götürmezliği sayesinde bu kutsal görev için seçilmişlerdi. Rahip kollarını kaldırıp konuşmaya başlarken, çakmak gibi parıldayan gözlerle etrafı her yönde denetlemekteydiler.

Sesi, başlığının gösterişli tüylü kıvrımları arasında yerleştirilen mikrofon aracılığıyla meydandaki kitle iletişim sistemine aktarılan rahip, sözlerine "İngiltere halkı," diyerek başladı. "Bu güneş yılında bizleri elverişli bir iklim, zengin bir ekin ve sürekli bir ulusal refahla kutsayan tanrılara itaat etmek amacıyla, bu uğurlu günde bir araya geldik."

Tüm meydan ve çevresinden çığlıklar yükseldi. Rahibin söyledikleri doğruydu. Tartışmasız gayet iyi bir yıl geçirmişlerdi. *Chinampas* tarlaları bir dolu mısır vermişti. İzlanda'yla girilen bir sınır anlaşmazlığı, İngiltere lehine sonuçlanmıştı. Yaz mevsimi uzun sürmüş ve keyifli sıcaklar getirmiş, bunun yanı sıra rezervleri yeniden doldurmak ve ürünleri sulamak için gerekli olan yağmurdan da mahrum kalmamışlardı.

Rahip, "Tanrılara minnetkar olmamız için çokça sebep var," diyerek sözlerine devam etti. "Ve önümde tanrılar için kanlarını dökmeye hazır gönüllülerden, sivillerden oluşan bu uzun sırayı gördüğümde, bahsettiğim şükran duygusunun evrensel boyutta olduğunu anlıyorum. Sizler, cesur ve kutsanmış varlıklar," -kan ayinine katılanlara hitap ediyordu- "bize tüm verilenler için ne kadar minnetkat olduğumuzu, her şeyinizden feragat ederek gösteriyorsunuz. Bugün, yalnız tanrılar için değil, tüm yurttaşlarımız için canınızı veriyorsunuz. Döktüğünüz kan top-

larımızı besleyecek ve bizlere mutluluk ve refah dolu bir gelecek garanti edecek."

Rahibin sözlerini tamamlamasıyla birlikte, meydanı dolduran izleyiciler kendilerinden geçmişçesine tezahürat yapmaya başladılar. Kan ayinine katılanları övgülere boğarak üzerlerine avuç dolusu çiçek yaprakları fırlatıyorlardı. Katılımcılar bu ilgiyi seve seve kabul ediyor, içlerinden bazıları yumruklarını havaya kaldırarak selam veriyordu. Açıkçası, bundan daha büyük bir zafer anı düşünülemezdi. En sabırsız çocuklar bile sakinleşmişti. Hiç tanımadıkları tüm bu insanlardan yaptıklarının ne kadar muhteşem olduğunu duyduklarına göre, bunca övgüye değer bir şey yapıyor olmalıydılar.

Güneş TV'ye ait uçan yayın istasyonlarından biri, muhtemelen daha yakın bir açıdan daha iyi bir görüntü elde edebilmek için yaklaşık seksen metre alçaldı.

Rahip, davetkar bir el işaretiyle "Gelin öyleyse," dedi, "Merdivenleri çıkmaya başlayın, ruhlarınız az sonra Tamoanchan'a yükselecek."

İlk kurban bir adım öne çıktı. Londra Birinci Ligi'nin en başarılı *tlachtli* takımlarından birinin kaptanı ve adeta ulusal bir kahramandı. Tanınmışlığı sayesinde sıranın başında yer almaktaydı. Onun gibi ünlü ve zengin, gençliğinin baharında ve çok güzel bir mankenle henüz evli bir adamın, şüphesiz kaybedecek çok şeyi vardı. Tam da bu sebepten dolayı, olağan dışı cömertliğinin herkes tarafından farkedilmesi sonra derece doğru ve uygundu. Tüm şehitler aynı şekilde sınıflandırılamazdı.

Tlachtli oyuncusu, sahaların yıldızı olmasında başlıca etken olan korkusuzluğu ve daima üst seviyedeki formunu gözler önüne seren bir tutumla, zigguratın tepesine götüren üç yüz adımı bir çırpıda çıktı. İzleyicilerin coşkulu alkışları arasında, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle sunağın üzerine boylu boyunca sırt üstü uzandı. Üzerinde yalnızca bir peştemal vardı ve tüm vücuduna ayine özgü hoş aromalı yağlar sürmüştü. Çıplak, parlak

göğsünü sunduğu rahip, bir yandan kutsal cümleler mırıldarken diğer yandan sıkıca kavradığı obsidyen bıçaklı hançeri havaya kaldırdı.

Rahip, daha önceden çalışılmış, kuvvetli bir darbe ile *tlachtli* oyuncusunun göğsünü deldi. Açılan yaradan kan fışkırırken, genç adam aynı anda hem büyük bir mutluluk hem de acının ifadesi olan bir çığlıkla titreyerek can verdi. Rahip yardımcıları, cansız bedeni sunaktan kaldırıp çabucak göğüs kafesini açmaya ve kalbi sokup almaya giriştiler.

Henüz atmakta olan kalbi, altındaki ateş sürekli körüklenen üç ayaklı sehpanın üzerindeki geniş demir leğenin içine koydular. Cızırdayan kalp, gökyüzüne doğru bir duman bulutu bıraktı. O sırada rahip yardımcıları, parçalanmış cesedi zigguratın arkasına taşıdılar. İlk etapta etrafı çitle çevrili alana yuvarlanan cansız beden, daha sonra oradan götürülecekti.

Pişirilen kalp, şişe geçirilmiş olarak rahibe sunuldu. Ufak bir parça koparan rahip, gerisini fırlatıp attı. O öğleden sonra her kurbanın kalbine aynısını yapacak, yalnız ısırdığı parçalar giderek küçülecek ve en sonunda kendisine uzatılan kalbi yalnızca kemirmekle yetinecekti. Midesi, yalnızca bir gün içinde belli bir miktar eti hazmedebilirdi, ve insan kalbi sert, tatsız bir et parçasıydı.

Sonraki kurbanlar, *tlachtli* oyuncusuna göre daha yavaş ve isteksiz adımlarla merdivenleri grup halinde çıktılar. Bu dört adet İzlandalı üst düzey diplomat, ülkelerinin Başrahibi tarafından Faroe Adaları'ndaki balıkçılık hakları konusunda İngiltere'yle içine düşülen anlaşmazlığın resmi günah keçileri olarak seçilmişlerdi. Büyük Hatip, Faroe Adaları'nın resmen İngiltere'ye bağlı olduğunu ve İzlanda'nın ne ada sınırlarındaki sularda, ne de morina stokları üzerine hiçbir hak iddia edemeyeceğini belirtmişti. O ana kadar her iki ülkenin de gemileri çatışma halindeydi fakat Büyük Hatip'in hükmü kesindi ve İzlanda akıllıca bir tutumla şartları kabul etmişti.

Diplomatların kurban edilmesi, ortaya çıkan sorunu telafi etmenin bir yoluydu. Dördü de tamamen sersemleşene kadar içtiklerinden, ölüm karşısında sakin kalmayı başarabiliyor ve kendilerini oraya gönderenleri mahçup etmiyor gibiydi. Sunağa doğru ilerlerlerken, günahlardan arındıran tanrıça Tlazolteotl'a, sarhoşluktan ağızları kayarak dualar okuyorlardı. Kimin daha önce kurban edileceği konusunda neredeyse komik bir karmaşa ortamı oluşmuş, dördü de son ana kadar politik nezaketlerinden ödün vermeyerek diğerlerinin önce gitmesini istemişlerdi. En sonunda durumu yaş sırasına girerek çözdüler. Rahip, dört kurbanını da statülerinin gerektirdiği bir el çabukluğu ve duygusuzlukla öldürdükten sonra ayine devam etti.

Sırada üç nesil birlikte ölmeyi arzu eden aristokrat bir aile vardı. Yalnız hanedanlık onlarla birlikte ölmeyecekti. Tüm serveti üzerine alacak, bu garip ölüm vazifesinden muhaf tutulacak ve hanedanlık soyunu devam ettirecek bir erkek mirasçının hayatını bağışlamışlardı.

Güneş TV'nin uçan yayın istasyonu, altındaki çıkıntı neredeyse tapınak çatısının yalnızca birkaç metre üzerinde duracak kadar alçaldı. Negatif kütle sürücüsünün uğultusu, zigguratın taş duvarlarına çarparak geniş bir titreşim ağı oluşturuyordu.

Jaguar Savaşçıları'nın çavuşlarından biri uçan aracı savuşturmaya çalışsa da, pilot ya durumun farkına varmamış ya da bu hareketi görmezden gelmişti. Çavuş, kaşlarını çattı. *Haberciler... Kendilerini hep bir bok zannederler, özellikle de büyük reyting ve reklam geliri getiren bu tip ulusal yayınlar söz konusu olduğunda. Kendilerinin bu toprakların kanunu kadar, hatta bazen daha bile önemli olduğunu düşünüyorlar.*

Zigguratın ayin alanına giden en üstteki merdivenleri akan kandan kaygan ve yapış yapış olduğundan, ilk kurbanların peşi sıra giden sonraki katılımcıların işi hayli zorlaşmıştı. Çoğu meslek sahibi orta sınıf vatandaşlar olan katılımcılardan birçoğu, zirveye yaklaşırken dengelerini kaybediyorlardı. Vücutları, akan

kandan sırıksıklam olmuş sunağa varıp üzerine yatmadan çok önce baştan aşağıya kan lekeleri ile kaplanmıştı.

Çavuş, televizyon kanalının uçan diskine bir kez daha uzaklaşmasını işaret etti. Resmen kan ayinini gölgeliyor ve motorunun gürültüsü, rahibin söylediklerinin duyulmasını oldukça zorlaştırıyordu. Mikrofonu ağzına yaklaştıran çavuş, vardiya ekibine devreye girmesini söyledi. Sesinde bir gerginlik vardı. Güneş TV'in uçan yayın istasyonları gerçekten de sinirlerini bozuyordu. Şef Kellaway'in dikkat edilmesi için onları uyardığı tehlikeli durum acaba bu muydu? Bunlar, terörist saldırının habercisi olacak şüpheli eylemler miydi?

Çavuş, yorgun hareketlerle yıldırım tüfeğini eline aldı ve hazırladı. Aynı anda, Jaguar Savaşçıları vardiya ekibi, Güneş TV aracına yaklaştı ve uçuş frekansı üzerinden seslendi: "İngiltere Başrahibi'nin emri ve kanunlar gereğince, lütfen aracı güvenli bir yüksekliğe çıkartınız. Bu bir seferlik bir uyarıdır. Uymadığınız takdirde ateş açacağız."

Tam o anda, araçtan ince bir çığlık yükseldi. Çavuş, kameraların yerleştirildiği yuvalardan birinin ardında bir hareketlenme olduğunu fark etti. Gümüş renkli bir silüetin ileriye doğru hızlı bir hamle yaptı.

Ne olduğunu anlayamadan, araçtan dışarıya fırlayan kameramanlardan biri kollarını çırpıştırarak düşmeye başladı ve kemiklerini paramparça eden bir şiddetle tapınağın çatısına çarptı. Hemen ardından baştan aşağıya zırhlar kuşanmış bir figür, çevik bir hareketle araçtan çatının üzerine atladı ve ayakları zemine değer değmez vücudu bir kedininki gibi kıvrıldı.

Çavuş için için lanet ediyordu.

Bu, *O*ydu.

Cesaretiyle adeta meydan okuyordu.

Jaguar Savaşçıları'nın arananlar listesinin en başındaki isim. Bir numaralı halk düşmanı.

Fatih.

Çavuşun elindeki yıldırım tüfeği hala sıcaktı ve titriyordu, plazma jeneratörü çalışıyordu. Silahı ateşlemek üzere doğrultmayı başarsa da Fatih çabuk, çok çabuk tepki verdi. Yaralanan kameramanı tutup Jaguar Savaşçısı'nın üzerine fırlattı, bu şekilde kendisine insan boyutlu hareketli bir kalkan sağlamış oluyordu. Yıldırım tüfeğinden çıkan mavi-beyaz ışık demeti, tam da talihsiz kameramanı isabet etti. Bağırarak kıvranmaya başlayan kameramanın ışınlarla delinen vücudu alev aldı.

Çavuş, yavaş yavaş yanarak üzerine doğru gelen cesedin kendisine çarpmasını engellemek için yana eğildi. Dengesini yeniden sağladığında Fatih'le doğrudan yüz yüze gelmişti. Teröristin yüzündeki maskenin ince uzun yarıklarından, iki masmavi göz ona bakıyordu. Elindeki kılıç bir anda parladı. Çavuş başını eğdiğinde karnından aşağıya doğru inen yılanlar gördü. Onları yakalamaya çalıştı fakat ellerinin içinde kayarak halka halka ayaklarının üzerine dökülüyorlardı. Onların yılan değil kendi bağırsakları olduğunu anlaması çok uzun sürmedi. Başını bir kez daha ona bakmak üzere kaldırdığı anda Fatih, tersten tek bir kılıç darbesiyle boğazını kesti.

O anda sunağın üzerinde bulunan kurban, ölümüne tanıklık ettiği çavuş yere yığılıp kalırken açıdan değil telaş ve korkudan bağırmaya başladı. Ağzı açık kalan rahibin elindeki hançer, işlevini tamamen kaybetmişti. Diğer Jaguar Savaşçısı çavuş, vakit kaybetmeden devreye girdi. Silahını hazırlamakla kayedeceği birkaç saniyenin çok kıymetli olduğunu bildiğinden, *macuahitl*'ini kınından çekip çıkardı ve Fatih'in üzerine atıldı.

Fatih, ilk hamleye kolaylıkla karşılık verdi, *macuahitl*'in obsidyen bıçağı onun ince demir kılıcına çarpıp geri döndü. Ters bir hamleyle Fatih'in boynunu hedef alan çavuşun, bu denemesi de başarısız oldu. Her ikisi de karşılıklı saldırı ve savunma hamle-

leri yapıyorlardı. Bir yanda metal, diğer yanda volkanik camdan yapılma iki silah, her çarpıştıklarında ahenkli bir ses ortaya çıkıyordu. Çavuş, bir an için Fatih'in kendini savunmasına fırsat vermeden bir hamle yapmayı başarsa da, etkisiz ufak bir çizikten öteye gidemedi.

Karşılık vermekte gecikmeyen Fatih, yukarıdan aşağıya net kılıç darbesiyle çavuşun sol kolunu omuz hizasında neredeyse tamamen kesti. Jaguar Savaşçısı'nın bir süre olduğu yerde asılı kalan kolu, sert bir hamleyle yanına düştü. Girdiği sökün etkisiyle yüzü bembeyaz kesilmiş, bacakları tutmaz olmuştu. Son bir karşı hamle yapabilmek için *macuahitl*'ini kaldırmayı denese de, buna gücü yetmedi ve olduğu yere yıkılıp kaldı.

Fatih, çavuşun işini kılıcını kolunun altına saplayarak, neredeyse bir formaliteymiş gibi bitirdikten sonra, rahibe doğru yöneldi.

Rahibin yüzüne derin bir korku ifadesi yerleşmişti. Titreyen bir sesle yardımcılarına dönerek, "İstediği kişi benim. Bana ulaşmasına izin vermeyin. Durdurun onu! Dört Yüce Tanrı adına, bu bir emirdir!"

Rahip yardımcıları, bir an tereddütte kalsalar da emre itaat ettiler. Teker teker ve ikili gruplar halinde Fatih'in üzerine atıldılar. Savaşçı değillerdi; kast sisteminin lükse ve rahat yaşama alışık üst sınıfına mensuplardı. İçlerinden biri bile karşısındakine büyük bir öfkeyle bir darbe indirmenin ne demek olduğunu bilmiyordu. Fatih, onları gelincikler gibi biçerek ilerledi.

Rahip, kimsenin onu kurtaramayacağını anlamıştı. Hızlı ve büyük adımlarla, ayın katılımcılarının çıktığı merdivenleri kalabalığı yararak inmeye başladı. İzleyiciler, anlamsızca bir yandan diğerine dolanıp duruyorlardı. Meydana huzursuzluk hakimdi. Zigguratın tepesinde ne olduğunu tam olarak anlamak mümkün olmasa da, kan ayininin yarıda kesildiği ve ölmemesi gereken insanların öldürüldüğü gayet açıktı.

Fatih, gözlerini kaçmakta olan rahibe dikti ve omzunu silke-

leyerek silahını hazırladı. Onunki; yıldırım tüfeği gibi belirgin hatlı, ince uzun değil, eski tip silahlara veya karabinaya benzer, üç kısmı parlak bir silahtı. Modern standartlara göre neredeyse ilkel olarak nitelendirilebilecek bu silah, hedefi yakıcı sıcaklıkta iyonize ışık demetleri yerine gerçek oklarla vuruyordu.

Fatih, dikkatle hedefe kilitlendi. Büyük bir gürültüyle ateş alan silahın ağzından fırlayan oklar, rahibin sırtından girerek göğsünden dışarı çıktı. Göğüs kafesi öne fırlayan rahip merdivenlerin üzerinde yığılıp kaldığında, vücudu aynen yönettiği ayinlerde onun elinde ölen yüzlerce insanınkine benziyordu; işi boşaltılmış, kalbi çıkartılmıştı.

Meydandaki insanlar arasında panik ve korku yayılmıştı. Herkes bir anda kaçışmaya başlabilirdi, fakat hareket alanı çok dardı ve gidecek başka bir yerleri de yoktu. Meydana açılan ara sokakların hepsi tıklım tıklım doluydu. Bütün çıkışlar kapalıydı. İzleyici grubu ileri geri dalgalanıyor fakat olduğu yerde duruyordu. Kalabalığın arasında sıkışıp kalan Jaguar Savaşçıları, zigguratа ulaşmanın bir yolunu arıyor fakat bulamıyorlardı.

Fatih'in ustalıkla yaptığı işi izleyecek fazla vakti yoktu. Rahibin cansız bedeni merdivenlerden yuvarlanarak henüz yarı yola geldiğinde, Jaguar Savaşçıları'nın vardiya aracı da tam üzerindeki yerini almıştı. Zigguratın tepesinde yalama uçuşu yaparak öndeki silahlarını sağlı sollu aralıksız ateşlemeye başladı.

Fatih, yıldırım tüfeklerinden saçılan ışınlardan hızlı hareketlerle sürekli yön değiştirerek kaçıyordu. Taşlar çatlamaya, yerlere yayılmış cansız bedenler alev almaya başladı, sunak tamamen yerle bir oldu. Fakat nasıl olduysa Fatih hala hayattaydı. Vardiya aracının silahları ufak hedefleri vurmaya değil büyük patlamalarla geniş alanları yok etmek üzere tasarlanmıştı. Yerde hızla giden araçlar ve diğer uçaklar, bir fare çevikliğiyle bir yerden diğerine koşan bir adama göre çok daha kolay hedeflerdi.

Sonunda vardiya aracının silahlarından biri, artık neredeyse kaçınılmaz bir şekilde hedefi tam ortadan vurmayı başardı. Fa-

tih, tapınağın girişine sığınmıştı. Aynı anda ateşlenen iki silah tapınağı yerle bir etti. Toz ve duman bulutu seyrekleştiğinde, çatısı ve duvarları çöken tapınaktan geriye yalnızca bir beton yığını kalmıştı. Fatih'ten ise eser yoktu.

Aracın içinden zafer çığlıkları yükseldi. Pilot ve nişancı, yüzlerinde kocaman bir gülümsemeyle birbirlerine bağırıyorlardı.

"Başardık!"

"Lanet olası Fatih!"

"Bize madalya verecekler!"

"Terfi edeceğiz!"

"Büyük Hatip bizi övgülere boğacak!"

"İşte bu!"

Yukarıda sözü edilenlerin hiçbiri olmayacak, gidişat onları hayalkırıklığına uğratacaktı... Ama ne olursa olsun, zafer anlarının keyfini doyasıya çıkardılar.

Jaguar Savaşçıları meydanın kontrolünü yeniden ellerine geçirdikten sonra, ortamı sakinleştirmeyi ve düzenli bir boşaltma prosedürü izlemeyi başardılar. Sokaklar yeniden boşaldı. İnsanlar biraz sersemlemiş, biraz huzursuz evlerine doğru yol aldılar. Meydan, resmen suç mahali ilan edildi. Ölü sayısı kabaca hesap edildi. Yerle bir olan tapınaktan arda kalanlar temizlendi.

Enkazın altından, zırhının içinde paramparça olmuş cansız bir beden çıkarmayı uman Jaguar Savaşçıları, yanılmıştı. Zırhı ve koparak zigguratın tepesinde oraya buraya saçılan parçalarını bulmayı başardıysalar da, ölüden eser yoktu. Üzerinde kan lekeleri bulunan hiçbir zırh parçasına da rastlamamışlardı.

Zırhın üzerinden çıkarıp atıldığı çok açıktı. Fatih, görüş alanının çok düşük olduğu toz ve duman ortamını fırsat bilip soyunmuş ve...

Kaybolmuştu.

Ama neredeydi? Nereye gitmiş olabilirdi?

Acaba kalabalığın arasına mı karışmıştı? Fakat *hem* zırhından kurtulmak *hem* de meydana kadar inmek için yeterli zamanı yoktu.

O zaman neredeydi?

Kan ayininin beklenmedik şekilde son bulmasından birkaç saat sonra, kurbanların cansız bedenlerini alıp götürmekle görevli kamyon meydana vardı.

Jaguar Savaşçıları, kamyona giriş izni vermediler ve işçiler bunun kendilerini için bir problem olmadığını belirttiler; *fakat*... Leamouth'taki yakım alanında çoktan büyük bir ateş yakılmıştı. Saat hızla işliyordu. Şiddetli sıcaklar, cesetlerin çürümesini hızlandıracaktı. Standart prosedür, daima cesetlerin çabucak götürülüp ortadan kaldırılmasıydı; gelenek de böyle emrediyordu. Eğer Jaguar Savaşçıları işlerin bu şekilde gitmesini istemiyorlarsa, yapacak bir şey yoktu fakat Başrahip'e dini tören kurallarının gereği şekilde uygulanmasını neden engellediklerini bizzat kendileri anlatmak zorunda kalacaklardı. Ve bolca şansa ihtiyaçları olacaktı.

Bu açıklama Jaguar Savaşçıları'na mantıklı geldi ve kamyonun geçmesine izin verdiler. Zigguratın arkasına parkeden kamyondan inen işçiler, maske, eldiven ve önlüklerini giyindiler. Tüm cesetleri üst üste yığıldıkları yerden alıp kamyonun arkasına doldurmaya başladılar. Yüze yakın ceset beklerken yalnızca bir düzine bulmak onları şaşırtmıştı. Ama ne önemi vardı ki? Tek fiyat tarifesi üzerinden çalışıyorlardı. Daha az iş yaparak aynı parayı kazanacaklar, üstelik Leamouth'a üç, hatta dört kez yerine yalnızca bir kez giderek tüm işi halledeceklerdi.

Kamyon, kanlı yüküyle sarsılarak meydandan uzaklaştı. Her çukur ve keskin virajda, cesetler bir yandan diğerine savruluyorlardı.

Aracın şoförleri, her şeyden habersiz, keyifle ve kaygısızca işlerini yaparken, trafik ışıklarında durduklarında taşıdıkları cesetlerinden birinin ayağa kalktığını, sessizce kamyondan indiğini ve koşarak hemen yakındaki bir sokakta gözden kaybolduğunu bilemezlerdi.

II

5 Kartal 1 Maymun 1 Ev (26 Kasım 2012 Pazar)

O sabah Scotland Yard raporunu teslim ederken Mal'ın en son duymak isteyeceği şey, Dedektif Çavuş Aaronson'un sarf ettiği o cümleydi.

"Kellaway seni arıyor."

İçinden o kadar dayanılmaz bir isyan yükseldi ki bağırması an meselesiydi. Dışarıya ise yalnızca ufak bir serzeniş yansıtmayı başardı.

"Nerede? Ofisinde mi?"

Aaronson başıyla koridorun sonunu işaret etti. "Ofisinde olsaydı duyardın."

"Savaş modunda mı?"

"Durum ciddi. İçeri girdiğinden beri ayak vurma ve bağrışlardan başka bir şey duyulmadı. Genelde her zaman tepesinin atık olduğunu biliyorum ama onu hiç bu seferki kadar sinirli görmemiştim. Öfkenin ne olduğu üzerine Tezcaliptoca'ya bile birkaç ders verebilir bence."

"Neyse, nerede olursa olsun birkaç dakika bekleyebilir herhal-

de. Şunu al." Elindeki kağıt bardaklardan birini Aaronson'a verdi.

Dedektif Çavuş, bardağın üzerindeki logoyu görünce kaşlarını çattı. "Koka Klub mı? Büyük içecek zincirlerinden nefret ediyorsun sanıyordum. Çayı çok sulandırdıklarını söylemiştin."

"Başka seçeneğim yoktu."

"Victoria İstasyonu'nun önündeki sokak tezgahına ne oldu? Genellikle kahveni oradan..." Aaronson'un yüzüne birden sinsi bir ifade yerleşti. "Ah. Bugün o yoldan gelmedik değil mi? Dün akşam evde değildik değil mi?"

"Müfettişliğe terfi etmene daha var Aaronson."

"Yapma, hadi söyle, kim?"

"Hiç kimse."

"Demek ki genç bir adam."

"Doğrusunu söylemem gerekirse adını hatırlamıyorum bile."

"Kötü kız seni! Kesin çok yakışıklıydı."

"Muhteşemdi," dedi, bunu içinden gelerek söylemişti.

"Nerede tanıştınız?"

"Pub'da, öğlen yemeğinde. Birkaç el *patillo* oynadık. İlkini onun kazanmasına izin verdim. Daha sonrasında birlikte yerleri temizledik, anlarsın ya."

"Ben görsem beğenir miydim?"

"Aynı eğilimde olsaydınız, kesinlikle evet."

"Hepsi bana eğilimlidirler canım. İkna edilsinler yeter," dedi Aaronson.

Kapağını kaldırdıkları bardaklardan yükselen sıcak dumanı üflediler. Koka bitkisi aromalı çaylarından birer yudum içmeleriyle konuya girmeleri bir oldu.

Aaronson, "Dünkü kan ayininde olanlardan haberin var mı?" diye sordu. Koka bitkisi dilini uyuşturmuş, konuşması peltekleşmişti.

"Tabii ki var. Neden olmasın ki?"

"Bilmem, tam olayların patlak verdiği sırada sırada rastgele bir adamla deliler gibi gibi sevişiyor olduğun için olabilir mi?"

"Buraya gelirken gazete başlıklarını gördüm."

"Fatih hepimizle adeta dalga geçti, bizi salak yerine koydu."

Mal, "Ve bu da şefin ruh halini tam olarak açıklıyor," diye ekledi. "Yalnız bilmek istediğim, neden beni aradığı." İçinden bir ses, sorunun yanıtını bildiğini söylüyordu. İçinden tahmininin yanlış çıkması için dua etti. Çayından bir yudum daha aldı. "Gidip onu bulsam iyi olacak. Durumla yüzleşmek en doğrusu."

"İyi şanslar patron. Cenazene bir demet çiçek getiririm."

"Dedektif Çavuş Aaronson, samimi söylüyorum, siktir git!"

Mal, Kelleway'i merkez avluda bulmayı başardı.

Avluda genellikle o anda iş başında olmayan elemanlar kendi aralarında *tlachtl*'i oynar, omuz veya bacak hamleleriyle diğerlerini geçerek topu duvara monte ettileri potaya atmaya çalışırlardı. Şimdi ise avluda şef, iki polis memuru ve Baş Müfettiş Stephen Nyman'dan başka hiç kimse yoktu.

Oradakilerin vücut dilinden, içinde bulundukları durumu ve az sonra neler olacağını anlaması zor olmadı. Avludan geri adım atarak uzaklaşmak istese de, artık çok geçti. Kellaway onu görmüştü.

"Müfettiş Vaughn. Tam zamanında. Buraya gel."

Şef artık önceki gibi kızgın değil, aksine sakindi. Hak eden kimse cezalandırılacaktı. Öfkesini yatıştıracak bir şeye ihtiyacı vardı.

Mal, Nyman'la göz göze gelmekten kaçınarak şefin yanına geçti. Dedektif, yenik ve bitkin görünüyordu, yüzü sarkmıştı. Titrememek için elinden geleni yapıyordu. Nyman, en sakin ve yavaş hareket eden ve en az dikkat çekmeye çalışan Jaguar Savaşçısı olarak daima Mal'ı etkilemişti. Verilen işi başarıyla ve ciddiyetle yapar, asla hava atmaz veya kendini göstermeye çalışmazdı. Her zamanki sükunetini korumak adına gösterdiği çaba-

yı görmek neredeyse acı vericiydi.

Kelleway söze başladı: "Bildiğiniz gibi, Baş Müfettiş Nyman bugüne kadar Fatih dosyası dahilindeki bütün operasyonları yönetmekle görevliydi. Dünkü kan ayininin güvenlik planı kendisine aitti. Rahip Sanderson Hazretleri'nin hayatından yalnızca ve yalnızca kendisi sorumluydu. Ne yazık ki görevini korkunç bir şekilde aksattı. Etkinlik büyük bir fiyaskoya dönüştü. Fatih, yalnızca kaçmakla kalmayarak, Çavuş Gravett ve Çavuş Fielding'in de aralarında olduğu tam on bir kişiyi öldürdü. Bu olaya tanık olmanı istiyorum, Vaughn. İçimizden biri, bizleri ve dini liderleri böyle büyük bir hayal kırıklığına uğrattığında karşılığının ne olduğunu görmeni istiyorum."

Vaughn, bu derece önemli bir görevde başarısız olmanın cezasının ne olduğunu gayet iyi biliyordu, Kellaway de onun bildiğini biliyordu. Amaç, Jaguar Savaşçıları'nın iç tüzüğünü gözler önüne sermek ve öğretmek değildi. Bu bir ikaz, bir tehdit, ve aynı zamanda konuya ufak bir girişti.

"Başlayalım mı baylar?"

İki polis memuru Nyman'ın kollarını sıkıca kavrayıp onu dizüstü oturttular. İçlerinden biri bir başından, saçlarından tutarak basını sert bir hareketle arkaya çekti ve her yutkunuşta aşağı yukarı hareket eden adem elmasını iyice görünür kıldı. Nyman'ın yüzü kıpkırmızıydı. İçindeki "savaş ya da kaç" içgüdüsü o kadar kuvvetliydi ki, ona karşı koymak için çaresiz bir mücadele veriyordu.

Kellaway *macuahitl*'ini kınından çıkardı. Yıllardır bunun dışında başka hiçbir sebepten ötürü ona dokunmamıştı.

"Müfettiş Nyman." Sesinde otoriter fakat nazik bir ton vardı, onu rahatlatmak ister gibiydi. "Bu ana kadar örnek bir Jaguar Savaşçısı oldunuz ve bana düşen bu görevden ötürü büyük bir üzüntü duyduğumu bilmelisiniz. Tanrılarla barışın ve sizi affetmelerini dileyin. Dört Yüce Tanrı'nın -Quetzalcoatl, Tezcaliptoca, Huitzilopochtli ve korkunç Xipe Totec- ruhunuzu aralarına

na alarak sizi tüm hatalarınızdan arındırsınlar ki, onlarla birlikte, onlar kadar saf ve kutsanmış olarak sonsuza kadar yaşayabilesiniz."

Son kelimeyi telaffuz etmesiyle Nyman'ın boğazına boydan boya kesmesi bir oldu. Beliren derin kan çizgisinden, damla damla kan akmaya başladı. Nyman'ın son nefesi yutkunma sesine karışmıştı. Gözleri arkaya kaydığında boğazını tam ortadan ayıran kesik görünür hale geldi. Oluk oluk akan kan, her yeri kapladı. Polis memurları, çizmelerini kirletmemek için çaba göstererek onu yere yatırdılar. Baş Müfettiş Nyman, yerde can çekişiyordu. Bıçağın boğazını kesişinden son titreyişine kadar yaklaşık bir buçuk dakika geçti. Mal, Kellaway'in öyle istediğini ve aksi takdirde onu ağır bir şekilde eleştireceğini bildiğinden, tüm bu zaman boyunca olanları izlemek için büyük bir çaba gösterdi. Yalnızca bir saniye için bile başını diğer yana çevirmek için vermeyeceği şey yoktu.

"İşte bitti." Kellaway, rahatsızlık verici bir tavırla *macuahitl*'ine bulaşan kanı, kağıt mendille silerek temizledi. Obsidyen bıçağı alışılageldiği gibi simsiyah değildi; rütbesinden dolayı üzerinde altın bir şerit vardı. Aynı sebepten dolayı, Mal'ınkinin üzerinde de gökkuşağı gibi alacalı bir şerit vardı ve onu ilk eline aldığında ona hayatında gördüğü en güzel şeymiş gibi gelmişti. Hala çok güzel olmasına rağmen, onunla gurur duyup duymadığından artık pek de emin değildi. Renk değişiminin sebebi, doğal minarellerdeki mikroskopik boyuttaki hava kabarcıklarıydı; mükemmelliğe, saflığa aykırı bir özellikti.

Kellaway, polis memurlarına yerde yatan cansız bedeni işaret ederek "Bunun çaresine bakın," dedi. Daha sonra Mal'a döndü. "Gel de biraz yürüyelim."

Avluda çember çizerek geziniyorlar ve Mal'ın sinirleri giderek daha da çok bozuluyordu. *Haydi, çıkar baklayı ağzından, söyle de kurtul.* Kellaway yalnızca kendi kendine homurdanmakla yetiniyordu.

Sonunda, "Vaughn, korkarım ki sana bir iyi bir kötü haber vermek zorundayım. İyi haber, terfi ettin. Şu andan itibaren Baş Müfettiş sensin. Kötü haber ise... Fatih dosyası senin." dedi.

Mal, söylenecek en kötü şeyi duyduğu halde, garip bir şekilde rahatlamıştı.

Kellaway, sözlerine "Bu adi herif bizimle aylardır dalga geçiyor." diyerek devam etti. "Beş rahibi, birkaç düzine rahip yardımcısını, birçok sivil vatandaşı ve on sekiz Jaguar Savaşçısı'nı öldürdü. Tam dokuz dini törenin yarıda kesilmesine neden oldu ve her seferinde bir katliama yol açtı. Bu dinsiz isyancının Aztek İmparatorluğu'na zerre kadar saygısı yok; sözde Anahuac Fatihi gibi bir kılıkla gezinmesi de hakaretlerinin en sonuncusu. Cortés, Pizarro ve Alvarado'nun başarısız olup yarım bıraktığı işi kendisinin sonlandıracağını söylüyor. Böyle bir ukalalığa inanmak gerçekten zor! Terör eylemlerinin devam etmesine asla izin veremeyiz. Duyuyor musun? Onu hangi yolla olursa olsun durdurmamız şart, üstelik en kısa zamanda."

"Evet efendim." Mal, bundan başka bir şey söyleyebilecek güveni kendinde bulamıyordu.

"Başrahip öfkeden deliye dönmüş durumda. Şube Müdürü Brockenhurst, dün gece onu bizzat ziyaret etti. İki eski dostun buluşması hiç de keyifli geçmemiş. Brockenhurst, aralarında geçen konuşmayı gayet gergin bir şekilde bana anlattı. Başrahip Hazretleri ise Büyük Hatip'ten öfke dolu bir azar işitmiş; bu durumda rütbeler arası öfkemizi birbirimize bulaştırıp duruyoruz, gerginlik en üsttekilerden en alttakilere doğru yayılıyor. Bu sefer işimizi layıkıyla yapmalıyız, anlıyorsun değil mi Vaughn? Anlaştık değil mi? İşi Nyman gibi eline yüzüne bulaştıramazsın."

Nyman'ın idam edildiği yeri belli eden kan gölünün tam yanından geçiyorlardı. Polis memurlarının cesedi taşıdıkları yönde topuklarının yerde bıraktığı iki paralel çizgi göze çarpıyordu.

Mal bir kez daha "Evet efendim" diye karşılık verdi. Koşup

kaçmak istiyordu. Çığlık atmak istiyordu. Kellaway'i bir tekmeyle yere indirip güneşten yanmış kel kafasını ayakları altında yamyassı olana kadar ezmek istiyordu.

Kellaway, hiç gerek olmadığı halde "Aksi takdirde yerde kalan senin kanın olabilir," diye ekledi. "Jaguar Savaşçıları'nın onurunu zedeleyen kişi sen olabilirsin. Ve hiçbirimiz böyle olmasını istemeyiz, değil mi?"

Şefin gülümsemesi hiçbir zaman ikna edici olmadığı gibi, çarpık ve çürüklerle dolu dişlerinin ortaya çıkardığından hoş da değildi.

"Bence sen bu işi yapabilirsin," dedi. "Bu işe uygun tek kadın sensin... Baş Müfettiş."

Şimdi de onu ikna etmeye çalışıyor, gözüne girdiğini belli ediyordu.

Her ikisi de Kellaway'in ona zehirli bir kadeh uzattığını ve muhtemelen er veya geç o kadehten kana kana içmek zorunda kalacağını biliyorlardı.

Aaronson fısıldayarak "Hassiktir," dedi. "Hassiktir. Lanet olsun."

Mal, "Evet, harika değil mi?" dedi.

"Söylemek istediğim, terfin için tebrik ederim, bunu gerçekten hak ettin. Aynı zamanda maaşında da ciddi bir artış olacak."

"Aslına bakarsan eve yeni bir perde takımı almak yeter de artardı bile."

"Daha iyi bir fikrim var. En yakındaki bara gidelim ve içkiler senden olsun. Gerçekten de yapmamız gereken şey bu, zil zurna sarhoş olmak. Hemen şimdi. Çünkü hayatımız şimdiden itibaren on kat daha zorlaştı."

"Hayır. Hayır, sarnoş olamayız. Yapmamız gereken şey bunun tam tersi."

"Ama..."

"Belki daha sonra, ya da başka bir gün, ama şimdi bize bir görev verildi. Yakalamamız gereken bir suçlu var. Jaguar Savaşçıları'nın Cezai Soruşturma Bürosu'nda çalışıyoruz ve şimdi bize ne yapmamız için para veriyorlarsa onu yapacağız, yani araştıracağız. Fatih yalnızca bir insan. Çok cesur terörist eylemler gerçekleştirmiş olsa ve her seferinde kaçmayı başarabilse de, nihayetinde bir insan." Mal, masasının üzerine bir yumruk indirdi. Bunu neden yaptığını bilmese de, çıkan gürültüyle kendisini daha iyi hissetti. "Hakkında ne kadar çok şey bilirsek, onu bulmamız o kadar kolaylaşacak. Bu yüzden yaptığı eylemleri nasıl yaptığını, nerede ve nasıl harekete geçeceğini neye nasıl belirlediğini anlamamız gerekiyor. Nereden girip çıkıyor ve her şeyden önemlisi, o maskenin arkasındaki adam kim? Hemen işe başlayalım derim."

Ceketini giydi.

Aaronson, "Nereye gidiyoruz?"diye sordu.

"Nereye gittiğimizi düşünüyorsun? En son görüldüğü yere tabii ki. Suç mahalline."

Polis merkezine ait bir arabayla doğuya doğru yöneldiler. Londra zigguratına giden yolda önceki günkü olayla ilgili bildiklerini bir kez gözden geçirdiler. Aaronson'un kucağında Baş Müfettiş Nyman'ın idam edilmeden yarım saat öncesine kadar üzerinde çalıştığı rapor duruyordu. Raporu hızlıca inceleyen Aaronson, önemli noktaları yüksek sesle okuyordu.

Fatih, Güneş TV yayın araçlarından birinin deposuna gizlice girip saklandı. Uygun bir anı kollayıp dışarı çıktı, silahla tehdit ettiği pilotu zigguratın tepesine atlamaya imkan sağlayacak kadar alçalmaya zorladı. Kahramancılık oynayama yeltenen kame-

raman onu durdurmaya çalışsa da sonu kötü oldu. Fatih, kameramanı bayılana kadar dövdükten sonra ilk bulduğu delikten dışarı fırlattı ve arkasından kendisi de aşağıya atladı. Diğer iki çavuşu da çok zaman kaybetmeden hakladı. Yüksek rütbeli memurlar, onun karşısında amatör gibi göründüler."

Mal, "Televizyon görüntülerinden, nasıl dövüştüğünü gördüm," diye söze girdi. "Haklayamam demiyorum,.ama çok zorlanacağım kesin."

"Baş Müfettiş Nyman, onun eğitimli olduğunu, hatta Kartal Savaşçısı eğitimi almış olabileceğini iddia ediyor. Bu konuda ne düşünüyorsun?"

"Nyman'ın haklı olduğunu düşünüyorum. Kim olduğunu bilmesek de Fatih'in bir asker olduğu kesin. En azından eskiden bir asker olduğu. Böyle kılıç kullanmak için özel ders almak yetmez biliyorsun."

"Jaguar eğitimi olabilir mi?"

"Ne? Bizden biri olabileceğini mi söylemek istiyorsun?"

"Sadece tüm ihtimalleri hesap ediyorum."

Mal, şakacı bir ifadeyle titredi. "Aman Tanrım, umarım öyle değildir. Nyman'ın suç mahallinde bulunan zırhla ilgili yorumu nedir?"

"Gerçek antika bir zırh değil, yemi imalat bir kopya. Bir demir ustası, Fatih için özel olarak üretmiş veya Fatih kendi elleriyle yapmış olabilir. Nyman'ın bu ayrıntı üzerinde çalışmayı düşünüyormuş. Ne dersin, araştıralım mı?"

"Bizi nereye götüreceğinden emin değilim. Fatih çok kurnaz bir adam. Eğer bir şekilde bizi ona götüreceğini bilseydi zırhı kesinlikle bulabileceğimiz bir yerde bırakmazdı. Önemli başka bir şey var mı?"

"Nyman'ın iddiasına göre Fatih devriye aracının ateş açacağını biliyordu ve bunu kendi lehine kullandı. Kaçış planını buna göre hazırlamıştı."

"Esrarengiz bir kaçış planı. Adeta ortadan kayboldu."

"Nasıl başardığını biliyormuş gibi bir halin var."

"Sezgilerime dayanan bir fikrim var." Mal, Fleet Street'e doğru dönmelerini işaret etti. Yollarına çıkan bir taksi aracı, ani bir fren yaparak geçmelerine izin verdi. Jaguar Savaşçıları'na ait bir arabayla trafikte ilerlemek büyük bir ayrıcalıktı.

Aaronson, "Kişisel bir yorum yapabilir miyim patron?" diye sordu.

"Hayır desem de yapacaksın zaten."

"Durumla gayet iyi yüzleştiğini düşünüyorum. Merkezde kimsenin istemeyeceği bir görev üstlenen bir kişiye göre gayet sakin görünüyorsun."

"Başka bir şansım yok. Ne yapabilirim ki? Şefime gidip yeni işi al da kıçına sok diyemeyeceğime göre, elimden gelenin en iyisini yapmak zorundayım."

"Nyman, Fatih dosyasının verildiği üçüncü müfettiş değil mi?"

"Ve aynı zamanda Kellaway'in idam ettiği üçüncü müfettiş. Benim düşünceme göre, hepimizi birer birer idam etmeye devam ederse yakında ortada bir Cezai Soruşturma Bürosu kalmayacağı için, bir şeylerin değişmesi şart. En azından böyle düşünerek rahat bir nefes alıyorum."

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Hayır. Ama Fatih'in da şansı bu ana kadar bayağı yaver gitti."

"Nasılmış o?"

Mal kocaman bir gülümsemeyle, "O orospu çocuğu henüz benimle karşılaşmadı," dedi.

Henüz halka kapalı olan meydanın her köşesini didik didik taradılar. Mal, özellikle kurbanların cesetlerinin atıldığı köşeyi dikkatle inceledi. Buradaki kaldırım taşlarının üzerine bulaşan

ve yakıcı güneşin altında simsiyah olan kan lekeleri, ilginç şekiller oluşturmuşlardı.

Zigguratın tepesine tırmanarak tapınaktan arda kalanlara göz attılar. Mal, aşağıda olduğu gibi burada da cesetlerin kapalı alana atılışıyla ilgileniyordu. Zigguratın arka tarafında dizüstü çöktü ve aşağıya baktı. Tapınağın zirvesinin tam köşesindeki taşları elleriyle dokunarak, dikkatle inceledi. En sonunda aradığı şeyi bulmuştu.

"Bunu görmen gerekiyor."

"Hayır, teşekkürler." Bu kadar yüksekte olduklarını bilmek, Aaronson'un başının dönmesi için yeterliydi; amirinin boşluğa eğilip baktığını görmek de cabası olmuştu.

"Bu kadar korkak olma."

"Yine hayır."

"Seni ben tutacağım."

"Peki o zaman."

Aaronson biraz öne doğru geldi ve Mal, pantolonunu sıkıca tutarken boynunu aşağıya uzattı. Cesetlerin atıldığı kapalı alan yaklaşık iki yüz metre aşağılarındaydı.

"Tam olarak neye bakmam gerekiyor?"

"O iki blok arasındaki çimentoyu görüyor musun?"

"Hayır. Ah bekle biraz, evet. Yoksa..?"

"Bir tırmanma tutacağı."

Çember şeklindeki piton başı yaklaşık iki buçuk santimlik bir çıkıntı yaratmaktaydı ve etrafındaki taşlarla aynı koyu renkteydi. Özellikle aranmadığı takdirde bulunması çok zordu.

"Senin tırmanıcılıkla aran nasıl Aaronson?"

"Yalnızca sosyal ve profesyonel anlamda tırmanışa geçmekle yetiniyorum. Baksana nasıl titriyorum. Yükseklerde dolanabilecek biri gibi mi görünüyorum sana?"

"Tahminim şu: Dostumuz Fatih, bir çekiç yardımıyla pitonu taşların arasına sıkıca yerleştirdi ve etrafına doladığı bir iple aşağıya kadar indi. Daha sonra ise ipi sarıp ortadan kaldırdı ve ce-

setlerin arasına saklandı."

"Şaka yapıyor olmalısın."

"Hiç de değil."

"Ama birileri onu iple aşağıya inerken görmüş olmalı."

"Belki de görmüşlerdir. Fakat biliyorsun hiç kimse cesetlerin atıldığı çukurun etrafına çok da fazla yaklaşmaz. Ayrıca, burası zigguratın arkasında kalıyor; yani görüş mesafesinin oldukça dışında. Tapınak, bu açıdan bakıldığında sunağın önünü kapatıyor. Oldukça çabuk indiğini düşünürsek, aşağıya atılan cesetlerden biriymiş gibi görünmüş olabilir. O kadar karmaşanın içinde bu tip bir dalgınlık olması çok normal. Daha sonra cesetleri götürecek olan kamyon geliyor ve işçiler için Fatih, yalnızca diğerleri gibi üzerine birkaç parça kumaş sarılmış bir et parçası."

"Kamyon saat ikiden önce gelmedi. Yani sen onun cesetler arasında tam iki saat öylece yatıp ölü taklidi yaptığını mı söylemek istiyorsun?"

"Aynen öyle."

Aaronson, hayranlık ifade eden bir ıslık çaldı. "Bu orospu çocuğunun çok ama çok kararlı olduğu kesin."

"Cesetlerden ayırt edilmesini zorlaştırmak için yattığı yerde vücuduna biraz kan sürüp üzerine kırık kemik ve kıkırdak parçaları da atmış olabileceğini tahmin ediyorum."

"Kararlı ve hasta ruhlu o zaman."

Mal, "Hayır," dedi. "Yalnızca umrumda değil. Hayatta kalmak ve yeni bir saldırı düzenlemek için ne yapması gerekiyorsa onu yapıyor."

"Bu adam deli."

"Hedefe bu kadar odaklanmış olmak, delilik gibi görünebilir.

Mal, bıçak yardımıyla piton başını yerinden çıkardı, delil olarak bir torbaya koydu ve düşünceli biçimde köşeden uzaklaştı. "Birileri bu adama bir şey yapmış olmalı, onu sonsuza dek değiştiren bir şey. Bir şekilde çok canı yanmış veya çok zarar görmüş olmalı, suçlunun İmparatorluk olduğunu düşünüyor ve

herkese ne kadar nefret dolu olduğunu göstermeye çalışıyor. Yaptığı her eylemin arkasında bir kendini gösterme isteği var, her seferinde büyük bir yankı uyandırmak istiyor. Devlet törenleri, halka açık ayinler, rahiplerin görev alma merasimleri. Kutsala adeta hakaret etmek istiyor. Tam da bu yüzden İspanyol kaşiflerinkine benzer kıyafetler giyip, onlarınkine benzer silahlar kullanıyor. Bir şey kanıtlamak istiyor, aynı şeyi üst üste defalarca kez kanıtlamak istiyor."

"Umarım kanıtlamak istediği, modaya ne kadar uyduğu değildir."

Mal, "Çok ciddiyim," diyerek sözünü kesti. Aaronson bazen çok küstah olabiliyordu ve eğer kariyerinde ilerlemek istiyorsa bu anlamda biraz törpülenmesi gerekiyordu. "Kendisini İmparatorluk'un düşmanı ve en güçlü rakibi ilan etmiş durumda. İspanyollar Anahuac'ı ilk işgal ettiklerinde, diğer Avrupalıların Kuzey Amerika'daki deneyimlerinden yola çıkarak karşılarında çok ilkel bir topluluk görmeyi bekliyorlardı. Denizler Arasındaki Topraklar'da kendilerinden teknoloji ve yetenek anlamında çok daha ileri seviyede ve sınırlarını genişletmek üzerine odaklanmış bir topluluk görmek, onlar için büyük bir şok oldu. Aztekler'le kıyasıya savaştılar ve birçok zulme imza attılar, fakat yenilecekleri çok açıktı. Kendilerine bu tarihi olay için çok ironik bir isim seçmişlerdi: *Conquistadores* - (Fatihler). Bizim adamımız Fatih, sanki tarihsel olarak boş bir gurur ifadesi halinde gelen bu unvana yeni bir anlam kazandırmak için uğraşıyor.

"Tak başına mı? Bütün dünyaya, milyarlarca insana yalnızca bir adam mı karşı gelecek?"

Mal, "Kendi kafasında bu risk kabul edilebilir görünüyor olmalı," dedi. "Tek yapması gerekenin İmparatorluk'a aralıksız saldırmak olduğunu, direncini yeterince kıracağı bir noktadan hareketle her şeyi çökertebileceğini düşünüyor."

Aaronson yüzünü buruşturdu. "Seni yeterince tanımasam, bu adama hayran olduğunu düşünebilirim."

"Bu kadar kararlı ve gözü kara bir insana hayran olmamak için bir sebep var mı? Bu, onu durdurmak için elimden gelen her şeyi yapmayacağım anlamına gelmiyor. Yalnızca bir devlet düşmanı ve toplu katil olduğu için değil, aynı zamanda ikimizden yalnızca biri hayatta kalabileceği için."

Merdivenleri inerlerken Aaronson, "Öyleyse," diyerek söze başladı, "bir fikrin var mı? Fatih'in bir sonraki hamlesini bekleyip, onu iş üstünde yakalamayı mı deneyeceğiz?"

"Nyman'ın taktiği tam olarak da buydu ve sonucun ne olduğunu gördük. Bence onu harekete geçmeye zorlamalıyız. Önüne ona cazip gelecek bir yem atmalıyız. Bir seferliğine kaçan taraf biz olalım."

"Bir planın var o zaman."

Aynen öyleydi. En azından bir taslak oluşturmuştu. Planı hayata geçirmek için Kellaway'in tam desteği, birkaç ufak hile, bolca insan gücü ve maddi kaynak gerekliydi ve Mal, bunların hepsini sorunsuz temin edebileceğinden emindi. Şefi de Fatih'i canlı veya ölü ele geçirmeye onun kadar istekliydi. Üst düzey bir yetkili, yalnızca bir yere kadar suçu çalışanlarına atarak kendisini hafifletebilirdi. Mal, bunun şefi için de son şans olduğunu hissediyordu. Bu operasyon da başarısızlıkla sonuçlanırsa, muhtemelen kendisinin yanında şefi de merkez binanın avlusunda diz üstü çökmüş, parıldayan obsidyen bıçağın bu dünyadaki hayatına son vermesini bekliyor olacaktı.

İşin en sinir bozucu yanı -ve Mal bunu hiç kimseye, hatta Aaronson'a bile söyleyemezdi- tam da bu sabah istifasını vermenin eşiğinden döndüğünü bilmesiydi. Son birkaç haftadır istifa mektubunu yazacak ve sunacak cesareti kendisinde bulmaya çalışıyordu. Bugünün doğru gün olduğuna karar vermişti. Öyle ki, önceki olaylar sırasında avluda Kellaway'in yanındayken ağzından birkaç kez "İstifa ediyorum" sözleri dökülecek gibi olmuştu.

Ne yazık ki olaylar zincirleme gelişmiş ve henüz ne olup olduğunun farkına varamadan Fatih dosyası kendisine verilmişti. Bir

şeyleri değiştirmek için artık çok geçti. Mesleğiyle ilgili artık eski heyecanı duymuyor bile olsa, Jaguar sloganının hala onun için bir anlamı vardı: *Asla geri adım atma, asla pes etme.*

Ayrıca, yani bir dosya kariyerleri sonlandırabileceği gibi başlatabilirdi de.

Bu durumda planının onaylanması ve işlemesi, daha da büyük bir önem kazanmıştı.

III

6 Akbaba 1 Maymun 1 Ev
(27 Kasım 2012 Salı)

İngiliz Havayolları uçağı, yerel saat 11'de Palermo'ya iniş yaptı. Heathrow'dan kalkan ticari uçak, pusula toteminin sarı göstergesiyle işaret ettiği gibi, güney yönünde uzun taşıma mesafeli bir uçuş gerçekleştirmişti. İstanbul ve Karaçi'de benzin molası vererek Pekin'e gidecek olan uçağın kırmızı totem göstergesi ise ilahi kanunlara uygun olarak etkin olacak ve ışıklandırılacaktı.

Stuart Reston, diğer bütün business class yolcularıyla birlikte uçaktan indi. Kendisine yolculuğunun iyi geçip geçmediğini soran bir uçuş görevlisine başını sallayarak olumlu yanıt verdi, fakat aslında uçuş o kadar kısa sürmüştü ki -bir saatten biraz daha fazla- sanki kemerini bağlamasıyla yeniden çözmesi bir olmuştu.

Üniformalı bir şoför, elinde adının yazılı olduğu bir kağıtla onu terminale bekliyordu.

Şoför "Niltze," dedi.

Reston, Nahuatl dilindeki bu selama İtalyanca tercümesiyle yanıt verdi: "*Buongiorno.*" Şoför, elindeki deri çantayı aldıktan az

sonra, Reston bir limuzinin içinde otobandan Sicilya'nın kuzey sahiline doğru yol almaktaydı. Yanında oturduğu Mongibelli Maden Arazisi Kazı ve İnceleme Şirketi'nin CEO'su Ettore Addario, satacağı şeyin Reston'un ilgisini çekmesini tüm kalbiyle umuyordu.

Addario, "Yolculuğunuz rahat geçti mi?" diye sordu. Anahuac kökenli olmayan tüm vatandaşlar gibi ikinci dil olarak öğrendiği Nahuatl'ı akışkan olarak konuşuyordu, fakat amacı neredeyse mükemmel İngilizcesiyle Reston'u etkilemekti.

"Her zamanki gibi. Çabuk. Sıkıcı."

"Ah, anladım. Karımla sevişmek gibi."

Reston "Bunu benim bilmemin imkanı yok," diye yanıt verdi.

"Umarım bilmiyorsunuzdur. Kendim için değil, sizin için söylüyorum. Korkunç bir deneyim. Halbuki metresim, bir bilseniz... Onu kıskanmak için hem de nasıl geçerli bir sebebim var!" Kendi esprisine keyifle güldü. Reston ise gülünecek bir şey bulamıyordu. Addario, *Şu İngilizler hep böyle kasıntı olurlar* diye düşündü. Sululukla ortamı yumuşatamacağını anlayınca, taktik değiştirdi. "Güzel adamıza ilk gelişiniz mi?"

Reston başıyla onayladı.

"Vaktimiz olursa size yerel mutfağımızı tanıtmak isterim. Örneğin çikolata soslu tavşan, ya da *pasta alla norma.* Taormina'da deniz kıyısında leziz *pani cà meusa* yapan küçük bir restoran biliyorum. Kızarmış dalak yeme fikrinin mide bulandırabileceğinin farkındayım, ama inanın, bir tadına baksanız..."

"Dönüş uçuşum saat dörtte. Beni ilgilendiren tek şey, operasyonunuz; neyi alıp neyi almayacağımı kendi gözlerimle görmek istiyorum."

"Tabii ki efendim." Addario, *Adam yalnızca kasıntı değil, kaba olmak pahasına iş bitirici* diye düşündü. Reston'unki kadar büyük bir şirketin yöneticiliğini yapan biri için hayran olunacak bir özellikti. Yıllık kazancın yedi rakamlı meblağlara yumuşak başlılıkla ulaştırılamayacağının farkındaydı, ama *birazcık* daha in-

sancıl olamaz mıydı?

Sol yanlarında Akdeniz, parıl parıl parlıyordu. Sağ yanlarında ise, masmavi gökyüzünde hemen seçilen Etna Yanardağı duruyordu. Karla kaplı zirvesinden yükselen duman bulutu, ardında gri bir iz bıraktı. Dumanın tehlikeli yer altı hareketlerinin bir sonucu olduğunu bildikleri halde, göze zararsız gibi görünüyordu. Adeta hayata bağlılığını kaybetmiş bir adamın son iç çekişi gibiydi.

Fakat eğer Büyük Konuşması isterse, Etna yeniden faaliyete geçebilirdi. Gezegendeki neredeyse diğer tüm yanardağlar için de aynı durum geçerliydi.

Yanardağın uzantısı olan alçak tepeler arasında yol alan limuzin, Etna'nın doğusunda bir otoparkta durdu. Orada hazır bekleyen arabaya binerek, kamyon ve traktörlerin delik deşik ettiği bir arazidan geçerek yukarıya doğru ilerlediler. Tozlu ve taşlarla kaplı bu simsiyah yamaçlar, görenlerde sanki dünya orada sürekli silinip yeniden yaratılıyormuş gibi bir izlenim bırakıyordu.

Addario, yarım mil ötede, Öküz Vadisi olarak adlandırılan arazide yükselen nükleer füzyonu işaret etti. Tesisin çatısı ve soğutma kuleleri, yerden yükselen sıcak dumanın ardında titreşiyorlardı. Tesiste üretilen büyük miktarda enerjinin Etna'nın magma damarlarına gönderilmesi ve Yanardağın faaliyete geçmesi için Büyük Hatip'in bir emri yeterliydi. Dünya üzerinde bir yanardağın onun isteği doğrultusunda faaliyete geçerek atmosferi kıl ve gazla doldurması ve bu şekilde gezegendeki sıcaklık derecesini artırması, hiç de olağan dışı bir durum değildi.

Addario, "Her zamanki yirmi dört saatlik uyarıyı aldığımız zaman bütün malzemelerimizi toplayıp araziden uzaklaşmaya bol bol yetecek vaktimiz var," dedi. "Güvenlik kayıtlarımızın oldukça etkileyici olduğunu söylememe izin verin. Son on yılda yalnızca on üç işçi ölümü kaydedildi ve hepsinde de bireysel ihmal veya makinelerdeki bir işlevsizlik etkili oldu. Bu hiç de kötü bir istatistik değil, aksine bu boyuttaki bir şirket için ortala-

manın oldukça altında."

"Elde edilmeye değer şeyler uğruna can verilmesi kaçınılmazdır."

"İyi dediniz, efendim. Aynen öyle."

Araç, şirketin maden arama tesislerine varır varmaz durdu. Son patlamalarla günışığına çıkan ve tam istenilen şartlarda soğuyan lav yatağının oluşturduğu obsidyen damarı, Etna'nın zirvesi yakınındaki Piano Caldera'dan çok da uzak değildi. İçerdiği yüksek orandaki silis, billurlaşmak yerine, kaygan ve katı bir özellik kazanmasını sağlamıştı.

Mekanik kazıcılar tüm araziyi alt üst ediyor, işçilerin havalı matkaplarla şekil verecekleri volkanık cam katmanlarını bulup meydana çıkarıyorlardı. Addario, Reston'a bir çift iş çizmesi, bir kask ve acil durumlar için bir oksijen maskesi uzattıktan sonra, onu arazi üzerinde bir tura çıkardı.

Dizel motorların ve sürekli işleyen matkapların gürültüsünden birbirlerini duymaları zor olacağından aralarındaki konuşma birkaç kelimeyle sınırlıydı. Addario, Reston'un görmekte olduğu şeyin ne olduğu gayet iyi bildiğini varsayıyordu. Dört nesildir obsidyen ticaretiyle uğraşmakta olan Reston ailesinin şirketi Reston Riyolitik, mineral taşlar ithalatı ve dağıtımı alanında İngiltere'nin en büyüğüydü. Bu sebeple, kendisinin gürültü, toz, sülfür kokusu, aşırı sıcakla birebir hasır nedir olmadığını, ya da obsidyeni doğduğu yarıklardan çıkarmak için gerekli fütursuz, kaba güçten haberdar olmadığını söylemek çok garip olurdu.

Etna'nın titremesiyle iş birden yarıda kesildi. Yer altından gelen homurtu, tüm makinaların sesini bastırmıştı. Herkes, aletlerini bir kenara bırakmış, ihtiyaç olması halinde koşmaya hazır bir şekilde titremenin geçmesini bekliyordu. Yıllardır daha önceden planlanmamış bir patlama meydana gelmemişti, ama hiçbir zaman kendilerinden çok emin olamazlardı. Büyük Hatip'in yanardağlara hükmetme yeteneği olduğu kesindi, fakat onların

bağımsız hareket edebilecekleri de unutulmamalıydı.

Addario, "Tlaltecuht'li homurdanıyor," yorumunu yaptı. Reston hafif bir gülümsemeyle yetindi. Muhtemelen deprem ve diğer afetlerin yer altında acıdan kıvranan vücudu parçalanmış Tanrıça'nın marifeti olduğuna inanmıyordu. Jeoloji mezunu olan ve tezini tektonik plakalar üzerine yazan Addario'nun da bu efsaneye inandığından açıkçası pek de emin değildi.

Titreme son buldu ve işçiler kaldıkları yerden çalışmaya devam ettiler. Addario, Reston'da korku veya telaştan eser olmadığını fark etti. İngilizin sinirleri çok sağlamdı. Bir zamanlar bir Kartal Savaşçısı olduğunu hatırladı. Şirketin çoğunluk hissesini satın alması muhtemel olan bu şahıs hakkında ayrıntılı bir araştırma yapmıştı. Oxford ve Cambridge üniversitelerinden şartsız kabul almış olmasına ve babası, dedesi ve büyük dedesi bu üniversitelerden mezun olmalarına rağmen, kendisi üniversiteye gitmek yerine ulusal hizmet için gönüllü olmak gibi çok olağan dışı bir tercih yapmıştı. Genellikle akademik anlamda daha başarısız olanlar veya ekonomik durumları muhafiyet vergisini ödemeye yetmeyen ailelerden gelenler, üç yıllık zorunlu ordu eğitiminden geçerlerdi.

Şüphesiz Reston, bir şeyleri ispat etmenin peşindeydi ya da gözünü o kadar kan bürümüştü ki yalnız üç yılla kalmamış, piyade eri olarak beş yıl daha hizmet vermiş, binbaşılığa kadar yükselmişti. Eğer babasının vefatı onu aile şirketinin başına geçmeye mecbur bırakmamış olsaydı, askeri kariyerini asla yarıda kesmeyecekti.

Yani klasik şımarık zengin çocuğu değildi. Kartal Savaşçısı eğitiminin getirdiği disiplin, hareketlerine ve duruşuna yansıyordu. Merasim alanındaymışcasına, elleri vücudunun iki yanında duruyor ve dar beli, geniş omuzları ve çıkık çene kemiklerinden antremanı bırakmadığı anlaşılıyordu. Göbeği ve gıdısı ile tam bir tezat oluşturan Addario'nun ise *cannolo siciliano* ve Marsala şarabına tutkun olduğu ve metresiyle sevişmek dışında hiç

bir egzersizden hoşlanmadığı çok açıktı.

Profesyonel anlamda böyle bir adama karşı sorumlu olmak çok ilginç olabilir, diye düşündü. İşler daima kolay veya keyifli olmayacaktı, ama saçmalığa meydan vermeyeceği kesindi. Şirketin İtalyan sahipleriyle işler adeta bir saçmalıklar silsilesine dönüşmüştü. Addario açık sözlü, dediği dedik bir çalışana, çölde kaybolan bir gezginin suya ihtiyacı olduğu kadar ihtiyaç duyuyordu.

"Yeterince görebildiniz mi?"

Reston'un olumlu yanıt vermesiyle yeniden arabaya doğru yöneldiler. Dönüş yolunda Addario doğrudan bir soru sormadan son kararının ne olduğu anlamak için elinden geleni yaptı. Sonunda dayanamayan Reston, "Size son kararımı şimdi veremeyeceğim. Bazı hesapları yeniden gözden geçirmem gerekiyor. Bilmek istediğim şu, işin içinde rüşvet var mı?"

Addario, "Satın alma aşamasında mı?" diyerek omuzlarını silkti. "Burası Sicilya. İşin içinde daima rüşvet vardır. Burada rüşvet vermeden evinizin kapısını bile boyayamazsınız. Ve hesaplarımıza dahil etmemiz gereken birkaç kişi daha var..." Yüksek sesle *mafya* demeyecekti.

"İmparatorluk'un bu durumu ortadan kaldırdığını zannediyordum."

"İmparatorluk böyle düşünmekten hoşlanıyor. Bazı geleneklerimiz Kale Avrupası'nın yıkılışı ve Yüce Rahipler iktidarının kuruluşundan çok daha gerilere gidiyor. Bu herhangi bir şeyi değiştirir mi?" diye soran Addario, biraz endişeliydi.

Reston, "Başlangıçtaki planlarımı biraz bozuyor açıkçası. Fakat bütün faktörleri göz önüne aldığımızda, durum olumlu görünüyor" diye yanıtladı.

Reston'u havaalanına bırakan Addario, soluğu Palermo'nun

Dört Köşe semtindeki evinde aldı ve bu güzel haberi hayatta onun için en önemli şey olan kadınla paylaştı. Daha sonra ise eve, karısına döndü.

Sinyora Addario, Reston'un kasıntı, suskun bir tip olduğunu duyduğuna hiç şaşırmadı. "Yakın zamanda eşini ve çocuğunu kaybettiğini söylememiş miydin?" dedi. "Bunda derin bir acı yaşamış bir adamın sevinçten havalara uçmasını bekleyemezsin ya."

Kocası, "Ama kendilerini tanrılara sunarak öldüler", diye karşılık verdi. "Birçok insan için bu bir onur kaynağı."

Sinyora Addario, evlendiği adamın tam bir salak olduğunun yeni bir göstergesiyle yüz yüze gelmek zorunda kalmıştı.

"Ben kalbimi sökmesi için bir rahibin önüne yatsam, sen kederden mahvolmaz mısın?" diye sordu.

Addario *Kalbini bulabilirlerse tabii*, diye düşündü ve ekledi: "Hayatım, tabii ki tarifsiz bir keder duyarım, ama bir şekilde hayata devam edecek gücü kendimde bulurum."

Dört Köşe'ye gidip o şırfıntıyı ziyaret edecek gücü bulursun elbet, diye düşünen Sinyora Addario, "Aynen öyle o zaman. Demek ki Bay Reston o gücü kendinde buluyor. Bazıları için biraz daha zor olsa gerek," dedi.

Stuart Reston'un dönüş uçuşu, kendisiyle aynı uçakta yolculuk edecek olan ve Tanca çıkışlı aktarma uçuşu geciken bir VIP yüzünden ertelendi. Sonunda uçağa varan VIP, hiçbir mahcubiyet ifade etmeden ve kimseden özür dilemeden first class kabinindeki yerini aldı. İki korumasıyla birlikte kabinde aşağı yukarı yürürken, sanki kendisi dışında kimsenin işi aksamamış gibi bir havası vardı. Resmi kıyafetlerini giyinmemiş olmasına rağmen, yüzündeki dövmelerden rahip olduğu anlaşılıyordu ve bu da, diğer yolcuların hiç ses etmemesi için yeterli bir sebepti. Bu durumdan hoşlanmayan birileri varsa, hesabını tanrılarla görme-

si gerekecekti.

Stuart, uçak denizi aşıp Fransa üzerine süzülürken geçen yaklaşık bir saatlik sürenin tamamı boyunca kendi kendisiyle bir mantık mücadelesi içindeydi. Sonunda iyi niyet kaybetmiş ve o kazanmıştı.

Eline bir fırsat geçtiyse ve yakalanmadan başarabileceğini düşünüyorsan, harekete geçmelisin, diye düşündü.

Heathrow'a vardıklarında uçaktan ilk inen yolcu Rahip'ti. Onlar için gümrükte veya pasaport kontrolünde sırada beklemek söz konusu değildi. Uluslararası seyahat etmek, onlar için basit bir yürüyüş yapmaya eşdeğerdi. Nereden nereye gidiyor olurlarsa olsunlar, insanların arasından sıyrılıp ilerliyorlardı.

Buna rağmen Stuart, beklediği fırsatı kaçırmamıştı. Rahip havaalanına iner inmez, en doğal ihtiyaçlarından birini gidermek üzere peşinde korumalarıyla tuvalete doğru yöneldi.

Biraz bekledikten sonra, Stuart da onları takip etti.

Korumalar, erkekler tuvaletinin girişinde etten bir duvar oluşturmuşlardı. Profesyonel güvenlik görevlisi olan her iki adam da gerçekten dev gibiydi; enseleri neredeyse kafaları, bilekleri ise neredeyse yumrukları kadar kalındı.

İçlerinden biri "Affedersiniz efendim, şu anda bu tuvaleti kullanamazsınız" diyerek Stuart'ı durdurdu.

Diğeri, "Başka bir tuvaleti deneyin," diyerek söze karıştı.

Stuart, kapı eşiğinde mesanesi patlayacakmış gibi iki büklüm şekilde dururken, "Dayanamayacağım," diye karşılık verdi.

"Tutmak zorundasınız efendim."

"Eminim çok uzun sürmeyecektir."

"Koruduğunuz kişi de kim oluyor ki?" diye soran Stuart, başıyla korumaların arkasını işaret etti. "Neden onun ihtiyacı benimkinden daha öncelikli?"

"Sesinizin tonunu alçaltmanızı öneriyorum efendim. Birmingham Rahibi Jasper Marquand'ın huzurundasınız."

"Ah, anladım." Stuart pişman olmuş gibi yaparak olduğu yer-

de sindi. "Asla tahmin edemezdim. Ne kadar aptalım. Tabii ki Rahip Hazretleri işini bitirene kadar dışarıda bekleyeceğim."

Sırtını döner dönmez, ayak topuğu üzerinde çevik bir hamleyle bir kez daha dönerek korumalarla yüz yüze geldi ve ikisinden daha yakında olanının yüzüne deri çantasıyla hızla vurdu. Burnu kırılan adam dizleri üzerine çökerken, tek bir kesme hamlesiyle diğerinin boğazına vurarak gırtlak kemiğini kırdı. İlkini başına bir kez daha çantayla vurarak, zaten kendisini kaybetmek üzere olan ikincisini ise arkasına geçip boğazını sıkarak bayılttı.

Dövüş toplamda on beş saniye sürmüş ve hiçbir gürültü duyulmamıştı.

Stuart, kapısı kapalı olan tek tuvalete doğru yöneldi. İçerden gelen sesler, Rahibin büyük bir hazım problemi çektiğini gösteriyordu.

Rahip "Sen misin Carling?" diye seslendi. "İtişme sesleri duydum. Ne oldu? O saygısız gerizekalı gitti mi?"

Stuart, korumaların homurtularını taklit etmeye çalışarak, "Her şey yolunda, Rahip Hazretleri. Merak edilecek hiçbir şey yok." diye cevap verdi.

Jasper Marquand, "Lanet olası Fas mutfağı," diye söylendi. "Kısa bir tatil için gittiğim yerden dönüşte düştüğüm şu hale bak. Başıma gelen en korkunç ishal vakası. Bu son sefer, bir daha asla, asla."

"Öyle buyuruyorsanız, Rahip Hazretleri."

Sifonu çekti. Tuvaletin kapı kilidini açtı.

Stuart kapıyı tüm gücüyle tekmeledi. Rahip, alnına aldığı kapı darbesiyle geriye doğru yalpaladı. Stuart onu kavrayıp şiddetle savurduktan sonra, kafasını tuvaletin kenarına vurdu. Aynı hareketi iki kez tekrarladığında her yer kan gölüne dönmüş, Marquand acı ve korkudan ne yapacağını şaşırmıştı.

Rahip, "Lütfen dur, sana para verebilirim. İstediğin kadar para. Lütfen daha fazla canımı yakma," diye yalvarıyordu.

Stuart'ın yanıtı açıktı: "Param var. Canını yakmaya gelince,

amacım bu değil."

"Ne o zaman? Ne istiyorsan şöyle."

"Senin ölmeni istiyorum. Hepsi bu."

Marquand, korkudan olduğu yere sinmişti. Stuart, Rahibin başını sıkıca son bir kez kavrayıp klozetin içine soktu ve titreyerek can vermesini bekledi. Vücudu hareketsizleştikten sonra, öldüğünden emin olmak için bir dakika daha bekledi ve sonunda bıraktı. Tüm bunlar olurken üzerine çok az su sıçratmayı başarabilmişti, yalnızca pantolonunda ve gömlek kollarında birkaç şu damlası vardı.

Tuvaletten çıktı ve korumaların işini görmek üzere hareketlendi. Onların hayatta kalmasına izin veremezdi. Onu görmüşlerdi ve Jaguar Savaşçıları'na yüzünü oldukça ayrıntılı bir şekilde tarif edebilirlerdi. Her ikisini de boyunlarını kırarak öldürdü. Cesetleri boş tuvaletlerden ikisine bıraktı ve kapılarını kilitledi. Lavaboda ellerini yıkadı ve yüzüne soğuk su çırptı. Kalp atışı normale dönmeye başlamıştı. Can alırken kanındaki adrenalin seviyesi çok üst düzeye çıkıyor ama bir süre sonra dengeleniyordu.

Aynada kendisine baktı. Karşısında yakışıklı fakat boş bakışlı bir adam duruyordu. Kendine çeki düzen verdi. Elleriyle saçlarını tarayarak şekillendirdi. Kravatını düzeltti.

İş adamı Stuart Reston, tuvaletten çıkarak yeniden pasaport kuyruğuna doğru yöneldi. Yirmi dakika sonra binadan çıkacak ve bir taksi durduracaktı.

Az sonra, her saat başı tekrarlanan tuvalet kontrolünden sorumlu bir temizlik görevlisi, üzerinde malzemelerini taşıdığı arabasını iterek içeri girdi.

Korku içinde attığı çığlıklar, terminalin diğer ucundan bile duyulmuştu.

Stuart'ın çatı katındaki dairesinin bir uçtan bir uca gerçekten de kıskanılacak bir Thames Nehri manzarası vardı. Elinde bir bardak viski ve bir kap fıstıkla balkonunda, kıpkırmızı bir alev topuna benzeyen güneşin batısını ayakta seyrediyordu. Londra'da soyu tükenmeye yüz tutmuş güvercinlerden biri, yumuşak bir uğultuyla trabzana kondu. Az sonra küstah bir macaw kuşu gelip onu savuşturdu ve güvercin yaş tutarmışçasına uzaklaşıp gri bulutlara karıştı. Trabzanların üzerinde yan yan yürüyen rengarenk kuş, başını aşağı yukarı sallayarak birkaç fıstık istedi. Durumdan hoşnut olmayan Stuart, ona havaya savurduğu yumrukla karşılık verdi.

Stuart, havaalanında bir rahibi o şekilde öldürerek çok saçma bir risk aldığının farkındaydı. Görevinin dışına çıkmıştı. Şansı yaver gitmişti ama tam da iş üstünde yakalanma ihtimali çok yüksekti.

Fakat kendine hakim olamamıştı. Marquand tuvalete gitmeye karar verdiği anda, kaderini kendi elleriyle çizmişti. Stuart tanrılara inanıyor olsaydı, bunun onlar tarafından kendisine verilen bir ödül olduğunu düşünebilirdi. Duymaya aşina olduğu iç sesi, soğukkanlı bir kendine güven dalgası yayıyordu: *yapmak üzere olduğun şey doğru ve erdemli.* O noktada geri dönmesi söz konusu değildi.

İçeri girip televizyonu açtığında, karşısına Rahip Marquand'la ilgili haberler çıktı. Haberi sunan gazeteci, olayı "Vahşi bir cinayet" olarak tanımlıyordu. "Heathrow Havaalanı'nda kimliği meçhul bir saldırgan tarafından göz kırpmadan öldürülen rahip, Kuzey Afrika'daki kültürel değişim gezisinden dönmekteydi."

Stuart, dalga geçercesine "Kültürel değişim gezisi demek," dedi.

Son olaylar arasında bir bağlantı aranması kaçınılmazdı. "Bu cinayetin sorumlusu Fatih mi? Jaguar Savaşçıları, konuyla ilgili açıklama yapmaktan kaçındılar. Havaalanında hiç kimse Fatih'in tanımına uyan zırhlı ve maskeli birini görmemiş olsa da,

kurbanın kimliği ve öldürülüş şekli onun imzasını taşıyor. Bu cinayetin onu taklit eden başka bir katilin işi olabileceğini de alternatif görüşler arasında. Fatih gibi, yüksek sınıfa mensup din adamlarını hedef alan ve ona benzer teknikler kullanan bir kopyacı. Eğer doğruysa, acaba bu arkası gelecek bir dizi cinayetin yalnızca ilki mi? Bu gelişmeler büyük bir sivil ayaklanmanın ilk kıvılcımları olabilir mi?"

Stuart kaşlarını kaldırarak, "İşte bu çok ilginç olabilir," dedi.

Televizyonu açık bırakarak, yatak odasının yanındaki gardırobuna doğru yöneldi. Takım elbise ve gömlekler, düzenli biçimde sıralanmışlardı. Cilası yepyeni düzinelerce ayakkabı raflarda duruyordu. Stuart tüm kıyafetlere göz atarak bir uçtan diğerine doğru yürüdü. Yerini yalnızca kendisini bildiği yaylı kilidi çekerek, gardırobun gizli bölmesini açtı. Mankenlere giydirilmiş çelik zırhlı kıyafetlerle dolu hücre odasının duvarları kılıç ve silahlarla kaplıydı. Duvarlardaki kancalardan siyah maskeler sallanmaktaydı.

Stuart gülümsemeden edemedi. Gizli bölme, içindekilerin hem bir müzedeymiş gibi sergilendiği hem de ihtiyaç anında işlevselliğini koruduğu ihtişamlı bir hazine odasını andırıyordu.

Elini uzatarak en yakınındaki zırhı okşadı.

"Yakında," dedi. Sesi, adeta bir bebeği uyutmaya çalışırcasına yumuşak ve telkin ediciydi. "Çok yakında."

IV

7 Hareket 1 Maymun 1 Ev
(28 Kasım 2012 Çarşamba)

Regent's Park amfiteatrını çevreleyen ışıklar karardı. Sahne ışıkları yandı. Gösteri başladı.

Hermafrodit Tanrı/Tanrıça Ometeotl kılığında bir kadın yandan sahneye girdi, yarısı erkek, yarısı kadındı. Geleneksel enstrümanların modern pop ritmleriyle birleştiği bir müzik eşliğinde karmaşık figürlerle dolu zarif bir dansa başladı. Sahnenin bir ucundan diğerina savrulurken duruşu ve tarzı tamamen değişiyordu. Sol tarafta adımları daha ağır basıyor ve erkeksi hamleler yapıyor, sağ tarafta ise hafif adımlarla hareket eden kadınsı bir kimliğe bürünüyordu.

O, "İkilikte Teklik" kavramını, zıtların birleşimini, ilk büyük çağın öncesindeki ilkel hayat akışını temsil ediyordu. Burunduğu kimliklerden ne birini ne de diğerini tam anlamıyla benimsiyor, ama sanki eşzamanlı biçimde ikisini de yaşıyordu.

Dansının doruk noktası, sembolik doğum anıydı. Müzik giderek hızlanırken, Ometeotl'un bacaklarının arasından Dört Yüce Tanrı sahnede belirdi.

İlk olarak Quetzalcoatl dünyaya geldi, her tarafı tüyler ve pullarla kaplıydı.

Onu, üzeri aynalarla kaplı köyü renk bir kıyafet içinde, dumanlar arasından beliren Tezcaliptoca izledi.

Daha sonra, sırtındaki tüyleri bir sinekkuşu gibi titreten Huitzilopochtli belirdi.

En son olarak derisi yüzülmüş, korkunç Xipe Totec sahneye çıktı.

Onları Yağmur ve Şimşek Tanrısı Tlaloc başta olmak üzere, aralarında On Üç Gün Tanrısı ve Dokuz Gece Tanrısı'nın da bulunduğu bir dizi tanrı figürü takıp etti.

Görevini yerine getiren Ometeotl sahneden çıkarken, Dört Yüce Tanrı Tlaloc'un etrafında birlikte dans etmeye başladılar. Sıra bireysel danslara geldiğinde, her bir Yüce Tanrı'ya temsil ettikleri büyük çağlarda yaşayan canlıları temsil eden diğer oyuncular eşlik ediyordu.

Tezcaliptoca'nın hakim olduğu birinci büyük çağda sahnede ilkel canlılar ve çıplak elleriyle ağaçları köklerinden sökebilecek güçteki devler vardı.

Tezcaliptoca, Quetzalcoatl tarafından kaba güç kullanılarak tahtından edilmişti. İki tanrı doğduklarından beri rekabet içindelerdi, birbirlerine karanlıkla aydınlık, kararsızlıkla kararlılık, hilebazlıkla dürüstlük kadar zıtlardı. Quetzalcoatl'ınki hava ve rüzgar çağıydı, ağaçlar üzerinde yapraklar gibi sallanan maymun adamlara hükmediyordu.

Gücünü yeniden toparlayan Tezcaliptoca, Quetzalcoatl'ı yenip bir kez daha hakimiyet kurmasıyla başlayan üçüncü zaman, yağmur zamanıydı, ve Tezcaliptoca bu zamanın efendisi olarak Tlaloc'u görevlendirdi. Gökten ateş yağdırarak intikamını almakta gecikmeyen Quetzalcoatl, Tlaloc'un tebasını oluşturan hindi görünümlü kanatlı canlıların hepsini yok etti.

Dördüncü çağın efendisi, yeşim taşlarıyla bezenmiş bir etek giyen derelerin ve durgun suların tanrıçası Chalchiuhtlicue'ydi.

Amfibi balık adamların yaşadığı bu çağ, her şeyi silip atan bir sel faciasıyla son bulmuştu.

Bir sonraki çağ, aralarındaki çatışmanın çok fazla yıkıma, şiddete ve hayata mal olduğunu anlayan Quetzalcoatl ve Tezcaliptoca'nın farklılıklarını bir kenara bırakıp barış anlaşması yapmalarıyla başladı. İki Tanrı, valse benzer bir ritmle ortaklıklarını göz önüne seren güzel bir dans gösterisi sunarken, birbirlerinin duruş ve hareketlerini taklit ediyorlardı.

Ortaklıklarını somut kılmak amacıyla birlikte dişi canavar Tlaltecuhtli'yi öldürmeye karar verdiler. Dev yılanlara dönüşerek, çok ağızlı canavarı öldürüp paramparça ettiler. Canavarın cansız bedeninin parçalarından yeni bir dünya meydana geldi. Saçları bitki dokusuna, göz yuvalarında mağaralara, burnu tepeler ve vadilere, omuzları dağlara dönüştü.

Bu mucizevi ve oldukça karmaşık dönüşüm, tiyatro sahnesinde çok renkli bir ifadeyle hayat buluyordu. Kuklalar, mim sanatçıları, ışık oyunları ve sürekli değişen dekorlar izleyicilerde hayranlık uyandırıyordu. Seyirciler, gözlerinin önünde beşinci büyük çağı yaşarken, tezahürat ve alkışların ardı arkası kesilmiyordu.

Peki insanlar neredeydi? Dünyanın yeni sakinleri kimler olacaktı? Quetzalcoatl yer altı dünyası Mictlan'a inerek atalarının kemiklerini ararken, onlardan yepyeni bir ırk yaratma niyetindeydi. Karanlıklar Tanrısı, Mictlan'ın efendisi Mictlantecuhtli onu kandırmaya ve yakalamaya çalışsa da Quetzalcoatl üstün zekasıyla her seferinde kurtulmayı başarıyordu. En sonunda zafer onun oldu ve topladığı kırık kemik parçalarıyla dünyaya geri döndü. Yılan Tanrıçası Cihuacoatl, kemikleri ezerek toz haline getirdikten sonra, tüm tanrıların bir damla kanıyla birleştirdi ve böylece insan ırkını yarattı.

Gösteriyi en iyi yerden takip eden yirmi rahibin de aralarında bulunduğu seyirciler, gösteriyi büyük bir zevkle takip ediyorlarlardı. Diğer herkes sert ve rahatsız taburelerde otururken, rahip-

ler amfiteatrın kemerinin tam ortasına kurulan platform üzerinde hazırlanan yumuşak minderli koltuklarına kurulmuşlardı. Rahat etmelerini sağlamak adına hiçbir ayrıntı unutulmamıştı: Taze meyve tabakları ve mısır cipsi ikramının yanı sıra, sivrisinekler tarafından rahatsız edilmelerini engellemek için üzerlerine sürekli böcek ilacı püskürtülüyordu.

Rahipler için özel hazırlanan platform, arkasında kalan izleyicilerin görüş alanını ciddi anlamda kısıtlasa da bu konuda hiçbir şey yapmak mümkün değildi ve kimse de şikayet etmiyordu. Rahiplerin gösteriyi izlemeye gelmiş olması, hiç şüphesiz onur verici bir durumdu, tiyatronun halkla ilişkiler ofisinin üstün gayretleri sönüş vermiş, gösteri bütün gazete ve televizyonlara haber olmayı başarmıştı. Gösteri bir süredir havaların elverdiği her akşam sergileniyor olsa da rahipler, üstelik de yirmisi birden, ilk defa izlemeye gelmişlerdi. Dansçı ve oyuncular ellerinden gelen en yüksek performansı sergilemeye çalışıyor, izleyiciler ise -gösteriyi platformun arkasından takip edenler de dahil- memnuniyetlerini en iyi şekilde belirtmek için ellerinden geleni yapıyorlardı.

Kısa bir aradan sonra dans gösterisi yerini tiyatroya bıraktı. Oyun, Quetzalcoatl ve Tezcaliptoca arasındaki ateşkes anlaşmasının nasıl bozulduğunu ve dumanlar ve aynalar tanrısının kardeşine nasıl haince bir tuzak kurduğunu anlatıyordu.

Oyunun orijinal metninin, hayatının son döneminde gizlice Aztek inancını benimseyen Shakespeare'e ait olduğu söylentiler arasındaydı. Oyunun, ne Shakespeare hayattayken ne de sonraki birçok takvim yılında asla sahnelenmediği biliniyordu; en azından halka açık hiçbir temsilden eser yoktu. Aztek İmparatorluğu Avrupa'nın kapılarını zorlayarak İngiltere'yi fethetmeye çalışırken bu oyunu sahnelemeyi düşünmek, ihanetle bir tutulabi-

lirdi. Ancak İngiltere'nin İmparatorluk tarafından fethinin üzerinden yaklaşık yüz güneş yılı geçtikten sonra oyun gün ışığına çıkarılabilmişti.

Yıllar sonra Shakespeare bile kendi oyununu tanımakta güçlük çekebilirdi. Oyunun ilk nüshası -böyle bir nüshanın ele geçmiş olduğunu var sayarsak tabii- nesiller boyunca sözlü olarak aktarılmıştı. Resmi kayıtlar dışındaki her sözlü aktarımda orijinal metin sürekli yenilenmiş ve güncellenmiş, bazı eski bölümler çıkarılarak yerine yenileri eklenmişti.

Her şeye rağmen, bütün öğrencilerin konuşmaya başlar başlamaz ilk öğrendiği şey olan bu hikayenin temel kurgusunda bir değişiklik olmamıştı. Okuyan herkes, hikayenin dönüm noktası olan olaylara, kendi kalp atışlarına olduğu kadar aşinaydı.

Günlerden bir gün Tezcaliptoca, ona gerçek yüzünü gösterme vaadiyle aynasını Quetzalcoatl'a doğru çevirdi.

Aynada beliren sahte görüntü, hayatının baharında bir tanrıya değil, uzun beyaz sakallı, zayıflıktan çökmüş, yaşlı bir adama aitti.

Tezcaliptoca, "Senin gerçek kimliğin işte bu," dedi, "etten kemikten tüm varlıkların gerçek kimliği bu."

Quetzalcoatl gördüklerinden tiksinmişti.

Tezcaliptoca, gerginliğini yatıştırma bahanesiyle ona içi sihirli mantarlarla dolu bir damacana *pulque* uzattı.

Quetzalcoatl bir yudum aldı. Tadı çok hoşuna gitmişti. Kana kana hepsini içti.

Kız kardeşi Quetzalpetlatl'ı da yanına çağırarak ona da aynı içkiden içirdi.

Yan yana uzanan iki kardeş, duyularının ötesinde kendilerinden geçmişlerdi. Seviştiler. Uyuyakaldılar.

Ertesi sabah, utancından ne yapacağını bilemeyen Quetzalcoatl, dünyayı terk etmeye karar verdi. Ensest gibi affedilmez bir günah işledikten sonra artık dünyanın hakimi olamazdı, buna layık değildi.

Diğer tanrılar, kendi davranışlarından Quetzalcoatl kadar utanç duyması gerektiğine hükmettikleri Tezcaliptoca'nın da onunla birlikte gitmesini uygun gördüler.

İki tanrı, arkalarında bıraktıkları sanat ve el sanatlarını, gelişmiş teknolojilerini ve tüm bilgeliklerini ne şekilde ihtiyaçları olursa kullanabilmeleri için insan ırkına hediye ederek uzaklaştılar.

Ölümsüzlüklerini yalnızca bir kişiye, Aztek İmparatoru II. Moctezuma'ya bıraktılar. Büyük Hatip olarak adlandırılacak olan hükümdar, tanrıların dünya üzerindeki temsilcisi olmaya hak kazandı.

Büyük Hatip'in sözleri kanun değerindeydi. Anahuac'ta yaşayan herkes ona itaat ettiği gibi, yakın bir zamanda dünyanın geri kalanı da onun hükmü altına girecekti.

Onun kaderi Aztek İmparatorluğu'nun topraklarında hükmetmekle sınırlı kalmayacak, Denizler Arasındaki Topraklar'ın ötesine de geçerek tüm dünyaya hakim olacaktı.

Bu kaderi seve seve benimsemişti.

II. Moctezuma'ya Büyük Hatip unvanının verilmesi, oyunun doruk noktasını teşkil ediyordu. Herkesin heyecanlı beklediği bu anda, ölümlü Moctezuma'nın yerine Dört Yüce Tanrı tarafından yaratılan maskeli, pelerinli yeni bir figür sahnede belirecekti. Şimşek efektleri veya buz parçalarıyla kaplı çelenklerle zenginleştirilen bu sahnede Büyük Hatip, bazen sahnenin altından yukarı çıkıyor, bazense yukarıdan bir düzenekle aşağıya indiriliyordu. Seyirciler için kullanılan teknik çok da fark etmiyordu, sahnenin ustalıkla ve büyüleyici bir şekilde canlandırılması yeterliydi.

O akşamki gösteride, İmparator Hazretleri'ni canlandırma şerefine layık görülen aktör, sahnenin tepesinden aşağıya indirile-

çekti. Etrafında göz alıcı ışıklar yanıp sönüyordu. Çeşitli ses efektleriyle üzerinde tropik bir fırtına yaratılan sahnede, elektrikli dev vantilatörlerle oluşturulan hortumun içinde her şey uçuşmaktaydı. Her ayrıntı, büyük bir güç ve kudret gösterisi sahnelemek için düşünülmüş, dünyayı doğuran o ilk enerji, o yaratıcı güç en iyi şekilde temsil edilmeye çalışılmıştı.

Özel efektlerle serseme dönen seyirciler, ilk anda sahnede karşılarında beliren figürün Büyük Hatip'e hiç ama hiç benzemediğini fark etmemişlerdi.

Durumun yavaş yavaş farkına vardılar. O gösterişli, yerlerde sürünen pelerin neredeydi? Büyük Hatip'in yüzünü ve basını tamamen örten dökme altından maskeye ne olmuştu?

Karmaşa yerini şaşkınlığa, şaşkınlık ise korkuya bırakmıştı.

Sahnenin tam ortasında, Quetzalcoatl, Tezcaliptoca, Huitzilopochtli ve Xipe Totec'i canlandıran aktörlerin şaşkın bakışları arasında ayakta duran kişi...

Fatih'ten başkası değildi.

İzleyicileri delip geçen bakışlarıyla bir uçtan bir uca süzen Fatih, "Tamamen saçmalık!" diye bağırdı.

Durumu anlamakta gecikmeyen bir teknisyen, şalteri indirerek özel efektlerin bir anda kesilmesini sağladı.

Karşısındaki donup kalmış seyirci kitlesine seslenen Fatih, sözlerine, "Tüm bunlar tamamen hayal ürünü," diyerek devam etti. "Baştan aşağıya uydurulmuş hikayeler. Anlatılanların bir kelimesine bile inanmayın. Shakespeare ne böyle bir oyun yazdı, ne de yazdığı varsayılan bu oyun Aztek İmparatorluğu öncesinde kurulmuş gizli cemaatler arasında gizemli bir şekilde yayıldı, çünkü ortada böyle cemaatler de yoktu. İngiltere, Aztek İmparatorluğu'na boyun eğmemek için sonuna kadar başa başa bir mücadele verdi. Aksini iddia eden her kimse, İmparatorluk tarafından ezberletilmiş ifadeler kullanıyor demektir. Bugün bizi yönetenler, halkımızın en başından beri Aztek hükmü altına girmek istediğini fakat bu monarşi ve parlamentonun bunu en-

gellemek için elinden geleni yaptığını söylüyorlar. Ama gerçek şu: Biz İngiliz halkı olarak İmparatorluk güçlerine karşı öyle çetin bir mücadele verdik ve onu öyle zor durumda bıraktık ki, bunun bedelini çok ağır ödemek zorunda bırakıldık. Ülkemiz boyunduruk altına girdi. Bizler aç kaldık, iflas ettik, neredeyse mahvolduk. Son ana kadar mücadele etsek de bir noktada durmamız gerekiyordu, çünkü daha ileri gitmek intiharla eşdeğerdi. En son fethedilen, en cesur millet bizdik. Bu oyun, bu yeniden yaratılmış hikaye, Aztekler'in iddia ettikleri gibi fetih öncesinde değil, bizi boyundurakları altına aldıktan *sonra* yazıldı."

İzleyicilerden bazıları onu yuhlama cesaretinde bulundu. Diğerleri kaşlarını çatmış, Fatih'in sözlerinde bir doğruluk payı olup olamayacağını düşünüyorlardı.

Rahiplerden tek bir ses çıkmıyordu.

Fatih, kibirli bir tavırla bakışlarını amfiteatrın bir ucundan diğerine gezdirdi. İzleyiciler gerek şaşkınlık, gerekse korkudan yerlerinden kımıldayamıyorlardı. Sahne artık onundu, bu fırsatı ele geçirmişken en iyi şekilde değerlendirmesi gerekiyordu.

"Büyük Hatip'e gelince," diyerek sözlerine devam etti, "o ne kadar Moctezuma'ysa ben de işte o kadar Moctezuma'yım. O, ölümsüz değil. Başına geçirdiği o gülünç maskenin ardında yalnızca bir adam değil bir dizi adam var ve hepimiz gibi ölümlü ve sıradan olan bu adamlar, aynen bu sahne üzerindeki aktörler gibi kendilerine verilen rolü canlandırıyorlar. Tenochtitlan'daki Göl Sarayı'ndan pelerinler içinde emir ve fermanlar veren Büyük Hatipler'den biri öldüğünde, yerine bir diğeri geçiyor ve tüm bunlar sessiz bir komplo planı gibi kapalı kapılar ardında olup bittiğinden, bizler aptal yerine koyuluyoruz. Kalbinizin derinlerinde benim haklı olduğumu biliyorsunuz. Bu akşam burada izlediklerinizin hiçbiri gerçek değil. Tamamen bir yalandan ibaret. Sanatı ve bu sahneyi bir propaganda aracı olarak kullanıyorlar. Bir efsane olduğu öne sürülen bu hikaye, aslında fantazi ürünü bir mit. Tüm bunlar, bu gördüğünüz adamların" -eliyle ra-

hipleri işaret ediyordu- "oturdukları yerden gücü ellerinde tutmalarını sağlamak için düzenlenmiş bir oyun."

Kılıcını kınından çıkarmasıyla izleyicilerin yutkunması ve tiz çığlıklar atması bir oldu.

"Karşınızda, rahiplerin otoritesiyle ezilmeyi reddeden bir adam duruyor. Bu siyasi düzen içinde yaşamaktan çok yorulan ve isyan etmeye, İmparatorluk'u ortadan kaldırmaya karar veren bir adam. Bana terörist diyorlar. Kim bilir, belki de öyleyimdir. Fakat bizi yöneten rahipler sınıfı ve destekçileri dışında hiç kimsenin benden korkmasına gerek olmadığını bilmenizi istiyorum."

Bu sözleri söyler söylemez sahneyi alttan ışıklandıran spot lambaların üzerinden atlayarak rahiplerin özel locası olan platforma doğru hareketlendi. Korkudan ne yapacaklarını şaşıran izleyicilerden bazıları koltuklarından fırlayarak çığlık çığlığa uzaklaştılar. Rahip Hazretleri korkudan hareketsizleşmiş, adeta koltuklarına çivilenip kalmıştı. Bakışlarıyla birbirlerine bunun nasıl olabileceğini, nasıl hepsinin birden bir anda Fatih'in bir sonraki kurbanları olacaklarını soruyorlardı.

Fatih, bir hamlede platformun üzerine sıçradı.

"Biraz daha iyi organize olmanız gerekiyordu, öyle değil mi? Sizi kibirli pislikler. Yanınızda tek bir Jaguar Savaşçısı olmadan tavuk gibi olduğunuz yerde kalakaldınız değil mi?"

İçlerinden en uzun boylu olanı, "Aslında durum göründüğünden biraz daha farklı", dedi. "Olduğu yerde tavuk gibi kalan *sensin* gibi geliyor bize."

Fatih başını bir yana doğru eğdi. "Ah, öyle mi? Nasıl oluyormuş o?"

"Aynen böyle..." Eğilen Rahip, koltuğunun altına sakladığı *macuahitl*'i çekip çıkardı.

Onu diğer rahipler takip etti.

Fatih'in maskesi kapladığı yüzü, bir anda ifade değiştirdi. Bakışları, şaşkınlığını ele veriyordu.

Rahipler sırayla ayağa kalktı.

"Yanımızda tek bir Jaguar Savaşçısı bile yok mu demiştin dostum? Yirmisine birden ne dersin?"

Baş Müfettiş Mal Vaughn, rahipler platformunun beş sıra arkasındaki yerinden kurduğu tuzağın işleyişini keyifle izliyordu.

Açıkçası Fatih'in, kurdukları pusuya düşmesi onlar için de sürpriz olmuştu. Mal her şeyin yolunda gideceğinden hiç de emin değildi. Fatih çok zekiydi. Muhtemelen tuzağın farkında varacaktı. Nasıl olurdu da yirmi rahip bir parkın orta yerindeki açık hava tiyatrosuna hiç beklenmedik şekilde korumasız gelmeye karar verebilirlerdi? Üstelik de yüzde yüz güvenlik sağlamanın imkansız olacağının bilindiği bir alana... Hayır, mümkün olamazdı, alacağı tuzak kokusu Fatih için *"UZAK DUR!"* mesajı yerine geçecekti.

Fakat tam tersine, uzak duramamıştı. Atılan yeme dayanamamış, kurgunun tam ortasına koşarak, balıklama dalmıştı.

Bu davranışı, çizdikleri psikolojik profille örtüşüyordu. Mal doğru tahmin etmişti. Fatih, narsist ruhluydu. Gösterişli hamlelerin, iddialı performansların adamıydı. Yaptıklarının büyük yankı uyandırmasından hoşlanıyordu.

Doğru tahminlerinin verdiği memnuniyet bir yana, aslında biraz da hayal kırıklığına uğramıştı. Fatih'in çok daha kurnaz olduğunu düşünmüş fakat yanılmıştı.

Rahip kılığındaki savaşçılar kılıçlarını çekerek Fatih'in üzerine yürümeye başlarken, o da geriye doğru birkaç adım attı.

Mal'ın planının en dahice kısmı, Fatih'in rahiplerin gerçek kimliklerinden şüphelenmesinin imkansız oluşuydu. Rahip kılığına girmek, İmparatorluk kanunlarındaki en ağır cezalardan birini hak eden bir suçtu. Bu suçu işleyenler korkunç işkencelerle cezalandırılırlardı. Vücutlarının en hassas bölgelerine şişler

geçirilirdi. Canlı canlı derileri yüzülürdü. Derisi yüzülmüş vücutları kızgın korlar üzerinde yakılırdı. Hala ölmedilerse karın ve bağırsakları deşilir, en son olarak da boyunları vurulurdu. Tüm bunlar yetmezmiş gibi, aynı cezaya suçluların tüm yakın aile bireyleri ve hatta evcil hayvanları bile tabi tutulurdu. Rahip kılığına girmek, aklı yerinde olan hiç kimsenin yapmaya kalkışmayacağı bir işti.

Şef Kellaway, Mal'ın Jaguar Savaşçıları'ndan oluşturacağı bir ekibi rahip kılığına sokmayı teklif ettiğinde, çok gülmüştü. Teklifin ciddi olduğunu anladığında ise, bu sefer onunla dalga geçmek için gülmeye devam etmişti. Böyle bir şey mümkün değildi. Başrahip buna asla izin vermezdi.

Mal ısrarcıydı. Belki de izin verebilirdi. Eğer onu bu planın Fatih'i deliğinden çıkarmak ve yakalamak için en iyi, hatta belki de işleyebilecek *tek* plan olduğuna ikna edebilirlerse, yalnızca bir seferliğine bir istisnaya göz yumabilirlerdi. Şef Kellaway en azından sormayı, gerekiyorsa yalvarmayı deneyemez miydi?

Başrahip, Mal'ın fikrini beğenmiş ve gerekli izni vermişti. Seçilen yirmi Jaguar Savaşçısı'nın saçları kazınmış ve yüzlerine iguana, quetzal kuşu ve hiyeroglif motifli geçici dövmeler yapılmıştı. Bir rahip gibi hareket etmeyi ve oturup kalkmayı öğrenebilmek için saatlerce prova yapmışlardı. Mal, provalar sırasında etrafındakilerden soyulmuş üzüm ve bakire kızlar talep ederek rahiplerle dalga geçen askerlerin biraz eğlenmesine göz yummuştu. Rahiplerle dalga geçmek, rahip kılığına girmek kadar olmasa da çok ağır bir suçtu ve aslında Mal onları bu saygısızlıklarından dolayı rapor etmekle yükümlüydü. Bu suçun cezası, suçlunun elleri ve ayaklarının, ailesinin on iki bireyinin ise bir elinin kesilmesiydi.

Plan, istenilen sonucu vermişti. Fatih, birimin en iyi yirmi Jaguar Savaşçısı tarafından ablukaya alınmıştı.

İlk andaki şaşkınlığı üzerinden atması çok uzun sürmedi. Jaguarlar'ın ilki ona saldırdığında o da silahına sarıldı. Kılıçlar

çarpışmaya başladı, gösteri başlamıştı.

Mal, yanında oturan Aaronson'a döndü.

"Ne duruyoruz, biz de oraya gidelim."

"Ne dedin? Delirdin mi sen? Bir adama karşı yirmi asker. Bizim yardımımıza ihtiyaçları yok."

"Haklı olabilirsin, ama adam benim. Kimsenin zaferime gölge düşürmesine izin veremem. Onu kim öldürürse öldürsün cesedi yine de bana ait, ve eğer biri onu benden almaya kalkarsa bağırsaklarını deşerim."

Aaronson, "Bazen beni korkutuyorsun patron, biliyor musun?" dedi.

"İyi o zaman."

Fatih'in askerlere göre tek avantajı, vücudunun baştan aşağıya zırhlarla kaplı olmasıydı. Askerlerin üzerinde rahiplerin giydiği hafif pamuktan dikilmiş tünik ve bellerine kadar inen alacalı birer ceket vardı. Kıyafetlerinin altına koruyucu yelekler giyerek kendilerini biraz da olsun korumaya çalışmışsalar da kolları, bacakları ve başları tamamen açıktaydı. Fatih, onları bu zayıf noktadan vurmakta gecikmeyecekti.

İlk olarak uzun boylu Jaguar, Memur Carey, hayatını kaybetti. Gardını indirmesini fırsat bilen Fatih, onu kılıçtan geçirdi ve sol tarafından gelen bir *macuahitl* darbesinden bir hamlede kurtularak kılıcını geri çekti. Kendisine saldıran Jaguar'ı kılıç tutan kolunu sıkıca kavrayarak hareketsiz hale getirdikten sonra, boğazını bir uçtan diğerine keserek öldürdü ve elinden düşen *macuahitl*'ini aldı.

Artık yalnızca bir değil iki eliyle birden savaşıyordu. Kendisine saldıran iki Jaguar'ın kılıç darbelerine dişe dişe karşılık verse de, platformun bir köşesine sıkışmıştı. Önce ileriye, daha sonra geriye zıplayarak platformdan aşağıya atlarken, aynı anda ona

saldırmak için hamle yapan Jaguarlar, kılıçlarıyla birbirlerinin bacaklarına geçirip oldukları yere yıkıldılar.

Platformdan aşağıya iner inmez *macuahitl*'i fırlatıp atan Fatih, tabancasını çekti. İlk üç atışta üç Jaguar Savaşçısı'nı öldürmeyi başardı. Koruyucu yelekler, tabancasından büyük bir hızla fırlattığı oklar karşısında yetersiz kalıyordu.

Ona yeterince yaklaşmayı başaran Jaguarlar'dan biri, bir tekmeyle tabancasını elinden düşürerek daha fazla askeri öldürmesini engellemeyi başardı. Karşılık vermekte gecikmeyen Fatih, kılıcıyla onun kolunu dirsek hizasından kesip attı.

Bu noktada Fatih'in köşeye sıkıştığı çok açıktı. Sırtını verdiği sahne kaçmasını engelliyor, oldukça kararlı ve sınırlı birçok Jaguar Savaşçısı kılıçlarını çekmiş üstüne yürüyorlardı.

Hepsi bir anda saldırıya geçti. Obsidyen kılıçlar, Fatih'in zırhına sert darbelerle vurmaya başladı. Biraz ironi yeteneği olan biri, gördüğü sahne karşısında az önce Fatih'in seyircilere anlattığı tarihi hikayeyi hatırlamakta gecikmeyecekti: İçine düştüğü durum, İmparatorluk'un ardı arkası kesilmeyen saldırılarına göğüs geren İngiltere'nin durumunu andırıyordu.

Başa baş bir mücadeleyle kendisini savunsa da, Jaguar Savaşçıları ona nefes aldırmıyorlardı. Olanları geriden izleyen Mal, savaşçılardan birinin onu kılıçtan geçirmesinin an meselesi olduğunu hissediyordu. Bir an için kendisinden gurur duydu. Başarmıştı. Kendisinden önceki hiçbir müfettişin yapamadığını yapmıştı. Birçok kişinin imkansız olarak nitelendirdiği planı işlemişti. Fatih, İngiltere tarihinde kara, onun kariyerinde ise parlak bir sayfa olacaktı. Bu akşam olanlar asla unutulmayacaktı. Bu, onu ileride şef rütbesine yükseltebilecek bir başarıydı.

Yalnızca bir hafta önce istifa etmeyi düşündüğünü hatırladı.

Bir hafta, bu meslekte uzun bir zaman sayılırdı. Belki de tek ihtiyacı olan, rütbesine değer bir başarıya imza atma fırsatını yakalamak, devlete değil insanlığa hizmet ettiğini hatırlayabilmekti.

Fatih, miğferine inen bir *macuahitl* darbesiyle yere yıkıldı.

İşte bu!

Her şey, tam da Mal'ın zafer çığlıkları atmak üzere olduğu o anda berbat oldu.

Rahip kılığındaki Jaguar Savaşçıları'ndan biri aniden elini boynuna götürdü. Gözlerini devirdi, dizleri çözüldü ve yere yıkıldı.

Amfiteatrı çevreleyen ağaçlardan gelen boğuk bir çığlık, Mal'ın anlamadığı bir dilde emirler veriyor ve bir grup adam, ağaçlardan aşağıya atlıyordu.

Koltukların arasında savaş çığlıkları atarak koşmaya başlayan ufak tefek ve koyu renk saçlı adamlar, yüzlerini beyaza boyayarak kendilerine iskelet görüntüsü vermişlerdi. Üzerlerinde mücevher kaplı savaş kıyafetleri vardı, bazılarının elinde demir toplu kırbaçlar ve içinden zehirli oklarını üfledikleri ince kamışlar vardı. Başta Mal olmak üzere herkes, onların birden ortaya çıkışıyla şaşkına dönmüştü.

Jaguar Savaşçıları, zehirli ok saldırısı karşısında kendilerini korumaya çalıştılar. Oklar, hedeflerini buldukları anda kurbanları aniden yere düşüyor, kısa bir süre kıvrandıktan sonra kaskatı kesiliyordu. Oklardan nasibini almayan Jaguarlar, tüm hızla karşı saldırıya geçtiler. Beklenmedik düşmanların demir toplu kırbaçlar havada uçuşuyor, boyunları ve bacaklarını hedef alıyordu. Boylu boyunca yere serilen savaşçılar, zehirli oklara hedef olarak birer birer can veriyorlardı.

Mal, *Bizi resmen avlıyorlar*, diye düşündü. *Pampas vadilerindeki av hayvanları gibi birer birer öldürüyorlar.*

İskelet suratlı saldırganlardan biri demir toplu kırbacını havada sallayarak ona doğru hamle yaptı. Fırlatmasına meydan vermeden aralarındaki mesafeyi azaltan Mal, onu bir *macuahitl* dar-

besiyle etkisiz hale getirdi.

Mal hançerini saldırganın cansız bedeninden çekip çıkarırken başka bir saldırganın üzerine geldiğini fark etti. Risk almamak için onu zehirli okla vurmayı deneyecekti, kamışı çoktan ağzına götürmüştü ve Mal tam de atış menzilindeydi. Ok hedefini vurmadan saldırganı öldürmeyi denemeye karar veren Mal, kılıcını çekti.

Saldırganın yanakları, oku üflerken dışarıya verdiği havayla şişerken, tam o anda, Aaronson, "Hayır!" diye bağırarak üzerine atladı. Acıyla inleyen Aaronson, iskelet suratlı saldırganla birlikte yere yuvarlandı.

Birbirine sarılmış iki hareketsiz bedene doğru hamle yapan Mal, *macuahitl*'iyle saldırganın gözünü oydu.

"Aaronson! Bir şey söyle. İyi misin?"

Onu olduğu yerde çevirdi. Aaronson homurdandı. Gözleri yuvalarında dönüyordu. Elleri ve ayakları lastik gibi, yumuşak ve tepkisizdi. Can mı veriyordu yoksa yalnızca bilincini kaybedip bayılmak üzere miydi? Okların ucundaki zehir ölümcül muydu yoksa kısa süreli felce yol açan çok etkili bir madde miydi?

Ne olursa olsun, o anda Aaronson için yapabileceği bir şey yoktu. Ayağa kalktı ve etrafına bakındı. Saldırganlar, Fatih'e ulaşmayı başarmışlardı. *Onun* adamının peşindeydiler. Hayır, onu almalarına izin veremezdi.

Ölü savaşçıların vücutlarının üzerinden sıçrayarak şaşkın ve yorgun görünen Fatih'e doğru koşmaya başladı. İskelet suratlılar, ayağa kalkmasına yardım ediyorlardı. Kim olduklarını bilmiyor gibi görünse de, orada olmalarından çok memnun olduğu açıktı.

Mal, Fatih'ten yalnızca birkaç metre uzaklıktayken karşısına aniden şişman bir adam çıktı. Yüzünde, diğer saldırganlarınkinden çok daha ayrıntılı, vahşi ve karmaşık desenli bir savaş boyası olsa da, gözlerinde garip bir merhamet okunuyordu. Demir toplu kırbacını ona karşı kullandığı için neredeyse üzgün görü-

nüyordu.

Mal eğilmeye çalışsa da yeterince hızlı davranamamıştı. Boynuna dolanan kırbaç onu nefessiz bırakmış, üzerinde adeta üçlü bir şimşek ve yıldırım etkisi yapmıştı.

Bir anda her yer karardı.

V

8 Çakmaktaşı Bıçağı 1 Maymun 1 Ev (29 Kasım 2012 Perşembe)

Stuart kendi yatak odasında, kendi yatağında uyandı. Hiç beklemediği bu durum karşısında memnuniyetini gizleyemedi.

Yatakta doğrulurken her yanını büyük bir acı kapladı. Kolları ve bacakları kaskatı kesilmişti. Bütün vücudunu saran morlukların sayısı, üzerini mor ve sarı renkte orkidelerle kaplıymış izlenimi verecek kadar fazlaydı. Başı dayanılmaz şekilde zonkluyordu.

Yataktan kalkarak giyinmeden banyoya gitti. Orada, mermerler arasında düşüp bayılma tehlikesi geçirdi. Etrafı birden karardı, görüntüler bulanıklaştı. Bir bardak soğuk su içerek kendine geldikten sonra, ikinci bir bardak suyla bir avuç dolusu asprin içti.

Koridor boyunca ilerleyip mutfağa vardığında, içgüdüsünün onu yanıltmadığından emindi: Evde yalnız değildi.

Hizmetçisi Grace için çok erken bir saatti. Üstelik Grace, "zerafet" anlamına gelen ismine rağmen hareketlerinde daha çok bir gergedanı andırıyordu. Adımlarının gürültüsünden ve her

hareket edişinde yere düşürdüğü ve neredeyse kırdığı eşyaların seslerinden, hangi odayı temizlediğini daima anlardı.

Evinde biri vardı ve hiç bir ses çıkarmamak için elinden geleni yapıyordu.

Stuart, mutfak tezgahını üzerinde duran bıçaklar arasından birine uzanarak dikkat kesildi. Davetsiz misafir, oturma odasındaydı. Hafifçe aralandığını fark ettiği kapıdan içeri baktı. Odanın yarısı görüş alanındaydı fakat içerde kimseyi göremiyordu. Buna rağmen içgüdülerinin onu yanıltmadığından emindi. Apartmandaki havadan, nesnelerin seslerinden seziyordu, kendisi için bile neredeyse bilinç dışı bir histi.

Kapıyı, duvarla arasından sıyrılıp odaya girmeye yetecek kadar araladı. Bıçağı, sırtının arkadaşındaki eliyle, kör yanı bileklerine değecek şekilde sıkıca kavradı. Kullabileceği en etkili silah değildi, ama onunki gibi tecrübeli ellerde son derece işe yarayabilirdi.

Odanın uzak köşesinde, kısa, şişman bir adam, sırtı kapıya dönük bir şekilde ayakta duruyordu. Tropikal desenli şık bir takım giyen adam, Stuart'ın İmparatorluk öncesi İngiliz Edebiyatı'na ait başyapıtların ilk basımlarını içeren kitaplığına hayranlıkla göz gezdirmekteydi. Ellerini sırtının arkasında kavuşturmuş, üzerleri altın harflerle işlenmiş kumaş ve deri kitap ciltlerini inceliyordu.

Stuart, hırsızlara mahsus bir yetenekle ona doğru ilerlemeye başladı. Çıplak ayaklarının yere dokunuşundan tek bir ses çıkmıyordu. Burnundan nefes alıp ağzından dışarıya verişi, yavaş ve ölçülüydü. Koltuğun yanından sürtünerek geçerken, neredeyse vuruş mesafesine gelmişti.

Beklenmedik bir anda "H. G. Wells," diyen adam, sırtı dönük kitaplara bakmaya devam etti.

Stuart'ın son adımı yarıda kalmıştı.

Mavi şeritli cildi işaret ederek, "İngiltere'nin İmparatorluk boyunduruğu altına gireceğini öngörmüştü. *Dünyalar Sava-*

yı'ndaki Marslılar, bugün dünyayı istila eden Aztekler'e karşı inceden gizli bir uyarının alegorisi değil mi? Halbuki Kipling" -bir üstteki rafta duran *Toplu Şiirleri* adlı üzeri birbirinden güzel motiflerle süslenmiş yeşil ciltli kitabı işaret ediyordu- ülkenizin her daim özgür kalacağından, kendi kendisini yöneteceğinden çok emindi. Aynı dönde yetişmiş, aynı derecede başarılı iki yazardan biri öngörülerinde bu kadar başarılı olurken, diğeri tamamen yanılıyor. Bu gerçekten de gülünç."

Sonunda yüzünü döndü. Gözleri yuvarlak suratında parıldıyordu, kurnaz bir ifadesi vardı.

"Rica ediyorum, bıçağınızı indirin Bay Reston. Bana saldırırsanız sizi etkisiz bırakmak zorunda kalabilirim, muhtemelen canınızı yakarak. İkimizi de böyle olmasını istemeyiz, değil mi?"

Stuart, bu sözlere kulak vermedi. Karşısındaki adamın tehdit oluşturacak bir yanı yoktu. Vücudu ham ve tombul, refleksleri yavaş görünüyordu. Ama yine de Stuart'ın ona karşı hamlesini sezmeyi başarması, görüntüsünün yanıltabileceği ihtimalini uyandırıyordu.

Stuart, İngilizce, "Kimsiniz siz?" diye sordu. Davetsiz misafiri onunla Nahuatl dilinde konuşmuştu, fakat Stuart mecbur kalmadıkça bu dili kullanmayı reddediyordu.

"Özrümü kabul edin, ana dilinizde yalnızca temel okuma yeteneğine sahibim. Ne demiştiniz?"

Stuart, gönülsüzce de olsa dil değiştirmek zorunda kaldı: "Kim olduğunuzu sordum."

"Beni geçen akşamdan hatırlamıyor musunuz? Buna pek de şaşırmamam gerekiyor galiba, sizin gibi ben de sivil kıyafetlerimle karşınızdayım." Kocaman bir gülümseme tombul yanaklarını daha da fazla katlamıştı. "Adım Ah Balam Chel, amfiteatrda hayatınızı kurtardım. Hatırlayabiliyor musunuz?"

Stuart, "Neden bahsettiğinizle ilgili en ufak bir fikrim yok," diyerek karşılık verdi. Bıçağı ona doğru sallayarak, "Burayı terk etmek için beş saniyeniz var, gerisini siz bilirsiniz," dedi.

Ah Balam Chel, nazik bir hareketle bıçağı bir yana itti. "O şeyi bana doğru sallamanıza gerek yok. Size zarar vermek istemiyorum, düşmanınız değilim. Ölmenizi istiyor olsaydım çoktan ölmüştünüz, inanın bana. Dün akşam sizi öldürmek için her türlü fırsata sahip olmama rağmen bunu yapmamış olmam, sizin için bir şey ifade etmeli. Gerçek şu ki, sizin hayatta kalmanızı istiyorum, hem de nasıl."

"Gerekçenizin ne olduğunu sorabilir miyim?

"Çünkü siz Fatih'siniz."

Stuart, dalga geçer bir ifadeyle "Yapmayın lütfen!" dedi.

Chel'in yüzüne bildiklerinden emin bir gülümseme yerleşti. "Dün akşam sizi bindirdiğimiz kamyonun arkasında maskenizi ve zırhınızı çıkarttığımda, bu kadar tanıd:k bir yüzle karşılaşacağımı asla tahmin edemezdim. Kafamda canlandırdığım Fatih, sizin gibi tüm servetini İmparatorluk için büyük önem taşıyan bir ürün aracılığıyla elde etmiş Obsidyen Kralı Bay Reston değil, adı sanı olmayan, toplumun alt kesimlerinde mensup ve içinde yaşadığı hayata başkaldıran bir kişiydi. Marjinal ve dışlanmış bir figür olmanın çok ötesinde, tam kalbinde durduğunuz sistemin ayrılmaz bir parçasısınız. Londra'da aşağı yukarı gezinip radikal devrimcilik oynayacağını en son düşüneceğim insan sizsiniz."

"Çok ciddiyim, yanılıyorsunuz," diyen Stuart, ısrarcıydı. "Yanlış adamla birliktesiniz."

"Kendinizden geçmiş halde, yürümekte bile güçlük çekerken sizi bu binaya kim geri getirdi? Kim üstünüzü temizleyip sizi yatağınıza yatırdı? Ben. Ve tüm bunları yaparken, İmparatorluk'u yıkmak için uğraşan adamın, aynı İmparatorluk'un temel taşlarından biri olduğuna inanamıyordum. En son ve kesin delilleri ise dolabınızın arkasındaki gizli bölmede buldum: İçi, kullandığınız silahlar, zırhlar ve maskelerle doluydu."

İnkar etmenin anlamsız olduğunu anlayan Stuart, durumu kabullendi. Chel ne biliyorsa biliyordu. "Tamam, kabul ediyorum.

Ben Fatih'im. Şimdi ne yapacaksınız?"

"Hiçbir şey. Neden bir şey yapayım ki? Sizi Jaguar Savaşçıları'na teslim edeceğimi mi düşünüyorsunuz?"

"Başıma koyulan ödül gerçekten çok büyük."

"Fakat ben de sizin gibi bir kanun kaçağıyım. Amfiteatrda rahip kılıklı polislerin etrafınızı sardığı o anı hatırlıyor musunuz?"

Stuart, iskelet maskeli adamları hatırlıyordu. Jaguar Savaşçıları'ndan biri kafasına o sert darbeyi indirdikten sonra etraf kararmış, görüntülerle sesler birbirine karışmış, gerçeküstü bir karaktere bürünmüştü. İskelet maskeli adamların onu amfiteatrdan alıp götürmeleriyle Regent's Park'ta amansız bir kovalamaca başlamış ve daha sonra ne olmuştu? Chel bir kamyondan bahsediyordu, Stuart gürültülü bir yolculuk boyunca duyduğu benzin kokusunu hayal meyal hatırlar gibiydi. O anda, iskelet maskelilerin ona Mictlan'a -ya da Tamoanchan'a veya herhangi bir başka dünyaya- yolculuğunda eşlik eden gerçek dışı varlıklar olduklarından neredeyse emindi. Fakat şimdi bu ihtimalin çok uzak olduğu ve o anda düşündüklerinin, ölmek üzere olan bir adamın sayıklamalarından başka bir olmadığı çok açıktı.

Evet, evet öyleydi. Ah Balam Chel, iskelet maskelilerle birlikteydi. Yalnızca onlardan biri değil, onların liderleriydi. Öndeki koltuğunda oturmuş emirler yağdırırken, bir yandan da yüzündeki maskeyi silmekle meşguldü.

Chel, "Başınıza gelenlerden sonra acıkmış olmalısınız," dedi, "Üstünüzü giyinip kahvaltı yapmaya ne dersiniz? Daha sonra ise ikimiz biraz konuşabiliriz. Size söylemek istediğim bazı şeyler var ve yapmak istediğim bir teklif."

Stuart, Chel'in yüzünü inceledi. İfadesinde yalan veya korkudan eser yoktu. Kimseye güvenmeyen Stuart'ın içgüdüleri, bu adamdan kendisine hiçbir tehlike gelmeyeceğini söylüyordu.

Neredeyse gönülsüzce bıçağını indirdi. "Tamam, öyle olsun."

"Tüm bunlar ne kadar sürecek?" Stuart, iki tereyağlı tostu ve bir koca kap tahıl lapasını mideye indirmiş, bir çaydanlık dolusu gerçek çay içmişti. İmparatorluk'un kültürel olarak empoze ettiği birçok ürünü kullanmayı reddettiği gibi, koka yaprağından demlenen çayı de içmiyordu. Kendine gelmeye başlamıştı.

"Neden, şu anda başka bir yerde olmayı mı tercih edersiniz? Scotland Yard'a ait hücrelerden birinde mesela?"

"Bu bir tehdit mi?"

"Yalnızca çok da komik olmayan bir espri diyelim."

"Durum şu ki, saat tam dokuzda bir iş toplantım var."

"Ah tabii, diğer hayatınız. Fatih kostümünü çıkarttığınız zaman kimliğine büründüğünüz adam."

"Kostüm değil, bir rol, gerekli bir kılık. Yaptıklarımın yalnızca yarısını bile gerçek kimliğimi gizlemeden yapmış olsaydım, beni çoktan mahvetmişlerdi bile. Ayrıca, beni koruyor da."

"Haklısınız, zırhlı imajınız sizi koruyor ve bu da çok önemli."

"Biraz teatral bazı ayrıntılar eklediğimi inkar etmiyorum. Fatih'in yaptıklarıyla insanların hafızasında yer etmesini istiyorum. Hatırlanmak, ilgi çekmek istiyorum. Televizyon ve gazete haberlerinde en başta yer almak istiyorum. Tüm bunları sokak kıyafetleri giyip başıma bir kar maskesi geçirerek elde etmemin imkansız olduğunu kabul edin." Stuart, parmağını suçlarcasına Chel'e doğru salladı: "Benimle dalga geçerken kendi kılığınıza bakın. Siz ve arkadaşlarınız, yüzünüzü iskelet gibi boyuyor, etnik silahlar kullanıyor ve mücevherler takınıyorsunuz. Yeşim taşından kurbağalar ve yuvarlak oyma kolyeleriniz Maya işi, değil mi?"

Chel başını salladı.

"Bu da neden Nahuatl dilini aksansız bir şekilde konuştuğunuzu ve Anahuaclar'a benzediğinizi açıklıyor. Peki neden buradasınız?"

"Sizinle konuşmak için tabii ki."

"Hayır, gerçek sebebinizi bilmek istiyorum."

"Gerçek sebebim bu. Ama aslında durum göründüğünden biraz daha karmaşık. Vaktiniz var mı?"

Stuart, kol saatine göz attı. "Toplantım yarım saat sonra başlayacak ve yollar açıksa buradan şirketim Reston Riyolitik'e yirmi dakikada gidebilirim."

"O zaman bunu başka bir zaman, programınızın daha boş olduğu bir günde konuşalım." Chel, gitmek üzere ayağa kalktı. "Sanayi çarkları daima dönmeli, öyle değil mi?"

"Ya da asistanımı arayıp toplantıyı ertelemesini söyleyebilirim. Çok da acil bir toplantı değil, yalnızca muhasebe ekibiyle yılın geçtiğimiz yarısıyla ilgili hesapları gözden geçirecektik."

"Bu sizin vereceğiniz bir karar. Eğer söyleyeceklerimi dinlemek istiyorsanız.."

"Bilmiyorum." Stuart gerçekten de ne istediğini bilmiyordu. Chel'in onda büyük bir merak uyandırdığı kesindi, o ve adamlarının kendisini dün akşam büyük bir beladan kurtardıkları da su götürmez bir gerçekti. Stuart hayatını ve özgürlüğünü bu adama borçluydu. Söyleyeceklerine kulak vermek, minnetini ifade etmek için yapabileceği en küçük jestti.

Chel, "Çok uzun sürmeyecek," dedi.

"O zaman şirketi arıyorum."

Ah Balam Chel, sözlerine "Tabii ki Maya diye bir millet yok," diyerek başladı. "Bunu herkes biliyor. Mayalar artık yok. Biz, Aztekler'in dünyanın geri kalanını fethetmeye başlamadan önce Anahuac'ta boyunduruğu altına aldığı en son milletiz. Bizlerden önce Olmek, Zapotek, Inka ve Miksteck halklarını kendilerine köle etmişler ve vergiye bağlamışlardı. Daha sonra Tehuantepec Kıstağı'ndan geçerek Yucatan Yarımadası'na vardılar. Büyük

Hatip tarafından yönetilen Aztek ordusu, inanılması güç bir katliam gerçekleştirdi. Maya halkına mensup erkekleri ve çocukları öldürürken, kadınlara ise acımasızca tecavüz ettiler. Grup halinde tecavüz, Aztekler'in fetih planının en vazgeçilmez araçlarından biriydi. Askerler, bu görevi yerine getirirken intikam alır gibi, hınçla dolu bir zevk duyuyorlardı. Aylar sonra, ırkların karışmasından doğan sayısız melez çocuk dünyaya gelmişti. Bu şekilde Mayalar'ın soyu zayıflamış, saflığını kaybetmişti."

"Evet, evet, iyi bir tarih dersi. Bunların hepsini zaten biliyorum. Herkes biliyor."

"Anlattıklarımı bu kadar hafife almamalısınız. Olayların tarihi çok uzun zaman öncesine dayansa da, bahsettiğim anılar benim insanlarımın zihninde sanki geçen hafta olmuş kadar canlı ve yakın. Böyle de kalması için büyük bir mücadele veriyoruz. Mayalar'ın gördükleri ağır muameleyi asla unutmamalarını sağlamak, bizim görevimiz. Aztekler'in diğer fetihleri, bizimkine göre çok daha hafif kalıyor. Onlara kıyasla çok daha medeni ve ileri bir konumda olduğumuzdan olsa gerek, bizim fetih sırasında gördüğümüz kötülük, diğerlerinkinden çok farklıydı. Onlar yalnızca savaşmayı bilirken, bizler barışı koruyabilmiştik. Onların teknolojisi yalnızca Tanrı eliyle verilmişken, bizim kendi geliştirdiğimiz astronomi, bilim, sanat gibi zenginliklerimiz vardı. Onlar tek başlı bir yönetime sahipken, biz kendi kendini yöneten ve ulusun yararı için el birliğiyle, ortaklaşa çalışan şehirlerden oluşan bir sistem kurmuştuk. Biz, onların isteyip de olamadığı millet olmanın cezasını, bu kıskançlıkları yüzünden en aşağılık muameleyi görerek ve mezbahadaki hayvanlar gibi katledilerek çektik."

"Hiçbir fetih keyifli değildir. Acıklı hikayelerimizi kıyaslamak ister misiniz? Southampton'dan bahsetmeye ne dersiniz?"

"Yalnızca bir şehrin yok edilmesi, koca bir ulusun neredeyse dünya yüzünden silinmesiyle denk tutulamaz."

"Aztekler, nükleer silahlarla şehri dümdüz ettiler. Doğrusunu söylemek gerekirse, bu işi onlar adına Fransız Deniz Kuvvetleri halletti. Şehri bir kez ziyaret ettim, hacca gidermiş gibi diyelim. Bugün, denize kadar uzanan bir bataklıktan başka bir şey değil. Ayakta kalan birkaç bina ve eski bir kilisenin etrafını yosunlar kaplamış. Ve tek bir mezar bile yok. Yalnızca bir gün içinde binlerce insanın öldürüldüğü o yerde tek bir mezartaşına rastlayamazsınız, çünkü ortada gömülecek bir ceset bile bırakmamışlar, hepsini yakıp kül etmişlerdi."

"Öfkeniz gözlerinize ve sesinize yansıyor. Southampton Katliamı, siz doğmadan çok önce meydana gelmesine rağmen sizi bu kadar öfkelendirebildiğine göre, bizim için de aynı durumun söz konusu olduğunu anlamalısınız. Maya ulusunun yok edilişi o kadar korkunç bir olaydı ki, bugünün oldukça öncesine dayansa bile olsa yaralarımızı sarmayı hala başaramadık."

"İkimiz de İmparatorluk'a karşı kin duyuyoruz. Bu bizim ortak noktamız."

"Haklısınız. Ve bizler, ben ve adamlarım, yaptıkları soykırımı ne unuttuğumuzu ne de affettiğimizi, Aztekler'e evlerinde göstermek için elimizden geleni yapıyoruz."

"Bu durumda siz ne oluyorsunuz, yerel bir gerilla grubu mu?"

"Aynen öyle."

"Sizinle ilgili söylentiler kulağıma gelmişti. Yağmur ormanlarını işgal eden isyancıların, İmparatorluk karşıtı vur ve kaç taktikli operasyonlar düzenlediği söyleniyordu. Bahsedilen siz miydiniz?"

"Biz, kendi aralarında çok da bağlantılı olmayan, fakat ortak amaçları Anahuac'ta sabotaj eylemleri yapmak ve yüksek rütbeli görevlileri öldürmek gibi eylemlerle Aztekler'i huzursuz etmek olan birçok Maya grubundan biriyiz. Birçok kimse bu görevi takdir etmiyor. Saf ve gerçek Maya ulusunun hayattaki temsilcileri çok az sayıda. Yucatan'da yaşayanlar o kadar ezilmiş, o kadar baskı altında kalarak çoğunluğa karışmışlar ki onlara iha-

net ettiğimizi düşünüyorlar. Etrafımızdaki herkes bizi eleştiriyor ve ölmemiz için dua ediyor. Fakat bizler yılmadan uzak atalarımız adına mücadele etmeyi sürdürüyoruz, amacımız ise bu haksız ölümlerin intikamını almak ve yeniden bağımsız bir Maya Devleti kurabilmek."

"İmparatorluk size mutlaka karşılık veriyordur."

"Şiddetle karşılık veriyor. Ve tahmin edersiniz ki bu durum, mücadelemizi daha da zorlu hale getiriyor. Saldırılarımıza aldığımız yanıtlarla elde ettiğimiz küçük zaferler arasında büyük bir oransızlık var. Öldürdüğümüz her Aztek'e karşılık ön sivil vatandaşımızın hayatına son veriliyor. İsyancıları beslediği yönünde yalnızca ufak bir şüphe bile duyulan köyler, baştan aşağıya yakılıyor. Yakalanmamıza imkan verecek bazı bilgilere sahip olduğu düşünülen herkes, korkunç işkencelere maruz kalıyor." Chel ellerini yukarı kaldırdı ve yumuşak bir hareketle kucağına düşmelerine izin verdi. Gözlerindeki ışıltı hafiften kaybolmuştu. "Bu gerçekten çok korkunç. Bu masum insanların ölümü karşısında, sanki her birini kendi ellerimle öldürmüşçesine suçluluk duyuyorum. Ama yolumuza devam etmek zorundayız, çünkü haklı gerekçelerimiz ve çok asil bir amacımız var."

"Tüm bu anlattıklarınız çok etkileyici, fakat..."

"Fakat sizinle ne ilgisi olduğunu soruyorsunuz, değil mi? Bizler, Xibalba olarak Fatih'in faaliyetlerini bir süredir izliyoruz Bay Reston. Çok yakından izliyoruz."

"Xibalba da neyin nesi?"

"Grubumun adı. Maya dilinde yer altı dünyası, yani ölülerin dünyası anlamına geliyor. Biz oraya ait olduğumuzu düşünüyoruz. İskelet maskemiz düşmanlarımızı huzursuz etmek ve korkutmak amacıyla kullandığımız bir kılıktan başka bir şey değil, aynen sizin maskeniz ve zırhınız gibi. Fakat aynı zamanda inancımızın da bir sembolü. Bizler, kendimizi ölüme birkaç adım uzaklıkta görüyoruz. Başlattığımız her operasyon, bizim sonumuz olabilir. Her birimiz yalnızca ölmeye tamamen hazır değil,

aynı zamanda bunu bir önceki hayatında zaten yapmış bireyleriz. Sloganımız olan Xibalba'dan çıkabilmenin tek yolu ölmektir felsefesine sonuna kadar sadığız. Mücadelemize aralıksız devam ediyor, bir kez ölmüş bir adamı ikinci kez öldürmenin mümkün olmadığını hatırlayarak korkularımızdan arınıyoruz."

"Biraz kaderci bir yaklaşım. Japonlar da Pasifik İşgali yıllarında benzer bir felsefe benimsememişler miydi? Bir de şimdiki durumlarına bakın. İmparatorluk'un en sadık destekçilerinden biri, Azteknolojik gelişimin en büyük merkezi oldular."

"Direnmenin gereksiz olduğunu mu söylüyorsunuz? Kaybetmeye mahkum olduğumuzu mu? Daha dün akşam Jaguar Savaşçıları'nca yakalanıp öldürülmek üzere olan adamın böyle konuşması gerçekten çok ironik. Sizi kurtarmasaydık..."

Stuart, kızgın bir ses tonuyla "Kendi başımın çaresine bakardım," dedi.

"Hayal kırıklığınız büyük olurdu. Jaguarlar sizi köşeye kıstırmışlardı. Xibalba'nın, Fatih'in orada olacağı umuduyla gösteriyi yakından takip etmeye karar vermesi, sizin büyük şansınız oldu. En azından biz, sizin düşünmediğiniz ihtimali, yani gösterinin sizi yakalamak için ayarlanmış bir tuzak, rahiplerin ise yalnızca kılık değiştirmiş askerler olduğu ihtimalini aklımıza getirmiştik."

"Tek bir hamleyle yirmi sahibi birden öldürebilme imkanı bana o kadar tatlı, o kadar iştah açıcı geldi ki, tuzak fikrini uzak bir ihtimal olarak değerlendirdim."

"Kabul edin, kendinize aşırı güvendiniz. İstediğiniz büyük ödülü görünce dayanamadınız, bir kez daha düşünmeden tuzağa düştünüz."

Stuart, dışarıya yansıtmamaya çalışsa da için için Chel'in sözlerinin doğruluğunu kabul ediyordu. *Gerçekten* de kendine aşırı güvenmişti. Zafer coşkusu temkinliliğin önüne geçmiş, kendi ayaklarıyla tuzağa düşmüştü. Xibalba olmasaydı şu anda hayatta olmayacaktı, böylece Fatih'in mücadelesi de sona ermiş olurdu.

Chel, "Minnetkarlık peşinde değilim," dedi. "Orada olduğumuza ve ihtiyaç anınızda size yardım edebildiğimize mutluyum. Fakat sizi dışardan izleyen biri olarak, son dönemde giderek daha da büyük riskler aldığınızı farkediyorum. Eylemleriniz her geçen gün kendinizi aşmak istercesine daha da iddialı bir karaktere bürünüyor. Er ya da geç bir hata yapacaksınız, aynen geçen akşam yaptığınız -pardon, *neredeyse* yaptığınız- gibi. Bakın Bay Reston, biz eylemlerinizi hayranlıkla takip ediyor ve sizden ilham alıyoruz. Xibalba'nın birçok üyesinin İmparatorluk'a yıllarca veremediği zararı, yalnızca birkaç ay içinde siz tek başınıza vermeyi başardınız. İngiltere'de bulunmamızın sebebi işte bu."

"Beni tebrik etmek mi yani? Madalya vermek mi?"

"Kaba olmayın. Amacımız sizi bizlerden biri yapmak. Yeteneklerinize ve uzmanlığınıza ihtiyacımız var. Xibalba, yüksek mevkilerinde sizin gibi bir üyeye sahip olarak büyük bir güç kazanacaktır."

Stuart, hemen "Ben tek başıma çalışıyorum," diyerek söze girdi.

"Biliyorum, ama... "

"Bugüne kadar hiçbir problem yaşamadım. Bir grubun parçası olabileceğimi düşünmüyorum. İstenilen şekilde adapte olamam."

"Bu konuda size katılamayacağım. Kartal Savaşçısı geçmişinizi düşünürsek, emir almak ve vermek, bir ekip arkadaşının sırtını kollamak, ekip çalışması içinde, emir zincirina uygun çalışmak sizin için çok yabancı kavramlar olmasa gerek."

"O çok yıllar önceydi. Ve o zamandan beri kendi kendimin patronuyum."

"Yine de bizim için çok kıymetli bir eleman olabilirsiniz. Açık konuşalım, siz de İmparatorluk'u tam kalbinden vurabilemek için bir fırsat yakalamanın peşinde değil misiniz? Onu yerle bir etmek, sonsuza dek ortadan kaldırmak istemiyor musu-

nuz?" Chel duraksadı, daha sonra gülümseyerek sözlerine devam etti. "Gözlerinizdeki o merak ışığını saklamaya çalışsanız da dikkatimden kaçmadı. Kendi kendinize "Böyle bir şey mümkün mü? Bu ufak tefek komik tombul adam gerçekten de İmparatorluk'u yıkabileceğini mi söylüyor?" diye soruyorsunuz."

"Bunun yapılabilir olduğunu düşünmek güzel. Böyle bir ihtimal varsa, evet, istiyorum."

"Ve bunu bile bile hala yalnızca kendi ülkenizi İmparatorluk'un boyunduruğundan çıkarmakla mı tatmin olacaksınız? İngiltere'yi kurtaralım ve dünyanın geri kalanı kendi başının çaresine baksın, öyle mi?"

"Neden olmasın?"

"Dürüstçe söyleyin, kalbinizin derinlerinde bunun gerçekten mümkün olduğunu mu düşünüyorsunuz? Öyleyse nasıl?"

"Fatih'i örnek alan halk, isyan etmeye başlayacak. Rahipleri öldürerek halkımıza bizi yönetenlerin de zayıf yanları olduğunu göstermeyi başardım. Kısa bir zaman içinde emperyalizm karşıtı bir isyan, tüm ülkeyi etkisi altına alarak tam bir ihtilale dönüşecek."

"Tüm bunların bu ana kadar başlamış olması gerekmez miydi? Sokaklardaki protestocular nerede Bay Reston? Fatih'in izinden yürüyen yüzbinler nerede?"

"Koca bir gemiyi devirmek uzun zaman gerektirir. Ben devam ettikçe, halkın görüşü yavaş yavaş değişecek."

"Tabii, söylediğiniz gibi olması mümkün. Ya da eğer gerçekten şansınız yerindeyse, aynen Wells'in romanındaki Marslılar'a olduğu gibi ölümcül bir virüs ortaya çıkarak tüm Aztekler'i dünya yüzünden silebilir. Yazarın gerçek bir umut ışığı göremediği için böyle yapmacık, inandırıcılıktan uzak bir son yazdığını düşünmüşümdür hep. Bizimle Anahuac'a gelin. Bizimle birlikte çalışın. İmparatorluk'u sonlandıracak bir eylem planı hazırladık ve planımızı hayata geçirmek için sizin yardımınıza ihtiyacımız var."

"Öyleyse devam edin, dinliyorum. Büyük planınız nedir?"
"Çok basit. Büyük Hatip'i öldürmek."

Stuart, tam bir dakika boyunca tek bir kelime etmedi.
Daha sonra başını sallayarak "Siz delisiniz," diye fısıldadı.
"Öyle miyim?"
"Mümkün değil. Böyle bir şey yapılamaz. Tenochtitlan, muhafızlar, çevresindeki güvenlik önlemleri, gölün ortasına inşa edilmiş bir saray... İhtimali bile düşünülemez."
"Fakat yapılması *mümkün* olsa, bize katılır mısınız?"
"Hayır."
"Biraz da olsa aklınızı çelemedim mi? Bu ana kadar İmparatorluk'un başbelası olmayı başardınız her şey gayet yolunda gitti, fakat İmparatorluk'un sonunu getirmeye yardım edebilseydiniz bunu yapmaz mıydınız? Büyük Hatip'i öldürüp İmparatorluk'u başsız bırakabilirsek, çökmesi an meselesi olacaktır."
"Cevabım yine de hayır. Bana bir intihar planı gibi geliyor. Anlamsız, gereksiz bir intihar planı. Büyük Hatip'e onu öldürecek kadar yaklaşmanız mümkün değil."
Chel, anlamlı bir şekilde iç çekti. "Öyle görünüyorki buraya kadar boşu boşuna geldim. Aslında tam da boşu boşuna değil. Fatih'le yüz yüze tanışma fırsatını yakaladım ve eylemlerini en azından bir süre daha devam ettireceğinden emin oldum. Bu da bir şeydir."
Ayağa kalkarak elini uzattı.
"Tanıştığımıza çok memnun oldum Bay Reston," dedi. "Konuşmamızın sonucunun bende yarattığı hayal kırıklığını gizlemeyeceğim, ama kazanmayı da kaybetmeyi de bilmek lazım, değil mi? Unutmadan, zırhınız hala bizde. Başka kostümleriniz de olduğunu biliyorum ama yine de zırhınızı geri ister misiniz?"
"Evet. Bana çok ucuza mal olmuyorlar."

"Size en kısa zamanda geri dönmesini sağlayacağız. Her şeyin büyük bir gizlilik içinde halledileceğinden şüpheniz olmasın. Bu zaman zarfında lütfen yaptığım teklif üzerinde biraz daha düşünün. Belki de fikrinizi değiştirebilirsiniz."

"Zannetmiyorum."

Chel, ısrarcı bir tavırla "Bence değiştirebilirsiniz," diye ekledi. "Kapıyı kendim bulabilirim."

VI

Aynı Gün

Mal, içkiyi fazla kaçırdığı gecelerden bir diğerinin sabahında, sanki kafasının içinde hapsolmuş bir yumruk dışarıya çıkmak için içerden darbe üstüne darbe indirircesine dayanılmaz bir baş ağrısıyla uyandı. Banyoya tam zamanında koşabilmişti. Klozetin üzerine eğilerek, midesinde dışarı atacak hiçbir şey kalmadığından emin olana kadar kustu.

Koca bir şişe *pulque* devirdikten sonra bu hale düşmesi kaçınılmazdı.

Tüm vücudu titriyor, kemiklerinin adeta tebeşir gibi ufalanmak üzere olduğunu hissediyordu. Kendine gelmek için koca bir fincan koka çayı hazırladı. Mutfak masasında otururken, penceresinden boğucu sıcakların etkisini göstereceği yeni bir günün ilk ışıklarını seyrediyordu. Telefonun çaldığını duysa da cevap vermedi. İşten arıyor olmalılardı, hatta arayan büyük ihtimalle sinirden deliye dönmüş olan Kellaway'in ta kendisiydi. *Hangi cehennemdesin Baş Müfettiş? Kıçını kaldırıp polis merkezine geliyorsun, hemen şimdi!*

Sonraki yarım saat boyunca telefon iki kez daha çaldı. Sesi, elektrikli matkap gibi kulaklarını deliyordu. Yalnızca daha fazla acı çekmemek için cevap vermeyi düşündü.

Aslında yapmak istediği tek şey yatağına dönmek, yorganı başının üstüne çekmek ve mümkün olduğu kadar uzun bir süre uyumaktı. Başındaki belayı istediği kadar görmezden gelebilir, Regent's Park fiyaskosunun hiç olmamış olmasını dileyebilirdi, fakat sihirli bir değnekle durumu değiştirmesi mümkün değildi.

Buz gibi soğuk bir duş yaptı. Soğuk su ve koka çayının birlikte etki göstermesiyle, sersemliğini az da olsa kontrol altına alabilmişti. Üstünü giyindiğinde dışardan bakan biri için normale yakın bir görüntüye kavuşmuştu.

Telefon bir kez daha çaldı ve Mal bu kez cevap verdi. Kendini şefin öfke dolu sesine hazırlarken hattın diğer ucunda Aaronson'u duyunca rahalamıştı.

"Patron? En sonunda. Saat onu geçti. Neden hala işte değilsin?"

"Sen neden iştesin? Hastanede dinleniyor olman gerekmiyor mu?"

"Kendi çıkışımı kendim imzaladım. Çok sıkıcıydı. Bir tane bile yakışıklı doktor yoktu, hiç de filmlerdeki gibi değil."

"Ama birkaç test daha yapmaları gerektiğini söylemişlerdi. Zehirli oklarla vurulan herkes için aynı şeyi söylüyorlardı."

"Böyle bir şeye neden gerek olsun ki? Okların ucunda, kasları bir an için etkisiz hale getiren bolca sulandırılmış bir zehir vardı. İlk anda orada öylece hareketsiz yatmak hiç de keyifli değildi ama ölmedim ya! Asıl sen nasılsın?"

"Hafif bir dövüşün yan etkileri dışında her şey yolunda. Başımda birkaç şişlik ve morluk var ama bütün gece kendime pansuman yaptım, merak etme."

"Mayahuel'e saygılarını sunmaktan geri kalmadın değil mi?"

"Evet, itiraf etmem gerekir ki Mayalanmış Agave Ağacı Tanrıçası benden çok dua aldı. Polis merkezindeki ortam nasıl?

Kendimi göstermekten kaçınmalı mıyım sence?"

"Herkes hala biraz şaşkın ve moralsiz. Tam da büyük bir zafer kazandığımızı düşünürken nasıl olup da her şeyin tersine döndüğünü anlamakta zorluk çekiyorlar. Kimse seni suçlamıyor, fakat... Dürüst olabilir miyim?"

Mal iç çekerek, "İstediğini söyleyebilirsin," dedi.

"Burada olmalısın. Evde oturup moralini bozacağına, saklanacağına buraya gelip yıkılmadığını, mücadeleye devam edeceğini göstermelisin. Zor olduğunu biliyorum ama eğer kendini göstermezsen durumun senin için daha kötüye gideceğini düşünüyorum."

"Peki Aaronson. Teşekkür ederim. Amfiteatrda yaptıkların için de teşekkür ederim. Kendini önüme atarak okun benim yerime sana isabet etmesini sağladın. Ben... ben yaptığın jesti gerçekten çok takdir ettim."

"Her şeye rağmen Fatih'i kaçırdığımıza çok üzgünüm. O adamlar kimdi patron? Onu neden kurtardılar?"

"En ufak bir fikrim yok. Fakat kısa zamanda öğreneceğim, öğrendiğim zaman da inan bana o pislikleri geberteceğim."

"Doğru tavır bu, patron. Benim tanıdığım ve korktuğum Mal Vaughn işte bu."

Mal'ın Jaguar Savaşçısı olmayı hayal etmeden geçirdiği tek bir gün bile yoktu. Çocukken o üniformaya, özellikle de dişlerini gösteren yeşim gözlü kedi başı şeklindeki parlak kaska bayılırdı.

Ağabeyi Ix, polis olmayı hayal ettiğini her söyleyişinde onunda dalga geçerdi. İlk başlarda, her ikisi için de küçükken dalga geçme sebebi, Mal'ın kız, üstelik de ufak tefek bir kız oluşuydu. Sokaklarda devriye gezen Jaguarlar'a benzemesinin, onlar gibi uzun ve kaşlı olmasının imkansız olduğunu düşünüyordu.

Sonraları, ergenlik yıllarında Ix'in gülüşü daha sinsi bir karak-

tere büründü. "Tabii sevgili kız kardeşim, harika bir fikir. Paralı bir asker ol. Üzerinde daima bir yıldırım silahı ve *macuahitl* taşı. Masumlara dayak at ve kurulu düzeni koru. Aynen böyle devam et," diyordu. Aynı dönemde Ix bir hırsızlık çetesine üye olmuş, ufak suçlar işlemeye başlamıştı ve bu tavrını sisteme karşı duruşu aracılığıyla savunup kendini haklı göstermeye çalışıyordu. İmparatorluk, onları yöneten rahipler sınıfı, Jaguarlar, bunların hepsi bireysel özgürlükleri kısıtlamak için kurgulanan düzeneklerdi. Ix'in bireysel özgürlük tanımı, dükkanlarda hırsızlık yapmak, vandallık, henüz yaş sınırının altındayken içki içmek ve emeklilere huzursuzluk vermeyi kapsıyordu. Kalbinin derinliklerinde, çetesiyle etrafta gezinip başına bela açarak, bir şekilde sisteme ufak darbeler indirdiğine dair sağlam bir inanç vardı.

Halbuki Mal ve onun gibi düşünenler için, Ix yalnızca orda burada salaklık yapan bir çocuktu.

Mal, Jaguar Savaşçısı olmak üzere doldurduğu başvuru formunu gönderdiği günden itibaren ağabeyiyle bir daha konuşmadı. On sekiz yaşını doldurmuş, böylece başvuru yapabilmeye hak kazanmıştı. Küçüklüğündeki çelimsiz, ufak tefek kız çocuğundan artık eser kalmamıştı: Lisesinin *tlachtli* takımının kaptanı olarak Güney Londra öğrenci liglerinin en sert oyunculardan biri olma unvanını kazanmış, rakiplerini sahadan birçok kez kırık bilek ve burunlarla ayrılmak zorunda bırakmıştı.

Ix'in ona sonsuza dek sırtını dönmeden önceki son sözleri "Senden iğreniyorum," olmuştu. "Git ve İmparatorluk'un yosması ol. Umrumda değil. Lanet olası bir pislikten başka bir şey değilsin."

İki kardeş, Mal eğitimini tamamlayıp polis olduktan bir yıl sonrasına kadar bir daha hiç görüşmediler. Anne ve babasından ağabeyinin tamamen yoldan çıktığını öğrenmişti. Söylediklerine göre ara sıra, genellikle de karanlık çöktükten sonra, üstü başı berbat bir şekilde onlardan para istemeye gidiyor, vermediklerinde de saldırganlaşıyordu. Hatta bir seferinde iş, babasını bı-

çakla tehdit etmeye kadar varmıştı. Zavallı adamcağız, kalp krizi korkusuyla ertesi gün apar topar hastaneye kaldırılmış, kendini toparlasa da o günden sonra bir daha asla eskisi gibi olamamıştı. Zayıflamış, kederden mahvolmuştu. Geride o eski adamın adeta posası kalmıştı.

Sonrasında Ix ve Mal'ın yolları bir kez daha kesişti. Mal böyle olacağını hissediyordu. Ix, Putney'den Camberwell'e kadar uzanan bir alanda Thames Nehri'nin güney yakasınını kontrolü altında tutan Davey Furman adlı bir çetebaşı için çalışmaya başlamıştı. Ix'in görevi dükkan sahiplerinden koruma harcı toplamak ve diğer çetelerin dükkanlara saldırı yapmasını engellemekti. En azından bu şekilde iyi bir maaş toparlamayı başarmış ve anne babasını para için rahatsız etmeyi bırakmıştı.

Furman denen bu adam, birçok yüksek rütbeli Jaguar Savaşçısı'na rüşvet vermek suretiyle ufak çaplı kanunsuzluklarına göz yumulmasını sağlıyordu. Fakat Başrahip'in ölmesi ve yerine bugün hala aynı konumda bulunan Seldon Whitaker Hazretleri'nin gelmesiyle işlerin rengi değişmişti. Whitaker, her türlü suça karşı kesinlikle çok katı tavır takınılması gerektiğine inandığından, ilk verdiği fermanla İngiliz şehirlerindeki organize çete suçlarının kökünün kazınmasını buyurmuştu.

Rüşvet almaya alışmış olan polis memurları bile, bu kadar kesin ve net bir emre itaatsizlikte bulunamazlardı. Furman'ın çetesi Battersee Batterers'ın tüm eylemleri engellenirken, onlarla ortaklık edenlerin birçoğu sorguya alındı ve bir daha hiç görülmedi. Çete için çalışanlar sokaklarda birer birer yakalandı ve çoğunluğu ortadan kaybolurken, hayatta kalanlar yer altı hapishanelerinde korkunç günler geçirdikten sonra, hayalet adamlara dönüşmüş bir şekilde evlerine geri döndüler. Çete paramparça olmuştu, liderleri her biri ölüm cezası gerektiren çeşitli suçlardan mahkum olmuşlardı. Whitaker'in görev başına gelmesiyle başlayan dönem şehir çeteleri ağı için hiç de iyi sonuçlar vermemiş, Batterers ise bu operasyondan en fazla zarar gören çeteler-

den biri olmuştu.

Mal, işte tam da bu olaylar olurken, ağabeyini evinin kapısında gördüğüne çok şaşırmamıştı. Bunu bekliyordu. Açıkçası beklediği şey ya onu karşısında görmek ya da ismini hapiste idam edilmeyi bekleyenler listesinde okumaktı.

Ix, "Bana yardım et, lütfen. Bunu yalnızca sen yapabilirsin," diye yalvardı.

Korkunç görünüyordu. Sakalları uzamıştı, giydiği pahalı takım hırpalanmış, buruş buruş olmuştu. Söylediğine göre günlerdir polisten kaçıyor, geceleri arkadaşlarının evlerinde yerde, çoğunlukla uykusuz geçiriyordu. Etrafındaki çember giderek daralmıştı. Batterers'ın lideri Furman'ı bulmaya çalışmış fakat başaramamıştı, en yaygın söylenti ülkeyi terk ettiği yolundaydı. Çetenin bugüne kadar elde ettiği her şey yavaş yavaş ellerinden kayıp gidiyordu, durum bok gibiydi. Jaguarlar her köşe başını tutmuşlar, onları birer birer avlıyorlardı. Saklanacak bir yeri yoktu.

"Ama sen benim için doğru olan şeyi yaparsın, öyle değil mi Mal?" Biliyorum geçmişte farklı oluşumuzdan dolayı birçok anlaşmazlık yaşadık her şeye rağmen kardeşiz, aramızda kan bağı var. İnsan kendi kanında olana daima yardım eder, değil mi? Beni yakalarlarsa kesinlikle öldürecekler, ama sen bunun olmamasını sağlayabilirsin, değil mi?"

"Nasıl, Ix? Ne yapmamı bekliyorsun? Telefonu kaldırıp hakkında birkaç güzel laf mı edeyim? İş arkadaşlarıma seni görmemiş gibi yapıp üzerinden atlamalarını mı söyleyeyim? Bu boka kendi kendine battın. Elimde seni kurtaracak hiçbir şey yok."

Bu sözler duyduğuna o kadar yıkılmış göründü ki Mal'ın neredeyse kalbi kırılmıştı. Bir anda karşısında daima hatırladığı o ufak, hassas erkek çocuğunu gördü. Kendisinden iki yaş büyük olan Ix, genellikle onu zalimce etrafından uzaklaştırsa da, *Mal* onu reddettiğinde daima çok kalbi kırılırdı. Mal, onun bu şekilde çöktüğünü görmekten nefret ediyordu. Ağabeyinin tek ve

son umudu kendisiydi.

"Tamam, içeri gel. Bu gece burada kal. Senin için doğru olan şeyi yapacağım."

"Teşekkür ederim Mal. Dört Yüce Tanrı sağolsun, teşekkür ederim. Ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Daima bir numarasın," derken ona daha önce hiç sarılmadığı gibi sarılmıştı. Koltuğun üzerinde kendisi için hazırlanan yatağa uzanan Ix, hemen uyuyakalmış, muhtemelen yıllardır uyumadığı kadar derin ve güzel bir uykuya dalmıştı. Mal, onu uzun bir süre seyrettikten sonra, onun için doğru olan şeyi yaptı. Aynı zamanda kendisi için de.

Mal, alaca vakti evine gelen Jaguar Savaşçıları'nı içeri aldı. Ix uyandığında kendisinde doğrultulmuş *macuahitl*'lerle çevrilmişti. Jaguarlar onu kelepçeledi. Kız kardeşinin ihanetine uğramış olmak, onda tek bir kelime söyleyecek veya direniş gösterecek gücü bırakmamıştı. Son anda, kapıdan çıkartılıp dışarıda onu bekleyen arabaya bindirilmeden önce arkasını dönerek kız kardeşine yıldırım gibi bir bakış fırlattı. Gözlerindeki kin ve öfke, çaresizlik ve acıya karışmıştı.

Ağabeyinin idamını izleme davetini, anne ve babası gibi o da reddetmişti. Ix'in Mictlan'a yolculuğuna kimse şahit olmamış, tek başına, hıçkıra hıçkıra ağlayarak bu dünyadan ayrılmıştı.

Mal, görevini layıkıyla yapmasının karşılığında çavuş rütbesine yükseltilmiş ve müfettişlik yolunda ilk adım olarak Cezai Soruşturma Bürosu'na transfer edilmişti. Jaguarlar'a duyduğu sadakat, ailevi sadakatin önüne geçmiş, bu hareketiyle aldığı övgüleri ve ödülü gerçekten sonuna kadar hak etmişti.

Erkek kardeşini tabii ki kişisel bir amaç uğruna ihbar etmemişti. O andaki isteği, her zamanki gibi yanlış, kanundışı davranışların cezasız kalmaması için mücadele etmekti. Bu prensip, onun için akrabalık ilişkilerinin çok daha önündeydi.

Fakat o andan sonra Jaguar Savaşçısı olmanın onun için ifade ettiği anlam değişmişti. Aynen kalp krizi geçirdikten babasına olduğu gibi, o da hayati bir özelliğini yitirmişti. Hayatı adeta

lekelenmişti. Daha önceleri kararlarının doğruluğundan çok emin bir şekilde zaman zaman karşısında çıkan kuşku bulutlarını dağıtabiliyorken, şimdi bu yeteneğini kaybetmişti. Verdiği tek bir karar -taraf tutmuş olması- üzerinde derin ve geri dönüşü olmayan bir iz bırakmıştı.

Olayı takip eden yıllarda, Mal profesyonel anlamda çok büyük adımlar atmış, kendisine güvenenleri hiçbir zaman mahcup etmemişti. Dedektiflik mertebesine yükselen en genç polislerden biriydi. Altına bizzat imza attığı tutuklama ve yakalamaların ardı arkası kesilmemişti. Sert fakat adil bir ekip lideri olarak tanınmaya başlamıştı. Ebeveynleri, İmparatorluk'a bağlılıklarını göstermek için her iki çocuklarına da Nahuatl dilinde birer isim -Ixtli ve Malinalli- koymuşlar ve özellikle oğullarının kendilerine yaşattığı hayal kırıklığından sonra Mal'ın parlak kariyeri vardı onlar için büyük bir övünç kaynağı halinde gelmişti.

Özel hayatına gelince, işler profesyonel hayatındaki kadar toz pembe değildi. Çok fazla içiyor ve ilişkilerinde hiçbir şekilde bir istikrar yakalayamıyordu. Tercihini genellikle sarhoş kafayla adını bile bilmediği adamlarla kendisinin değil onların evinde tek gecelik ilişkiye girmekten yana kullanıyor ve bu gecelerin sabahında hiçbir suçluluk hissi duymadan kahvaltıdan önce çekip gidiyordu. Bir gecelik ilişkilerini için genellikle bir daha asla görmeyeceği, kendisinden çok daha genç adamları tercih ediyordu. Bu hayat tarzı, onu diğer konular üzerinde çok fazla düşünmekten alıkoyuyor, vicdanını rahatlatıyor, kasvet bulutlarını dağıtıyordu.

Ne yazık ki dağılan bulutlar geri dönmekte gecikmiyor, her seferinde daha yüklü ve daha karanlık bir karaktere bürünüyorlardı. Bir tam güneş yılı boyunca, korkularıyla girdiği her mücadeleyi kaybettiğini hissetti. Ix'in bunca zaman önce sarf ettiği kelimeler kafasının içinde sürekli dolanıyordu: *Maaşlı bir asker ol. Kurulu düzeni koru. İmparatorluk'un yosması ol.* Büründüğü kimlik bundan mı ibaretti? Jaguar Savaşçısı olmak bu mu demekti?

Amacı iyilik yapmaktı. İhtiyacı olanlara yardım etmek istiyordu. Biri kanuna karşı geldiğinde onu yakalamalı ve yaptığı yanlışın sonuçlarıyla ne kadar acı olursa olsun yüzleşmesini sağlamalıydı. Yaklaşımı, ahlaki anlamda gayet tutarlıydı.

Yoksa değil miydi?

Neden her sabah işe gitmek bu kadar zorlaşmıştı? Neden kafasının içinde o istifa mektubunu yazmış ve son haline getirene dek defalarca kendi kendi tekrar etmişti? Neden Jaguarlar'ın İmparatorluk adına uyguladığı her ceza, kendisini bu kadar kötü hissetmesine neden oluyordu?

Otobüste Scotland Yard'a doğru ilerlerken, her zamanki gibi kafası bu sorularla doluydu. İneceği durağa geldiğinde, aradığı cevapları bulmaktan hala oldukça uzaktaydı.

Bir önceki akşamki ihtişamlı fiyaskonun kafasında oluşturduğu tek olumlu düşünce, Fatih davasında bu şekilde ilerlemeye devam ederse, çok da uzun soluklu bir geleceği olmayacağıydı. Kısa bir süre içinde bir *macuahitl* darbesi, tüm bu acılarına son verecekti.

Olaylara iyimser bir bakış açısıyla yaklaşmak her zaman daha iyiydi.

Kellaway bütün departmanın önünde onu azarlarken, Mal başını eğmemeye çalışmış ve başlıca iki düşünceye sığınarak güç toplamıştı. Bir: Şef birilerine bağırırken görünmek zorundaydı, aksi takdirde çok yumuşak bir tavır takındığı düşünülebilirdi. İki: Onu böyle haşladığı sürece idam etmeyecekti. Bu ikinci düşünce, ilkinden çok daha önemliydi. Hala nefes alacak zamanı ve alanı vardı. Son şansını kullananların arasındaydı, fakat henüz adı okunmamıştı.

Bir saat sonra Kellaway, onu kendi odasına çağırdı. Başbaşayken daha sakin bir tavrı vardı, yüzü öncekine kıyasla daha az kır-

mızıydı.

Sözlerine, "Dün akşamki operasyonla hedefi tam ortadan vurabilirdin, Vaughn," diye başladı. "Bugün kadar organize edilenler içinde en iyisiydi. Başarıyla sonuçlanmaması gerçekten çok büyük bir şanssızlık. Kamışlı saldırganlarla ilgili bir şey bulabildin mi?"

"Tahminim Anahuac'tan geldikleri efendim. Maya kökenli ayrılıkçılar."

"Bu gayet mantıklı bir açıklama olabilir. Fatih tarafından çağrılmış olabilirler, para karşılığında ona yardım ediyor olma ihtimalleri de yüksek."

"Ya da yalnızca onun eylemlerini gönülden destekleyen bir grup olabilir. Kendileri de benzer bir yol izliyor olabilirler. Fatih'in, o adamların kim olduğu ve nereden geldiği hakkında hiçbir şey bilmediği görüşündeyim. O anda onun yanında olma nedenleri, yalnızca büyük bir sempatizanlık, hatta hayranlık olabilir."

Kellway, gözlerini devirdi. "İşte buna çok ihtiyacımız vardı, bu baş belasından birkaç tane daha çıktı. Bu grubun kim olduğunu öğrenebilir miyiz dersin? Mesela göçmen kayıtlarına baksak?"

"Aaronson'dan son dönemde gümrükten geçen Anahuac uyruklu yolcuların bir listesini çıkarmasını isteyebilirim, fakat biliyorsunuz geçişler sürekli ve sık, ve eğer aradığımız adamlar sınırdan turist vizesiyle geçtiyseler İngiltere'de sabit bir ikamet belirtme yükümlülükleri de ortadan kalkmış oluyor."

"Birkaç ucuz oteli araştırsak bir şey çıkar mı acaba?"

"Belki."

"Çok istekli görünmüyorsun."

"Size saygıda kusur etmek istemem efendim, ama kişisel düşüncem Mayalar'ın yalnızca yardımcı oyuncular olduğu yönünde. Bence Fatih üzerine odaklanmalıyız."

Kellaway, "Sen öyle diyorsan," dedi.

"Alternatif yolları araştırmaya karşı değilim, fakat bütün bu eylemlerin merkezindeki adam Fatih olduğuna göre, onu yakalarsak Mayalar'a da ulaşabiliriz. Gerçek kimliğini bir ortaya çıkarabilsem... Söylemek istediğim şu, halk düşmanı kıyafetleriyle gezinmediği zamanlarda o da bizlerden biri. Herkesten gizlediği ikinci bir hayatı var. Hakkında bildiklerimizi bir araya getirebilirsek bir şüpheli listesi oluşturmak ve hepsiyle bire bir mülakatlar yapmak hiç de imkansız değil."

"*Mülakat,* mülakat mı" Kellaway'in kelimeyi vurgulayış tarzıyla ne demek istediği çok açıktı. Scotland Yard'ın zemin katında olanlar, yaşanması çok da keyifli deneyimler değildi, fakat ise yaradığı da şüphe götürmüyordu.

Mal, "O kadar katı olmamıza gerek olmayabilir," dedi. Şiddet kullanılsın veya kullanılmasın bir çözüme varabileceğimizi düşünüyorum. Fatih her kimse kibiriyle kendini ele verecek. Dün o tiyatro sahnesinin üzerinde o lanet ağzını bir dakika olsun kapamayan bir adam vardı. Mülakat sırasında onu biraz kışkırtır, biraz rahatsız edersek, gerçek rengini er ya da geç belli edecektir. Üstelik sesini de tanıyabileceğimi düşünüyorum."

"Nasıl? Maskesi sesini değiştirmiyor mu?"

"Sesinden ziyade konuşma şekli, cümle kurgusu, kelime tercihi üzerine odaklanabilirim. Tek ihtiyacım olan şey onunla baş başa biraz zaman geçirebilmek. Bir odanın içinde, yalnızca ben ve o. Eminim maskesini düşürebilirim."

"Bahsettiğin bu listede aşağı yukarı kaç isim olacak?"

"Bilmiyorum efendim. Bir düzine, iki düzine, hatta yüz isim. Araştırmalarımın ne sonuç vereceğine bağlı. Neden sordunuz?"

"Sence neden sordum?" Alışılageldik tikini tekrarlayan Kellaway, elini dökülmeye başlayan saçlarının arasında gezdirdi. Az da kalmış olsalar, her zaman düzgün durmaları önemliydi. "Şube müdürü her zamankinden daha çok üstüme geliyor. Hemen şimdi kesin bir cevap bekliyor. Habercilere Fatih'le ilgili programları azaltmalarını ve bu şekilde normale daha az dikkat çek-

mesini sağlamalarını söyledik ve çoğunluğu istediğimiz şekilde davranıyor. Fakat durumla ilgili gerçeğin insanlara ulaşmasını engelleyemeyiz. Ne kadar uğraşsak da haberler yayılıyor, insanlar sürekli ondan bahsediyor ve Fatih aynen istediği kadar ilgi çekiyor. Rahip Marquand cinayetinin işleyen her kimse, okuduğu haber başlıklarından etkilenip benzer bir eyleme giriştiğini düşünüyorum. Bunun olmasına izin veremeyiz Vaughn. Fatih taklitlerinin yayılmasına izin veremeyiz. Bir tanesi yeterince korkunç zaten. Şimdi de başımıza bu Maya isyancıları çıktı? Şube müdürünün korktuğu olur ve eylemler bir salgın gibi yayılmaya başlarsa, bizim halimiz ne olur hiç düşündün mü?"

"Fatih hakkında medyada çıkacak tüm haberleri yasaklamaya ne dersiniz? Başrahip Whitaker resmi bir kararname yayınlarsa, bahsettiğiniz 'bulaşıcı' saldırıların biraz olsun önüne geçebiliriz."

"Şube müdürüyle bu ihtimali değerlendirdik. Problem, böyle bir hamle için biraz geç kalmış olmamız. İstesek de istemesek de haberler almış yürümüş durumda. Fatih birdenbire baş sayfalardan ve haber programlarından kaybolursa, bunun arkasında devlet eli olduğu çok çabuk anlaşılır. Ayrıca basın özgürlüğünün ne kadar önemli ve dokunulmaz olduğunu da unutmamak gerekiyor."

"Basın özgürlüğü *yanılsaması* demek istiyorsunuz herhalde..."

"Öyle diyelim, evet. Başrahip Hazretleri, Fatih'le ilgili haberleri yasaklayarak üzerindeki ilgiyi azaltmak konusunda bizimle hemfikir olacaktır, ama esas istediği şeyin haberlerden ziyade adamın kendisini ortadan kaldırmak olduğunu biliyoruz. Şube müdürünün de söylediği gibi, Başrahip'i gerçekten mutlu edecek tek şey, Fatih'in kesik başını Westminster'da bir kazığa saplı görmek. Bu noktada tüm yollar yine sana çıkıyor."

Mal, ciddi bir havayla başını salladı. "Evet, aynen öyle."

"Fatih'in devlete verdiği tüm zararı karşılamak ve yaptıklarının cezasını vermenin tek yolu, onu yakalayarak benzer bir yol-

dan gitmeyi düşünenlere bir ibret hikayesi olarak anlatmak. Bildiğimiz en korkunç ne kadar ceza varsa ona uygulanmalı, can çekişme ve ölüm anının saniye saniye fotoğrafı çekilmeli, üzerine haber ve filmler yapılmalı ki insanlar anlasın ve asla unutmasın. Onun yaptıklarını bir kez daha yapmaya kalkışan olursa sonunun ne olacağını görsünler ki kimse bir daha benzer bir eyleme kalkışmasın. Şüpheli listesi oluşturma fikrin hoşuma gitti Baş Müfettiş. Yetenekli olmanın yanı sıra, senden öncekilerde -o Nyman denen şevksizde de- olmayan bir özelliğe, keskin bir hayal gücüne sahipsin."

"Teşekkür ederim efendim."

"Sana soruşturmayı uygun gördüğün her şekilde istediğin gibi yürütmen için tam yetki ve sınırsız bir bütçe veriyorum. Kısıtlı olan tek şey ise zaman. Hemen işe koyul, çünkü kısa zamanda çözüme ihtiyacımız var. Tüm ulusun iyiliği için şu lanet olası Fatih'i bul!"

"Sen. Sen. Ve sen. Evet sen de. Ve sen, orada saklanmaya çalışan; evet, sen."

Mal emrindeki departmanı gezerek emri altında çalışan polisleri birer birer masalarından kaldırdı.

"Her ne yapmaktaysanız hemen bırakın, şu anda hiçbir önemi yok. Bu andan itibaren benim ekibimdesiniz. Yalnızca bana hesap vereceksiniz. İtirazı olan varsa gidip şefle konuşabilir. Eminim rozetinin yanı sıra vücudundan birkaç parçayı da kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya gelecektir."

Ufak ölçekli yeni ekibinin üyelerine, bir odada toplanmalarını işaret etti.

Sözlerine, "Durum aynen şu," diyerek başladı. Bu akşam itibariyle muhtemel Fatihler'in bir listesini çıkarmanızı istiyorum. Elimizde çok fazla bilgi yok ama bildiklerimizi gözden geçire-

biliriz. Aradığımız, yaklaşık bir metre seksen beş santim boylarında yetişkin bir erkek. Yirmili yaşların sonunda, otuzlu yaşların başında. Vücudu oldukça yapılı. Askerlik geçmişi var. Biliyorum, biliyorum, bu özelliklere sahip insanlardan oluşan liste çok geniş olabilir ama birkaç özellik daha ekleyebiliriz. Buralı olduğundan neredeyse eminiz. Gerçekleştirdiği tüm eylemler başkentte ve başkent çevresinde odaklandığına göre, Londralı olduğunu varsayabiliriz. İlle de çok zengin olmayabilir, fakat maddi durumu kesinlikle yerinde. İki gün önce zırhını olay yerinde bırakıp dün yeni bir zırhla karşımıza çıktı. Kullandığı kıyafetlerin maliyeti çok da düşük olmasa gerek, yani çulsuzun biri değil. Son olarak da İmparatorluk'a karşı çok derin bir nefret beslediğini biliyoruz. Ne olduğunu ve nedenini bilmesek de, diğer bütün kriterlerle birleştiğinde bir anlam ifade edecektir. Sorusu olan?"

Mal, "Sorusu olan?" derken aslında tek bir soru duymak istemediğini çok açıkça belli etmişti.

"O zaman ne bekliyorsunuz baylar ve bayanlar, Quetzalcoatl'ın dönmesini mi? Kıçınızı kaldırın haydi!"

Hiç aralıksız, akşama bağlanan uzun bir çalışma günüydü. Mal, Aaronson'un her saat başı sürekli tazelediği koka çayıyla güç toplarken, araştırmanın her aşamasında ekip üyelerini elinden geldiğince motive etmeye, yüreklendirmeye ve desteklemeye çalışmıştı. Ekipi, tüm adli, askeri, maddi kayıtları gözden geçirerek, bulduklarını ayrıştırmaya ve karşılaştırmaya çalışıyordu. Kuvvetten düştüklerini gördüğünde, iki katı fazla efor sarf etmeleri için onları teşvik ediyordu. Herkesten önce kendisi en ufak bir yorgunluk belirtisi göstermeyerek, ekibine örnek oluyordu. Demir toplu kırbacın vurduğu yerleri ağrıyor, zaman zaman başını dik tutmak bile insanüstü bir güç gerektiriyordu.

Fakat teslim olamaz, yenilmeyi kabul edemezdi. Kendi hayatı başta olmak üzere kaybedeceği çok şey vardı. Otuz iki yaşındaydı. Tamoachan'a ya da başka herhangi bir yere gitmeye hazır değildi. Şef ve şube müdürünün, hatta Başrahip'in bile kaderi ona bağlıydı. Hiçkimseyi hayal kırıklığına uğratmayacaktı.

Gece yarısına doğru Aaronson da dahil olmak üzere herkesi evine gönderdi. Bütün gün boyunca çok iyi bir iş çıkarmışlar, fazladan saatlerce çalışmışlar ve sonunda hep birlikte Fatih'in özelliklerine uyan yaklaşık otuz kişilik bir şüpheli listesi oluşturmayı başarmışlardı.

Mal de onlar gibi eve dönmeye can atıyordu. Yorgunluktan gözleri görmez haldeydi. Koka çayının etkisi geçmeye başlamıştı ve eğer biraz daha içmeye devam ederse bayılması ya da kalp ritmi düzensizliği teşhisiyle hastaneye kaldırılması muhtemeldi. Bu noktada iş dönüp dolaşıp ona gelmişti. Düğümü çözmek için yalnızca ve yalnızca kendi kişisel yeteneklerine güvenebilirdi.

Aday dosyalarını masanın üzerine dizdi. Bazılarının üzerinde fotoğraflar da vardı. Hepsini dikkatle okudu. İçlerinden bazıları hakkında toplayabildikleri bilgiler birkaç satırı geçmezken, diğerleri hakkında ise oldukça fazla bilgi vardı. Aralarında Başrahip Hazretleri tarafından alıkoyulmuş olanların profilleri pek de gurur duyulacak cinsten değildi. Mal'ın altıncı hissi, aradıkları Fatih'in bu tacizci, sarhoş, kadın dayakçısı, hırsız ve kapkaççılar arasında olmadığını söylüyordu. Fatih, zekası ve dövüş yeteneğiyle bir dönem düşük rütbeli Kartal Savaşçısı olarak hizmet vermiş olan tüm bu adayların arasından sıyrılıyordu. Onlara kıyasla çok daha önemli bir rol üstlenmiş, çok daha yüksek bir rütbeye sahip olmuş olmalıydı.

Bu mantıkla ilerleyerek şüpheli listesini yarı yarıya azaltmayı başarmasına rağmen, kalan yaklaşık yirmi adayı kendi içinde kıyaslayarak başka hiçbir eleme yapamıyordu. Her biri, Fatih olmaya en az diğer tüm adaylar kadar yakındı. İş adamı mı? Aristokrat mı? Yayıncılık devi mi? *Tlachtli* takımının teknik direk-

törü mü? Hangisi olabilirdi?

Yapılabilecek başka hiçbir şey yoktu. Mal, kalan adayların isimlerini bir kağıda yazdıktan sonra binayı terk etti ve Campbell-Bannerman Street'e doğru ilerledi. Eski adı Victoria Street olan sokağa, İmparatorluk'la barış anlaşması imzalayıp Aztek inancını kabul eden İngiltere'nin ilk başrahibinin adı verilmişti; tüm bu tarihsel gelişmelerin hepsi aynı günde gerçekleşmişti. Scotland Yard'dan birkaç blok ötede, yirmi dört saat hizmet veren bir eczane vardı. Tezgaha yaklaşan Mal, bir görüş gücü araştırma paketi istedi. İlk başta sert bir ses tonuyla kimliğini göstermesini isteyen eczacı, Jaguar Savaşçısı rozetini görür görmez tavır değiştirdi.

"Burada her şey yolunda görünüyor hanımefendi," dedi. "Yalnız dikkatli olmamız gerekiyor. Görüş gücü araştırma paketlerini her önümüze gelene satmıyoruz. Kanuna karşı... ama siz zaten neyin kanuna karşı olduğunu biliyorsunuz." Heyecanlı ve şaşkın bir hali vardı.

"Korkmanıza gerek yok, burada olmamın nedeni size tuzak kurmak değil. Uyuşturucu tentürlerini onları kullanmalarının uygun olduğunu belgeleyen insanlardan başkalarına satmadığınız sürece tabii, ama eminim böyle bir durum söz konusu değildir."

"Tabii ki hayır! Asla!"

"Anlaştık demektir. Ben sizden bir paket satın almaya geldim, hepsi bu."

"O zaman size yardımcı olmama izin verin. Herhangi bir tercihiniz var mı? Ne gibi bir görüş elde etmeye çalışıyorsunuz? Geleceği görmek mi? Tanrılarla buluşmak mı? Başarıya ulaşmak mı? Yeniden yaratılmak mı? Elimizde tamamen doğal kaynaklardan elde edilen ve yıllanmış tariflere göre hazırlanan her çeşit tentür mevcut."

"Bir cevap arıyorum. Bir tercih yapmam gerekiyor."

"Belli bir tercih mi?"

"Erkekler arasında bir tercih."

Eczacı durumu kendine göre yorumladı ve kaslarını kaldırarak, "Koca mı arıyorsunuz?" diye sordu.

"Hayır, aramıyorum. Ve umarım kendi kendinize aday olmuyorsunuzdur."

Lafı hemen gediğine oturtup cevap vermek istese de yapamazdı. Jaguarlar'la didişmek çok akıl kârı değildi. "Yanlış anladım. Özür diliyorum."

"Aradığım şey... zihin açıklığı sanırım. Bir ikilemin çözümü."

"Ah. Bu durumda size içine bal karıştırılmış psilocybin tavsiye etmem izin verin. Geleneksel, hoş tatlı, rahat içilen, yumuşak ama etkisi kuvvetli bir tentür. Bu karışımı ünlü toptancılardan aldığım mantarlarla bizzat kendi imal ediyorum, müşterilerim daima çok olumlu sonuçlar aldıklarını, 'tatsız yolculuk'ların nadir olduğunu söylüyorlar."

"Tamam. Hesaplar tutuyorsa sorun yok. Bir doz alayım."

"Daha önce halüsinojen madde deneyiminiz olup olmadığını sorabilir miyim hanımefendi?"

"Biraz var. Bir zamanlar kullanıyordum. Son zamanlarda eskisi kadar değil."

"İlaç tedavisi görüyor musunuz?"

"Hayır."

"Herhangi bir kronik sağlık probleminiz var mı?"

"Hayır."

"Şu anda herhangi bir hastalık veya rahatsızlığınız var mı?"

Mal, dudaklarının arasından "Yalnızca vakitsiz ölüm korkusu," diye homurdandı.

"Nasıl dediniz?"

"Hiçbir şey. Herhangi bir hastalığım yok."

"Harika. Az önce yeni bir parti 'Sihirli bal' hazırlamıştım. Arkadaki soğuk bölmede duruyor. Hemen geliyorum."

Mal, ballı psilocybin karışımını alıp eve döndü. Eczacı, karışımı bildiği, rahat bir ortamda kullanmasını tavsiye etmişti. Böylece bir problemle karşılaşması halinde kendini daha güvende hissedebilirdi. Ayrıca idrar kesesini ve bağırsaklarını boşaltmasını, bol kıyafetler giymesini, telefonu elinin altında bulundurmasını ve bir karmaşa anında çarpıp düşüremeyeceği güvenli bir mesafede duracak bir mum yakmasını da söylemişti. Vergisini geri alabilmesi için fiş kesmeyi de ihmal etmeyen eczacı, görüş gücü araştırmasında ona başarılar diledi.

Mal, eczacının tavsiyelerine kulak vererek aynen söylediği şekilde her şeyi hazırladı. Pamuklu bir kimono giyerek yere oturdu ve bacaklarını kavuşturdu. Şöminenin üzerindeki rafa yerleştirdiği mum, hafif bir ışık yayıyordu. Amber sarısı renkli sıvıyı içeren ufak şişeyi ışığa doğru tutarak inceledi. Sonunda kapağını açtığı şişeyi dudaklarına götürdü, derin bir nefes aldı ve tentürü bir solukta midesine indirdi.

Her şey buraya kadardı. Artık geriye dönüş yoktu.

Bir yastığın üzerine yasladığı şüpheli listesini önüne koydu. Listedeki isimlere hepsini ezberleyene kadar defalarca göz gezdirdi. Daha sonra gözlerini kapadı.

Tentürün ilacımsı tatlılığı boğazını tıkamıştı. Evindeki seslere -yatak odasındaki klimanın, mutfaktaki buzdolabının, yanmakta olan mumun seslerine- kulak verdi. Aynı zamanda dışarıdan gelen şehir gürültüsünü ve yatmaya hazırlanan üst kat komşularının çıkardığı ayak seslerini de duyuyordu. Tüm kalbiyle genç çiftin alışılagelmiş seks maratonlarından birine daha başlamamalarını diledi. Duvara vuran yatak başının gürültüsü ve bitmek bilmeyen bağrış ve inlemelerin, konsantrasyonun bozması ve her şeyi berbat etmesi mümkündü.

Mal, kendi kendine *İsimler* dedi. *Yalnızca isimlere odaklan.*

Kendini garip hissediyordu. Bir an başı döndü. Hemen geçti.

Sonra geri geldi, beyninin içinde bilincinin ufalıp inceldiğini ve sanki duman gibi buharlaştığını hissetti. Kendisi ve diğer kimliğiyle yüz yüzeydi. Fiziksel olarak varolan Mal Vaughn'un içinde yolculuk etmekte olan başka bir kadın, bir sürücü, durumun hakimiyetini devralmıştı. Araba durmak üzereydi. Bilinmedik bir yerlerde bir gece yolculuğuna çıkmıştı, bir uçurumun tepesinde, denizden oldukça uzaktaydı. Uçurum o kadar yüksekteydi ki aşağısındaki denizin sesini duyamıyordu. Etraftaki tek ışık kaynağı olan yıldızlar, güneşten değil buzullarda kopmuş ufak parçalara benziyorlardı. Işi yaymıyorlardı. Dokunmayı denese ellerini elmas gibi keseceklerdi. Aynen madencilerin taşlar içindeki elmaslara yaptığı gibi, yıldızları bir çekiç ve keski yardımıyla dünyadan parça parça sokup alabilmek mümkün görünüyordu. Mal, sınırlı bir alanda bir aşağı bir yukarı gidip gelirken sanki her yanını sonsuz bir evren çevrelemişti. Aynı anda iki farklı dünyadaydı. Tamamen zıt iki dünya. İkilikte teklik.

İçgüdüsel olarak bu kavram üzerine odaklandı. İkilikte teklik. Çok basit bir inanç öğretisi. Aztek inancının temellerinden biri olan bu kavram, aynı zamanda Fatih'i temsil ediyordu. O da bir insan içinde iki insan, iki farklı şekilde yaşayan bir insan değil miydi? O bir tezatta ibaretti. Herkese gösterdiği yüzünün yanında bir de gerçek yüzü vardı. Her aynaya baktığında gördüğü yüzü ve maskesini taktığında büründüğü, sayesinde ünlü olduğu ikinci bir yüzü vardı. Gerçekten tanınmayan bir tanınmış kişiydi. Ortaya çıkışı kayboluşuydu. Kimliğini gizli tutan bir ünlüydü. Gerçekliği yalandı. Gösterisi hakikattı. Varlığı aslında yokluktu.

Kimsin sen?

İsimler Mal'ın beyninde dolaşıp duruyordu. Her birinin bir rengi vardı. Hayır, isimler *renk* olmuştu. Her bir renk kendine özgü tonları, duyguları ve titreşimleriyle karşısına çıkıyordu. Bazıları, önünde parıldayarak ve kıvrılarak dönüyordu. Bazıları öne çıkıyor, bazıları arka planda kalıyordu. Sanki içinde gezine-

bileceği bir tablo oluşturmuşlardı. Bazıları soğuk, bazıları dokunamayacağı kadar sıcaktı. Kemerler, koridorlar, labirente benzer kristal şekiller oluşturuyorlardı.

Kimsin sen? Söyle bana.

İmgeye odaklanmaya çalışan bir objektif gibi isimleri bir net bir bulanık görüyor, mesafe ve alan derinliği sürekli değişiyordu. Konuşmaya başlayan isimler, kafasında yankılanıyordu. Hecelerine bölünen isimler, hecelerin rastgele yeniden birleşmesiyle yeni ve anlaşılmaz kelimeler oluşturuyordu. Görüş gücü üzerindeki hakimiyetini kaybetmeye başlamıştı. İsimler adeta erimekte, anlamsızlaşmakta ve konuşmaya henüz başlamamış bebeklerin telaffuz ettiği seslere benzemekteydi.

Haydi!

İçlerinden biri aradığı adam olmalıydı. İçlerinden birinin Fatih'e götüren anahtar isim olduğundan emindi.

Hatırla onları! İsimleri hatırla!

Charles Wooding. Christopher Martin. Christopher Wooding. Hayır. Martin Christopher. Christin Martopher. Inopher Christmart.

Hayır. Yeniden dene. Daha fazla çaba göster.

Will Wood. Hayır. Will Wilson. Hayır. Wilson Willing.

Konsantre ol.

Mick Land. Hayır, böyle biri yok. Bir an için Mictlan'ı düşünmüştü. Stuart Land. Hayır, Land değil. Ama kesinlikle Stuart bilmemne. Chal Wooding. Evet. Chal. Tam adı Chalchiuhtotolin, Quetzalcoatl'ın sıfatlarından biri.

O mu?

Hayır. Buz mavisi. Bulanık. Uzaktan görünen dağ manzarası gibi. O değil.

Pes etme. Devam et.

İsimleri belli bir sırada tutabilmek için büyük bir çaba sarfediyordu. Kendini yalnızca ona sıcaklık hissi veren, net görüntülü, kendisini diğerlerine göre daha yüksek sesle telaffuz eden

isimlere odaklanmaya zorladı. İsimleri kedi çağırır gibi kendine doğru çağırıyor, bir yılan gibi onları hipnotize ediyor, bir maymuna muz verir gibi rüşvetle kandırıyordu.

İçinizden biri. O, içinizden biri.

Artık ballı psilocybin karışımının etkisinin geçtiğini hissedebiliyordu. Sihirli mantarlar gücü azalmıştı. Fiziksel dünya bütün gücüye etrafında yeniden beliriyor, kan akışı, akciğerleri ve sindirim sistemi normal ritmlerine dönüyordu. Kimonosunun pamuk dokusunu cildinde hissetti. Etrafındaki sesler yavaş yavaş kısılıyordu; seks maratonunun sonuna yaklaşmakta olan üst kattaki çifti yeniden duymaya başlamıştı. Mütevazı bir mumun güneş gibi parıldaması mümkün muydu?

İçinizden biri.

Ona giderek yaklaştı. İsim. Evet, o isim. Uzanıp onu yakalaması gerekiyordu, yoksa uzaklaşacak ve bir daha dönmemek üzere kaybolacaktı.

İçinizden...

Çaresiz bir zihinsel hamleydi. Neredeyse kaybolmuş bir şeyi yakalama denemesiydi. Buharı kavramaya çalışmak gibi.

...biri.

Başarmıştı. Başarmıştı!

İsim, zihninin pençesindeydi.

Mal, dünyaya geri döndüğünde zıpkın gibi uyanıktı.

Yakaladım seni.

VII

9 Yağmur 1 Maymun 1 Ev (30 Kasım 2012 Cuma)

"Bay Reston? Malinalli Vaughn adlı bir kadın lobide sizi bekliyor."

"Malinalli Vaughn diye birini tanımıyorum. Randevusu var mı?"

"Ajandanızda göründüğü kadarıyla hayır efendim, ama kendisiyle görüşmek isteyeceğinizi söylüyor. Acil olduğunu iddia ediyor."

"Bugün yapılacak çok işim var. Her kimse başka bir zamana randevu ver Helen."

"Tabii efendim."

Stuart, CCMM'yi satın alma projesiyle ilgili tüm belgeleri toparladı. Etna Yanardağı'ndaki maden yatağının sahipleri, Reston Riyolitik'e hisse değişimi teklifinde bulunmuşlardı. Maddi anlamda bu anlaşmadan kendisi değil onlar karlı çıkacaklarından kabul etmek konusunda oldukça isteksizdi. Pazar ortalamasının üzerinde ve gayet makul bir fiyat teklifi yapmıştı ve yerel memurlara verilecek rüşvet ve benzeri diğer ufak tefek birçok

masraf düşünüldüğünde, çıtayı daha fazla yükseltmek istemiyordu. Sinyor Addario'nun çalışanları kontratın bu son halinden memnun olmazlarsa, Stuart'ın tek yapacağı onu yırtıp atmak ve yoluna devam etmekti. Onun finansman gücü ve kurulu altyapısına sahip başka bir alıcı bulmayı denemenin daha kolay olacağını zannediyorlarsa, Stuart onlara iyi şanslar dileyecekti.

Masasının üzerindeki çağrı cihazı bir kez daha çaldı.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim efendim."

"Nedir, Helen?"

Resepsiyon görevlisi öksürdü ve sesini alçalttı. "Bu Bayan Vaughn çok ısrarcı. Kendisi şey... bir Jaguar Savaşçısı. Sizinle hemen görüşmezse olay çıkarıp ortalığı birbirine katacağını söylüyor."

"Jaguar mı? Emin misin?"

"Rozeti var."

"Neyle ilgili görüşmek istediğini söyledi mi?"

"Hayır efendim. Sormamı ister misiniz?"

"Hayır. Hayır, sorma. Yukarı göndermen yeter."

"Tabii efendim."

Stuart, CCMM belgelerini bir kenara iteledi. Kravatını ve ceketinin yakasını düzeltti. Yumruklarını sıktı ve bıraktı, çok zor bir eseri çalmaya hazırlanan bir piyanist edasıyla parmaklarını gerdi ve büktü.

Önemli bir şey olamazdı. Jaguarlar'ın rutin ziyaretlerinden biriydi. Sadece bunu yapmaya yetkileri var diye, ara sıra burunlarını insanların işlerine sokmaya bayılırlardı. Etrafı kolaçan ederlerdi. Varlıklarını hissettirirlerdi. Herkese patronun kim olduğunu hatırlatırlardı.

Ama ya bu sefer farklıysa diye düşündü..

Bu durumla yüzleşebilirdi. Hem de kolaylıkla. Ellerinde onunla ilgili hiçbir şey yoktu. Arkasında hiçbir iz bırakmamıştı.

En kötü ihtimalle Jaguarlar, büyük bir balığın peşindelerdi. Ama bu Vaughn denen kadın oltasını ne kadar derine salarsa sal-

sın tutmak istediği balık, yemden yalnızca birkaç ısırık almanın ötesine gitmeyecekti.

Kişisel asistanı Tara, Jaguar Savaşçısı'na asansörden kendi odasına, oradan da patronunun odasına kadar eşlik etti. İçecek veya yiyecek bir şeyler isteyip istemediklerini sordu. Stuart'ın yanıtı olumsuzdu.

"Mal Vaughn. Dedektif Baş Müfettiş, Kent Polisi Cezai Soruşturma Bürosu."

"Kimliğinizi görmemde bir sakınca var mı?"

"Tabii ki yok." Uluyan jaguar imgeli altın rozetiyle birlikte, üzerinde fotoğrafı ve kişisel numarası bulunan kimliğini gösterdi. "Tatmin oldunuz mu?"

"Yeterince gerçek görünüyor."

"İnanın bana, Bay Reston, bunlardan birinin sahtesiyle etrafta gezinen biri, hayatında uzatmaları oynuyor demektir."

Baş Müfettiş Vaughn geniş omuzlu ve kısa boyunluydu ve muhtemelen birkaç kilo fazlası vardı, fakat onunki gibi gögüs ve kalçalara sahip olmak günah da sayılamazdı. Etli dudaklı ve kahküllü kısa saçlıydı. İri ve yuvarlak gözlerinin bebekleri, çelik grisiydi. Stuart'ın ilk izlenimi, bu kadının tam da onun tipi olduğuydu: Akıllı, hafif ahlaksız, fiziği yerinde, kendini kontrol yeteneği ve sinir hakimiyeti kuvvetli. Çok sevdiği fakat onunla evlenerek büyük bir hata yaptığı Sofia'nın tam tamına zıt kutbu.

Onu baştan aşağıya süzerken, onun da aynı şeyi yaptığını fark etti. Mesleği gördüklerinden etkilenmemiş görünmesini gerektiriyordu, fakat kendine çok da hakim olamadığı ortadaydı.

Etrafına göz gezdirerek, "Güzel bir yer," dedi. "Üçlü cephe. Muhteşem bir manzara. Şanslı bir adamsınız, Bay Reston."

"Hayata iyi bir başlangıç yaptığım doğru, fakat hem ben hem de şirketim iş zekam sayesinde zirvedeki yerimizi koruyabildik.

Şansın bununla hiçbir ilgisi yok."

"Obsidyen taşının bu kadar aranan bir malzeme olması iyi bir şey. O olmasaydı kimbilir hepimiz ne halde olurduk."

"Her şeyden önce sizin bir kılıcınız olmazdı."

"Doğru. Her ne kadar normal mesai saatlerinde üzerimde taşımıyor olsam da."

"Kılıç kullanmayı üniformalılara bırakıyorsunuz."

"Aynen öyle. Ben yalnızca özel durumlarda kılıcımı kuşanıyorum. Bir suçlunun peşinde sıcak takipteyken mesela."

"Karşımda kılıçsız oturduğunuzu gördüğüme sevinmeliyim öyleyse."

"Neden sizin bir suçlu olduğunuzu düşündüğümu varsayasanız ki Bay Reston? Vicdanınız rahat değil mi?"

"Tam tersine, yalnızca sizin düşünce tarzınızı izleyerek benden herhangi bir şekilde süphelenmediğinizi anladığımı belirtmek istiyorum."

"O halde neden buradayım?"

"Bunu bana sizin söylemeniz gerekmiyor mu? Yoksa yalnızca iç dekorasyonu ve manzarayı hayranlıkla izlemeye mi geldiniz?"

Baş Müfettiş Vaughn, koyu renkli kalın camlardan birine doğru yürüyerek dışarıya baktı. "İmkanım varken neden olmasın? Toplumun diğer yarısının nasıl yaşadığını görmek istemiş olabilirim. Scotland Yard'daki mağara gibi ufacık ofisimde tıkılıp kalmışken böyle bir manzara görme şansım yok."

Londra sıcaktan alev alev yanıyordu. Kanarya Rıhtımı'nın içlerinden biri Reston Riyolitik'e ev sahipliği yapan ziggurat şeklindeki kuleleri, yakıcı güneşin altında titriyor gibi görünüyordu. Palmiyelerle bezenmiş sokak ve caddeler, parlak yeşil şeritlere benziyordu. Doğuya doğru ilerlemekte olan fırtınanın beraberinde getirdiği mor ve siyah şimşekler, Kuzey Denizi'nin üzerinde toplanmıştı. Yağmur, boğucu sıcaklara karşı beklenen antikordu.

Mal, "Bir eşiniz ve bir oğlunuz vardı," dedi.

"Evet, doğru."

"Sofia ve Jack."

"Jake." *Ama bunu zaten biliyordun. Ayrıntıları atlayacak bir tipe hiç benzemiyorsun.*

"Her ikisi de artık aramızda değiller."

"Evet. Yani?"

"Bana nasıl öldüklerini anlatmanızda bir sakınca var mı?"

"Evet var. Konunun sizi ilgilendirmediğini düşünüyorum."

"Ben bir Jaguar Savaşçısı'yım. Her şey beni ilgilendirir."

"Belki tam olarak ne bilmek istediğinizi anlayabilsem..."

"Belki yalnızca lanet olası soruya cevap verebilseniz..."

Birkaç saniye boyunca birbirlerinin gözlerinin içine baktılar.

"Diyordum ki," dedi Stuart, "alışılageldiği üzere, kurban ayininde gönüllü oldular. 'Onlar' derken aslında yalnızca Sofia'yı kastediyorum."

"Oğlunuzun tercih hakkı yok muydu?"

"Nasıl olabilirdi ki? İki yaşındaydı."

"Peki Bayan Reston neden hem kendisini hem de oğlunuzu kurban etmek için gönüllü oldu?"

"Bunu ona sormanız gerekir."

"Siz bilmiyor musunuz?"

"Sofia'nın... psikolojik dengesi daima yerinde değildi. Bazı problemlerle boğuşuyordu. Zihinsel bozukluk ve depresyona yatkınlığı vardı."

"Yani kurban ayininde gönüllü olmanın zihinsel bozukluk göstergesi olduğunu mu söylemeye çalışıyorsunuz?"

"Hayır, Baş Müfettiş. Asla böyle bir şey söylemedim. Ağzıma bana ait olmayan kelimeler yerleştirmeyin."

"Birçok kişi kendini tanrılara kurban etmeyi yapılması hayal edilebilecek en doğru, en mantıklı hareket olarak tanımlıyor; işin vatanseverlik yanını da unutmamak gerekiyor tabii."

"Birçokları için böyle."

Mal, kaşlarını kaldırarak "Ama siz böyle düşünenlerden değil-

siniz," dedi.

"Ben gönüllü olmayı düşünmüyorum." Elleriyle etrafına işaret ederek, "Bu kadar güzel bir hayatım varken neden düşüneyim ki?"

"Eşinizin de güzel bir hayatı olduğunu varsayabiliriz. Bayan Stuart Reston olmak birçok dileğini gerçek kılmış olsa gerek. Tahminimce güzel bir eviniz vardı. Oldukça yüksek bir gelir. Saygın, başarılı bir koca. Bir erkek evlat."

"Maddi anlamda dilediği her şeye sahipti. Ama belki duymuşsunuzdur, para mutluluğu satın alamıyor, Bayan Vaughn."

"Ona kötü mü davranıyordunuz?"

"Tabii ki hayır. Bunu ima etmenizden bile hoşnutsuzum."

"Onunla neden evlendiniz?"

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Psikolojik dengesi bozuktu diyorsunuz. Bunun farkına varmamış mıydınız? Düğün çanlarından önce kafanızda bazı ikaz çanları çalmamış mıydı?"

Stuart derin bir nefes aldı. Bu devlet uşağının onu daha fazla konuşturmasına izin vermeyecekti. Israrcı tavrıyla sürekli daha derine inmek istediği ortadaydı. Ama başarılı olamayacaktı.

"Sofia enerji dolu bir insandı," dedi. "Güzeldi. Kendini iyi hissettiği, kendisi olabildiği zamanlarda adeta bir rüya gibiydi. Girdiği her yeri aydınlatırdı. Herkesi kendine yaklaştıran ve evindeymiş gibi rahat hissettiren bir tavrı vardı. Ayrıca toplumun üst kesimlerine mensup, başarılı, evlenilesi bir kadındı. Yüzlerce teklif almış ve hepsini geri çevirmişti."

"Ve birden yüz birinci aday olarak karşısına siz çıktınız ve teklifinizi kabul etti."

"Çok kolay olmadı. Uzun bir "sefer" dönemi geçirdik diyelim. Fakat ben kararlıydım ve en sonunda o da dayanamadı, teslim oldu."

Baş Müfettiş Vaughn, "Sefer demek," dedi. "Askeri bir tabir kullanmanız gerçekten ilginç."

Stuart hafifçe omuzlarını silkti. "Kartal Savaşçısı geçmişimin mirası olsa gerek. Birkaç cümle ister istemez aklınızda kalıyor."

Dedektif pencereden uzaklaşarak Stuart'a doğru yürüdü. "Yani amacınıza ulaşmayı başarmıştınız. Gözlerinizi yüksek sosyeteye mensup bir kadına dikmiş ve onu elde etmiştiniz. Güzel bir çifttiniz. Ve bu sırada eşinizde yolunda gitmeyen bir şeyler olduğundan hiç şüphelendiğiniz olmadı mı?"

Stuart sert bir ses tonuyla "Sofia'da yolunda gitmeyen hiçbir şey yoktu," dedi. "Kusurları vardı, mükemmel değildi ama hangimiz öyleyiz ki Baş Müfettiş? Ara sıra fazlaca gergin, ara sıra fazlaca rahat olduğunu söyleyebilirdim. Fakat esas problemler Jake doğduktan sonra başladı. Jake zor bir doğumla dünyaya gelmişti ve garip bir bebekti. Sofia onunla çok uğraşmak zorunda kalıyordu. Düzgün uyku uyumuyor, düzgün yemek yemiyordu. Sürekli kolit şikayeti vardı ve sık sık hastalanıyordu. Tabii ki eşim yalnız değildi. Emrinde en iyileri arasından seçilen ve yüksek maaşlı birçok bakıcı, hemşire ve hizmetçi vardı. Ama işlerin büyük kısmını kendisi yapmak için ısrar ediyordu. Annelik görevinin getirdiği sorumluluğu çok derinden hissediyordu. Jake'i her annenin çocuğunu sevdiği kadar seviyordu."

"Siz daha fazlasını yapamaz mıydınız?"

Hakkını vermeliydi. Lafı gediğine oturtmayı, yarasına tuz basmayı çok iyi biliyordu.

Hatasını kabul eder bir tavırla "Belki yapabilirdim," dedi. "Fakat işimi ihmal ederdim. Üzerimde çok fazla sorumluluk vardı. Kendimi sorunları daha önceden göremediğim için hala suçlu hissediyorum. Sofia'nın tavırlarındaki değişiklik. Ruh halindeki dengesizlik. Hiçbir şekilde iletişim kurmadan geçen uzun dönemler. Yalnızca bitkin olduğunu, son damlasına kadar bütün enerjisini sarf ettiğini düşündüm. Reston Riyolitik'le biraz daha az meşgul olsaydım, muhtemelen duruma müdahele eder ve eşimi kurtarabilirdim. Oğlumu da."

"Belirgin herhangi bir sinyal göndermiş miydi?"

"Neye dair?"

"Yapmaya karar verdiği şeye dair."

"Hayır. Hiçbir şey. Eğer Sofia benimle konuşmuş olsaydı, elimden gelen her şekilde onu o lanet olası fikrinden vazgeçirmeye çalışırdım."

"Neden?"

"Ne demek 'neden'?"

"Neden onu tanrıların çağrılarına kulak vermekten alıkoymayı düşünesiniz? Eğer içinden kan ayinine katılmak için karşı koyulamaz bir istek duyduysa, neden bunu onaylamayasınız?"

"Çünkü o benim karımdı ve onu seviyordum ve kaybetmek istemiyordum. Oğlum için de aynı şeyler geçerliydi."

"Fakat rahibin eliyle ölümü tadan çocukların çok özel bir şekilde kutsandıklarını biliyorsunuz. Ruhları doğrudan Tamoachan'a yükselir, bütün gün Quetzalcoatl'ın ayaklarının dibinde oynarlar ve akşamları ise onun tahtının yanındaki yatakhanede uyurlar. Jake bu dünyada asla şu anda tanrıların yanında olduğundan daha mutlu olamazdı."

"Jake'in yeri benim yanımdı," dedi Stuart. "Yaşasaydı dört yaşında olacaktı, okula başlayacaktı ve ben, attığı her adımda onun yanında olacak, ona bildiklerimi öğretecek, yetişkin bir adama dönüşmesine yardımcı olacak her şeyi ona sağlayacaktım. Sofia hem kendisini hem de oğlumu benden aldı ve karşılığında tanrılar hak etmedikleri bir şeye sahip oldular."

Gri gözleri metal bir cisim gibi parlıyordu. "Bu durum sizin bayağı tepenizi attırıyor olmalı, öyle değil mi?" Karınıza karşı büyük bir öfke beslediğinize eminim, ama o artık burada olmadığına göre hıncınızı İmparatorluk'tan alıyorsunuz."

"Bu gerçekten çok saçma. Duygusal tepkilerimi neden soyut, duygusuz bir varlığa karşı ifade edeyim ki? Bunun ne anlamı olabilir?"

"Birileri mutlaka suçu üstlenmeli."

"Size daha önce de söyledim, suçlanacak biri varsa o da benim.

Duruma daha fazla hakim olabilirdim. Sofia'nın ihtiyaçları söz konusu olduğunda, daha hassas davranabilirdim. Daha iyi bir koca olabilirdim."

"İnsanın kendisine duyduğu nefret genellikle bir yolunu bulup dışarıya çıkar."

"Hala tüm bunlarla nereye varmak istediğinizi anlayamıyorum Müfettiş Vaughn. Amacınız nedir? Neden eşim ve oğlumla ilgili bunca soru soruyorsunuz? Ölüm belgeleri umumi dosyalarda yer alıyor, üzerlerinde bir giz perdesi yok. Aynı şekilde benim de gizleyecek hiçbir şeyim yok. Her şey, ben bir iş seyahati gereği yurt dışındayken oldu. Sofia doğru zamanı seçmeyi bilmişti. Akli dengesi yerinde olmayan insanlar, bazen çok kurnaz olabiliyorlar ve o da öyleydi. Eğer yapmayı planladığı şeyle ilgili en ufak bir şüphe duysaydım, onu engellemek için gerekirse dünyayı alt üst edeceğimi biliyordu."

"İş seyahati," dedi Baş Müfettiş. "Bu noktayı dile getirmeniz komik."

"Neden komik?"

"Aslında biliyor musunuz, yorgunluktan ölmek üzereyim. Dün bitmek tükenmek bitmeyen bir gündü ve gece çok geç yattım. Asistanınız bana bir koka çayı getirebilir mi acaba?"

"Halledebileceğinden eminim." Stuart çağrı cihazının üzerindeki düğmelerden birine bastı ve Tara'ya içecek siparişini verdi. Beş dakikalık kasvetli bir sessizlikten sonra, asistan elinde bir tepsiyle odaya girdi.

Vaughn tepside yalnızca bir bardak çay olduğun fark etti. "Siz içmiyor musunuz?"

"Ben almıyorum," dedi Stuart. "Böylesi yeterli Tara, teşekkür ederim. Şimdilik gelen aramaları bana aktarma lütfen. Baş Müfettiş'in üzerinde konuşmak istediği çok şey var gibi görünüyor."

"Tabii efendim."

Tara odadan çıkar çıkmaz, Stuart "Ne diyordunuz?" diyerek lafa girdi. "İş seyahatiyle ilgili bir şeydi galiba."

"Evet. Aman Tanrım, bu koka gerçekten şahane. Çok kaliteli. Tahminimde yanılmıyorsam doğrudan And Dağları'nın eteklerinden geliyor olmalı."

"En iyi plantasyonlar orada. Bizim ürünlerimizin onlara kıyasla çok daha düşük kaliteli olduğunu söylüyorlar."

"Koka çayı hayatında vazgeçilmez bir alışkanlık olmuş biri olarak söylüyorum, bu lanet olası çay gerçekten çok iyi."

Sözlerinde samimiydi. Stuart, bunun onu köşeye sıkıştırmak için kullandığı kurnaz taktiklerden biri olmadığını anlamıştı. Baş Müfettiş Vaughn, gerçekten de Reston Riyolitik'te kendisine ikram edilen çayın kalitesinden oldukça etkilenmişti.

Fakat bir an olsun düellodan kendisinin galip çıkacağını düşünmedi.

Mal, "Her neyse, evet, iş seyahati diyorduk," diyerek devam etti. "Son zamanlarda iş için İtalya'ya gitmiştiniz öyle değil mi?"

"Hayır değil."

"Gerçekten mi?"

"Sicilya Adası'na gittim. İki yeri birbiriyle karıştırmamalısınız, özellikle de Sicilyalılarla konuşurken."

"İş seyahatinizin tam tarihi 6 Akbaba 1 Maymun, öyle değil mi? Yanlış mı biliyorum?"

"Hayır, sanırım doğru."

"Doğru olduğunu biliyorum. Kontrol ettim. İlginç olan şey, aynı gün Rahip Marquand Hazretleri ve korumalarının Heathrow'da vahşice öldürülmüş olması. Hatta Rahip Hazretleri'nin dönüşte sizinle aynı uçakta yolculuk etmiş olduğunu fark ettim."

"Hatırlamıyorum. Fakat gayet mümkün."

"Size öyle olduğunu söylüyorum çünkü elimdeki kayıtlar sözlerimi doğruluyor."

"Nasıl bilebilirsiniz? Rahipler yolculuklarını ibraz etmek zo-

runda değiller. Gümrük kaydı zorunlulukları yok."

"Bu doğru, fakat havayolu şirketlerinin, rahiplerin yolculuk ettiği her uçuşu not etmek gibi bir yasal yükümlülükleri bulunuyor. Böylece uçağın düşmesi veya kaybolması durumunda hayatını kaybeden dini görevlinin yerine en kısa zamanda bir yenisinin seçilmesi sağlanıyor. Böyle bir prosedür olduğu bilinen bir şey değil, fakat yıllardır resmi protokol bu şekilde işliyor."

Stuart, *Kahretsin* diye düşündü.

Ve devam etti: "Aynı uçaktaysak ne olmuş? Aynı uçakta başka üç yüz insan daha yolculuk ediyordu. Rahip Hazretleri'nin katili içlerinden herhangi biri olabilir. Ya da o anda havaalanında bulunan yüzlerce insandan biri."

"Yine de şüphe uyandıran bir tesadüf," dedi Baş Müfettiş Vaughn. "Sizin orada olmanız. Üstelik de Kartal Savaşçısı eğitimli bir adam olarak."

"Kartal Savaşçısı günlerim çok gerilerde kaldı."

"Fakat çıplak elle insan öldürmeyi orduda öğrendiniz."

"Siz de polis eğitiminde. Belki de katil sizlerden biri, bir polis. Bunu hiç düşündünüz mü?"

Mal, kendinden emin bir şekilde, "Ortada geçerli bir neden yok," diye yanıt verdi. "Jaguarlar'ın varoluş amacı devlete hizmet etmek ve onu korumak, devlet temsilcilerini öldürmek değil."

"Fakat sizin de söylediğiniz gibi, yalnızca bir tesadüften bahsediyoruz öyle değil mi? Yalnızca bir olasılık. Suçun benim üzerime kalması için yeterli değil."

"Doğru. Muhtemelen kimsenin suçu doğrudan sizin üzerinize atamayacağı tek olay bu."

"Suçun üzerime kalacağı başka olaylar olduğunu mu ima ediyorsunuz?"

"7 Hareket 1 Maymun akşamında neredeydiniz, Bay Reston?"

"Hangi lanet olası gündü o?" dedi Stuart. Bu *tonalpohualli* takvimi gerçekten çok karışık, gün sembolleri, *trecena*lar, farklı sü-

reli iki yıl... Neden miladi takvimle devam etmedik ki? Çok daha mantıklı ve takip etmesi kolay."

"Sizin için durumu biraz basitleştirmeme izin verin o zaman," dedi dedektif. "Dünden önceki akşam neredeydiniz?"

"Evde."

"Yani? Ev derken?"

"Evde."

"Bunu doğrulayacak herhangi gibi var mı?"

"Hayır."

"Yani yalnızca... evinizdeydiniz."

"Evet. Tek başıma. Birkaç evrak üzerinde çalışıyordum."

"Tesadüf eseri Regent's Park Açık Hava Tiyatrosu'nda değildiniz değil mi?"

"Hayır. Orada mı olmalıydım? Ne vardı?"

"Aslında bakarsanız harikulade bir gösteri vardı ."

"Gerçekten mi? Kaçırdığıma üzüldüm."

"Yani o akşam nerede olduğuna dair gösterebileceğiniz bir kanıt yok."

"Evet var. Size söyledim. Evdeydim."

"Bay Reston, eğer işimi zora koşmakta kararlıysanız sohbetimize Scotland Yard'da devam edebiliriz. Buradaki misafirperverliği orada bulamayacağınız gibi, muhtemelen çok daha sert bir üslupla karşılaşacaksınız."

Stuart, "Ne şekilde işinizi zora koşuyorum?" diyerek itiraz etti. "Sorularınıza direkt yanıtlar veriyorum. Başka ne istiyorsunuz ki?"

"Yani bana bahsettiğimiz tarihte, tüm akşamı evde geçirdiğinizi kanıtlayabilecek biri olmadığını mı söylüyorsunuz?"

"Yalnızca apartman dairem. Ben dul ve yalnız yaşayan bir adamım. Artık aile tarzı bir eve ihtiyacım yok. Ve evet haklısınız, sözlerimi doğrulayabilecek kimse yok. 'Yalnız' kelimesinin anlamının sizde yarattığı kavram kargaşası tam olarak nedir?"

"Pek de geçerli bir savunma teşkil etmiyor, öyle değil mi?"

"Katılıyorum, etmiyor. Gerekli olduğunu bilseydim daha önceden kendime o akşam için gerekli bir mazeret yaratmaya çalışırdım. Benden böyle bir şey isteneceğini düşünemedim. Kusuruma bakmayın."

Dedektif, ona yan bir bakış attı. "Ukala orospu çocuğunun teki olduğunuzu biliyorsunuz değil mi?"

Stuart'ın yüzüne boş bir ifade yerleşti. "Can alıcı noktaya gelelim müfettiş. Bana karşı somut bir suçlamanız var mı yok mu? Ve eğer varsa, nedir?"

"Ne olduğunu gayet iyi biliyorsunuz."

"Açıkçası bilmiyorum."

"Baklayı ağzımdan çıkarıp doğrudan size söylemek zorunda mı kalacağım?"

"Öyle olacak galiba."

"Peki, öyle olsun." Dişlerini gıcırdattı. "Bay Reston, sizin kitle katili terörist Fatih olduğunuza inanmak için gayet iyi sebeplerim var."

Stuart bir an duraksadıktan sonra, kahkaha atarak gülmeye başladı. "Ne büyük bir saçmalık! Elinizde ne gibi bir kanıt var? Benim Fatih olduğumun tek bir kanıtını gösterin bana."

"Rahip Marquand cinayeti."

"Fatih orada görüldü mü? Varlığını doğrulayacak herhangi bir şahit var mı?"

"Hayır, ama... "

"Gördünüz mü?"

"Ama Fatih'in eylemlerinin tipik birçok özelliğine sahip bir cinayet. Tek farkı planlanmamış olması. Zırhınızı beraberinizde getirmemiştiniz o kadar. Ölü rahipler listenize bir yenisini daha ekleyebileceğinizi anladığınız anda, fırsatı kaçırmadınız."

"Tamamen varsayım. Ben Fatih olsam bile, sizce bu kadar düşüncesiz bir harekette bulunur muyum?"

"Kendinize çok fazla güveniyorsunuz. Kontrolden çıkmış durumdasınız. İşi o kadar ilerlettiniz ki artık kendinize hakim ola-

mıyorsunuz."

"Ve sizce tam olarak hangi sebepte dolayı rahipleri öldürüyorum?"

"Çünkü rahipler eşinizi ve oğlunuzu öldürdüler."

"Kurban ettiler. Arada büyük bir fark var."

"Yine de sonuç değişmedi öyle değil mi? Sonunda ikisi de öldü."

"Eşim kendisini isteyerek tanrılara kurban etti. Kendi kararıydı. Kimse onu zorlamadı."

"Kafasının içindeki sesler haricinde."

"Çok zalimce söylediniz, ama doğru. Belki de bu hareketi 'teokratik yollardan intihar' olarak tanımlayabiliriz. Ama yine de bu nedenden tüm ulemadan nefret etmek ve intikam almaya çalışmak çok da mantıklı gelmiyor."

"Mantıklı değil, öyle mi?" dedi Baş Müfettiş Vaughn. "Zaten kederde de mantık aranmaz. Birçok değişik biçimde kendisini gösterebilir. İsyan, belki de içlerinden yalnızca bir tanesi."

"Konuştukları hakkında oldukça fikir sahibi olan birine benziyorsunuz."

Tam isabet. Polisin gözlerinde geri adım attığını gösteren bir bakış vardı. Stuart en sonunda onu zayıf noktasından vurmayı başarmıştı.

"Derin bir kederin insanı zırhlara bürünmeye iteceğini," diyerek sözlerine devam etti, "ve ulusunu yöneten sınıfa karşı bir adalet mücadelesi vermeye karar vereceğini mi iddia ediyorsunuz?"

"Ne bahsettiğiniz adam ne de sizin için böyle bir ihtimali gözardı etmiyorum. Bütün kriterlere uyuyorsunuz. Bu eylemleri gerçekleştirecek kaynaklarınız, eğitiminiz, yeteneğiniz ve her şeyden önemlisi geçerli bir sebebiniz var."

"Kendi çıkarlarıma tamamen zıt bir eylem zincirinden bahsettiğinizi görüyor musunuz?" dedi Stuart. "Diyelim ki ben, Fatih kimliğimle, aynen istediğim gibi büyük bir isyan başlatmayı başardım. İnsanlar ayaklandı, darbe yaptılar, İmparatorluk dev-

rildi, İngiltere bağımsızlığını ilan etti. Daha sonra ne olacak? İlk olarak ben işsiz kalmış oldum. İmparatorluk kanunlarına göre yönetilmeyen bir ülkede obsidyen ticaretinin ne anlamı kalmış olabilir ki?"

"Bu soruya yanıtım, sizin gerektiği kadar ileri görüşlü olamadığınız. İçinizde bir intikam ateşi yanıyor ve onu burada, hemen tatmin etmek istiyorsunuz. Gerisi kendi kendine de hallolabilir. Rahipler, yardımcıları ve İmparatorluk'la doğrudan bir bağı bulunan herkesi ortadan kaldırın yeter, gerisi sizin için bir sorun oluşturmuyor. Ayrıca," dedi ve ekledi, "sizin gibi zengin bir adamın şirketinden elde ettiği gelir olmadan da rahatlıkla yaşayabilecek kadar birikmiş parası ve mal varlığı olsa gerek diye düşünüyorum."

"Geldiğimiz nokta şu ki, Bayan Vaughn, siz benimle ilgili kararınızı vermişsiniz. Sizce Fatih benim, burası kesin ve sizi bu fikrinizden vazgeçirmeyi başaramayacağım. Fakat sorun şu ki, Rahip Marquand Hazretleri'yle aynı uçakta oluşum dışında elinizde beni Fatih'in eylemleriyle ilişkilendirecek hiçbir şey yok; ve Marquand'ı onun öldürüp öldürmediğinden bile emin değilsiniz. Bu durumda, eğer suçlamalarınızı destekleyecek somut bir kanıt gösteremeyecekseniz, sizden beni taciz etmeyi bırakmanızı ve ofisimi terk etmenizi rica edeceğim."

Dedektif, öfkeyle başını kaldırdı. "Bir Jaguar Savaşçısı'yla bu şekilde konuşamazsınız."

"Hem de nasıl konuşabilirim," diye cevap verdi Stuart.

"Sizi üç saniye içinde hapse attırabilirim. En iri yarı adamlarımın orada size dünyanın kaç bucak olduğunu göstermeleri bir tek sözüme bakar."

"O halde neden yapmıyosunuz?"

"Beni yoldan çıkmaya zorlamayın."

"Bu söylediklerinizi yapmayacaksınız ve yapamazsınız da, çünkü işlemeyeceğini adınız gibi biliyorsunuz. Genellikle Jaguarlar'ın her yaptıklarına göz yumulduğu doğru ama kaba güç

kullanarak Stuart Reston'ı sorguya çekmek biraz fazla değil mi? Herkesin tanıdığı o Stuart Reston'ı, hiçbir geçerliliği olmayan delillerle Fatih olduğu gerekçesiyle sorguya çekmek mi? Bunu yapabileceğinizi zannetmiyorum. Ben halka mal olmuş bir vatandaşım. Devlet düzeneğinin en az sizin kadar ayrılmaz bir parçasıyım. Elinizde kesinliğinden şüphe edilemeyecek bir delil olmadığı sürece, kendinizi ve polis gücünü çok komik duruma düşürmüş olursunuz. Böylece Fatih'in yapmaya çalıştığı işi siz üstlenirsiniz. Ve ben gözaltından salıverilir verilmez -ve salıverileceğime emin olabilirsiniz- bütün dünyanın başıma gelenleri bilmesi için elimden geleni yaparım. Böyle bir yanlışı bir daha tersine çeviremezdiniz."

"Kaybedecek hiçbir şeyim yok."

"Bana öyle gelmiyor. Aksi takdirde beni çoktan tutuklamıştınız."

"Haklı olduğunuzu kabul etmek zorundayım. Fakat..." Baş Müfettiş Vaughn yüzünü ona iyice yaklaştırmıştı, sesi ise bir aslanın kükreyişine neredeyse eşdeğerdi. "Kaybedecek hiçbir şeyimin kalmayacağı o noktaya gelmemem için dua etseniz iyi olur. Çünkü o zaman, sevgili arkadaşım, haliniz çok ama çok fena olacak."

Stuart soğukkanlılığı elden bırakmadı. Çatışma sona ermişti. Kazandığını düşünmese de, en azından durumu çıkmaz bir noktaya sürerek kilitlemeyi başarmıştı.

"Artık gitseniz iyi olacak Baş Müfettiş," dedi.

"Ah tabii, gidiyorum. Ama bu, son görüşmemiz olmayacak. Kesinlikle son olmayacak."

Dönüp gideceğe benziyordu. Stuart yumruğunu gördü. Vücudunun üst kısmı gerildi. Topuklarından birinin üzerinde hafifçe dönmeye başladı.

Onu durdurabilirdi. Nasıl yapılacağını biliyordu. İçgüdüsü ona ne yapması gerektiğini söylüyordu.

Fakat aklından yıldırım gibi bir düşünce geçti. *Bu bir sınav.*

İddialarını doğrulamak istiyor. Bu sınavı bilerek geçmemelisin.

Mal'ın tüm ağırlığını yükleyerek ustaca attığı yumruk, doğrudan çene kemiğinin üzerine indi. Stuart'ın başı patlar gibi oldu, bacakları çözüldü. Ofisinde öylece yerde yatarken canı acıyormuş gibi yaparak yeni bir darbeden kaçınmayı düşündüğünü hatırladı, fakat o anda hissettiği acı derinden ve gerçekti. Çenesinde dayanılmaz bir acı vardı, adeta alev almıştı.

Ürkmüş bir edayla geriye kaçarken gözlerini kaldırdı. "Bu... bu yumruğu neden yedim ki?"

"Öylesine. Depozito olarak kabul edin Bay Para Babası. Sonradan yiyecekleriniz için."

Baş Müfettiş Vaughn, bu sözlerle dans edercesine odadan çıktı ve kapıyı arkasından çarptı.

Stuart yavaş yavaş ayağa kalktı. Zorlukla da olsa gülümsedi; çene kemiğinin içinde binbir cam kırığı parçası varmışçasına bir acı hissediyor ve yüzündeki gülümseme acının azalmasına hiç de yardımcı olmuyordu.

Fatih olmak, her zamankinden çok daha ilginç bir hale gelmişti.

VIII

Aynı Gün

Mal, şehrin bir ucundan diğerine giderken, *Bu iş biraz daha kolay gidebilirdi* diye düşündü.

Reston'a üzerinde çalıştığı önemli bir dosyayla bağlantılı olduğunu söylemeye hiç de niyetli değildi. Doğası, planlarını bozmuş, onu ele vermişti. Karşısında o kadar kibirli, o kadar sinir bozucu, o kadar ukala bir adam bulmuş olmasaydı...

Diğer yandan bakıldığında ise, Reston şu anda şüphe altında olduğunu biliyordu. Bu durum Mal'ın yararına işleyebilirdi. Reston, her zamankinden çok daha cesur davranabilirdi. Av köpeklerinin kovaladığı bir tilki gibi, can havliyle içgüdüsel ve çılgın bir hamle yaparak, kendisini tehlikeye atabilir, hatta ele verebilirdi.

Aynı zamanda korkarak geri çekilebilir ve Fatih olmaktan tamamen vazgeçebilirdi. Mal buna çok da ihtimal vermiyordu, fakat onu ele geçiremese ve gerçek kimliğini kesin olarak keşfedemese bile Fatih'in korkunç eylemlerini durdurmayı başarabilmek büyük bir başarı sayılabilirdi.

En azından o yumruğu atmayı başarmıştı. Parmak kemikleri oldukça acıyordu. Sert bir yumruğun, üzerinde bıraktığı etkiyi asla küçümsememesi gerektiğini hatırladı.

Polis merkezine döndüğünde ilk iş olarak Kellaway'i aradı. Bulduklarını -yani Stuart Reston'ın aradıkları adam olduğundan emin olduğunu- ona aktarmak istiyordu. Şefini dosyadaki ilerlemelerden haberdar ettikten ve bu şekilde kan basıncını düşürüp onu biraz olsun sakinleştirdikten sonra, Reston'ın geçmişiyle ilgili derinlemesine bir araştırmaya girişebilir ve hakkında bildiklerini Fatih'in eylemleriyle ilişkilendirmeye çalışabilirdi. Şimdilik onu doğru yolda olduğuna yalnızca halüsinojen maddelerin tetiklediği görüşü ve Reston'ın kibirli ve bencil tavrı ikna ediyordu ve her ikisi de tartışma götürmez kanıtlar değillerdi. Daha fazlasına ihtiyacı vardı. Altıncı hissini doğrulayacak somut verilere ihtiyacı vardı. Gururu böyle olmasını gerektiriyordu.

Kellaway'in ofisine giderken Aaronson yolunu kesti.

"Yerinde olsam şimdi onu ziyarete gitmem patron," diye uyardı.

"Nedenmiş o?"

"Çünkü o... o biraz önce kötü bir haber aldı."

"Ne kadar kötü?"

"Olabileceklerin en kötüsü. Şube müdürü onu birkaç saat önce yukarıya çağırdı. O andan itibaren haber yangın gibi bütün binaya yayıldı. Şef Kellaway 'şeritlenecek'."

Mal, sersemlemişti. "Lanet olsun. Mümkün değil."

Çavuşu, matem havasıyla başını salladı. "Bu öğleden sonra, saat beşte. Şu anda arkadaşları ve ailesine telefonda veda etmekle meşgul."

"Fakat... *neden?*"

"Fatih yüzünden, başka neden olsun ki? Durum herkes için çok dayanılmaz, çok utanç verici bir hale geldi. Birinin -yüksek rütbeli birinin- başı vurulmak zorunda. Anladığım kadarıyla emri veren Büyük Hatip'in ta kendisi. Fatih dosyasını ele alış

tarzımından memnuniyetsiz olduğunu, sabrının tükendiğini belirtmiş."

"Şeritlenecek demek... Zavallı herif."

"Şeritlenmek asil bir ölümdür." Aaronson'un sözleri, Mal'ı ikna etmekten çok kendi kendini umutlandırmayı amaçlıyordu.

"Lanet olası, korkunç bir ölüm," dedi Mal.

"Evet haklısın, orası tartışma götürmez bir gerçek. Fakat ne yapacağımızı biliyoruz, değil mi?"

"Kahretsin ki çok ama çok iyi biliyoruz."

Şeritleme ekibine seçilmek çok da kolay değildi. Yalnızca dört kişinin görev alabileceği bu önemli olay için polis merkezindeki hemen hemen herkes adını listeye yazdırmıştı. Seçilenler, büyük bir onura layık olmanın ötesinde aynı zamanda özgeçmişlerine ekleyecekleri önemli bir artı puan elde edeceklerdi. Seçimi yapmakla görevlendirilen Çavuş Pembroke'un etrafı, bir gönüllüler ordusuyla sarılıydı.

Pembroke üzerinde baskı kurmasına el verecek bir avantajı olduğunu hatırlayan Mal, onu kullanmaya karar verdi. Çavuşu biraz konuşmak bahanesiyle kenara çekerek, ona birkaç yıl önce üzerinde birlikte çalıştıkları bir davayı hatırlattı. Üzerinde adının "Büyük Gıcırtıcı" olarak geçtiği broşürler basarak Büyük Hatip'le dalga geçen ve onu kendinden geçmiş, ağzı yalnızca boş laf yapan ve gücü elinden alınması gereken bir despot olarak gösteren aşırı radikal eylemcileri yakalamışlardı.

Eylemcilerin saklandıkları West End'deki mahzende, yüzlerce kağıt ve baskı malzemesinin yanında, biraz da nakit para bulmamışlar mıydı? His şüphesiz sonraki eylemleri finanse etmek üzere ayrılan ve yerdeki gevşek parkelerden birinin altına özenli gizlenen bir miktar para. Mal'ın hatırladığı kadarıyla yaklaşık üç aylık polis maaşına denk. Ve nasıl olduysa, bu para tüm de-

lillerin korunduğu dolaba giremeden ortadan kalbolmuştu. Bir dakika önce oradayken, bir dakika sonra ortada yoktu. Mal bu durum hakkında kimseye bir şey söylememişti, ama anlaşılması biraz zor bir durumdu, öyle değil mi? O kadar para bir anda yok olmuştu.

Pembroke'un yüzü bembeyaz kesildi. Baş Müfettiş'e neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri olmadığını söyledi. Para bulunduğuna dair bir şey hatırlamıyordu.

Mal, tatlı bir ses tonuyla "Neden hatırlayasın ki?" diye cevap verdi. "Hepimiz görevimizi yaptığımız ve profesyonel bir tavır takındığımız sürece, böyle şeylerin asla farkına varmayız. Ve dini görevliler de bazen hata yapabilir. Muhtemelen biri parayı kanıt bölmesinde yanlış bir yere koydu ya da üzerine yanlış bir etiket yapıştırdı. Belki de aradığımız para alt katta bir kutunun içinde tozla kaplanmış durumda ve kimsenin orada olduğuna dair en ufak bir fikri yok."

"Evet, aynen öyle."

"Eski hikayeleri eşelemenin bir anlamı yok tabii. İçişleri'nin dikkatini bu konuya çekmenin de. O kadar küçük bir ayrıntı ki, şu anda neden üzerinde konuştuğumuzu bile bilmiyorum."

Pembroke, istekli bir şekilde basını salladı. Üst dudağının üzerinde ince bir şerit halinde ter damlaları belirmişti. "Aynen ben de," dedi.

"Ve şeritleme ekibine seçilmem durumunda, bu konuyu tamamen unutabileceğimden gayet eminim."

"Gerçekten mi? Hepsi bu kadar mı?"

"Hepsi bu kadar."

Yüzünde duyduklarına inanmayan bir ifade vardı. Ona sattığı şeyin karşılığında çok düşük bir fiyat talebinde bulunmuştu.

"O zaman seçildiniz diyelim," dedi. "Paraya gelince, bir daha kimse bu konu hakkında tek bir laf duymayacak değil mi?"

"Benden asla. Sana bunun kesin sözünü veriyorum."

"Teşekkürler Baş Müfettiş. Gerçekten çok teşekkürler."

"Bir şey değil çavuş. Asıl *sana* teşekkürler."

Eskiden, İmparatorluk'un henüz kurulduğu dönemlerde, düşman ordunun savaşçılarına şeritlenme cezası verilmesi alışılagelmiş bir durumdu. Yalnızca savaş alanında kayda değer bir mücadele ve cesaret gösteren savaşçılar bu ölümle onurlandırılır, geri kalan tüm esirler ise mezbaha hayvanları gibi katledilirlerdi. Kurbanlar her ne kadar durumu böyle görmekte zorlansalar da, bu gelenek kendilerine duyulan saygı ve verilen değerin bir göstergesi olarak kabul edilirdi.

Modern çağda ise şeritlenme cezasına çarptırılmak, görevinde kendisinden bekleneni veremeyen ve bu şekilde İmparatorluk'un onurunu zedeleyen yüksek rütbelilerin kaderi olarak tanımlanmaktaydı. Bu şekilde onlara insanlar ve tanrılar önünde günah çıkarma, acıyla ıslah olma ve bu dünyadan onurlu bir şekilde ayrılma fırsatı veriliyordu. "Çiçek kokulu" bir ölüm olarak biliniyordu. Güzel bir ölüm.

Saat tam beşte Şef Kellaway, Scotland Yard'dan Westminster zigguratına doğru birkaç yüz metrelik yürüyüşüne başladı. Şube müdürü Brockenhurst attığı her adımda onun yanı başındaydı. Her ikisi de seremoniye uygun giyinmiş, üniformaları kariyerleri boyunca kazandıkları tüm madalya ve rütbelerle bezenmişti.

Mal, hemen arkalarında ikişerliden iki sıra halinde yürüyen şeritleme ekibindeydi. Onlar da bu özel törene uygun giyinmişlerdi. Polis ekibinin diğer üyeleri rütbe sırasına göre arkalarında dizilmişti. Yaklaşık bin kişiydiler, tüm Scotland Yard şeflerine veda etmek için oradaydı. Halktan izleyiciler her iki yanda dizilmişlerdi. Turistler ve taşıma araçlarıyla oradan geçenler durup olanları seyrediyorlardı. Güneş TV kameralarının da orada olması kaçınılmazdı, bu büyük anı sonraki nesiller için kaydediyorlardı.

Kellaway son yürüyüşünün her adımında Jaguar Savaşçıları'na, Başrahip'e, İmparatorluk'a ve Büyük Hatip'e övgüler düzüyordu. Bu, törenin ayrılmaz bir parçasıydı ve yapılmaması çok

utanç verici bir durum olarak kabul edilirdi. Avazı çıktığı kadar bağırarak polis gücüne sadakatini ve görevini elinden gelen en iyi şekilde yerine getirememiş olmaktan duyduğu pişmanlığı dile getiriyordu. Kendisinden sonra gelecek olan her kimse, ona görevinde en yüksek başarıyı dilerken, kendisinin tökezlediği noktadan çok daha ileri gidildiğini göremeyecek oluşundan büyük üzüntü duyduğunu itiraf ediyordu.

Zigguratın basamaklarını çıkarken, inanç ve umut dolu sözler sarf etmeye devam ediyordu. Zirveye vardıklarında şube müdürü kaskını ve üniforma aksesuarlarının büyük kısmını çıkardı ve ona kendisini savunmak üzere kullanabileceği silahları teslim etti. Silahlar, çam odunundan dört sopa ile quetzal kuşu tüyleriyle kaplanmış bir topuzdan ibaretti. Kent Jaguarları'nın resmi dini görevlisi olan bir rahip yardımcısı hemen yanlarında durmaktaydı. Elinde hazırda bir bıçak ve içine bir insan kalbinin sığacağı büyüklükte jaguar şeklinde bir demir kap vardı.

Batı yönünde, gökyüzünü öfke dolu kıpkırmızı ışıklara boğan güneş batmaktaydı. Doğuda ise dev bir bulut dağının ardında birbiri ardına yıldırımlar parlamaktaydı. Az sonra büyük bir fırtına patlayacaktı. Havada durgun bir elektrik vardı. Thames Nehri'nin ağzından homurtular yükseliyordu.

Kellaway'e eğilerek selam veren şube müdürü Brockenhurst, oradan ayrıldı. Rahip yardımcısı Kellaway'i platformun ortasında duran büyük kaya parçasına belinden bağladı. İp, yalnızca Ziggurat'ın zirvesi etrafında bir tur atmasına yetecek uzunluktaydı. Rahip yardımcısı, Kellaway'in ruhunu Dört Yüce Tanrı'ya emanet eden duaları okumaya başladı. Daha sonra şeritleme ekibini bir adım öne çıkmaya ve kurbanın etrafındaki yerlerini almaya davet etti.

Onlara dönerek, "Derisi Yüzülmüş Yüce Varlık Xipe Totec adına size yalvarıyorum. Merhametinizi yavaşça gösterin. Nazikçe yaralayın. Mümkün olduğu kadar uzun süre acı çekmesini sağlayın, çünkü yalnızca kan ve acı bu adamın günahlarını affet-

tirebilir. Başlayın!" dedi.

Ekipteki tek kadın olan Mal, geri çekilerek ilk hamleleri diğer üç Jaguar'ın yapmasına izin verdi. Kellaway'in aksine, şeritleme ekibinin tüm üyelerinin etkili bir silahı vardı: Üzeri sivri çakmaktaşlarıyla bezeli birer topuz. Şef, elindeki dört sopayı birden üzerlerinde atarak tek avantajını kullanmak istese de, yalnızca biri hedefini bulmuş ve hiçbir zarar veremeden rakibinin göğsüne çarparak yere düşmüştü. Ziggurat'ın zirvesinden aşağıya düşen sopalarla kendisini savunmasına artık imkan yoktu.

Kurbana yaklaşan üç Jaguar, Kellaway'in kolları ve bacaklarına ufak ve yüzeysel kesikler atmaya başladılar. Yalnızca derisini sıyırmaya, eti kesmemeye büyük özen gösteriyorlardı. Kısa bir süre sonra vücudunun her yerinden oluk oluk kan akmaya başlamıştı.

Başa baş bir mücadele sergileyen Kellaway, tüylü topuzuyla birkaç etkili hamle yapmayı ve rakiplerini yaralamayı başarmıştı. Savaşmadan, boyun eğerek kaybetmeyecekti. Böyle yapmaması gerekiyordu. Fakat rakiplerine verdiği rahatsızlık, sürekli aldığı darbeler ve vücudunda açılan yaralarla hiçbir şekilde kıyaslanamazdı. Ayrıca o artık gücünün ve direncinin doruk noktasında olmayan yaşlı bir adamken, karşısında daha genç, daha hızlı ve daha çevik üç savaşçı vardı.

Dakikalar ilerledikçe güçten düşmeye başladı. Göğsü, boynu, baldırları, kalçası, kısaca tüm vücudu kesik içindeydi. Üniforması lime lime olmuştu. Güç bela nefes alıyordu, gözleri yuvalarından fırlamıştı. Üç Jaguar, ona soluk alma fırsatı vermiyordu. Kellaway bir köşeden diğerine savrulurken etrafında dört dönüyor ve ellerinden geldiğince hafif ve yavaşça onu şerit şerit kesmeye devam ediyorlardı. Vücudu, baştan aşağıya kendi kanıyla boyanan şeritlerle kaplıydı.

Mal, olanları bir kenardan izleyemeye devam edemeyeceğini biliyordu. Görev arkadaşları ona anlamaz bakışlar atmaktaydılar. Neden onlara katılmıyordu? Neden birdenbire bu durum

onu bu kadar rahatsız etmişti? Onları hayal kırıklığına uğratıyordu. Şefini hayal kırıklığına uğratıyordu. Ekipteki yerini almalı ve yapılması gereken neyse yapmalıydı.

"Sıra bende," dedi ve diğerlerine geri çekilmelerini işaret etti. Hepsinden daha yüksek rütbeli oluşundan dolayı sözlerine itaat ettiler. İlk aşamayı, ayak işini onlara bıraktığı çok açıktı. Şimdi ise Baş Müfettiş'in nasıl bir klas sahibi olduğunu göstermenin zamanı gelmişti. Yüksek rütbeli memurlar böyle bir ayrıcalığa sahiplerdi.

Kellaway'e yaklaştı. Vücudu iki büklüm bir halde geriye doğru birkaç adım atan kurbanın artık kaldıracak gücü bulamadığı topuzu, parmaklarının ucunda sallanıyordu. Gözlerini kaldırıp ona baktı. Gözlerinden biri tamamen kapanmıştı, şerit şerit kesilmiş göz kapağı ise gözünün üzerinde kırık bir Venedik usulü panjur gibi asılı durmaktaydı. Burnunun ucu kesilmiş, altından çilek büyüklüğündeki kıkırdak ortaya çıkmıştı. Bir kulağı ortadan ikiye ayrılmıştı. Mal'ın ekip arkadaşları, ustalıklarını gözler önüne sermekten kaçınmamışlardı.

Yalnızca onun duyabileceği kadar alçak bir sesle, "Efendim," dedi, "bu acıya şu anda son verebilirim. Tek bir hamlede hepsi bitebilir. Bir sözünüz yeterli."

Ağzının içinde biriken kan, konuşmasını zorlaştırıyordu. Büyük bir güçlükle "Hayır," demeyi başarabildi. "Böylesi doğru olmaz. Devam etmeliyim."

"Yeterince acı çektiniz. Burada bitmesini isterseniz kimse sizi suçlamaz. Lütfen izin verin."

Kellaway topuzuyla ona doğru bir darbe girişiminde bulundu. Yalnızca ucuyla baldırına bir sıyrık atmanın ötesine geçemedi.

Mal, büyük bir üzüntüyle topuzunu boyun kemiğinin üzerine indirerek derin bir yara açtı. Şef, acıyla inledi.

"Dinleyin," dedi. "Buldum. Fatih'i buldum. Kim olduğunu biliyorum."

Kellaway ,"Nasıl?" diyerek yutkundu.

"Görüş gücü araştırması."

"Tutuklama için geçerli... geçerli bir kanıt değil."

"Biliyorum, ama yine de bir şey. Bu noktada araştırmayı bırakabiliriz, onu yakalamamız yalnızca bir zaman meselesi. Ya Fatih bir hata yapacak ya da ben, şu veya bu şekilde onu içeri atacak gerekçeyi bulacağım. Bitti o. Pençelerimin arasında. Yakalanması an meselesi."

Kellaway içinde bulunduğu koşullara rağmen gülümsemeye çalıştı. Görünen gözünde yeniden bir ışık belirmişti.

"Yalan söylemiyorsun değil mi? Yoksa bu yolun sonuna gelmiş bir adamı iyi hissettirmek için mi?"

"Asla efendim. Söylediklerim kutsal kitaplar kadar gerçek. Onu yakaladığım zaman bunu sizin için, sizin adınıza yapacağım."

Şef, topuzunu kavradı ya da en azından kavrıyormuş gibi görünmeye çalıştı. Mal gönülsüzce omzuna bir darbe daha indirdi.

"Sen iyi bir Jaguar'sın Vaughn," dedi. "İyi bir polissin. Seni idam etmek zorunda kalmadığıma memnunum. Yükseleceksin."

Mal, isteği doğrultusunda kurbanının vücudunda birkaç yara daha açtı. Daha sonra geri çekilerek bir kez daha ekip arkadaşlarının görevi devralmasına izin verdi. Kellaway'in derisini şerit şerit keserlerken, olanları seyretmekte güçlük çekiyordu. Nasıl ayakta kaldığı konusunda en ufak bir fikri yoktu, benzer bir durumda birçoklarının yere yıkılması çok normalken, o, insan ötesi bir kararlılıkla platformun ortasında dımdık duruyordu. Bunun sırrı sevgi olmalı diye düşündü. Kellaway, Jaguar olmayı seviyordu. Ve ölene kadar sevmeyi sürdürmüştü.

Gökyüzü karardı, yıldırımlar kükredi ve yağmur başladı. Ilık fakat şiddetli bir yağmurdu, damlaların boyutları ve ağırlığı dolu yağdığını düşündürebilirdi. Ziggurat'ın tepesindeki şeritleme töreni aralıksız devam ederken, izleyicilerin çoğu ıslanmamak için sağa sola dağılıyor fakat tüm Jaguar Savaşçıları, olduk-

ları yerde duruyorlardı. Kellaway dizlerinin üzerine çökmüştü, fakat boylu boyunca yere yığılmayı reddediyordu. Vücudunda kesilmedik, parçalanmadık tek bir nokta bile kalmamıştı. Xipe Totec'in canlı bir temsiliydi. Derisi Yüzülmüş Tanrı sanki dünyaya geri gelmiş, yeniden doğmuştu. Karşılarından çiğ bir et parçasına benzeyen vücuduyla duran bir Tanrı vardı.

Kellaway'in dizlerinin etrafında biriken yağmur suyu, kanıyla birleşiyordu. Gözyüzünü şimşek ve yıldırım sarmıştı. Mal yüzünü göğe doğru kaldırarak, içini bir boşluk sarana, boyun eğene, hissizleşene kadar fırtınanın, bütün gücüyle başına, beynine, zihnine darbe üstüne darbe indirmesine izin verdi.

Yeniden yere baktığında Kellaway çoktan ölmüş, rahip yardımcısı ise bir an önce kalbini yerinden sökmek üzere bir adım öne çıkmıştı.

O gece Mal'ın dışarı çıkması ve leş gibi sarhoş olması çok da büyük bir sürpriz değildi. Kendisini tanımadığı bir adamın yatak odasında -oraya nasıl gittiği konusunda hiçbir fikri yoktu- dört ayak üstünde, kendisini hayvanca arkadan siktirirken ve o derin, dayanılmaz acıyı hissederken buldu. Boşalmasına anlar kala içinden çıkan adam, sırtını sperm yağmuruna tuttu. Daha sonra yattığı yerde üzerine sıçan Mal, uyuyakaldı.

Tam olarak kestiremediği bir süre sonra evinin apartman boşluğuna vardığında, leş gibi, yağmurdan sırılsıklam ve külotsuzdu. Kendini güç bela eve attı ve ılık bir duş aldı. Daha sonra sürünerek yatağına uzandı. Dizlerini göğsünün üzerinde kavuşturarak, uykuya dalmayı beklemeye başladı. Kendinden geçmeden önceki son düşüncesi *Prosedürü siktir et. Protokolü siktir et. Ne olursa olsun ensele onu* oldu.

Ve gülümsedi, karanlıkta, acılar içinde.

IX

11 Timsah 1 Maymun 1 Ev
(2 Aralık 2012 Pazar)

Otuz kilometrelik koşusunun yirmi beşinci kilometresini tamamlayan Stuart, birkaç metre gerisindeki birinin kendisiyle aynı ritmde koştuğunu fark etti.

Omzunun üzerinden göz ucuyla ilk bakışında, koşanın bir kadın olduğunu gördü. İkinci bakışta ise kim olduğunu anladı: Jaguar Savaşçısı Dedektif Vaughn.

Bu, onun için bir sürpriz değildi. Son yirmi dört saattir hareketlerinin izlendiğini hissediyordu. Görüş alanının tam sınırında, varlığı görülmekten çok hissedilen biri, sanki orada öylece duruyordu. Vaughn'la ofisinde yaptığı görüşme olmasa, tüm bunların bir hayal ürünü olduğuna ikna olabilirdi. Vaughn, büyük ihtimalle ofisinden çıktığından beri onu gözetliyordu ve işte şimdi son hamlesini yapmış, gölgelerin arkasında saklanmayı bırakıp gün ışığına çıkmıştı.

Stuart tüm enerjisini bitirmek pahasına koşu ritmini artırdı. Dün de aynı güzergahta otuz kilometre koşmuştu, akciğerleri yanıyor ve bacakları yorgunluktan ağrıyordu fakat dişlerini sıka-

bilir ve bu duruma dayanabilirdi. Yalnızca on dakika sonra evine varmış olacaktı.

Vaughn onun artan ritmine ayak uydurmayı başarmakla kalmayıp, daha da hızlanarak aralarındaki mesafeyi azaltmaya başladı. Stuart daha uzun adımlarla koşmaya başladıysa da, Vaughn ondan daha zindeydi. Onun gibi bir saatten fazla süredir değil, yalnızca birkaç dakikadır koşuyordu. Az sonra ona yetişmişti.

Stuart onu ironik bir şekilde selamladı ve koşusuna odaklandı. O gün nehrin güney yakasında yüzlerce kişi yürüyüşe çıkmıştı ve içlerinden yalnızca çok azı yürüdüğü yere dikkat ediyordu. Bu kalabalığın arasında kimseyle çarpışmadan koşabilmek için yüksek konsantrasyon gerekliydi.

Yanlarından geçenler için Stuart ve Vaughn, birlikte bira egzersiz yapmanın keyfini çıkaran spor tutkunu bir çifte benziyordu. Dış görünüşlerinden hiç kimse aslında bir doğruluk prensibinin birbirine zıt iki ucunda bulunan -biri kanunu koruyan, diğeri ise çiğneyen- iki düşman olduklarını kestiremezdi. Yalnızca spor kıyafetleri içinde formlarını korumaya çalışan bir adam ve bir kadın, hatta belki evli bir çift izlenimi veriyorlardı.

Nehir yatağı boyunca doğu istikametinde ilerleyerek, önce Waterloo, daha sonra ise Blackfriars köprülerinin altından geçtiler. Her iki köprünün de ana malzemesi olan taşların üzeri sarmaşıklar ve asmalarla kaplıydı. Yarık ve çatlakları kendilerine yuva edinen yaralar, gün batımıyla birlikte simsiyah bulutlar halinde dışarıya çıkacaklardı.

Stuart, sessizliği baş müfettişin bozmasını bekledi. Southwark Köprüsü'ne yaklaştıkları sırada istediği olmuştu.

"Bu işi iki şekilde halledebiliriz Bay Reston."

"Durun tahmin edeyim: Kolay veya zor."

"Ben olaysız veya olaylı diyecektim, ama her neyse. Polis merkezine sessizce ve kimliğinizi açık etmeksizin benimle gelebilir ya da durumu bir melodrama çevirerek, bağrış çağrış, herkesin dikkatini çekerek, etrafınızda bir sürü Jaguar'la gidebilirsiniz.

Tercih sizin."

"Neden bu ikisinden birini seçmek zorunda olayım ki?" diye sordu Stuart.

"Neden kısmı değil, yalnızca nasıl kısmı tartışmaya açık."

"Fakat kanıtlarınızı nerede? Elinizde tutuklama gerekçesi olarak ne var?"

"Kanıt göstermeye gerek olmadığına kadar verdim. Sizin Fatih olduğunuzu biliyorum. Tek ihtiyacım olan şey de bu. Gerisi yalnızca akademik ayrıntılardan ibaret."

"Polis devletlerinde bile -ve kabul edelim ki bizimki aynen böyle- yasal prosedürlere uymak zorunludur. En azından her durumda *uyulmasına çalışılmalıdır* diyebiliriz. Tutuklama emrinizi görmek istiyorum lütfen."

"Bunu halledebiliriz," dedi Vaughn. "Ne zaman çıkartırlar bilmiyorum, ama mutlaka çıkartacaklar. Büyük ihtimalle dairenizin her köşesini didik didik edip, orada sakladığınız İspanyol kaşif zırhını bulduktan sonra."

"Zırhı sizin oraya koyduğunuzu iddia edebilirim. Hatta benim adıma, bana dünyanın parasında patlayan avukatım iddia eder."

"Avukatlar Scotland Yard'ın alt katında tutulan kişilere pek fazla yardımcı olamazlar. Genelde ellerinde gerekli belgeler olmadığı için sizi görmeye bile gelemezler ya da her gelişlerinde siz uyuyor olursunuz."

"Uyuyakalmış ve bayılmış iki insan, dışardan bakıldığında pek da farklı gözükmez öyle değil mi?"

"Yöntemlerimiz konusunda oldukça net fikirlere sahipsiniz Bay Reston."

Stuart, gözlerinin etrafındaki teri sildi. Kabarık ve kahverengi sularıyla sol yanında kalan Thames Nehri, mavnalar ve parlak renkli ufak teknelerle bezenmişti. Nehirden daha hızlı koşuyordu.

"Bana yönelik iddialarınızı hiçbiri bir sonuç vermeyecek, bunu bilin."

"Göreceğiz."

"Şefiniz veya üstünüzde hesap vermek zorunda olduğunuz kişi her kimse, bu hareketinizden dolayı çok zor durumda kalacak."

"Nasıl olacakmış o?"

"İşler bu noktaya geldiğine göre, 'Benim kim olduğumu biliyor musunuz?' demem yeterli olacak, çünkü zaten biliyorsunuz."

"Malvarlığınız ve statünüz onu çok da etkilemeyecektir Bay Reston."

"Halbuki etkilemeliler."

"Ama etkilemeyecekler, çünkü o öldü."

"Ah, anladım," dedi Stuart. "Oydu demek. Dünden önceki gün şeritlenen o zavallı. Şimdiye kadar yerine birini seçmişlerdir diye düşünmüştüm."

"Henüz değil."

"Şaşırdım doğrusu."

"Ben şaşırmadım. Yerini doldurmak hiç de kolay değil."

"Fatih davası açık olduğu sürece, bu görev için sıraya girenlerin sayısı çok olmasa gerek."

"Haklısınız, çok değil. Ama bu benim için büyük bir fırsat anlamına geliyor ve kaçırmamak için elimden geleni yapacağım."

"Doğrudan hesap vereceğiniz kimse yok," dedi Stuart. "Adeta 'Serseri Jaguar'sınız."

"Yalnızca motivasyonum en üst seviyede ve beni kontrol eden hiçkimse yok demekle yetinebiliriz."

"Benim bu sabah nerede olacağımı nasıl bilebildiniz?"

"Dün koşuya çıktığınızda sizi izliyordum. Anladığım kadarıyla hafta sonunun her iki gününde de aynı güzergah üzerinde koşuyorsunuz. Alışkanlıklarınıza bağlısınız Bay Reston."

"Ve siz de ödevinizi iyi yapmışsınız, Baş Müfettiş Vaughn."

"Birkaç komşunuzla ve kişisel asistanınız Tara'yla biraz ko-

nuşmam yeterli oldu. Geliş gidiş saatlerinizi kaydettiğim bir tabela oluşturdum. Tara, beklemediğim kadar iş birlikçi bir tavır sergiledi. Dün evine uğradım ve bana son dönemdeki tüm iş seyahatlerinizin ayrıntılı bir listesini verdi."

"İşte çalışan sadakati bu olsa gerek." Stuart moralsiz değil, yalnızca yorgun görünmeye çalışıyordu. Tara'ya kızamazdı. Muhtemelen vatandaşlık görevini layıkıyla yerine getirdiğini düşünmüştü, üstelik Jaguarlar'a araştırmalarında yardımcı olmayı reddetmek hiç de akıllıca br tavır olmazdı. Ama ne olursa olsun...

"Sizin aksinize, Tara rozetlilere büyük saygı gösteriyor." Vaughn'un nefesi kesilmeye başlamıştı, ama kararlılıkla koşuya devam ediyordu. "Görünen o ki Fatih'in hiçbir eylemi, sizin şehir dışında olduğunuz bir güne denk gelmemiş. İlginç bir tesadüf."

"Bence yalnızca bir tesadüf."

"Fakat üzerinde çalışılmaya değer bir ayrıntı. Ve dairenizde Fatih'in zırhını bulursam... hayır, *bulduğum zaman* diyelim... Tüm verileri birleştirecek ve tartışma götürmez bir sonuca varacağız. Saat başı ücreti ne kadar yüksek olursa olsun, hiçbir avukat sizi bu durumdan çekip çıkaramayacak. Davanız çok kısa sürecek. İdamınız için ise aynı şeyi söyleyemeyeceğim."

Stuart'ın koşusunun son etabının başlangıç noktası .olan Tower Köprüsü önlerinde ışıldıyordu.

"Bayan Vaughn?" dedi.

"Evet?"

"Tüm bu söylediklerinizde tamamen yanıldığınız fikri hiç aklınıza gelmedi mi?"

Çok kısa bir süre için bile olsa duraksaması, onu ele vermişti. "Ben bir Jaguar Savaşçısı'yım. Kanunu ve toplum düzenini temsil ediyorum. Yapmak istediğim, olmak istediğim şey daima buydu."

"Acımasız bir diktatörlük sistemini destekliyorsunuz. Otoritenizi kullanırken hiç kimseye hesap vermiyorsunuz. İnsanları-

na korku ve baskıyla hükmeden bir teokrasinin kuklasısınız."

"Birilerinin adaleti uygulaması gerekiyor. Birileri suçu kontrol altında tutmalı."

"Tarihimizin en büyük suçluları için, seçilmemiş hükümdarlar için çalışırken mi?"

"Belki de ben yalnızca gerçekçiyim."

"Ya da kurumlara o kadar bağlı, hakim sınıf tarafından o kadar şartlanmışsınız ki gerçekliğin ne olduğu konusunda hiçbir fikriniz kalmamış."

"Beynimin yıkandığını mı söylemek istiyorsunuz?"

"Bu biraz iddialı bir ifade olur gerçi, ama diğer yandan kendi ağabeyini, kendi canından, kanından bir parçayı, öldürüleceğini bile bile ihbar eden bir kadın için başka ne söylenebilir ki?"

Vaughn'un koşmaktan zaten renklenen yüzü, kıpkırmızı kesilmişti.

"Ah, evet," dedi Stuart. "Ben de ödevimi iyi yaptım."

"Öyle ya, siz çok akıllı bir piç herifin birisiniz değil mi?"

"Onu tuzağa düşürmek çok kolay olmamış olsa gerek. Ixtli, adı buydu değil mi? Bana öyle geliyor ki Ixtli ve siz çok yakın değildiniz. Onun çete üyesi, sizin ise polis oluşunuz, kardeş ilişkisini çok zorlaştırmış olsa gerek. Fakat ne olursa olsun yaptığınız hareket çok duygusuzca, Baş Müfettiş."

Stuart, önündeki taş basamakları koşarak tırmandı ve araba yoluna, köprü hizasına çıktı. Gerisinde kalan Müfettiş Vaughn'un tepesi atmış, yüzüne öfke dolu bir ifade yerleşmişti.

"Her iyi vatandaşın yapacağı ve yapması gerektiği şeyi yaptım," dedi. "Ve bunu ne size ne kendime ne de başka birine haklı göstermeye ihtiyacım yok."

"Ama yine de bu yüzden birçok geceyi uykusuz geçirdiğinizi tahmin edebiliyorum. Kim bilir, belki hala öyledir."

Vaughn, köprüye ayak bastığı anda, konuyu kapatmak ister bir tonla "Evet," dedi. "Size bir seçenek sunduğumu hatırlayın Bay Reston. Bu oyunu nasıl oynayacağımız tamamen siz karar

vereceksiniz. Şimdi her şey size bağlı."

"Ne demek istiyorsunuz?" diye karşılık verdi Stuart. "Neredeyse evime geldim. Bakın, buradan apartmanımı görebiliyorum. Ne yapacaksınız?"

Baş Müfettiş, eliyle önce arkaya, sonra ise ileriye doğru işaret etti.

Bir anda köprünün her iki ucunda park etmiş olan, üzeri amblemsiz polis minibüslerinden üniformalı Jaguarlar inmeye başladı. Durumdan tamamıyla haberdar olan yaklaşık iki düzine kadar Jaguar, yolun iki yanında ilerleyerek araç trafiğini durdurdular. Ellerindeki yıldırım tüfeklerini Stuart'a doğrulttular.

Koşu ritmini yavaş yavaş düşüren Stuart, artık yürümeye başlamıştı. Vaughn ve o, köprünün neredeyse yarısını geçmişler, tam ortada yer alan ve deniz araçlarının geçişine izin vermek üzere otomatik olarak açılıp kapanan yarığa yaklaşmışlardı.

"Ah," dedi. "Pusu demek. Bunu tahmin etmeliydim."

"Pusunun anlamı tam da bu değil mi? Yani tahmin edilememesi?" dedi Vaughn. "Sizi kıskaca aldık. Kaçmanız imkansız. Teslim olsanız iyi olur. Ya da göz kapaklarınızı yerinden sökecek şiddette voltaj yemeyi tercih edebilirsiniz."

"Öldürülmeyecek miyim?"

"Başrahip yakalanışınızdan bir ders çıkartılmasını istiyor. Akla gelebilecek en uzun, en yavaş, en korkunç şekilde öldürüleceksiniz, herkes buna şahit olacak ve nedenini bilecek."

"Yani beni canlı ele geçirmek zorundasınız," dedi Stuart.

"Evet."

"Çok yazık."

Bu sözleri söyler söylemez köprünün trabzanlarına doğru çevik bir hamle yapan Stuart, kendini nehre attı.

Mal, bir saniye önce Reston'ın ayakta durduğu yere büyük bir

şaşkınlıkla bakakaldı. Gözlerine inanamıyordu. Orospu çocuğu. *Orospu çocuğu*.

Daha sonra "Hayır," dedi ve arkasından bir kez daha "Hayır!" diye bağırdıktan sonra o da trabzanlardan aşağıya atladı.

Kendini köprüden aşağıya bırakışından nehir sularına dalışına kadar geçen kısa zaman, kendisine ne yaptığını sorması için yeterliydi. Yüzü suya o kadar büyük bir şiddetle çarpmıştı ki adeta ciğerlerindeki bütün hava çekilmişti. Oksijen baloncukları arasında suya dalarak büyük güçlükle tekrar su yüzeyine çıkmayı başardı.

Sersemlemiş bir şekile, akıntıyla mücadele ederek Reston'ın yerini tespit etmeye çalıştı. Kuvvetli akıntının etkisiyle nehir suyu oldukça bulanıklaşmıştı. Etrafında Reston'dan bir iz yoktu. Bir an için köprünün üzerinden kendisine bağrışlara kulak verdi, Jaguarlar iyi olup olmadığını bilmek istiyorlardı. Onları dikkata almadı. Reston. Neredeydi? Boğulmuş muydu?

Boğulduysa lanet olsun. Mictlan'a kadar lanet olsun. Onu Scotland Yard'a kadar götürüp herkese göstermek istiyordu. Bir korkak gibi ölmesini değil.

Akıntı yönünde biraz aşağıda, köprünün diğer tarafında şu yüzeyinde bir insan başı belirdi. Nefes nefese kalan Reston, başını sudan çıkarır çıkarmaz hiç vakit kaybetmeden kıyıya doğru yüzmeye başladı. Mal, hemen peşine düştü. Köprünün iki ayağı arasından geçerken, akıntıyı arkasına almış ve daha da hızlanmıştı. Güçlü kulaçlarla ilerlerken, ağzını dolduran ılık ve pis nehir suyunu tükürüyordu. Reston yaklaşık elli metre ilerisindeydi ve takip edildiğini bilse de bilmese de bütün gücüyle ilerliyordu. Mal da aynı şekilde bütün gücüyle takibe devam ediyordu.

Motorlu ufak tahta bir kayık, Reston'ın yanına yaklaştı. Sandaldaki üç genç adam Reston'a ellerini uzattılar. Mal, yalnızca zordaki bir adama yardım etmeye çalışan sorumlu vatandaşlar olduklarını biliyordu, fakat Reston'ın o sandala çıktığı anda kontrolü ele geçireceği ve elinden kaçacağı çok açıktı.

Ağzını dolduran nehir suyunu dışarı tükürerek "Hayır!" diye bağırdı. "Jaguar Savaşçıları takipte. O adama dokunmayın."

Genç adamlar, motor sesi ve kendi bağrışlarından Mal'ı duymamışlardı. Reston'ı bileklerinden kavrayarak yukarı çekmeye başladılar.

Köprünün üzerinden ikinci bir bağrış, Mal'ın sesinin yankısı oldu. Bu sefer devreye giren Aaronson'dı. Her ne kadar o da sesini duyuramasa da, gücü azaltılmış yıldırım tüfeğiyle yaptığı keskin vuruşla genç adamların dikkatini çekmeyi başardı. Lazerin isabet ettiği pruva, anında alevler içinde kalmıştı. Üç genç, mesajı almışlardı. Reston'ı nehre bırakıp, hızla oradan uzaklaştılar.

Reston, kıyıya doğru yüzmeye devam etti. Bu sırada ona iyice yaklaşan Mal, rakibinin her ayak darbesinde oluşturduğu dalgalarla mücadele ederken, aralarındaki mesafeyi yalnızca birkaç kulaca indirmişti. Reston alçak sulara vardığında ayağa kalktı. Nehir yatağı tamamen çamur kaplıydı. Büyük güçlükle araba yolu hizasına çıkmasını sağlayacak olan merdivene doğru ilerlemeye başladı. Mal, son bir gayretle sudan çıkarak aynı yönde peşinden ilerledi.

Bir seferliğine rakibinden daha ufak tefek oluşu, ona avantaj sağlamıştı. Reston'a kıyasla çamurların içine daha az batıyor ve bu sayede daha hızlı ilerleyebiliyordu. Reston bir eliyle merdiveni kavradığı anda, o da bir eliyle Reston'ın atletini kavramıştı. Mal'ın tüm gücüyle asılmasıyla dengesini kaybeden Reston, düşerek çamura saplandı.

"İlle de şansını denemek zorundaydın, öyle değil mi?" dedi nefes nefese. "İşleri elinden geldiği kadar zorlaştırmak zorundaydın."

Reston çamurların içinden doğrulmaya çalışsa da Mal, bir dirsek darbesiyle onu yeniden aşağıya itti.

"İçindeki centilmen adamla iletişim kurmaya çalışıyordum," dedi. "Kibar ve terbiyeli bir üslubu takdir edersin diye düşünmüştüm."

Reston doğrulmak için bir kez daha çaba gösterirken, Mal'ın dizine bir yumruk indirmeye çalıştı. Mal, başına indirdiği çok sert bir darbeyle onu bir kez daha etkisiz hale getirdi.

"Olduğun yerde dur, olur mu? Bu andan itibaren tutuklusun."

Mal, Reston'ın ayak bileklerine doğru yaptığı hamleyi farkederek elini itekledi.

"Direnmeyi bırak dedim. Kendi kendine zarar vermekten başka bir şeye yaramayacak."

Enerjisi neredeyse tamamen tükenmişti. Mal da çok yorgundu, fakat yaptığı işin erdemlilik ve doğruluğu onu ayakta tutuyor, tüm vücuduna adrenalin desteği sağlıyordu. Ayağıyla Reston'ın göğsüne o kadar sert bastırmıştı ki, yüzü adeta çamurların içine batıp kaybolacaktı. Tüm kurtulma çabasına rağmen çamur onu içine çekiyor ve orada sıkı sıkı tutuyordu. Elleri boşlukta çaresizce tutunacak bir yer arıyordu. Kendini kurtarması imkansızdı.

Köprünün nehir kıyısı üzerindeki yanında beliren birçok Jaguar, bariyerlerden aşağıya sarkmış olanları izliyordu. Mal yukarı bakarken, bir ayağı az önce yakaladığı büyük avını gururla sergileyen bir safari avcısı edasıyla hala Reston'ın göğsünün üzerindeydi.

"Onu yakaladım," dedi. "İçinizden üçünün el ve ayak kelepçeleriyle hemen buraya inmesini istiyorum. Onu polis merkezine götüreceğiz."

O buz gibi soğukta sırılsıklam titrerken ve beline kadar çamura batmışken, Mal kendisini hiç bu kadar iyi hissetmemişti.

X

Aynı Gün

Yorgunluktan tükenmiş ve baştan aşağıya çamurlara bulanmış olan Stuart, sırtına doğrultulmuş bir tüfekle birkaç dakika içinde polis minibüsüne bindirildi.

Jaguar Savaşçıları'na güzel bir eğlence çıkardığını düşünmek isterdi. Fakat Tower Köprüsü üzerinde belirdikleri andan itibaren kovalamacanın bu şekilde bitme ihtimalinin çok yüksek olduğunu için için biliyordu. Motorlu kayık yanına yaklaştığında şansının döndüğünü düşünmüş, fakat yanılmıştı. Artık devlet otoritelerinin pençesindeydi. Jaguar Savaşçıları'nın merhametine kalmıştı. Durum oldukça kötü gözükse de, Stuart moralsizliğe yenilmeyi reddediyordu. Hayatta olduğu sürece bir şekilde durumu kendi lehine çevirmenin yolunu bulabilirdi. Bir şeyler yapmak mümkündü.

Polis minibüsünün iki yanında uzunlamasına duran banklardan birine oturması söylendi. Kelepçelerine bağlanan zincirin diğer ucu, yerdeki çelik bir halkaya sabitlenmişti. Her iki yani Jaguarlar'la sarılmıştı. Tam karşısında oturan Baş Müfettiş Va-

ughn ile arasındaki mesafe o kadar kısaydı ki, neredeyse dizleri birbirlerine değecekti. Kendisiyle çok gurur duyar bir hali vardı ve açıkçası Stuart bunun için onu suçlayamazdı.

Minibüsün arka kapılarını büyük bir gürültüyle çarparak kapadılar ve yola koyuldular.

Stuart, etrafındakilerin burunlarını kıvırdıklarını fark etti.

"Evet, leş gibi koktuğumu biliyorum," dedi. "Bunun için herkesten özür dilerim. Thames içine dalınması en keyifli nehirlerden biri değil. Üstelik çamur da cabası. Muhtemelen yüzde doksanı insan dışkısı, gerisi ise balık bokundan ibaret."

Sağ yanındaki Jaguar kıkırdadı. Vaughn'un ona bir bakış atması, anında susması için yeterli oldu.

Stuart, "Kısıtlı bir alandayız," diyerek sözlerine devam etti. "Sizin için çok da keyifli olmasa gerek. En azından Baş Müfettişi benim kadar iğrenç kokmakla suçlayabilirsiniz. Bu istisnai durum hariç daima misler gibi koktuğunu unutmamak gerekir tabii."

"Çeneni hiç kapamaz mısın sen, Reston?" diye karşılık verdi Vaughn.

"Yalnızca özür dilemem gerektiğini düşünmüştüm."

"O zaman düşünme. Hiçbir şey yapman gerektiğini düşünme."

Polis minibüsü bir süreliğine sallandı. Penceresiz arka bölme, öndeki sürücü bölmesinden çelik bir paravanla ayrılıyordu. Tek ışık kaynağı başlarının üzerinde asılı olan düşük voltajlı ampuldu ve Stuart için polis memurları ve yıldırım tüfekleri haricinde görülecek çok başka bir şey de yoktu.

Vaughn'a dönerek "İyi bir av çıkardınız bu arada," dedi. "Adeta ısrarcı küçük bir av köpeği gibisiniz ve hataya tahammülünüz yok."

Vaughn, alaycı bir ifadeyle "Teşekkür ederim efendim," diye karşılık verdi. "Özellikle de sizden böyle sözler işitmek büyük bir iltifat."

"Güzel kadınlara iltifat etmekten hoşlanırım."

"Aman Allah'ım, ne çapkın bir adam. Bacaklarımın arasına

bir ıslaklık yayılıverdi."

Birkaç Jaguar bu sözler üzerine gülmeye başladı ve Vaughn onları kendi hallerine bırakırken oldukça keyifliydi.

"Fakat samimiyim," dedi Stuart. "Çok güzelsiniz... ve güzel olduğunuz kadar etkileyicisiniz de. Sizi arzulayan tek erkek olmadığıma eminim. Belli bir ününüz olduğunu da biliyorum. Ödevimi iyi yapmıştım, hatırladınız mı? Söylenenlere göre ahlak seviyeniz oldukça alçak ve külodunuzun çabucak indiği seviye de öyle."

Vaughn'un yüzü ekşidi, ifadesi sertleşti. "Hemen şimdi ağzını kapamanı tavsiye ediyorum."

"Hızlı sevişme kraliçesi. Yard'da kimse sorsanız biliyor."

Stuart aslında Yard'dan kimseyle konuşmamıştı. Vaughn'la ilgili tüm bu bilgileri, Jaguar bağlantılarıyla ünlü bir gazetecinin kapısını çalıp, ona özel ve serbest bir araştırma için yüklü bir para teklif ederek elde etmişti. Gazeteci biraz soruşturduktan sonra Vaughn ve ağabeyinin hikayesini ve Vaughn'la ilgili rastgele karşılaştığı adamlarla kolayca yatağa giren bir kadın olduğu yolundaki kesinliği kanıtlanmamış dedikoduları gün ışığına çıkarmıştı. İhbarcısı, "Diğer her açıdan örnek bir polis. Hepsinin kötü alışkanlıkları vardır, onunkiler içlerinde en kötüleri olmaktan hayli uzak," demişti.

Vaughn, minibüsün diğer ucundan ona öfke dolu bakışlar atıyordu. "Tepemi attırmaya mı çalışıyorsun Reston? Böyle mi eğleniyorsun? İnan bana, mahzendeki hücre odasında başına gelecek hiçbir şey sana bu kadar eğlenceli görünmeyecek."

"Yalnızca hafif konulardan konuşmaya çalışıyorum. Birbirimizi daha iyi tanımamız için. Aramızdaki bu elektriği fark etmiyor musunuz?" Ellerini kelepçe ve zincirlerin imkan verdiği kadarıyla kullanarak "Cinsel elektriği yani?" dedi.

Jaguarlar'dan biri güldü, fakat tek gülenin kendisi olduğunu fark ettiği anda hemen kendisini toparladı.

Vaughn'un gri gözleri demir rengine dönmüştü.

"Ben farkediyorum," diye sözlerine devam etti Stuart. "Beni sorguya çekeceğiniz zamanı iple çekiyorum. En azından kazandığınız ünü hak edip etmediğinizi görebiliriz. Beni çözmenize bile gerek yok. Hafif sert fantaziler beni hiç rahatsız etmez ve tahminimce sizi de. Yalnızca..."

Vaughn yerinden fişek gibi fırlayarak elinin tersiyle yüzüne vurdu. Bu, Stuart'ın ofisindeki ilk yumruk kadar etkiliydi ve neredeyse tam aynı yere isabet etmişti. Stuart'ın ağzına kan tadı geldi. Dilini ağzının içinde gezdirerek, azı dişlerinden birinin sallanmakta olduğunu fark etti.

"Ihhh," dedi. "Hiç de hoş değil. Polis şiddeti."

"Sonradan başına gelecekler için yalnızca bir ön hazırlık. Aramızdan kaçımızı öldürdüğünü hesap edersek, muhtemelen alt kata inip senden hıncını çıkarmak isteyecek gönüllülerin sayısı hayli yüksek olacak."

"Sözde öldürdüğüm, Baş Müfettiş."

"Bu 'masum adam' rolünü oynamaya daha ne kadar devam edeceksin?"

"Bilmiyorum. Siz daha ne kadar mutlu Jaguar'ı oynayamayı devam edeceksiniz?"

Vaughn irkildi. "Saçma. Ben işimi seviyorum."

"O zaman içmeyi abartmanız, neredeyse koka bağımlısı olmanız, tanımadığınız adamlarla girdiğiniz basit ilişkiler, bunların hepsi mutlu, hayatından memnun, işiyle hayatı arasında sağlıklı bir bağ kurabilmiş bir birey olduğunuzu ifade ediyor, öyle mi? Yoksa vicdanıyla sürekli mücadele içinde, kötü şeyler yapan iyi bir insan olduğunun bilincinde ve tüm bunların üzerinde uzunca düşünmemek için sürekli kendisini hissizleştiren biri olduğunuzu mu?"

"Daha önce de söylediğim gibi, suç davalarını çözmek, barışı korumak, istenmeyenleri kontrol altına almak, tüm bunların nesi yanlış?"

"Siz Jaguarlar içeri attığınız suçlulardan daha vasıflı değilsi-

niz. Sizi onlardan ayıran tek şey rozetiniz."

"Kanun..."

"Kanun tamamen anlamsız," dedi Stuart alaycı bir ifadeyle. "Kanun, yalnızca Büyük Hatip'in isteklerin doğrultusunda hazırlanıyor. Hizmet ettiği tek amaç, gücü kendi elinde tutmak ve kendisi gibi düşünmeyen veya onu tahtından indirmek isteyen herkesi bir çırpıda ezivermesini sağlamak."

"Fatih'in ta kendisi bu durumu daha iyi ifade edemezdi."

"Demek ki o da benim kadar ifade özgürlüğü yanlısı."

"İfade özgürlüğü, Büyük Hatip'e hakaret etmeye kadar varamaz."

"Yüce ve Muhteşem Büyük Hatip Hazretleri'ne hakaret etmiyordum, yalnızca onu eleştiriyordum. Eğer buna izin verilmiyorsa, iddiam doğrulanmış demektir. *Quod erat demonstrandum.*"

Vaughn, lafı kısa keserek, "Bu konuyu tartışmayı reddediyorum," dedi. "Bunun hiçbir amacı yok. Eğer anarşinin hakim olduğu bir dünyada yaşamak istiyorsan..."

"Bahsettiğimiz anarşi değil, Bayan Vaughn. Yalnızca demokrasi. Bizi kimin nasıl yöneteceğini seçeceğimiz bir dünya. İngiltere yaklaşık yüzyıl öncesine, İmparatorluk bizi kendi egemenliği altına alıncaya kadar kadar böyle bir dünyaydı. O düzenin gelecekte yeniden kavuşacağımızı hayal edebiliyorum."

"Ben ne yazık ki hayal edemiyorum ve bu minibüsteki hiç kimse de hayal edemiyor. Tek kişilik bir azınlıksın Reston."

"Zilzurna sarhoş olup çiftleşme dönemindeki dişi köpekler gibi bacaklarınızı aralamayı bıraksanız, kafanız biraz daha yerinde, olaylara bakışınız biraz daha net olabilir."

Vaugh birden ayağa fırladı ve Stuart'a elinden geldiğince sert bir darbe indirdi.

GÜMMMMMMMMM!!!

Polis minibüsü bir anda yerden havalandı. Havada birçok kez dönen minibüsün içindekiler de bir yandan diğerine savruluyorlardı. Vücutlar çarpışıyordu. Bacaklar birbirine geçmişti. Kafalar

birbirine vuruyordu. Kelepçe ve zincirleri sayesinde olduğu yerde durabilen tek kişi Stuart'tı. O olduğu yerde yalnızca ileri geri sallanıp arkaya çarparken Jaguar Savaşçıları, etrafında çaresizlik içinde oradan oraya uçuşuyorlardı. Polis minibüsü, gök gürlemesine benzer şiddetli bir gürültü eşliğinde birkaç kez yere çarptı. Korkunç gürültü, minibüsün içindekiler bağrış ve çığlıklarına karışmış, birkaç kez ise kemik kırılma sesleri duyulmuştu.

Minibüs en sonunda yan devrilmiş olarak durdu. Arka bölmedeki Jaguarlar birbirlerinin üzerine yığılmışlardı. İnsan yığınından inlemeler yükseliyordu. İçlerinden bazıları açıdan bağırıyordu.

Minibüsün arka kapısı, dışarıdan yavaşça bükülerek büyük bir gıcırtıyla açıldı. Aracın içine bir grup adam doldu. Askeri paraşütçü kıyafetleri giyinmişler, yüzlerine beyaz boyayla iskelet makyajı yapmışlardı. Birinin elinde kalın zincirleri kesmekte kullanılan dev bir pense vardı.

Xibalba savaşçıları, yarı baygın haldeki Jaguar Savaşçıları yığını arasından Stuart'a ulaşmayı başardılar. Kelepçesi ve zincirlerini kesip onu minibüsten çıkarmaları yalnızca birkaç dakikalarını almıştı.

Gözlerini kırpıştırarak etrafına bakındığında, Tenochtitlan Meydanı'nın kuzey yönündeki yol ağzında olduğunu fark etti. Her yöndeki araç trafiği tamamen durmuştu. Kornaların gürültüsü sağır ediciydi. Sürücüler camlardan dışarıya bağırıyor, bazıları ise bellerin kadar dışarı çıkmış el hareketleri yapıyorlardı.

Gerilla savaşçıları Stuart'ı ön tamponu ve radyatörü ağır darbe yemiş olan minübüslerine çabucak bindirdiler. Motordan hırıltılar yükseliyordu. Stuart'ı minübüsün arkasına iteleyerek hızla oradan uzaklaştılar.

Ön taraftaki yolcu koltuğunda oturan Ah Balam Chel, arkasına döndü.

"Tekrar merhaba Bay Reston," dedi gülerek. "Bu Xibalba'nın sizi Jaguar Savaşçıları'nın pençesinden ikinci kurtarışı. Alışkanlığa dönüşüyor galiba."

BÖLÜM İKİ

ANAHUAC

XI

2 Yılan 1 Kertenkele 1 Ev
(6 Aralık 2012 Perşembe)

Bir yaratığın bileğini ısırdığını hisseden Stuart, dürbünü bir kenara koyarak eliyle onu öldürdü. Avucunu kaldırdığında, içinde neredeyse arı büyüklüğünde bir sivrisinek ve onun son yemeği olan kendi kanı vardı.

Yağmur ormanındaydı. Ve buradaki tüm varlıkların amacı ya onu sokmak, ya onu yemek ve onun kanını emmek ya da sağır edici çığlıklarıyla gecenin yarısını uykusuz geçirmesini sağlamaktı. Kutsal toprak, İmparatorluk'un beşiği ve ocağı Anahuac. Alın da başınıza çalın.

Dürbünü tekrar gözlerine dayadı ve hedefine odaklandı. Gözlemlediği yer, avantaj noktasından beş kilometre uzaklıkta, Texcoco Gölü'nün dingin sularının ötesinde, yaklaşık iki buçuk kilometre boyundaki bir adanın üzerindeydi. Ada'nın tamamını kaplayan yapının duvarları, Stuart'ın tahminine göre yüz metre yüksekliğindeydi.

Tenochtitlan, Büyük Hatip'in makamı. Aşılması imkansız gözüken surlarla kaplı, müstahkem bir şehir.

Birbirinin peşi sıra yükselen zigguratların arasındaki mesafe çok azdı. İçlerinden bazılarının tepesinde bahçeler, camlı solaryum merkezleri, uçaklar için özel iniş pistleri vardı. Göl üzerinden şehre ulaşmaya imkan veren limandan başlayan yol, şehrin güney ucundaki büyük kapıya uzanıyordu. Aztek geleneklerine uygun olarak ters çevrilmiş yamuk şeklinde inşa edilen kapı, çok iyi korunuyordu. Stuart'ın gördüğü kadarıyla adanın çevresinde demir atmaya veya yanaşmaya imkan verecek başka hiçbir nokta yoktu, fakat surların üzerinde belirli aralıklarla konumlanmış gözetleme kuleleri ve adanın etrafında gezinerek bölgeyi sürekli gözetleyen silahlı ekipler göze çarpıyordu. Tenochtitlan, yıkılamaz, aşılamaz özellikte tasarlanmıştı. Büyük Hatip'in kişisel ordusunu oluşturan Yılan Savaşçıları'nın varlığı, güvenliği bir kat daha artırıyordu.

Stuart'ın yanındaki Zotz, sabırsızlanmaya başlıyordu. "Yeterince gördün mü?" dedi.

"Henüz değil."

Ah Balam Chel'den sonraki en yetkili ikinci kumandan, homurdanarak, *jatoba* ağacının gövdesinden kopardığı bir parçayı ağzına atıp çiğnemeye koyuldu; midesine iyi geliyordu.

Stuart dürbünle Tenochtitlan'ın tepesini tararken, özel bir uçağın şehre doğru iniş yapmakta olduğunu fark etti. Piste vardığı anda etrafı bir düzine Yılan Savaşçısı'yla çevrildi. Yüksek rütbelilerden biri -belki bir büyükelçi, bir iyilik istemek üzere gelen bir delege, bir rahip, hatta belki de Başrahip'in ta kendisi- araçtan indi. Kendisine doğrultulan yıldırım tüfeklerinin indirilmesi için bir el işareti yaptı. Ancak kimliğini kanıtlayan belgeleri ve mührünü yetkililere gösterdikten sonra şehre giriş yapmasına izin verildi. Birkaç Yılan Savaşçısı'na uçağı gözetlemeleri ve yetkilinin dönüşüne kadar oldukları yerden ayrılmamaları buyruldu.

Stuart, dikkatini dış cepheyi oluşturan duvarlara yöneltti. Tırmanmak imkansızdı. Burç duvarları, tırmanmaya yardımcı ola-

cak herhangi bir aletle bile ulaşılamayacak yükseklikteydi, duvar işçiliğinde ise Aztek geleneklerine sadık kalınarak birbirine yapışık ve yüzeyi tamamen pürüzsüz bazalt plakalar kullanılmıştı. Plakalar arasına kanca veya parmakların değil, bir kağıt parçasının bile girmesine imkan yoktu. Duvarlara tırmanabilmeyi yalnızca umut edebilmek için örümcek adam olmak gerekliydi, ve bu sırada gözetleme kulelerindeki Yılanlar'ı da unutmamak gerekiyordu. Yılanlar, tüm dünyadaki Jaguarlar ve Kartallar'ın en iyileri arasından özenle seçilmiş elit bir gruptu. Her neyi hedef alırlarla alsınlar, hedefi şaşırmayacaklarından emin olunabilirdi.

"Haydi artık," dedi Zotz. "Burada daha fazla kalamayız. Yılanlar'ın uçakları gölün etrafında düzenli olarak gözetleme turları atıyorlar. Ayrıca karanlık çökmek üzere."

Stuart "Güneş henüz ufkun oldukça üzerinde," yorumunda bulundu.

"İngiliz adam tropik bir bölgede olduğunu unutuyor galiba. Güneş, batmaya başladığı anda büyük bir hızla ortadan kaybolur."

Stuart, güvenlik sisteminde bir açık, taşlar ve askerlerden oluşan zırhında zayıf bir nokta bulabilmek umuduyla Tenochtitlan'a son bir kez baktı. Bir iç denizin tam ortasınaki adaya oturtulmuş olan şehir, devasa bir hendekle çevrili bir kaleyi andırıyordu. Çok disiplinli ve kendisini işine adamış askerlerden oluşan güvenlik ordusunun üyeleri, askeri kariyerde öngörülen en yüksek ücretle çalışıyor, buna ek olarak ise kişisel insiyatif ve gayretlerine bağlı olarak yüklü ikramiyelerle ödüllendiriliyorlardı. Büyük Hatip, uzak ve geçilmez bir kale içinde tutuluyordu. Çok nadir durumlarda makamından ayrılıyor, dışardan ise davet edilmedikleri, beklenmedikleri ve kimlikleri tamamen kanıtlanmadığı takdirde kimsenin girmesine izin verilmiyordu.

Chel nasıl olur da Xibalba'nın bu suikastı girişimini başarıyla sonuçlandıracağını düşünebilirdi?

Ormanın içinden Zotz'un ardında yürüyerek kanolarına doğru giderken, Stuart'ın aklında bu soru dönüp dolanıyordu. Chel plan için gerekli olan basit malzemeleri toparladığını söylüyordu, fakat Stuart, Tenochtitlan'ın etrafında keşif turları atarak, operasyona girişmeden önce ilk elden durum üzerinde bazı hesaplar yapmayı istiyordu. Xibalba'ya katılacaksa, buna değeceğini görerek memnuniyet duyması gerekliydi. İnecek bir yer olmadan trabzanlardan atlamanın hiçbir anlamı yoktu.

Ellerindeki bilgilere göre Xibalba'nın Büyük Hatip'i öldürme şansı, bir kedinin cehennemden sağ çıkma şansına eşdeğerdi. Bir şekilde Tenochtitlan'a girmeyi basarsalar bile, sayı, materyel ve stratejik kapasite olarak Yılan Savaşçıları'yla baş etmeleri mümkün değildi. Bunun bir intihar eylemi olduğu bile söylenemezdi, çünkü intihar eyleminde kendi hayatları pahasına istedikleri sonucu elde etme ihtimali olduğu düşünülürdü. Açıkça intihardan başka bir şey değildi.

Stuart ve Zotz, Texcoco Gölü'nü dökülen nehirlerden birinin kıyısına vardılar. Karaya çekerek çalıların arasına sakladıkları kapok tahtasından yapılmış kanoları, bıraktıkları yerdeydi. Onu yeniden suya indirip küreklere sarıldılar. Takma bir motorları da vardı, fakat daha sonra kullanmayı tercih ediyorlardı. Birden harekete geçen motorun sesi dikkat çekebilirdi.

Kano, iki kürekçisinin yavaş ve ahenkli hareketleriyle akıntıya karşı ağır ağır süzülüyordu. Gökyüzü çabucak eflatun renge bürünmüş ve karanlık çökmüş, bekledikleri işareti alan vahşi hayvanlar alışılageldik gece kargaşalarına başlamışlardı. Yıldızlar gökyüzünde belirdiği anda akciğeri ve ses telleri olan bütün canlılar bağırmaya, anlaşılmaz sesler çıkarmaya veya ulumaya başlıyor; diğerleri ise ses telleri olmasa da bacak veya kanatlarını birbirine sürterek kulakları sağır eden bu gürültüye aynı şekilde ortak oluyorlardı.

Kanonun pruvasında asılı duran feneri yakan Zotz, etraflarının güçlü bir ışıkla aydınlanmasını sağladı. Bir anda nehrin kıyısın-

da parıldayan bir çift gözün onları izlediğini fark ettiler. Gözlerin sahibi olan yaratığın yavaşça yavaşça suya girip duyulması neredeyse imkansız bir dalış sesiyle derinlerde kaybolmasıyla, onları izleyen gözler de ortadan kaybolmuştu.

"Timsah," dedi Zotz. "Çok büyük görünmüyordu. Yaklaşık üç metre civarında olsa gerek."

"Üç metre bana oldukça büyük görünüyor," dedi Stuart. "Bizim için bir tehlike oluşturur mu?"

"Saldırmadığı sürece hayır."

"Ama bir kanoya saldırmaz herhalde."

"Kanonun onun arazisini ele geçirmek veya eşini çalmak üzere gelen başka bir timsah olduğunu zennetmediği sürece hayır."

"Böyle zannetmeyeceğini nereden bileceğiz?"

"Bilemeyeceğiz. Kürek çekmeye devam edeceğiz o kadar."

Zotz şaka yapıyor olabilirdi. Gerçek niyetini anlamak imkansızdı. Çok az konuşan Maya Savaşçısı'nın yüzünde, salaklara tahammül edemediğine ve birçok insanın gerçekten de salak olduğunu düşündüğüne dair bir ifade vardı. Bu adam Stuart'ın çok hoşuna gidiyordu. Zotz'un kendisinden hoşlanıp hoşlanmadığını ise anlayamıyor, fakat hoşlanmadığı varsayımının daha ağır basıyordu. Muhtemelen Zotz onu kendisine rakip olarak görüyor, Chel'in sağ kolu olarak elde ettiği konumu tehdit edebileceğini düşünüyordu. Stuart bu konuda şüphe duymasına hiç gerek olmadığını söyleyerek onu rahatlıkla telkin edebilirdi. Xibalba'yla herhangi bir anlaşmaye girip girmeyeceği konusunda hale çok da emin değildi. Maya gerillalarına bir şükran borcu vardı, fakat bunun ötesinde bir şey hissettiği söylenemezdi.

Zotz'la birlikte nehir boyunca kürek çekmeye devam ederlerken, Stuart yalnızca dört gün önce yaptıkları gece yolculuğunu hatırladı.

Jaguar Savaşçıları'nın minibüsüyle giriştiği çarpışmadan oldukça hasar gören Xibalba kamyoneti, motorun son bir homurtuyla tamamen durmasına saniyeler kala Woolwich'e ulaşmayı başardı. Kamyonetten inen gerilla savaşçıları rıhtım boyunca hızla ilerleyerek küçük bir balıkçı teknesinin bağlı olduğu iskeleye vardıklarında, Stuart da onlarla birlikteydi. Teknenin Fransız kaptanı Beaudreau, hiç vakit kaybetmeden yola koyulmasıyla, kısa bir süre içinde Barking Reach ve Hornchurch bataklığını geçerek açık denize doğru ilerliyorlardı.

Kendisine verilen balıkçı kıyafetlerini üzerine geçirerek Stuart, küpeştedeki yerinden arkalarında giderek uzaklaşarak gözden kaybolan Londra'ya bakarken, kim bilir bir daha ne zaman şehrine geri döneceğini düşündü. Muhtemelen asla. Nasıl geri dönebilirdi? Adı lekelenmişti bir kere. Onun Fatih olduğuna dair hiçbir şüphe kalmamıştı. Kendi adaletini sağlamaya çalışan maskeli isyankar olarak sürdürdüğü hayatı artık sonra ermişti, ve aynı şekilde obsidyen tüccarı kariyeri de. Tek bir hamlede mülteci konumuna düşmüştü. Bu andan itibaren Stuart Reston bir kaçaktı, süresiz sınır dışı edilmiş, sonsuza dek kaçmaya mahkum olmuştu.

Balıkçı teknesi Kuzey Denizi'nin uç noktasını geçerek Kent şehrinin sahilini dönerken, Chel yanına yaklaştı.

"Gözümüz üzerinizdeydi," dedi. "Jaguarlar'ın eylemlerinizle yakından ilgilenmeye başlamalarıyla birlikte, bir noktada bize ihtiyacınız olacağını düşündüm. O kadın dedektifin sizi bu şekilde tuzağa düşürmesine izin vermekle büyük bir dikkatsizlikte bulundunuz."

"Belki de en başından beri koruyucu meleklerim olan Mayalar'ın arkamda olduğunu biliyordum. Belki de eylemlerimi gelip beni kurtaracağınızı umarak planlıyordum."

"Belki de. Yine de o kadın sizin gardınızı indirmeyi başardı. Onu çok küçümsediniz."

"Baştan çıkarıldığımı mı söylemek istiyorsunuz?"

"Kandırıldığınızı söylemek istiyorum."

"Bana bunu yapan kadın, beni kandırdı mı sizce?" Stuart şişmiş yanağındaki taze morluğa işaret ederken, Vaughn'un bir önceki gün tam da aynı yere attığı ilk yumruktan hiç bahsetmemeyi tercih etti. "Bana hiç de öyle gelmiyor."

"Her durumda o kadını aklınızdan çıkarsanız iyi olur. Tüm bunlar sizin geçmişinizde kaldı. Daha iyi mi kötü mü olacak bilinmez ama, artık bizimle birliktesiniz."

"En azından şimdilik."

Chel, onu başından savarmışçasına bir el hareketi yaptı.

Gece boyunca aralıksız ilerleyip İngiliz Kanalı'nı geçerek, ertesi sabah gün doğarken Saint-Malo limanına vardılar. Kaptan Beaudreau birkaç yüzyıldır, yani Fransa'nın İmparatorluk'un hükmü altına girmesinden beri, pasif fakat kararlı bir tavırla İmparatorluk'a karşı birleşen bir direnç ağının üyesiydi. Kendilerine, İmparatorluk'un kontrolü altına giren bir ülkeye hükmetmektense tahta feragat etmeyi tercih eden Kral Louis'in adını yaşatmak amacıyla "Louisienler" adını vermişlerdi. Fransız Kralı 16. Louis, kendisini Marsilya'dan gemiyle Malta'ya kaçmak üzereyken tutuklanmıştı. Champs-Elysées Bulvarı'nın bağlandığı Entente Meydanı'nda giyotinle idam edilen Kral, idam platformunun basamaklarını tırmanırken kalabalık bir grup Parisli tarafından gül yapraklarıyla son yolculuğuna uğurlanmıştı. İmparatorluk, yeni atanan Başrahip Napoleon Bonaparte'ın emri üzerine olay yerine bir grup Jaguar Savaşçısı gönderip meydanda toplanan kalabalığı tamamını giyotinden geçirerek, bu kitlesel itaatsizlik eyleminin intikamını almıştı.

Sözü geçen katliam, Fransız tarihsel bilincinde önemli bir yer edinmiş ve iyileşmeyen, iltihaplı bir yaraya dönüşmüştü. Toplumun gözle görülür bir bölümü, bu olayı unutmayı reddetmişti. Louisienler, yönetici sınıfının işini zorlaştırmak için ellerinden geleni yapıyorlardı. Amaçlarına çoğunlukla bürokrasi aracılığıyla teokrasiyi engelleyerek ulaştılar. Bourbon Sarayı'ndan gelen

emirler ne bütünüyle ne de çabucak hayata geçiriliyorlardı. İktidar çarkları bazen o kadar yavaş dönüyordu ki adeta hareketsiz oldukları düşünülebilirdi. Halkın büyük bir kısmı, sistematik bir şekilde ve hiçbir baskı altında kalmadan kendileri yönetenlerle mümkün olduğu kadar az iş birliği yapıyor, fakat eylemleri dahilinde haklılık ve doğruluktan asla şaşmıyorlardı. Bu dengeli direniş eylemi muhtemelen başka hiçbir ülkede başarılı olamaz, ve Fransa dışında başka hiçbir yerde bu kadar soğukkanlılıkla yürütülemezdi.

Louisienler, zaman zaman daha hedefe yönelik somut eylemlere de imza atıyorlardı aynen şu anda Xibalba gerilla savaşçılarını ve Fatih'i İngiltere'den kaçırmaları gibi. Saint-Malo'ya vardıklarında, Kaptan Beaudreau balıkçı teknesinde bir buçuk ton uskumru taşıdığını söylemiş, liman şefi ise teknede ne balık ne de balıkçı ağından eser olmamasına rağmen limana yanaşmalarına izin vermişti. Aynı liman şefi, kaptan Beaudreau'nun hiçbiri Fransız'a benzemeyen ekibini, iskelenin bir yanında duran yük kamyonuna bindirmişti. Uzun ve boğucu bir yolculuktan sonra, Londra'dan hareket ederken beraberlerind getirdikleri valizleriyle birlikte Nantes Uluslararası Havalimanı'na varmışlardı.

Havalimanında biletleri hazırdı. Chel, Stuart'a üzeri resimli pasaportunu ve yeni kıyafetlerini uzatırken "Adımlarımızı daima önceden planlarız," dedi.

Yakın gelecekte Stuart'ın yeni kimliği, Fransız ve Anahuac çift vatandaşlığına sahip ve havalimanı görevlileriyle yalnızca Nahuatl dilinde konuşmayı tercih eden botanık uzmanı René Jolicoeur olacaktı. Fransızcadan Nahuatl diline giren birkaç kelime dışında hiçbir Fransızca bilgisi olmayan Stuart, bu açığını "Nahuatl dilinde konuşarak; kime gerçekten sadakat gösterdiğimin belirtiyorum" diyerek örtbas etmişti.

Mayapan'a doğru yol alırlarken ilk kez ekonomi sınıfında uçan Stuart, uçağın ortasında yolculuk etmenin daha önce uçağın baş tarafında yaptığı imtiyazlı uçuşlara göre çok daha rahatsız oldu-

ğunun fark etti. Uçak tutması onun için yeni bir problemdi, fakat kendisini daima rahat ettiren servetinden artık vazgeçtiğine göre, bu duruma alışması gerekecekti.

Mayapan'ın merkezinde izbe bir otel odasındaki yatağında uzandığı o akşamdan önce, basına gelenlerin önemini tam olarak kavrayamamıştı. Başı sivrisinek vızıltısından çatlayacak gibiydi. Otelin karşısındaki bir barda çalan gürültülü disko müziğini duyabiliyordu. Lime lime olmuş perdelerden içeriye neon ışıklar süzülüyordu. Yatağında tanımadığı insanların leş gibi ter kokusu duyuluyordu. Boğucu sıcağın etkisini biraz olsun azaltabilmek için yapabileceği tek şey, kırık dökük elektrikli pervaneyi çalıştırmaktı.

Bu, bambaşka bir dünyaydı.

Hayır, bu gerçek dünyanın ta kendisiydi. Sadece Stuart, daha önce bu dünyayı bu kadar yakından yaşamamıştı. Bütün hayatı zenginlik içerisinde geçmişti. Serveti, adeta pamuktan bir tampon gibi onu etrafındaki her şeyden izole etmişti.

Arkasında bıraktığı o hayatı özlüyordu.

Öyle değil mi?

Bir anda, bütün benliğiyle gerçekten özlediği şeyin oğlu ve karısı olduğunu fark etti. Kalbini dolduran derin keder adeta bir kamyon gibi onu ezip geçmişti ve Fatih zırhını üzerine geçirdiğinden beri kendisini böylesine çökmüş, bir şeylerden böylesine mahrum hissetmediğini fark etti. Fatih olarak gerçekleştirdiği bütün eylemler, Sofia ve Jake'in ölümleri üzerinde fazlaca durup düşünmesini engellemeye yaramıştı. Zihni açılmış, birbirine zıt, karmaşık düşüncelerden arınmıştı. Artık onunla olmayan oğluna sarılmak için, o içini acıtan isteği duymuyordu. Kalbini yerinden söküp atan o kadına karşı duyduğu aşk ve nefret arasında gidip gelmekten vazgeçmişti.

Fatih kimliği, onun koltuk değneği ve yaşadığı büyük kayıpla, matemiyle baş edebilmenin tek yolu olmuştu. O olmasaydı, içinde kilit altına aldığı ve orada olduklarını reddettiği tüm

duygularla yüz yüze gelmek zorunda kalacaktı. Bir anda adeta bir sel gibi yüzeye çıkan duyguları, onu yiyip bitiriyorlardı. Kaybettiği zengin ve rahat hayatının yasını tutarken, aslında o hayatı anlamlı ve yaşanmaya değer kılan iki insanın da yasını tutuyordu.

Ailesi olmadan servetinin hiçbir anlamı yoktu. Ve ancak şimdi, her ikisinden de mahrum olduktan sonra bunun anlamını gerçekten kavrayabilmişti.

Ertesi sabah, Avrupa'da bir dizi volkanik hareketlenme gözlendiğini öğrendiler. Haberi veren, Stuart ve Xibalba üyelerinin kahvaltılarını yaptığı kafenin bir köşesinde vızıldayıp duran ufacık televizyondu. Bir önceki gün başlıca üç yanardağ olan Vezüv, Hekla ve Etna'da patlamalar meydana gelmiş, ilk ikisindeki etkinlik kısa sürerken, üçüncü yanardağ Etna'nın kül ve lav püskürtmeye devam etmesinden duyulan endişe nedeniyle çevre kasabalar boşaltılmıştı.

Doğal olarak, belli başlı haber yorumcuları bu durumun Büyük Hatip'in gönderdiği bir mesaj olup olamayacağı yolunda spekülasyon yapmaya başlamışlardı. Böyle bir patlama zincirinin Büyük Hatip'in emri olmaksızın meydana gelmesi oldukça nadirdi ve eğer her üç bölgedeki eritme tesislerinin harekete geçmesini istediyse, neden böyle bir şey yapmıştı? Amacı yalnızca atmosfere birkaç milyon ton kükürtdioksit bırakmak ve gezegeni bu şekilde kızartmak olamazdı. Söylemek istediği şey neydi?

Yanardağlardan birinin İzlanda'da bulunması, Faroe Adaları'ndaki balıkçılık konulu anlaşmazlığın henüz tam anlamıyla çözüme ulaştırmadığı anlamına gelebilirdi. Acaba daha fazla İzlandalı üst düzey yetkilinin kurban edilmesi mi gerekiyordu? Dört diplomat yeterli olmamış mıydı?

Avrupalı Başrahipler, Büyük Hatip'le görüşerek kızgınlığının nedenini anlamalı ve onu tatmin etmenin bir yolunu bulmalıydı.

Ah Balam Chel'in duruma yönelik kendine özgü bir yorumu vardı.

Masanın diğer ucundan Stuart'ı işaret ederek "Siz," dedi. "Sebep sizsiniz. Kaçtınız. Tuzaklarından sıyrılıp kurtuldunuz. Ve bu da onu çok mutsuz etti."

Stuart söylediklerini mantıklı buldu. "İngiltere'ye en yakın konumdaki üç yanardağdan bahsediyoruz," dedi başıyla onaylayarak, "ve Reston Riyolitik, Etna üzerindeki obsidyen damarlarından birindeki madencilik ihalesini satın almak üzere görüşmeler yapmaktaydı. Bu, neden yalnızca Etna'nın durumdan en fazla etkilenen yanardağ olduğunu açıklayabilir. Konuşmacı bana kim olduğumu bildiğini söylüyor. Bu, hedefi belli bir 'siktir git' mesajı."

"Bunun canınızı sıktığını tahmin ediyorum."

"Bilemiyorum. Bana çok ufak ve önemsiz geliyor. Güçsüzlüğünü açığa vuran bir hareket. Odadan çıkan birinin arkasından zafer işareti yapmak gibi."

Rahatça konuşuyorlardı; kafede kendileri ve kafenin sahibinden başka hiç kimse yoktu ve Chel'in önceden söylediği gibi, kafenin sahibi "iyi bir adam"di, bu da Xibalba yandaşı ve destekçisi olduğu anlamına geliyordu. Aynı zamanda tatminkar bir kahvaltının nasıl hazırlanacağını da gayet iyi biliyordu: *quinoa* lapası, sahanda yumurta, ekşi hamur ekmeğinden tost, haşlanmış mısır, taze *guave* suyu, çok zengin bir sofra.

"Yani kendinizi saldırıya maruz kalmış hissetmiyorsunuz öyle mi?" dedi Chel.

"Eğer bunu, Büyük Hatip'le benim aramdaki kişisel bir mücadeleye dönüştürmek istiyorsanız..." Stuart cümlesini omuzlarını silkerek bitirdi.

Xibalba'nın lideri kaşlarını çattı, endişeliydi. "Hala Konuşmacı'yı ölü görmek istediğinizi, bundan emin olduğunuzu söy-

leyin."

"Benim için fark etmez."

"Bu beklediğim kararlı amaç bildirisinden oldukça uzak bir ifade. Xibalba olmasaydı şu anda Scotland Yard'da bir hücrede acılar içinde kıvranıyor olacağınızı hatırlatmama gerek yok değil mi Bay Reston? Biz olmasaydık, şu andaki en büyük umudunuz bir rahibin bıçağını son kez göğsünüze saplaması ve bu şekilde günlerdir süren işkencelerin son bulması olurdu."

"Tamam, anladım. Beni ölümden beter bir durumdan kurtardınız. Karşılığında bir şey almanız gerektiğini düşünüyorsunuz."

"Herhangi bir şey değil. *Sizi* istiyoruz. Fatih'i istiyoruz. Tüm yaptıklarını, varlığında barındırdığı her şeyi, yapabileceği her şeyi istiyoruz. Sizinle tanışabilmek için çok uzun bir yoldan geldik. Sizin için hayatımızı tehlikeye attık. Minnetkarlığınızı hak ettiğimizi düşünüyorum." Chel kızgındı. Her zamanki yumuşak karakterinden eser yoktu. İfadesi, hak ettiğini hissettiği şeyden mahrum edilmekten hoşlanmayan bir adamın memnuniyetsizliğini taşıyordu.

Stuart, liderlerinin her istediğini yerine getirmekte tereddüt etmeyecek, sert mizaçlı bir düzine askerle aynı odada bulunduğunun farkındaydı. Aynı zamanda onun gibi görünen birinin hemen dikkat çektiği yabancı topraklardaydı. Uzak bir ihtimal olarak görünse de, aklının bir köşesinde, buna imkan verecek bir durum olması halinde Chel'in onu Jaguarlar'a teslim edebileceği düşüncesi vardı. *Pisstt. Beni dinleyin. Fatih denen o baş belası İngiliz'in nerede olduğunu biliyorum. Sizi saklandığı yere götüreceğim.* Henüz Chel'i kinci bir tip olup olmadığını bilecek kadar tanımıyordu. Ama her durumda, Maya liderini kızdırmaması gerektiğini hissediyordu.

"İşin içinde değilim demiyorum. Yalnızca iyi düşünmemiz gerektiğini söylüyorum. Benim iyi düşünmem gerekiyor. Kendimizi önlemsiz, güvencesiz ortaya atmamız anlamsız. Daha faz-

la bilgiye ihtiyacım var. Aklınızdan tam olarak ne geçtiğini anlamam gerekiyor."

Yüzünden ve sesinden sakinleştiği anlaşılan Chel, "Ah, tamam o zaman," dedi. "Bunun için yalnızca bizimle yola devam etmeniz yeterli."

Stuart, bu cümlenin anlamını gayet iyi biliyordu. *Kaderin Xibalba'ya bağlı. İstesen de istemesen de bizden birisin. Yaşayan ölülerden biri.*

Mayapan bölgesinde Chel'in gözle görülür bir hakimiyeti ve destekçileri vardı. Onlar için yerel bir kahramandı. İstediği her şeyi elde ediyordu. Bir ulaşım aracına ihtiyacı olduğu lafını yayması, kendisine en kısa zamanda askeri araç filosundan artan üzeri branda kaplı bir kamyon temin edilmesi için yeterliydi. Xibalba sempatizanlarından uzunca bir yol katetmesine yetecek miktarda dizel benzin yardımı da alıyordu.

Yüçatan Yarımadası'ndan ayrıldılar ve sırasıyla zengin tarım arazileri arasından, Anahuac Körfezi'nin kıyısından, bir zamanlar Olmek olarak adlandırılan bölgeden geçerek, Denizler Arasındaki Topraklar'ın dağlarla çevrili kalbine doğru uzun ve sallantılı bir yolculuğa çıktılar. Yalnızca benzin takviyesi yapmak, biraz dinlenmek ve karınlarını doyurmak amacıyla verdikleri molaların dışında, karanlık ve aydınlık ayrımı yapmadan aralıksız ilerlediler.

Tam bir buçuk gün sonra, yağmur ormanlarıyla çevrili yüksek bir araziye vardılar. Buradaki yollar çok dönemeçli ve tehlikeliydi. Kullanmak zorunda oldukları ana yolların bir yanında daima dımdık uçurumlar vardı ve onlara güvende oldukları hissini verebilecek trabzanlardan eser yoktu. Arka yollarda ise durum daha da beterdi, düşük kaliteli asfalt ve toprak kaymalarından kalan çamur yığınları baş etmek zorunda oldukları tehlikeyi ol-

dukça artırdığı halde, Chel mümküm olduğunca bu yolları tercih etmeleri konusunda ısrar ediyordu. Bu şekilde Jaguarlar'ın gelişigüzel durdur-ve-kontrol-et çevirmelerinden birine denk gelme ihtimalleri daha düşüktü. Ayrıca Anahuac uyruklu bir grup adamın arasında bir beyaz olduğunu görüp, bu tutarsızlığı yerel otoritelere iletecek bir casus tarafından görülme ihtimalleri de.

Kamyon, yüksek bir tepe üzerinde kurulmuş ufak bir köye vardığında akşam olmak üzereydi. Chel'in burada kuzenleri vardı, ya da kuzenlerinin kuzenleri. Aralarındaki akrabalık bağıyla ilgili çok net bir bilgi vermiyordu, hatta belki kendisi bile tam olarak emin değildi. Her durumda uzak akrabalar oldukları, Xibalba'nın hedeflerini bildikleri ve destekledikleri kesindi. İki gerilla savaşçısı ve Stuart için köy misafirhanesinde yan yana yer yatakları hazırlanmıştı.

Aynı akşam köylüler misafirleri onuruna ateşte vahşi domuz hazırlamakla meşgulken, Chel "Buradan Tenochtitlan çok uzak değil," dedi. "Dümdüz bir yol olduğunu varsayarsak yalnızca altmış kilometre. İmparatorluk'un kalbine çok yakınız. Büyük Hatip'in henüz durumdan haberi yok ama sayılı günü kaldı."

"Eğer gerçekten de bir Tanrı'ysa, biliyor olabilir," dedi Stuart. "Tanrıların her şeyi gördüğü hikayesi var ya."

"Ama siz öyle olduğuna inanmıyorsunuz."

"Tabii ki hayır. Tanrı olduğunu hayal eden bir adamdan başka bir şey değil, yalnızca rolünü oynayan bir adam. Ortada izletilmesi gereken bir gösteri var ve o da kendi payına düşeni yapıyor. Bütün İmparatorluk bir yalan üzerine kurulu."

"Ve eğer biz o koca yalanı bir mızrak darbesiyle öldürebilirsek, onun sayesinde ayakta duran yapı da çökecektir." Yakılan ateşin ışıkları, Chel'in gözlerinin içinde yansıyarak, adeta dansediyordu. Yükselen duman beraberinde leziz kokular getiriyordu.

"Böyle olacağını düşünmek istiyorum. Fakat kaptansız bir gemi yine de su yüzünde kalmaya devam edebilir."

"Ama herhangi bir yönde ilerleyemez, öyle değil mi?" Chel sabırsızca basını salladı. "Düşündüğümden daha ihtiyatlı olduğununu kanıtladığınızı söylememe izin verin, Bay Reston. Fatih'in şüpheci olduğu hiç aklıma gelmezdi. Eylemlerinde kesin bir kararlılık taşıyordu. O adam şimdi nerede?"

Stuart, alaycı bir şekilde "Belki de zırhıma bürünmeye ihtiyacım vardır," diye yanıt verdi. "Onsuz bu işi başaramıyorum."

"Ah, o zaman size yardımcı olabilirim. Benimle gelin."

Chel onu koyun içinden geçirerek akrabalarından birinin çadırına götürdü. Kendisi de o çadırda kalıyordu. Xibalba'ya ait bazı malzemelerin üst üste yerleştirildiği bir köşeye doğru ilerleyerek, birkaç çuvalın fermuarını indirdi ve Stuart'ın Fatih zırhının parçalarını birer birer dışarı çıkardı. Parçaların her biri, birbirlerine çarpıp gürültü çıkarmamaları amacıyla ayrı ayrı kumaş parçalarına sarılmıştı. Kılıcı, hatta tabancası bile oradaydı.

"Bu, amfiteatrda giydiğiniz zırh," dedi. "Bizim üzerinizden çıkardığımız zırh."

"O zamanda beri sizde mi yani?" Stuart miğferini elinde alarak çadırın pille çalışan tek lambasının loş ışığında onu dikkatle inceledi. Sanki miğferi yıllardır ilk kez görüyormuş gibi bir o yana bir bu yana çeviriyordu. Yağmur ormanlarının ortasındaki bu gözden uzak köyde, evinden binlerce kilometre uzakta, her şey ona işte böylesine yabancı görünüyordu. Alışılagelmiş bağlamının dışına çıkıldığında, her şey garip bir şekilde nostaljikti.

"Size zırhınızı geri vereceğimi söylemiştim. Şimdi sözümü tutmuş oldum. Fikrinizi değiştirmenize yardımcı olabilir mi? Ya da bir şekilde ikna olmanıza?"

Gülünç gelebilirdi, fakat Fatih kıyafetine kavuşmak, Stuart'ın görev bilincinin yeniden canlanmasını sağlamıştı. Zırhını üzerine geçirdiği anda kendisini ne kadar yenilmez hissettiğini, hedefine ne kadar odaklandığını hatırladı. Adeta bir bağımlılık gibiydi. Üzerinde çelik zırhı, elinde silahları olmadan bir hiçti, kendisini açık denizde kaybolmuş, yönünü, amacını kaybetmiş

bir gemi gibi hissediyordu. Adeta işindeki hayatı kaybetmiş bir deniz kabuğu gibiydi, ve deniz kabuğunun etrafında ikinci bir deniz kabuğu işlevi gören zırhı sayesinde kendisini yeniden bütün hissediyordu.

"Görmem lazım," dedi yavaşça. "Tenochtitlan'ı demek istiyorum. Kendi gözlerimle görmem lazım. Sonunda varmak zorunda olduğumuz yer orası, öyle değil mi? Fotoğraflar sayesinde hepimiz Tenochtitlan'ın neye benzediğini biliyoruz, fakat ancak kendi gözlerimizle görerek gerçekten nasıl bir yer olduğu ve hem güçlü hem de zayıf noktaları hakkında bir fikir edinebiliriz."

Sözleri, Chel'i yüreklendirmişti. "Oraya gitmeniz gerektiğini düşünüyorum, Kesinlikle. Zotz size rehberlik edebilir. Buraları çok iyi bilir. Bir zamanlar Tula'da yaşıyordu, biraz kuzeyde."

Stuart, duyduğu bu ismin ait olduğu yüzle eşleştirebiliyor ve Zotz'un Chel'in teğmeni olduğunu biliyordu, fakat bunun dışında ona pek fazla işi düşmemişti. "Güvenilir birine benziyor."

"Güvenilir demek!" diye bağırdı Chel. "Zotz benim için ölmeye hazırdır, ben de onun için. En yakın arkadaşlarımdan biridir. Eminim ki onunla biraz zaman geçirdikten sonra siz de aynı şeyi söyleyebileceksiniz."

Stuart, Texcoco Gölü'ne yolculukları boyunca Zotz'la yakın arkadaşlık kurmaya başladığını pek de hissedememişti. Zotz'un kendisi hakkında zorluğa alışkın olmayan zayıf ve efemine bir şehirli olduğu fikrinden şaşması kolay olmayacaktı. Her ne kadar düşündüklerinde biraz gerçek payı olsa da, Stuart hakkındaki ilk izlenimi değiştirmeye kararlıydı. Ormanı geçerlerken önünde yürüyen Zotz falçatayla sık bitki örtüsünü keserek onlara bir yürüme yolu yaratmış, Stuart ise onu aynı ritmle, geride kalmadan takip etmişti. Sıra kanoya binip kürek çekmeye geldiğinde de aynı şekilde yorgunluk nedir bilmezcesine canını dişi-

ne takmıştı. Asla şikayet etmemiş ve Zotz'un liderliğini itirazsız kabul etmişti. Yalnızca Zotz dinlenmesini söylediği zaman dinlenmiş, kendisi asla mola vermeyi teklif etmemişti.

Tüm bu olanların Maya Savaşçısı'nda takdir uyandırıp uyandırmadığından emin değildi, fakat zamanla Zotz'un onu daha az küçümsediğini hissedebiliyordu. Bu, olumlu bir gelişme olarak kabul edilebilirdi.

Xibalba'nın delice planlarına ortak olmaya hiç niyeti olmadığı halde, bu adamın gözüne girmeyi neden bu kadar önemsiyordu?

Stuart'ın bu soruya verecek bir yanıtı yoktu.

Fakat aradığı yanıtı Fatih'in verebileceğini düşünüyordu.

XII

3 Kafatası 1 Kertenkele 1 Ev (7 Aralık 2012 Cuma)

Gece yarısı, nehrin ortasında durdular. Zotz, kanoyu nehir sularına giren tik ağacının dallarına bağladı. Ağacın nehrin neredeyse diğer yakasına kadar uzanan gövdesi, inşası yarım kalmış bir köprüye benziyordu. Üzerlerine yalnızca birer battaniye örterek kanonun yavaşça bir yandan diğerine sallandığı nehir kıyısında uykuya daldılar.

Günün ilk ışıklarıyla, bu sefer motorun da yardımıyla yeniden yola koyuldular. Kano, nehri kaplayan sis bulutlarının içinde ilerlerken iki devirli motorun çıkardığı ses, ağır, tembel vuruşlarla çalınan bir *conga* ritmini andırıyordu. Geçimini balıkçılıkla sağlayan birkaç ailenin üst üste yıkık dökük evlerde yaşadığı köylerden geçtiler. Köylerdeki zayıf, yarı çıplak çocuklar el sallayarak, Stuart'a "Hey beyaz adam! Güneşte erimemeye dikkat et!" diye sesleniyorlardı. Çok komik buldukları bu cümleyi artık onları duyamayacak kadar uzaklaşana kadar hiç sıkılmadan tekrar ettiler. "Dondurma gibi erime sakın!"

Anahuac, bunun gibi kendisini çevreleyen dünyadan izole

edilmiş ve yalnızca geçimini sağlayacak kadar bir kazançla kabile hayatı yaşayan topluluklarla doluydu. Tüm dünyadaki servet kaynakları elinin altında olduğu halde, İmparatorluk'un, tam da üzerinde doğduğu toprakları aşırı fakirlik içerisinde yaşamaya mahkum bırakması, çok ironik bir durumdu. Gözünü dışarıda olup bitene diken İmparatorluk, kendi toprakları üzerinde ne olup bittiğiyle çok da fazla ilgilenmiyordu. Anahuac halkı, Oaxaca, Palenque ve Yaxchilan gibi önemli ticari merkezlere dönüşmüş belli başlı metropollerde yaşayanlar haricinde, İmparatorluk'un servetinden çok ufak bir pay alabiliyordu. Büyük Hatip kendi ülkesini hiçe sayıyor gibiydi. Aztekler bu topraklar üzerinde o kadar uzun zamandır hüküm sürüyorlardı ki, artık İmparatorluk'un ilgisini pek de fazla hak etmiyorlardı sanki. Yeni fethedilen topraklar daha heyecan verici, daha taze, daha ilgiye layıktı.

Bu bilgiler ışığında, İmparatorluk karşıtı duyguların Anahuac'ta bu kadar yaygın olmasına, vahşi ormanların kalbine, en uzak ve karanlık topraklara kadar işlemiş olmasına hiç de şaşırmamak gerekiyordu. Xibalba'nn bu kadar büyük bir misafirverperlikle karşılanması şaşılacak bir durum değildi. İmparatorluk köklerine sahip çıkmıyordu. Bu ihmal, köklerin bir daha iyileştirilemeyecek şekilde çürümesine yol açabilirdi.

Stuart ve Zotz, yola çıktıkları noktaya, birbirine yapışık bir avuç çadırdan kurulu ufak köye geri döndüler. Nehrin hafifçe kıvrıldığı noktayı geçip köye yaklaşırlarken Stuart yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu sezmişti. Dün aynı yerden birçok gürültü, köpek havlaması ve çocuk çığlığı yükseliyordu. Bugün ise her şey sessizdi.

Kanoyu iskeleye bağlarlarken kimse onları karşılamaya gelmedi. Stuart'ın keskin kulakları, gizlilik içinde hareket etmeye

çalışan birilerinin çıkartığı hışırtı ve fısıltıları duyabiliyordu.

Zotz'a dönüp ağzının içinden "Ne oluyor?" dedi.

"Hiçbir fikrim yok," diye yanıtladı. "Ama hiç hoşuma gitmiyor."

"Benim de. Nehir boyunca ilerlemeye devam etmeliyiz."

"Kanoyu buradan kiraladık ve buraya geri bırakacağız. Ayrıca biraz ilerde nehir üzerinde ilerlenemez bir hale geliyor. Şiddetli akıntılar, kayalar, şelalelerle dolu."

Zotz karaya ayak basar basmaz, alçak sesle küfretti.

Kanonun sahibine ait büyük çadırdan dışarıya Jaguar Savaşçıları çıkmaya başladı. Dört kişiydiler. İkisinin elinde yıldırım tüfekleri vardı ve Stuart'ın duyduğu hafif vizilti silahların şarj olduğu anlamına geliyordu.

Kendisi de kanodan inip iskeleye çıkarken, ağzının içinden Zotz'a "Bu durumla nasıl başa çıkacacağız?" diye sordu.

"İçimizden nasıl geliyorsa öyle. Bu, rutin bir kontrolden başka bir şey olamaz."

"Ya öyle değilse? Yıldırım tüfekleri, olay çıkarmaya hazır olduklarını gösteriyor."

"Jaguarlar olay çıkarmaya daima hazırlardır zaten. Bırakın onlarla ben konuşayım." Zotz, elini kaldırarak polisleri selamladı. "İyi günler baylar! Bu sabah nasılsınız?"

Jaguarlar'ın grup lideri, net bir el işaretiyle karşılık verdi: *Muhabbet ayaklarını bırak, lafı kısa kes.* "Kimsiniz? İsimlerinizi istiyorum."

"Benim adım Hunab Ku Zotz. Ve bu da Fransız botanik uzmanı René Jolicoeur. Kendisine rehberlik yapıyorum. Bitkiler üzerine araştırma yapmak üzere ormanda geziyoruz."

"Botanik uzmanı demek?" Jaguar, şüpheci bir ifadeyle Stuart'ı süzdü. "Ülkemizde yetişen hangi bitkilerle özellikle ilgileniyorsunuz?"

"Aslında bakarsanız hepsiyle," dedi Stuart. "Bölgedeki bitki örtüsünde dikkate değer bir farklılık ve çeşitlilik var."

Bu beladan kurtulamayacağız, diye düşündü. *Beni sorguya çektiği konu hakkında en ufak bir fikrim bile yok.* Önce Jaguarlar'dan hangisine saldıracağını kestirmeye çalışıyordu. Eli silahlılardan biri hemen yakınında duruyordu. Birkaç adım atıp boğazına sağlam bir darbe indirdiği gibi silahını elinden alabilir ve beklemedikleri bu saldırının şaşkınlığını üzerlerinden atamadan silahlı diğer Jaguar'ı vurabilirdi.

"Fakat özellikle," dedi Zotz, "şifalı bitkilerle. Mösyö Jolicoeur, Rennes merkezli bir ecza firmasında çalışıyor. Rennes'di, öyle değil mi?"

Stuart başıyla onayladı.

"Geleneksel doğal şifa kaynaklarından yararlanarak yeni ilaçlar geliştirmek için sürekli çalışıyorlar. Örneğin jatoba dallarından." Zotz, kendisi için cebine attığı dallardan birkaçını çıkarıp polislere gösterdi. "Bahsettiğim çok büyük bir pazar ve Anahuac bu pazarın tam merkezinde yer alıyor. Denizler Arasındaki Topraklar her zamankinden daha açıkça başı çekiyor ve dünyanın geri kalanı da onu takip ediyor. Herkesin gözü, bizim sahip olduğumuz zenginliklerin üzerinde."

Jaguarlar, Zotz'un ağzından büyük bilgelik incileri dökülmüşcesine birbirlerine bakarak başlarıyla sözlerini onayladılar.

Konusuna pek de hakim olmadığı konuşmasına devam eden Zotz, "Ve Anahuac, varlığı bilinen tüm hastalıklara çare olmuştur," dedi.

"Doğru," dedi Jaguarlar'ın lideri. Ani bir hareketle yeniden Stuart'a döndü. "Eğer mümkünse bir kimlik belgesi görmek istiyorum." Elini uzattı. Stuart, sahte pasaportunu çıkardı.

Sahte olduğunu anlayacak. Topladığım bitki örneklerini görmek isteyecek. Bütün oyunları açığa çıkmak üzereydi. Stuart kendisini az sonra başlayacak olan çatışmaya hazırlarken gergindi.

"Her şey yolunda gözüküyor." Jaguar, pasaportu geri uzattı. "Size bol şans dilerim Bay Jolicoeur." Arkasını döndü ve diğer üç polise koluyla onu takip etmelerini işaret etti. "Haydi gide-

lim baylar. Burada yeterince zaman harcadık. Bugün uğramamız gereken başka bir düzine daha köy var."

Yakındaki toprak yola çıkan patikayı izleyerek köyden ayrıldılar. Az sonra, yeniden çalıştırılan iki vuruşlu motorların sesi duyuldu. Motorsikletlilerdi. Çıkardıkları yaban arısı uğultusu, ormanın içinde kayboldu.

"Neyse," dedi Stuart, Zotz'a dönerek. "İyi iş başardık. Beni aramaya geldiklerini düşünmüştüm."

"Çok böbürlenme İngiliz adam. Söylediğim gibi, bu bir rutin. Jaguar devriyeleri belli aralıklarla uğrarlar. Köyleri araştırırlar. Birkaç kapıyı tekmeler, birkaç yer tahtasını sökerler. Ne bulmayı umduklarını onlar da pek bilmezler. Kaçakçılık şüphesiyle mal arar fakat bulamazlar. Bu insanların neyi olabilir ki? Hiçbir şeyleri. Aslında amaç yalnızca bir güç gösterisinde bulunmak; herkese, en ücra köşelerdekilere bile kontrolün kimin elinde olduğunu göstermektir. Biraz atış talimi yaparlar. Yerliler, yalnızca başlarını eğmeleri ve geçip gitmelerini beklemeleri gerektiğini bilirler."

Jaguar Savaşçıları'nın gitmesiyle birlikte köy halkı saklandıkları yerden birer birer çıktı. Birkaç dakika içinde etraf yeniden gürültü ve karmaşa doluydu. Köy hayatı, her zamanki haliyle kaldığı yerden devam ediyordu.

Xibalba'nın konakladığı köye doğru dört saatlik zorlu tırmanışlarına başlarlarken, Zotz, "Yine de Chel'e olanlardan bahsetmeliyiz. İçlerinden biri, bu bölgedeki Jaguarlar'ın genellikle olduğu kadar tembel ve iyi huylu olmayabilir. Fransa'daki polislerle bağlantı kurup René Jolicoeur adlı bir botanik uzmanının gerçekten de varolup olmadığını araştırabilir."

"Öyle biri var mı?"

"Evet, var. Ve siz onun çalınan pasaportunu taşıyorsunuz. Sorun şu ki, size hiç ama hiç benzemiyor."

Ah Balam Chel, bir sorunları olduğunu biliyordu. Devriye ekibiyle karşılaşmaları büyük bir şanssızlıktı. Stuart'ın aralarına almalarının bir risk olacağını biliyordu. Nereye giderlerse gitsinler kısa, koyu derili Anahuaclar'ın arasında upuzun, beyaz bir adam daima dikkat çekecekti.

"Dış görünüşünüzü dikkate alırsak bizim için tehlike oluşturuyorsunuz Reston. Ve korkarım ki bu ufak sığınağı tahmin ettiğimden daha erken terk etmek zorunda kalacağız."

"Nereye gideceğiz?"

"Gitmemiz gereken yere," diye yanıtladı Chel, şifreli konuşarak. "Askeri terminolojiyle bir sonraki operasyon merkezimiz olarak adlandıracağımız yere. Kötü haber, kamyonla seyahat etmeyecek olmamız. Bunu yapamayız. Yolda çok fazla dikkat çekeriz; özellikle de siz. Ülkeyi yürüyerek katedeceğiz. Yeterli zamanımız var, önemli olan da bu. Zamanımız hala yeterli. Takvimimizin ilerisindeyiz."

"Takvim mi? Hangi takvim? Bundan bahsedildiğini ilk kez duyuyorum."

"Geri sayım, Reston. Kozmik saat işliyor."

"Neler oluyor?"

"Bu kadar şaşırmış görünmeyi bırakın lütfen."

"Sözlerinizi açıklamanız gerektiği konusunda gayet ciddiyim."

"Bunu yapacağım, yemin ediyorum. Fakat yarın, harekete geçtikten sonra. Biraz uyuyun. Çok yorgun görünüyorsunuz. Sabah erkenden yola çıkacağız."

XIII

4 Geyik – 6 Su 1 Kertenkele 1 Ev (8 Aralık Cumartesi – 10 Aralık Pazartesi 2012)

Bu, Stuart'ın bildiği yağmurların hiçbirine benzemiyordu. İngiltere şiddetli yağmurlara alışıktı; sel gibi sağanak yağmurlar, insanı birkaç saniye içinde baştan ayağa sırılsıklam ederdi. Fakat yağışın uzun sürmesi oldukça nadir rastlanan bir durumdu. Gelip giderlerdi.

Bu ise aralıksız, merhametsiz, bitmek bilmeyen bir yağmurdu.

Sağanak gün doğumundan az sonra başlamış, Stuart Chel'in yola çıkışlarını erteleyeceğini düşünmüştü. Fakat tam tersine, Chel yağmurun kendileri için büyük bir fırsat olduğunu iddia ediyordu. "Jaguar Savaşçıları'nı bizden uzak tutacak. Yağmurun durmasını bekleyecek olursak, günlerce burada kalabiliriz."

Sonunda, başları eğip çantalarını sırtlarına takarak yola çıktılar. Birkaç dakika içinde iliklerine kadar ıslanmışlardı. Ağaçlar onları korumaya yetmiyordu. Ormandaki bitki örtüsü şemsiye işlevi görmüyor, aksine yağmur suyunu dengeli bir şekilde dağıtıyor ve belli noktalarda toparlıyor ve bu şekilde suyun ışılda-

yan kalın ve ıslak çarşaflar gibi üzerlerine boşalmasını sağlıyordu. İçinde oldukları durum, insanın kıyafetleriyle ılık bir duş almasına benziyordu. Görüş mesafesi on metreden ileriye gitmiyordu. Daha uzaklarındaki her şey, düşen yağmurun oluşturduğu buğulu camın ardında kayboluyordu.

Maya Savaşçıları durumu pek de önemsemiyor gibiydiler. Sıra halinde, Stuart'ın bilmediği fakat Nahuatl'a benzer bir dilde bir şarkı söyleyerek ilerliyorlardı. Şarkının ağıta benzeyen ve yağmur damlalarının ritmine karışan melodisi, garip bir şekilde aklında yer etmişti.

"Eski bir Maya ninnisi," diye açıkladı Chel, "annelerin dizinde öğrenilenlerden. Aztekler'in çok istedikleri halde kökünü kazımayı başaramadıkları bir gelenek. Bu adamların birçoğu, telaffuz ettikleri kelimelerin ne anlama geldiğini bilmiyorlar. Maya dili ölü bir dil, kullanılması ise yasak. Fakat şarkının neden bahsettiğini biliyorlar."

"Neden bahsediyor?"

"İkiz erkek kardeşler Hunahpu ve Xbalanque'den ve yer altı dünyasında, Ölümün Efendileri ile oynadıkları top oyunundan. Ölümün Efendileri hile yapıyorlar ve ikiz kardeşleri hem saha içinde hem de saha dışında yaralamaya çalışıyorlar. Kazanamayacaklarını anlayınca da onları öldürüyorlar."

"Nasıl da keyifli bir hikaye."

"Mutlu sonla bitiyor. Neredeyse mutlu diyelim. İkiz kardeşler yeniden doğuyor ve durumu kendi avantajlarına çeviriyorlar. Ölümün Efendileri, kendilerinin de yeniden doğacakları yalanına inanarak ikizlerin onları bıçakla öldürmelerine izin veriyorlar. O günden itibaren ölümün insan ırkı üzerindeki hakimiyeti azalıyor. Gücü tamamen ortadan kalkmasa da, insanlarla sonsuz mücadelesinde daima dürüst olmaya mecbur kalıyor. Masum ve güçsüzleri önceleri yaptığı gibi kolaylıkla kandırıp kendi hakimiyet alanına çekemiyor."

"O zaman bu, ilham verici bir hikaye."

"Aynen öyle. Daha sonra Hunahpu ve Xbalanque göğe yükselerek güneş ve aya dönüştüler, yani sürekli birbirinin yerine geçen fakat aralarında güçlü bir bağ olan iki varlığa." Chel güldü ve gözlerini yukarıya kaldırdı. "Bugün Hunahpu'dan pek eser yok gerçi."

"Dün akşam bir takvimden bahsettiniz. Bir kozmik saatten."

"Evet. Açıklamamı ister misiniz?"

"Bu sinir bozucu yağmurdan başka bir şeye odaklanbileyim yeter."

"Her şeyden önce, inancını kehanetler veya benzeri şeyler üzerine kuran cahil bir adam olduğum izleniminize kapılmanızı istemediğimi söyleyeyim."

Stuart alaycı bir ifadeyle ona yan yan baktı. "Sözlerinizi bitirdiğinizde tam da böyle düşünecekmişim gibi geliyor."

"Gerçek şu ki, ben gerçekten İmparatorluk hakimiyetinin sona ermek üzere olduğunu düşünüyorum. Böyle yaşamaya devam edemeyiz. İmparatorluk her alanda güçten düşmüş ve yolsuzlukla yönetiliyor durumda. Gösterişli günler geride kaldı, belasını bulması çok yakın. Siz de böyle hissediyorsunuz değil mi? Aztek Çağı'nın sonuna geldiğimizi yani?"

"Bütün imparatorluklar er ya da geç çökmeye mahkum," dedi Stuart. "Her ne kadar bizimki birçoğundan daha uzun ömürlü olduysa da. Büyük İskender tüm dünyayı fethetmeyi başaramadı. Romalılar da aynı şekilde. Ama çöküş başladı mı acaba? Bilmiyorum. Belki de."

"Tesadüf şu ki, şu anda bitişler çağındayız. Uzun sayım takviminden hiç bahsedildiğini duydunuz mu?"

"Belli belirsiz bir şeyler hatırlıyorum. *Tonalpohualli* takviminin Maya medeniyetindeki karşılığı."

"Karşılığı mı?" dedi Chel sinirlenerek. "Öncüsü demek doğru olur. Aztekler'in takvimi bizimkinin taklidi. Maya gökbilimcileri tarafından yaratılan takvimi alıp değiştirerek, kendilerinin olduğunu iddia ettiler, aynen diğer her alanda yaptıkları gibi.

Tonalpohualli bizim ikili takvim sistemimize dayanır: *haab* ve *tzolk'in*. *Haab* güneş takvimi, *tzolk'in* ise yirmi günlük devirlerle toplam iki yüz altmış günlük takvimdir. Her iki takvim birbirinin içerisinde sürekli devinim halinde olan iki çark gibidir, her elli iki yılda bir sıfır noktasında buluşurlar. Fakat bunlardan daha da geniş *b'ak'tun* adlı, yaklaşık dört yüzyıl süren bir zaman birimi daha vardır. On üç *b'ak'tun* bir "dünya yaşı"na karşılık gelir, Yaradılış'ın başlaması, gelişmesi ve tamamlanması için gerekli olan zamanın bu olduğu hesap edilmiştir. Aşağı yukarı beş bin yüz yirmi beş güneş yılı. Buraya kadar her şey açık mı?"

"Başım dönmeye başladı," dedi Stuart, "ama sağanak yağmurdan da kaynaklanıyor olabilir."

"Maya kutsal kitabı *Popul Vuh*'un söylediğine göre içinde yaşadığımız dünya yaşı -yani dördüncüsü- Gregoryen takvimi milattan önce 3114'u gösterdiğinde başlıyor."

Stuart aklından çabucak birkaç hesap yaptı. "Yaklaşık beş bin yıl önce."

"Yani doruk noktasına yaklaşıyor," dedi Chel. "Yeni bir Yaradılış başlamak üzere."

"Tam olarak ne zaman? Yakında mı?"

"Dört Çiçek Bir Hareket Bir Ev tarihinde."

"Çok yakında. Bugünden itibaren bir *trecena*'dan biraz fazla bir zaman sonra."

"Kabaca bir hesapla on dört gün sonra. Tabii ki bütün bunlar çok fazla bilinmiyor. Aztekler bu toprakları fethettiklerinde Maya kültürünü ve dolayısıyla *Popul Vuh*'u ve dünya yaşı kavramını ortadan kaldırdılar. Beğendikleri ne varsa çalıp, gerisini yok ettiler. Ama biz biliyoruz. Az sayıdaki gerçek Mayalar olan bizler, geleneklerimizi ve inancımızı canlı tuttuk. Kültürümüzü -efsanelerimizi, Hunahpu ve Xbalanque'nin hikayesi gibi daha birçok miti, bilgi ve ilmimizi- sözlü olarak nesilden nesle aktardık. Başka hiç kimse bilmese de, bizler bir zamanlar bildiklerimizi biliyoruz."

Stuart, kitaplığındaki kitapları düşündü. Kendi mütevazı yöntemleriyle, az çok Mayalar'ın yaptığını yapmaya çalışmıştı. İngiltere'nin İmparatorluk hakimiyeti altına girmeden önce varolan kitapları araştırmış ve satın almıştı. İçlerinden bazıları alışılmadık şekilde pahalıydı ve yalnızca oldukça cimri ve kıskanç koleksiyonculardan satın alınmaları mümkündü. Onlara sahip olmak bir suç değildi, fakat kendisine saygılı hiçbir vatandaş evinde bunları sergilemek bir yana, bulundurmayı hayal bile etmezdi. Sözü geçenler, İngiltere'nin büyük bir devlet olduğu ve kimsenin boyun eğmediği bir çağa ait değerli eserlerdi.

"Yani dördüncü yaş neredeyse bitmek üzereyse," dedi, "bir beşincisi olacak mı? Yoksa kendimize ücra bir mağara bulup ihtiyaç malzemelerini depolamaya başlamak mı daha doğru?"

"Bazıları, dördüncü çağın sonunun kıyamet günü habercisi olduğuna inanıyor," dedi Chel. "Ben onlardan değilim. Bir beşinci, ve altıncı, ve daha birçok dünya yaşı yaşayacağımıza inanıyorum. Neden olmasın? Uzun sayım takvimi zamanı bir döngü olarak görüyor, düz bir çizgi olarak değil. Her şey dönüp bir kez daha aynı noktaya gelecek. Tartışma götürmez olan tek şey, on üç *b'ak'tun*'un tamamlanacağı günün önemli bir tarih olduğu. Bir dünya yaşının dönüp bir sonrakine dönüşeceği bir geçiş dönemi. Yaradılış yeniden başlayacak. Hayat dönüşüm geçirecek."

"İmparatorluk yıkılacak."

"Eğer böyle olacaksa, bundan daha iyi bir zaman var mı? Bunu uğruna yola çıktığımız görevde bize kolaylık sağlayacak bir kehanet olarak düşünebiliriz. Yıldızlar bizim yanımızda. Evren bize gülümsüyor. Bir değişim ve akış dönemine yaklaşıyoruz ve bu akış içinde her şey mümkün olabilir."

Chel'in dünya yaşları ve geçiş dönemleriyle üzerine yaptığı konuşmayı dikkate almamak ve anlamsız, gülünç bir kadercilik

olarak görmek çok kolay olabilirdi.

Fakat Stuart'ın kendisi de bir değişim ve akış döneminden geçiyordu. Ve onun gibi, içinde yürüdüğü orman da. Ormanınki kelimenin tam anlamıyla bir akıştı, bulutlar onu yağmura boğmuş, üzerinde yürüdüğü toprak ise bileklerine içine battıkları, çamur ve çürümüş yapraklarla kaplı bir bataklığa dönüşmüştü. Israrla başına vuran yağmur damlalarının yol açtığı sersemlikle, etrafındaki her gördüğü bulanık yeşildi, hiçbir şey sabit görünmüyordu. Zaman ve uzaklık kavramları esnekleşmişti. Geçen saatleri artık hesap edemiyor, kendisi ve gerilla savaşçılarının ne kadar mesafe katettiklerini tahmin bile edemiyordu. Yağmurdan balçık haline gelen toprak üzerine ilerlerken yamaçlara tırmanmış ve aşağıya inmiş, sık bitki örtüsünü yarmış, sarmaşıkların altında sürünmüş, çürümüş ve devrilmiş ağaç gövdelerinin üzerinden geçmişlerdi. Stuart, gecenin yaklaşmakta olduğunu ancak gri renkteki gün ışığı kararmaya başladığında anlayabilmişti.

Aralıksız yağan yağmurdan biraz olsun korunmalarını sağlayan dev bir sedir ağacının altında konakladılar. Hiçbiri yemeklik bir ateş yakmayı başaramadığından, teneke kutular içindeki yiyeceklerini soğuk yemek zorunda kalmışlardı.

Ertesi sabah uyandıklarında yağmur henüz dinmemişti. Sağanağa rağmen batı istikametinde ilerlemeye devam ettiler. Maya Savaşçıları, yağmur altında şarkı söylemekten vazgeçmişlerdi. Zotz yağmura lanet ediyordu. Stuart'ın aklında yalnızca yağmur vardı. Yağmur, beynini sırılsıklam etmişti. Üzerindeki kıyafetler, emdikleri yağmur suyuyla ağırlaşmışlardı. Etrafta yağmurdan başka bir şey yoktu. Yağmurdan başka hiçbir şey olmamıştı. Yağmurdan başka hiçbir şey olmayacaktı. Yağmur, onlara hükmediyordu.

Bir geceyi daha çadır olarak kullandıkları muşambaların altında titreyerek geçirdiler. Gecenin ilerleyen saatlerinde yağmur kısa bir süreliğine durdu. Aniden çöken sessizliğe şaşıran ekip, birden uyandı. Sağanağın bittiğine kimse inanamıyordu. Or-

man hayvanları bile bu duruma alışmakta zorluk çekiyordu, cesaretini toplayıp öterek sessizliği yaran kuşu, tereddütle ona katılan diğer canlılar izledi. Gece orkestrası bütün ihtişamıyla geri dönmüştü ve adeta günler süren sessizliğin acısını çıkarmak istercesine her zamankinden daha büyük bir kargaşa çıkarıyorlardı. İçlerinde en keyiflileri, vraklamayı bir an olsun bırakmayan kurbağalardı.

Şafakla birlikte, hava sıcak bir buhar gibi etraflarını sardı. Öncekine kıyasla çok daha keyifli bir .ruh haliyle yola koyulan gerilla savaşçıları, hafif adımlarla, sohbet ederek ve gülerek yürüyorlardı. Stuart da en sonunda rahatlamış, kıyafetlerinin güneşte kurumasıyla üzerindeki ağırlıktan kurtulmaya başlamıştı. Chel, pusulasını kontrol etmek için kısa bir mola verdiğinde, Stuart ne kadar yollarının kaldığını sormuş ve yalnızca bir gün daha yürüyeceklerini duyduğuna çok sevinmişti. En geç yarın sabah, hedefledikleri noktaya ulaşmış olacaklardı. Hala yağmur yağıyor olsaydı, ne kadar yolları kaldığını soracak cesareti kendisinde bulamazdı. Alacağı herhangi bir cevap moralini sıfıra indirebilirdi.

Günün ortasına doğru sıcaklık dayanılmaz bir hal almış, havadaki nem onları canlarından bezdirmişti. Bitmek tükenmek bilmeyen enerjileriyle Stuart'ı oldukça etkileyen Mayalar bile artık ayaklarını sürümeye başlamışlardı. Hava iyice ağırlaşmış, içinde nefes alınmaz hale gelmişti. Zotz, *guarana* asmasında birkaç meyve kopararak tüm ekibe dağıttı. Acımsı meyvelerin içinde kafein, biraz olsun enerji toplayıp kendilerine gelmelerini sağlasa da, kısa bir süre sonra yorgunluk yine ağır basmıştı, attıkları her adım büyük bir güç gerektirir hale gelmişti. Kıyafetleri bu sefer yağmurdan değil terden sırılsıklam olmuştu.

Chel, mantıklı bir kararla tahmin edilenden önce kamp kurmalarına karar verdi. Ufak bir ateş yakarak -bu adeta bir mucizeydi- sıcak yemeklerle karınlarını doyurdular. Yürümek yerine yerde oturuyor olmak ve sızlayan şu toplamış ayaklarını ateşe

doğru uzatıp ısıtmak, Stuart için yeterli mutluluk sebepleriydi. Kartal Savaşçısı eğitimi sırasında yaptıkları hiçbir zorlu yürüyüş, bu seferkiyle kıyaslanamazdı. Tüm vücudu ağrıyordu. Yalnızca çadırın içine girip battaniyenin altında kıvrılmak bile geri kalan tüm enerjisini tamamen tüketmişti, uzanmasıyla uykuya dalması bir oldu.

Gecenin en karanlık anında birden uyandı. Birileri delirmiş gibi bağırıyordu. Stuart çadırdan dışarıya fırladı. Bütün gerilla savaşçıları uyanmış, etrafa bakıyorlardı. Çığlığın sebebini anlamaları biraz zaman aldı.

Gerilla savaşçılarından biri olan Tohil uyanmış ve ihtiyacını gidermek üzere kamp alanının uzak bir köşesine yönelmişti. İşini bitirmek üzereyken, ağaçların arasında bir şey görmüştü. Bir insan figürüydü. Onu izliyordu.

Tohil şaşkınlıkla çığlık atınca, onu gözetleyen her kimse kaçıp gitmişti.

Hayır, kaçıp gitmemişti.

Sanki kaybolmuştu.

Kesinlikle kaybolmuştu.

Karanlığın içinde eriyip gitmişti, etrafını saran mürekkep içinde kaybolur gibi.

Tohil, gördüğü insan figürünün bir kadına ait olduğundan tam olarak değil ama neredeyse emindi. Silüeti, kadın silüetiydi. Çok uzun boylu değildi. Kalça ve göğüsleri belirgindi.

Diğer gerilla savaşçıları onunla alay ediyorlardı. "Kadın mı? Yalnızca hayal etmiş olmayasın? Belki de uyuyordun ve rüyanda bir kadın gördün." Kendi aralarından Tohil'in erkekliği üzerine bazı yorumlar getiriyor, ne kadar uzun bir zamandır bir kadınla birlikte olmadığından bahsediyorlardı.

Bu duruma içerleyen Tohil, gördüklerinde ısrar ediyordu. O itiraz ettikçe, alayın dozu da artıyordu. En sonunda sinirli bir şekilde, ağzının içinden bir şeyler mırıldanarak çadırına geri döndü.

Sözlerini ciddiye alan tek kişi Stuart'tı.

Acaba mümkün muydu? Baş Müfettiş Vaughn, onu Anahuac'a kadar takip etmiş olabilir miydi? Onun izinde miydi?

Hayır. Saçma. Böyle bir şeyi nasıl düşünebilirdi? Vaughn hala Londra'daydı. Orada olmalıydı. Hatta büyük ihtimalle ölmüş bile olabilirdi. Xibalba kamyoneti Jaguar minibüsüne çarptığı anda ölmemiş olsa bile, bu olaydan sonra Jaguar Savaşçıları'nın onuru iyice ayaklar altına alınmış olmalıydı. Çok önemli bir cinayet zanlısını ellerinden kaçıp gitmişti. Bir tutuklama operasyonunu böyle bir felaketle sonlandırdıktan sonra onu hayatta bırakmalarını bekleyemezdi.

Eğer Tohil doğru söylüyorsa ve ortada gerilla kampını gözetleyen bir kadın casus varsa bile, bu kadın Baş Müfettiş Malinalli Vaughn değildi.

İçin için böyle olmadığına üzüldüğünü anlayan Stuart, bu duruma şaşırmıştı.

XIV

7 Köpek 1 Kertenkele 1 Ev
(11 Aralık 2012 Salı)

Yolculuğun dördüncü ve son günü, sorunsuz başladı. Stuart ve gerilla savaşçıları, mısırlı kek ve kuru bakladan oluşan kahvaltılarını ederek, Chel'in onları on beş kilometre, hatta belki de daha az bir mesafeleri kaldığı yönünde yüreklendirmesiyle moralli bir şekilde yola koyuldular. Stuart'ın içgüdüsel pusulası, Texcoc Gölü'nden çok uzakta olmadıklarını söylüyordu. Zotz'la birlikte nehir boyunca yaptıkları keşif gezintisi sayesinde çizdikleri rotaya karayolunu izleyerek aşağı yukarı sadık kalmışlardı.

Yüzleri gülüyordu, havaları yerindeydi.

Bu durum, gerillalardan birinin başlarının üzerinde bir hareketlenme fark etmesiyle değişti. Yaprakların arasında bir şey görmüştü. Bir maymuna göre çok iriydi.

Bir an önce oradaydı, bir an sonra ise ortadan kaybolmuştu. Başka hiç kimse görmemişti.

"Bir jaguar olabilir mi?" dedi Chel.

Olabilirdi. Büyük kediler bazen ağaçların tepesinde gezinir, kalın dalların üzerine serilerek avlarını yukarıdan izlerlerdi.

Fakat gerilla savaşçısının gördüğü şey her ne olursa olsun, söylediğine göre bir jaguardan da daha büyüktü. Ve *uçarak* gözden kaybolduğuna yemin ediyordu. Kanatları, sinek kuşununkilere benziyordu. İnsan boyutunda bir sinek kuşu.

Tohil oldukça keyifliyfi. "Ya, dün akşam hayal görmüyormuşum değil mi? *Gerçekten* de bizi izleyen biri var."

"Bir şeyler olduğu kesin," diye homurdandı Chel.

"Düşman topraklarına gittikçe yaklaşıyoruz," dedi Stuart. "Adamlarınız tedirginleşmeye başlıyor."

"Benim adamlarım tedirginleşmez," diye karşılık verdi Chel. "Kamp yerinden ayrıldığımızdan beri bir şeyler hissediyorum. Ya siz?"

"Ne hissediyorsunuz?"

"İzlendiğimizi. Sinsice takip edildiğimizi."

"Ağaçların üzerinde gezinen biri tarafından mı?"

"Yalnızca orada değil. Arkamızdan da geliyor."

"Şaka yapıyor olmalısınız."

"Hayır yapmıyor," dedi Zotz. "Aynı şeyi ben de fark ettim. Grubu alarma geçirmemek için bir şey söylememeyi tercih ettim, fakat yalnız olmadığımdan eminim."

"Ama kim bu peşimizdeki? Bir orman kabilesi mi?"

"Bu civarlarda değil."

"Jaguar Savaşçıları mı?"

"Zannetmiyorum. Genelde bu kadar ustaca gizlenmezler."

"Yılanlar o zaman."

"Cevabım yine aynı. Jaguarlar'dan çok daha maharetlidirler, fakat bu onların tarzı değil. Bizi doğrudan pusuya düşürebilecekken neden takip etsinler ki?"

"Belki de içlerinden yalnızca biri veya birkaçı bizi izliyordur. Takviye güçlerinin gelmesini bekliyorlar."

"Hayır," dedi Zotz. "Başka bir şey. Anlayamadığım bir şey. Kim olurlarsa olsunlar, doğaüstü bir güce sahipler. Örümcek gibi sinsiler."

"İlerlememiz gerekiyor," dedi Chel. "Fakat silahlarımızı kuşansak iyi olur."

Gerilla savaşçıları, sırt çantalarından çıkardıkları silahlarını hazırladılar. Demir toplu kırbaçlar ve zehirli oklar fırlatan kamışların yanı sıra, çalıntı bir yıldırım tüfeği ve birkaç geleneksel tabanca ve tüfek gibi daha modern silahları da beraberlerinde getirmişlerdi. Stuart ise kendi kılıcı ve tabancasını kuşanmaktan büyük mutluluk duyuyordu.

Birbilerine sokulmuş biçimde sessizde ilerlerken, etraflarına yorgun bakışlar atıyorlardı. Orman, daha sık ve baskın görünüyordu. Her gölgenin içinde bir şey var gibiydi. Ağaç gövdeleri üzerindeki yosunlar insanımsı şekiller alıyorlardı. Yaprakların sanki yüzleri vardı.

Mayalardan biri aniden ateş açtı. Ardından birkaçı daha ona katıldı. Kurşunlarıyla bir palmiyenin gövdesini paramparça ettiler. Chel durmalarını emretti. Silah sesleri çevredeki tepelerde yankılanarak uzaklaşırken, neden ateş ettiklerini sordu.

"Bir ses duydum," dedi ilk ateş açan Maya. "Bir hışırtı."

"Ben de o ateş açtığı için açtım," dedi diğeri ve bir üçüncüsü de başıyla onayladı.

Chel, paramparça olmuş ağaç gövdesine yaklaştı ve içine baktı. Yüzüne buruk bir gülümseme yerleşti.

"Peşimizde bir *agouti* faresi olmadığı sürece güvendeyiz."

Herkes kurşunlarla delik deşik olmuş *agouti* faresi ölüsüne göz gezdirdi. Geriye çok bir şey kalmamış olsa da, yine de zararsız bir kemirgen olduğunu anlamak mümkündü.

Sinirli gülümsemeler yerini silahlarıyla tüm bu karmaşaya neden olan üç adamı hedef alan alaycı kahkahalara bıraktı. "Canınız güzel bir öğlen yemeği istedi öyle değil mi?" "Sonraki hedefiniz ne olacak, bir hint domuzu mi?"

"İlerleyelim beyler," dedi Chel. "Ve eğer büyük bir sorun olmayacaksa, ellerinizin tetiklerin üzerine mümkün olduğu kadar az kaşınmasını istiyorum. Silah sesleri kilometrelerce öteye ulaş-

mış olsalar gerek ve kim bilir kimin kulağına ulaştılar."

Bir saat sonra bir dere boyunda mola verdiler. Purolarını yakarak, sıcak çay içtiler.

Chel, varmayı hedefledikleri noktanın bir sonraki yamacın ardında olduğunun garantisini verdi. Yolculukları neredeyse sona ermişti. Sıcak yemek ve yataklarına kavuşacaklar, başlarını sokacakları bir çatı olacaktı. Bir evin sağlayabileceği her türlü konfora sahip olacaklardı.

Yine de, hiç kimse tam olarak rahatlayamıyordu. Stuart bile ormanda hareket içgüdüsü oldukça zayıf olmasına rağmen yalnız olmadıklarından emindi. Oralarda bir yerlerde pusuya yatmış, onu ve gerilla ekibini izleyen biri vardı. Böyle hissetmesinin tek sebebi, Mayalar'ın çok tedirgin olmaları değildi, gerçekten de bakışları üzerinde hissedebiliyordu. İçine işlemiş o ilkel içgüdü. Yalnızca biliyordu. Londra'dayken bu hisse kapılmış ve Jaguarlar'ın kendisini takip ettiğini düşünmüştü -ama aslında Xibalba tarafından da izleniyordu- ve yeniden aynı şeyi, üstelik şimdi daha da güçlü bir şekilde hissediyordu.

Gerilla savaşçıları yeniden yola koyulmak üzere hazırlandığı sırada, Zotz karıncaları fark etti.

Sessiz ve sakin bir şekilde herkesin dikkatini böceklerin üzerine çekmeyi başardı. Her durumda sükunetini koruyabilmesi, Zotz'un tanımlayıcı özelliklerinden biriydi.

"Oldukça büyükler," dedi. "Herkes olduğu yerde dursun. Nereye gittiklerine bakalım."

"On ikili sıralar halinde yürüyen karıncalar, bitki örtüsünün arasından akıp giden bir sıvıya benziyorlardı. Ve gerçekten de büyüklerdi, her biri yaklaşık bir bebek parmağı boyutundaydı, kırmızıyla kahverengi karışımı renkleri kurumuş kanınkini anımsatıyordu. Karşılarındaki insan topluğunun üzerine doğru ilerlerlerken, parıldayan binlerce anten ve bacak görülüyordu.

"*Sauba* karıncaları," dedi Chel, mırıldanarak. "Üzerinizde yürümelerine izin vermeyin. Özellikleri, yaprak kesicileri olmala-

rı. Çeneleri çok kuvvetli ve keskindir. Çok fena ısırırlar ve ısırdıkları şeyi asla bırakmazlar."

Mayalardan birinin ağzından kaygı dolu bir tıslama kaçıverdi. "Daha da çoğalıyorlar," dedi. "Diğer taraftan geliyorlar. Bakın."

Karşı yönden sıra halinde ilerleyen yeni bir grup *sauba* karıncası belirdi. İlk gruba doğru, adeta çatışmaya gider gibi ilerlemeye başladılar. Gerilla savaşçıları tam ortalarında kalmıştı.

"Bu çok saçma," dedi Chel. "Böyle bir şey olamaz. Karıncalar daima merkezleri olan yuvadan hareketle dışarıya yönelirler. Yiyecek aramak üzere dışarıya gönderilen gruplar, tek merkezden yayılan ışınlar gibidirler. Aynı anda farklı yönlerden gelen iki farklı grupla karşılaşmak mümkün değildir."

"Bu karıncalara kimse böyle olması gerektiğini söylememiş herhalde," dedi Stuart. "Belki de farklı yuvalardan çıkmışlardır."

"Kimin umrunda?" dedi Tohil. "Ben burda kalmayacağım. Şu yöne gideceğim." Yan tarafta, her iki karınca sürüsünden uzaktaki yöne işaret etti. Daha sonra yüzüne bir çaresizlik ifadesi yerleşti. "Hassiktir. Daha da çoğalıyorlar."

Diğer iki gruba dik bir şekilde yaklaşan bir diğer karınca topluluğu belirmişti. Gerileyen gerilla savaşçıları, derenin kenarında birbirlerine sokularak silahlarına sarıldılar. Fakat bir anda, zehirli ok kamışları ve hatta tabancaların bile tamamen etkisiz olduğunu fark ettiler. Karıncaları kurşun veya zehirli oklarla geri püskürtmek imkansızdı.

Her üç karınca grubu açık arazinin tam ortasında buluşmuş ve kaynaşmıştı. Gruba katılan her karınca koluyla çapı giderek büyüyen mükemmel bir daire oluşturmuşlar, bir halı gibi araziye yayılmışlardı. Halinin kapladığı alan iyice genişleyerek neredeyse gerilla savaşçılarının ayaklarına kadar gelmişti.

"Dereyi geçin," dedi Chel.

Adamları, hiçbir emri tekrar ettirmezlerdi. Diz boyu derinli-

ğindeki dereyi çabucak geçerek kendilerini diğer tarafta güvenceye aldılar. Orada kalıp karıncaların bir sonraki hamlesini bekleyeceklerdi.

Stuart, korku içinde böcekleri izlerken, aynı zamanda onları büyüleyici buluyor ve Maya Savaşçıları'nın yüzlerinden onların da aynı şekilde hissettiğini görebiliyordu. *Sauba* karıncalarının yaptıkları onlar için içgüdüsel ve alışılagelmiş hareketler olsa da, organizasyonlarında, kendilerini yönetişlerindeki o mükemmellikte esrarengiz bir özellik vardı. Bir grup insanın üzerinde oturduğu bir alanda toplanmaları ve orayı işgal etmeleri tamamen bir tesadüften ibaret de olabilirdi tabii. Fakat eylemlerinde bir kasıt, hatta bir intikam havası varmış gibi geliyordu. Yalnızca bir araziyi teslim almamışlar, önce aynı yerdeki insanları defetmiş, daha sonra ise orayı işgal etmişlerdi.

Ve her şey burada da bitmeyecekti.

Oldukları yerde sürekli telaşlı hareketlerle dönüp duran karıncalar, birbirlerinin üzerine tırmanmaya ve giderek bir sütun oluşturmaya başladılar. Az sonra, ilkinin yanında bir ikinci sütun yükselmeye başladı. Birbirine paralel konumdaki sütunların her ikisi de yaklaşık on santimetre çapında ve bir metreden biraz fazla yükseklikteydi.

Sütunların zirvesindeki karıncalar, birbirine doğru uzanan yatay zincirler oluşturdular. Zincirler birbirlerinin içine geçerek kilitlendi ve başka yüzlerce karınca sütunlara tırmanarak tam ortada karpuz büyüklüğünde oval kesitli yeni bir sütun inşa etmeye başladılar.

Stuart, İngilizce "Hassiktir, bu inanılmaz," dedi. Mayalar sözlerin ne anlama geldiğini bilmeseler de ses tonundan ne söylemek istediğini anlayarak, kendilerini Nahuatl dilinde aynı şekilde ifade ettiler.

Giderek yükselen ve içi dolan yeni sütun, her iki yana doğru yayılmaya başlamıştı. Karıncalar bu aşamada yalnız yukarı değil, aynı zamanda aşağı yönde sütunlar inşa ediyorlardı. Aşağıya

inen iki yeni kolun yanı sıra, küre şeklinde bir üçüncü şekil inşaatın tam ortasında yükseliyordu. Karıncaların belirli bir plan izledikleri çok açıktı; ürkütücü biçimde açıktı. Bu, rastgele bir topluluk değildi. Bir amacı ve yöntemi vardı.

Amaçlarını, üzerinde çalıştıkları şekli ilk farkeden Chel olmuştu.

"Bir figür. Amına koyayım, bir insan figürü."

Aynen öyleydi. Başka hiçbir şey olamazdı. Binlerce *sauba* karıncası bir araya gelerek, dış iskeletleri güneş ışığıyla parıldayan hareketli küçük ve sert vücutlardan oluşan gerçek boyutlarda bir insan modeli yaratmışlardı. His şüphesiz karşılarında, koca kafalı, tıknaz ve kıvrımsız kol ve bacaklı bir insan temsili duruyordu.

Üç metre genişliğindeki dere, bir anda insanlarla karıncaları birbirinden yeterince uzak tutamaz gibi görünüyordu. Stuart, nasıl tanımlayacağını bilemediği bu... bu *şeyden* mümkün olduğunca uzak durmak istiyordu.

Karıncaların oluşturduğu insan şeklindeki mankenin bir sonraki hamlesi, bir kolunu gerillalara doğru uzatmak oldu.

Xibalba gerillaları, bu harekete tek bir ağızdan korku dolu istemsiz bir homurtuyla karşılık verdiler. Stuart da onlara katıldı.

İşte tam o anda, yıldırım tüfeğini elinde tutan ve birçoklarından daha mantıklı ve soğukkanlı olan Ah Balam Chel, gördüklerinin yeterli olduğuna karar verdi. Yıldırım tüfeğinin şarj düğmesini indirdi. Işın gücünü en yüksek seviyeye getirdi. Yanındaki adamları hala korkularını dillendirmekle meşgulken, karınca adamın birbirlerinin üzerine tırmanan *sauba* karıncalarından oluşan kolu, bir zombininkine benzer yavaş ve korkutucu hareketlerle gerillalara doğru hareket etmeye devam ediyordu. Yıldırım tüfeğinin yanında, ateşlemeye hazır olduğunu belirten mavi ışık yandı. Chel, nişan aldı ve tetiği çekti.

Plazma ışınları, tam ortasından vurduğu karınca adamı havaya uçurdu. Bir an öncesinde kadar derenin diğer tarafında pas rengi bir figür duruyordu. Şimdi ise paramparça olmuş, kendi-

sini oluşturan binlerce karınca ve onların vücut parçaları konfeti gibi her bir yere saçılmıştı.

Karınca adamın yıldırım tüfeğinin doğrudan hedef almadığı kısımlerı yıkıldı. İnsan figürünün üzerinde yükseldiği daire şeklindeki temeli oluşturan karıncalar, ışınların dalga dalga aralarından geçmesiyle irkilmişlerdi. Düzen yerini kaosa bıraktı. Panikleyen *sauba* karıncaları, deliler gibi her yöne kaçışmaya başladılar. Bozguna uğramış bir yağmacı birlik gibi, alçak çalıların arasında gözden kayboldular. Bir dakikadan az bir zaman içinde karıncalardan geriye yalnızca oraya buraya saçılmış vücut parçaları -kül olmuş karın ve göğüsler, patlamış ufak başlar, çıtır çıtır bacaklar- kalmıştı.

Bir süre boyunca kimse ağzını açamadı.

"Tüm bunlar bir hayaldi, öyle değil mi?" dedi Mayalar'dan biri. "Lütfen biri böyle olduğunu söylesin. Ormanda çok uzun süre kaldık. Kitle halüsinasyonu."

"Keşke öyle olsa," dedi Zotz.

"Kahretsin, ne oluyor burada?" dedi Tohil. "Bunlar yalnızca karınca değillerdi. Bunlar... çıldırmış karıncalardı."

Stuart, Chel'e baktı.

Xibalba lideri sözlerine, "Bunun kayda değer bir şey olduğunu düşünmüyorum," diyerek başladı. "Karıncalar ekip halinde çalışarak bazı şekiller oluşturabilirler. Bu bilinen bir şeydir. Yarıklar üzerinde ve ağaçlar arasında, yiyecekleri ve avlarına ulaşmak için köprüler kurarlar. Göç esnasında geçici yuva olarak kullandıkları kocaman, yuvarlak yapılar inşa ederler. Gördüğümüz böyle bir şeydi."

"Ama şeye benziyordu... "

Chel'in sesi, Tohil'in lafını bir balta gibi kesti. "*Hiçbir* şeye benzemiyordu. Biz öyle olduğunu düşündük, fakat öyle değildi. Zihnimiz, gördüğümüz şeyin belirli bir şekil olduğunu düşünmemizi sağladı, fakat bu bir algı hatasıydı. İnsanların her zamanki -nasıl denir- cansız nesnelere insanı özellikler atfetme

yatkınlığı."

"Ama siz kendiniz dediniz ki... "

"Yanıldım," diyerek kısa kesen Chel, yıldırım tüfeğini omzuna astı. "Yanıldım ve hepsi bu kadar. Hiçbir şey olmadı. Bir karınca sürüsü gördük, başka da bir şey yok. Yeterince açık mı?"

Tüm ekip üyeleri, duraksayarak da olsa başlarını salladılar.

"Güzel. O zaman eşyalarınızı toparlayın ve yolumuza bakalım."

Chel, çabucak yola koyuldu. Diğer herkes, durumun garipliğini anlatır şekilde birbirlerine bakış atıp ve omuz silkerek onu izlediler.

Stuart, Ah Balam Chel'in bu garip olayı örtbas etmekte çok aceleci davrandığını düşünen tek kişinin kendisi olmadığını anlamıştı.

Gözleri, Chel'i ele veriyordu.

İçine derin bir korku yerleşmiş, sinirleri oldukça bozulmuştu ve böyle hissetmekten hoşlanmıyordu. Hem de hiç.

XV

Aynı Gün

Öğlen saati geldiğinde ormanın ortasında açıklık bir alana varmışlardı. Stuart'ın ilk dikkatini çeken şey, çimlerin üzerinde parketmiş duran uçan diskti. Alanın yaklaşık üçte ikisini kaplayan cismin gözden kaçması mümkün değildi. Üzerine kare şeklinde kocaman bir ağ örtülmüş, ağın delikleri kamuflajı tam anlamıyla etkin kılmak amacıyla asma yaprakları, yosun ve diğer bitkilerle kaplanmıştı. Yalnızca yetmiş metre yükseğinde uçan bir aracın bile özenle gizlenen uçan diski havadan tespit etmesi imkansızdı.

Uçan diskin yanında duran döşeme tahtalarıyla inşa edilmiş ufak bir kabin, çatısını saran sık bitki örtüsü sayesinde doğal olarak kamufle olmuş durumdaydı. Kabinin hemen yanında, askeri amaç için üretildiği belli olan yeşil çadırlar sıralanmıştı. Hemen yakınlarında çağıldayarak sularını derin ve şeffaf bir havuza boşaltan ufak bir şelalenin sesi duyuluyordu. Etraflarında ağaçlardan oluşan doğal ve sağlam bir bariyer vardı.

Chel'in bir sonraki hareket merkezimiz diye bahsettiği yer, iş-

te burasıydı.

Uçan diskin iniş takımlarının ayaklarınından birinin arkasından, ufak tefek, güzel bir kadın göründü. Üzerinde kot kumaşından bir tulum vardı ve ellerine bulaşan yağı bir paçavraya silmekle meşguldü. Chel'i görür görmez bir sevinç çığlığı attıktan sonra ona doğru koşmaya başladı ve üzerine atlayarak bacaklarını beline doladı. Onları izleyenlerin gördüğü kadarıyla birkaç dakika boyunca tutkulu bir şekilde öpüştüler.

"Bu Chimalmat," diyen Zotz'un amacı, Stuart'ı bilgilendirmekti.

"Yani 'Bayan Chel' mi?"

"Evli değiller, ama karı koca gibi didişirler. Tahmin edemediysen ben söyleyelim, Chimalmat ekibimizin teknisyeni. Haftalardır burada uçan diskin bakımını yapmak ve araç motorunun rutubet ve böceklerden zarar görmemesini sağlamakla meşgul. Patron ve Chimalmat çok uzun süre birbirlerinden ayrı kalmayı sevmezler, o yüzden sonraki birkaç saat boyunca her ikisi de pek ortalarda olmayacaklardır, anlarsın ya."

Aynen söylediği gibi, Chel ve Chimalmat uçan diske girerek ortadan kayboldular. Chimalmat, ona gösterip üzerine tartışmak istediği teknik bir problemden bahsetmiş, Chel ise tüm ilgisini bu durum üzerine odaklayacağını ve çözmek için elinden geleni yapacağını söylemişti. Bu şifreli konuşmanın ekip üyelerince farkedilmediğini düşünmüşlerse, çok yanılmışlardı. Muhtemelen her ikisinin de umurunda değildi. Ergenlik çağındaki iki azgın çocuğa benziyorlardı.

Gerilla savaşçıları kendileri için seçtikleri çadırları, önlerine bıraktıkları sırt çantalarıyla işaretlediler. Çadırlar iki kişilik olmasına rağmen, herkese rahat rahat yetecek yerleri olduğundan, herkes çadırını paylaşmak zorunda kalmamıştı. Örneğin Stuart, tek başınaydı. Chel ve Chimalmat ise küçük aşk yuvaları olan kabinin tek sakinleriydi.

Gerilla savaşçılarından bazıları, gölgedeki serinliğin fırsatını

kaçırmayıp biraz uyuklamak için çadırlarına çekildiler. Bir diğer grup, hem kendilerini hem de kıyafetlerini yıkamak üzere havuza doğru yönlendiler. Herkes, son on iki saat içinde olanlardan, ormandaki garip ziyaretçilerden bahsetmemeye özen gösteriyordu. Chel, bunun sohbet konusunu olmamasını çok kesin bir şekilde emretmişti. Garip hiçbir şey olmamıştı. *Hiçbir şey olmamıştı.* O kadar.

Elinde bir *patillo* tahtası alan Zotz, iki Maya Savaşçısı'yla oynamaya başladı. Stuart'ı dördüncü olarak oyuna davet etmişlerdi. İlk tepkisi reddetmek oldu; *patillo* İmparatorluk'la gelen oyunlardan biriydi ve sırf bu sebepten dolayı bu oyuna hiç de sıcak bakmıyordu. Aynı zamanda zarla gelen şansa fazla bağlı, yeteneğe az yer bırakan bir oyun olduğunu düşünüyordu. Fakat en sonunda Zotz'un ısrarlarına dayanamayarak onlara katıldı.

Kibrit çöpleriyle iddiaya girerek birkaç el oynadılar. Stuart'ın şansı yerindeydi, doğru zarlarla dört taşının hepsini de haneye geri döndürerek, iki kez kazanmıştı. Fakat genellikle, kazanan taraf Zotz olurdu. Zarları tam istediği gibi gelir ya rakibinin taşlarından birini yemeyi ya da karelerden birini iki taşıyla doldurup kapı alarak rakibini bloke etmeyi başarırdı.

Oyun tahtasını kapatırken "Şanstan başka bir şey değil," dedi Stuart'a dönerek. "Ben daima şanslı oldum."

"Bu neden sürekli bu kadar güler yüzlü ve ılımlı karakterli olduğunu açıklıyor."

Zotz yanıt vermekte gecikmedi. "Haddini aşma İngiliz adam. Chel'in senin bir bok olduğunu düşünmesi, hepimizin onunla aynı fikirde olduğumuz anlamına gelmiyor. Açıkçası bu ana kadar sende beni çok etkileyen hiçbir şey göremedim. Fatih'in büyük bir aksiyon kahramanı olduğunu düşünüyorduk ama deliller aksini gösteriyor. Büyük bir ödlek, hepsi bu. Sürekli başını belaya sokuyorsun. Olayları kilit anında yüzüne gözüne bulaştırıyorsun. Bana sorarsan sensiz başımızın çaresine bakabiliriz ve aynen de böyle yapmalıyız. Ayağımıza bağ olmanın ötesine git-

miyorsun."

Zotz, boğazını temizleyip Stuart'ın ayaklarının dibine balgam dolu bir tükürük atarak sözlerinin iyice altını çizdi.

Diğer iki *patillo* katılımcısı, Stuart'ın bu harekete nasıl tepki vereceğini görmeyi beklediler. Tükürük, çok açık bir kışkırtmaydı. Böyle bir hakareti hiç kimse yanıtsız bırakamazdı.

Stuart'ın alternatifi yoktu. Zotz hamlelerini ve harekete geçeceği zamanı özenle seçmişti. Normalde aralarına girerek durumu yatıştırması beklenen Ah Balam Chel ortada yoktu. Kendi hesaplarını kendileri göreceklerdi. Zotz, Stuart'tan nefret etmiyordu; tek istediği İngiliz adamın diğer Xibalba savaşçılarının gözleri önünde kendisini göstermesiydi.

"Ödleğim öyle mi?" dedi Stuart. "Bu yine de koca şişko bir hilebaz olmaktan iyidir."

"Bana ne dedin?"

"Ne dediğimi gayet iyi duydun. Zarları atmak yerine elinin içinde döndürdüğünü gördüm. Ne kadar zavallıca, gerçekten. Para için oynasaydık belki anlayabilirdim. Ama kendi aramızda oynarken de mi böyle yapıyorsun? Kibrit çöpleri için mi? Bu çok üzüntü verici."

"Sözlerini tekrar et." Zotz, Stuart'a doğru bir hamle yaptı. Ondan yaklaşık on santim daha kısaydı ama bu durum çok da umrumdaymış gibi görünmüyordu.

"Hangi kısmını? Hilebaz olduğunu mu, yoksa zavallı olduğunu mu?"

"Zavallı neymiş görmek ister misin? Zavallı ne demek ben sana söyleyeyim. Bir kadından dayak yiyen adam zavallıdır. O Jaguar dedektifi kadının seni nasıl yakaladığını, nasıl çamurlara yatırdığını hepimi gördük. Kendine saygısı tam olan hiçbir adam kendisine o şekilde davranılmasına izin vermez; üstelik de bunu yapan yarı boyutundaki bir kadınsa."

"Yarı boyutumda demişken, aşağıda havalar nasıl küçük karides?"

"'Pirana' demeni tercih ederim. Senin gibi ağırkanlı kedi balıklarını kahvaltı niyetine mideme indiririm ben."

Gerilimin karşılıklı laf atmalarla ve sert yanıtlarla çözülmeyeceğini her ikisi de biliyordu. Dövüşmeleri kaçınılmazdı.

Ne olacağı varsa olsun, bir an önce bitsin de kurtulayım.

İlk yumruğu Stuart attı. Doğru bir zamanlamayla eğilen Zotz, alt kaburgalarını hedef alan sert bir darbeyle karşılık vermekte gecikmedi.

Dövüşün geri kalanı, zerafetten oldukça uzak ve acımasızdı. Stuart, bunun gerçek bir dövüş mü, yoksa bir gösteri mi olduğunu anlamakta zorlanıyordu. Muhtemelen her ikisi de, diye düşündü. Belden aşağı, kural dışı hamleler yapmaktan hiç de geri kalmayan Zotz, kafa atmayı, hayalarını sıkmayı, hatta gözlerini oymayı bile denemişti. Maya Savaşçısı'nın tüm hamlelerini zamanında engelleyip geri püskürten Stuart, Kartal eğitimi sırasında öğrendiği tüm yakın dövüş tekniklerini elinden geldiğince hayata geçirmeye çalışıyor, sinirlerin buluşma noktaları, alt kaburgalar ve adem elması gibi hassas noktaları hedef alıyordu. Zotz'un gerçekten canını yakmaya en ufak bir niyeti yoktu ve onun da aynı şekilde hissettiğini sezebiliyordu. Fakat buna rağmen, dövüşleri mümkün olduğunca gerçekçi gözükmeliydi. Aksi takdirde her iki taraf da onurlarını kurtaramaz ve Zotz kavgayı tetikleyişini hiçbir şekilde haklı gösteremezdi.

Diğer gerillalar, iki dövüşçünün etrafına toplanmışlardı. Çadırlarına çekilmiş olanlar da duydukları gürültüyle dışarı çıktılar. Az sonra herkes hem Stuart hem de Zotz için tezahürat yapmaya başladı. Hiç kimse taraf tutmuyordu. Yalnızca iyi bir dövüş izlemenin tadını çıkarıyorlardı.

Yere düşen ik dövüşçü, çöpleri eşeleyen sokak köpekleri gibi didişmeye başladılar. Yuvarlanarak, karşılıklı yumruklaşarak, birbirlerine dirsek ve diz atarak dövüşmeye devam ederken, her ikisi de havuza düştü. Başlarını sudan çıkarıp yin birbirlerine doğru hamle yaptılar, vücutlarının bir yanı üzerine devrilerek

yeniden suya batıp çıktılar.

Gerek Stuart gerekse Maya Savaşçısı yorulmaya başlamışlardı. Sarılarak suyun içinde yuvarlanırken, ayaklarıyla birbirlerine vurmaya çalışıyorlardı. Aynı anda düşüp aynı anda ayağa kalktıklarından her ikisi de hırstan nefes nefese kalmıştı. Birbirlerinin kıyafetlerini kavramış ve dövüşmeyi bırakmış, yalnızca birbirlerine sıkı sıkıya tutmakla yetiniyorlardı. Zotz'un bir gözü şişerek kapanmıştı. Stuart'ın burnundan kan geliyordu.

"Yeter!"

Açık alanın diğer ucundan bağıran Chel, onlara doğru yaklaşırken pantolonunun kemerini takıyordu. Hemen arkasından gelen Chimalmat ise, tulumunun askılarından birini kancasına geçirmekle meşguldü.

"Ne oluyor burada?" diye bağırdı Xibalba lideri. "Sizi iki dakika yalnız bırakınca hemen arbede mi çıkarıyorsunuz? Bu durumu hemen açıklayın!"

Stuart Zotz'a, Zotz ise Stuart'a baktı. Maya Savaşçısı'nın gözlerinde takdir dolu bir bakış vardı. Stuart, ona dışardan görülmesi çok zor milimetrik bir hamleyle başını öne eğerek karşılık verdi. Her ikisi de kendilerine düşen performansı sergilemişlerdi. Gerilla savaşçıları Stuart'ın şakaya gelmez olduğunu anlamışlar, ona saygı duymaya başlamışlardı.

Zotz, Chel'e dönerek "Bir şey değil," dedi. "Bir yanlış anlaşılma. Reston'ın Nahuatl diline çok hakim olmadığını düşünüyorum."

"Evet, aynen öyle," dedi Stuart. "Yanlış bir fiil zamanı kullandım. Cümle dizimim karmakarışık. Çok kaba gibi duran bir ifade aslında o niyetle ağzımdan çıkmamıştı. Bundan sonra daha dikkatli davranacağım."

Chel, her ikisini de takdir etmişti. Yüzündeki ifadeden olup biteni anladığı, fakat konumu gereği buna göz yumar görünmesinin imkansız olduğu anlaşılıyordu. "Siz ikiniz, çıkın sudan. Bir daha böyle bir şey olmasın sakın."

Stuart ve Zotz, bitkin halde havuzdan çıkarlarken, Chimalmat'e dönen Chel "Nerede kalmıştık? Negatif kütle sürücüsü değerlerinin yüksek olduğunu söylüyordun," dedi.

"Evet," dedi Chimalmat, kurnaz bir gülümsemeyle. "Fakat eminim çok kısa bir süre içerisinde diski yeniden havalandırmayı başaracağız."

Akşam yemeği sırasında ekibin geri kalanına katılan Chel'in halinden derin bir memnuniyet duyduğu görülüyordu. Tabağındakileri keyifle silip süpürmüş, sofradaki sohbetin kaçınılmaz şekilde önceki gün ormanda gördükleri şey üzerine her kayışında ise önerdiği daha gündelik konularla lafı dağıtmayı başarmıştı.

Fakat o gece, kamp alanları etrafında dört saatlik vardiyalarla birbirinin yerine geçen nöbetçiler, durmasına karar vermişti. Bunun, Yılan Savaşçıları'na ait bir devriye ekibinin onlara yaklaşması durumunda hazırlıklı olmak için aldığı basit bir önlem olduğunu söylemişti.

Bu sözlere inanmak için aptal olmak gerekiyordu.

XVI

8 Maymun 1 Kertenkele 1 Ev (12 Aralık 2012 Çarşamba)

Ah Balam Chel, Stuart'a dönerek "Hala bizimle berabersiniz," dedi. "Dağlara kaçmadınız. Bu, teklifimizle hala ilgilendiğiniz anlamına gelse gerek."

"Buradan nereye gidebilirim ki? Büyük ihtimalle yağmur ormanının içinde kaybolurum."

"Eğer gerçekten isteseydiniz çevredeki medeni yerleşim yerlerine ulaşabilirdiniz. Sizi, asıl planımız hakkında biraz bilgilendirme vaktinin geldiğini düşünüyorum. Bunu hak ettiniz. Beni takip edin."

Stuart'la birlikte açık araziyi boydan boya katettiler. Olaysız geçen bir geceden sonra, sabahın bu ilerleyen saatlerinde mümkün olduğunca az iş yapma fırsatını kaçırmayan Xibalba üyeleri, tembelliğin tadını çıkarıyorlardı. İçlerinden bazıları tüfeklerini gelişigüzel temizlemek, diğerleri ise Chimalmat'la flört etmekle meşguldü. Savaşçıların ilgisinden memnun görünen Chimalmat, attıkları laflar ve yaptıkları yorumlara daha da açık saçık ve cesur ifadelerle karşılık vererek eğleniyordu.

"Bir dakika, uçan diskin içine mi gireceğiz?" Stuart keyifle gülümsüyordu. "Chimalmat'ın bundan haberi var mı?"

Chel'in yüzüne boş bir ifade yerleşti. İşine gelmeyen şeyleri dikkate almama yeteneği gerçekten de takdire değerdi.

Uçan diskin iç düzeninden, bir kargo taşıma modeli olduğu anlaşılıyordu. Az sayıda koltuk vardı. İç hacminin çoğu yükleme alanı olarak tahsis edildiğinden, oldukça yalındı. Aracın eski olduğu belliydi, bazı köşelerinin pas tuttuğu gözden kaçmıyordu. Stuart, diskin yaklaşık kırk yaşında olduğunu; yani ömrünün sonuna yaklaştığını tahmin ediyordu.

"Bu uçacak mı dersiniz?"

"Buraya kadar geldi, öyle değil mi? Ayrıca Chimalmat da birkaç test uçuşu yaptı."

"Hurdalığa atılmasının zamanı gelmiş gibi görünüyor."

"Biraz eski olduğunu kabul etmeliyim. Hatta bizim elimize geçmeden önce Mojave Çölü'ne gönderilmek üzereydi."

Mojave Çölü, araçların hurdaya dönüştürüldüğü yerdi. Amerika Kıtası'nın güneybatısı, baştan aşağıya uçan disk parçalama tesisleriyle doluydu. Negatif kütle sürücülerini parçalara ayırmak çok tehlikeliydi ve bu yüzden de en doğrusu bu işin muhtemel bir kaza halinde riski en aza indirmek amacıyla üzerinde ve etrafında yaşam alanı olmayan, gözlerden uzak arazilerde yapılmasıydı. Yerçekimine zıt parçacıklar, en ufak bir hatayla ölümcül maddelere dönüşebilirdi.

Chel "Fakat Xibalba'nın o alanda bazı bağlantıları var," diyerek sözlerine devam etti.

"Göründüğü kadarıyla Xibalba'nın her yerde bağlantıları var."

"Yandaşımız olan gezginler. Güneybatı'daki bazı yerli Amerikalılar, özellikle de Anasazi ve Mogollon halkları, Aztekler'in onları nasıl boyundurukları altına aldıklarını unutmadılar. Ve bağımsızlık savaşı yıllarında İmparatorluk'un gerek yerli gerekse göçmen Amerikan halkına karşı uyguladığı zulmü de asla af-

fetmeyeceklerdir."

Amerikan Bağımsızlık Savaşı'nın, ya da resmi adıyla Zorunlu Baskı Hamlesi'nin, boş bir gururun yol açtığı korkunç bir yenilgi olduğu, her okul öğrencisine öğretilen bir tarihsel bilgiydi. George Washington ve birlikleri, ülkenin bu bölgesiyle Aztek kontrolü altındaki diğer bölgeleri birbirinden ayırmak için aptalca bir çaba göstermişti. Kendi adamlarıyla birçok cephede aynı anda savaşmanın yanı sıra, Güneybatı'daki yerlileri ve mücadeleye dahil etmiş, onları İmparatorluk arazisine içerden saldırarak, bir sabotaj eylemiyle çökertmek amacıyla kullanmıştı.

Bütün çabaları boşunaydı, İmparatorluk ise kesin bir yanıt vermekte gecikmemişti. Uyguladıkları cezalar, kendileri için bile hayal edilemeyecek kadar zalim ve korkunçtu, göçmen Amerikalılar paylarına düşeni almış olsa da -Washington'ın kendisi bir baltayla parçalanarak öldürülmüştü- İmpartorluk'un zulmünü en fazla yaşayanlar yerli Amerikalılar olmuştu. Hohokam halkı, birbirini öldürmek ve yemek zorunda bırakılmıştı. Emre itaat etmeyenler ise kızgın güneşin altında bir direğe bağlanmış, canlı canlı derileri yüzülmüş ve açık yaraları üzerinde alev karıncası sürüleri gezdirilmişti. Ne yazık ki birçoğu, kendilerinden isteneni yapmıştı. Anne babalar kendi çocuklarını, eşler birbirlerini öldürüp yemişler ve itaatkarlıklarının ödülünü hayatlarları bağışlanarak alacaklarını düşünmüşlerdi. Fakat yanılmışlardı.

Tarih kitaplarında her şey çok açıktı: Böyle olacağı belliydi, bunu hak etmişlerdi. Çocukluk yıllarından itibaren olayları anlatan resimleri inceleyen ve şahitlerin anlattıkları konusunda bilgi edinen Stuart ise, öğrendiklerinden dehşete düşmüştü. Yerli Amerikalıları boyunduruk altına alıp Amerikan isyanını bastıran İmparatorluk, neredeyse tamamen bir soykırım gerçekleştirmişti. Amerika Kıtası'nın kendi öz kimliğine dair neyi varsa yok etmiş, onu aynen bugünkü haline getirerek orada bırakmıştı; gelişmişlik seviyesi oldukça düşük ve İmparatorluk tara-

fından istediği şekilde sömürülmeye mahkum doğal kaynaklarla dolu, uçsuz bucaksız bir toprak.

Amerika, İmparatorluk'un en büyük rakibi olma potansiyeline sahipti. Aztekler burayı hayalet topraklara dönüştürmüştü.

"Amerika'daki arkadaşlarım bir uçan disk aradığım haberini almışlardı," dedi Chel. "Bu, Alman bir kargo şirketine aitti. Çok sık olmadığının farkındayım ama böyle bir hediyeye burun kıvrılmaz. Mojave'ye doğru götürülürken rotasını değiştirerek buraya indirdiler. Resmi kayıtlara göre denizde kaybolmuş gözüküyor. Kazanın resmi sebebi ise Atlantik üzerinde uçarken yerçekimine zıt parçacıklarda meydana gelen işlevsel bir problem. Aracın yaşı ve gördüğü bakım göz önüne alınırsa, kimseyi ok fazla şaşırtacak bir durum değil."

Stuart'a kokpiti gösterdi. Kontrol panelindeki komutlar Almanca'ydı. Birileri -büyük olasılıkla Chimalmat- düğmelerin üzerine tahta kalemiyle komutların Nahuatl diline tercümesini yazarak banrlamıştı.

"Biliyor musunuz," dedi Stuart, "eğer İmparatorluk yandaşı bir tip olsaydım ve birisi bana 'Aztekler bizim için ne yaptılar?' diye sorsaydı, vereceğim en geçerli yanıtlardan biri 'Bize uçakları ve uçak yolculuğunu getirdiler' olurdu."

"Uçakları onları icat etmiş demek... Hani yalnızca tanrıların bir lütfunu bize aktarıyorlardı?

"Doğru. Bu saçmalıklara inanıyorsanız tabii." Stuart, pilot koltuğunun çatlamış deri baş minderine eliyle vurdu. "Söyleyin bana, bu nadide Azteknoloji harikasıyla ne yapmayı amaçlıyoruz?"

"Biz" -Chel, Stuart'ın çoğul konuşmasından hoşlanmıştı- "bu aracı Tenochtitlan'a kadar uçurup oraya indireceğiz."

Stuart, sahte bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Ve araçtan indiğimiz anda kendimizi enseleteceğiz."

"Eğer araçtan inmezsek, enselenmeyiz de."

"O zaman indiğimiz yerde öylece kalıp, Yılan Savaşçıları'nın

araca girmesini bekleyebiliriz. Şüpheli en ufak bir harekette tüm yıldırım tüfeklerinden üzerimize aynı anda ateş açarlar. Kısıtlı bir alanda, düzinelerce askere karşı hiçbir şansımız olacağını düşünmüyorum."

"Ben de düşünmüyorum," dedi Chel. "Yalnız henüz göremediğiniz bir şey var, Bay Reston -ve bu sizin suçunuz değil çünkü planın tümüne hakim değilsiniz- ve o da Büyük Hatip'in ta kendisinin kendi ayaklarıyla usul usul kucağımıza geleceği."

"Ya, tabii ki. Hep öyle yapar zaten, çatısına inen rastgele her araca biner."

"Eğer bizimkinin kendisini İki Çakmaktası Bıçak tarihinde Çin'de düzenlenecek Başrahipler Konferansına götürecek araç olduğuna inanırsa, binmekte tereddüt etmeyecektir." Chel'in yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Tüm bu zaman boyunca gizli tuttuğu kozunu oynamıştı, oyunu kendi lehine çevirdiğinden emindi.

"Konferans mı?" dedi Stuart. "Bir konferans olduğundan haberim yoktu."

"Çok fazla duyurulmadı. Güvenlik kaygısı nedeniyle dini temsilcilerin toplantıları genellikle çok fazla duyurulmaz. Yalnızca organizasyon tarihinden yaklaşık bir veya birkaç gün önce dış dünyaya gerekli bilgiler sızdırılır ve sonrasında ise haber kanalları olayın üzerinde ellerinden geldiğince ilgi çekmeye çalışırlar. Ben Pekin'de bulunan bir köstebeğimiz aracılığıyla konferanstan vakitlice haberdar oldum. Yasak Kent'te hazırlıklar aylardır devam ediyor. Her şeyin üzerini mümkün olduğunca örtmeye çalışsalar da, o kadar fazla şantiyeyi ve organizasyon alanı etrafındaki güvenlik önlemlerindeki gözle görülür artışı saklamalarına imkan yok. Hamleler ne kadar gizli ve sessizse, saklamaya çalıştığı şeyin o kadar büyük olduğu anlaşılır."

"Ve Çin'deki adamınız bunun kesinlikle bir konferans olduğunu biliyor, öyle mi? Tüm Başrahipler katılacaklar mı?"

"Evet, biliyor. O da bizler gibi bir Anahuac, bir kuzenimin

kuzeni. Orada inşaat sektöründe çalışıyor. Olay yerideki inşaatlardan birinde çalışıyor ve oraya iş gücü temin ediyor. Eskiden tam da Saklı Kent'in merkez saraylarından birinin durduğu yerde bir sergi alanı yükselecek. Ayrıca yepyeni bir ziggurat da inşa ediyorlar. Büyük Hatip şehre ayak bastığı anda çok büyük çaplı bir kurban ayini düzenlenecek."

"Kuzeninizin kuzeninin sizinle aynı amaca hizmet ettiğini nereden biliyorsunuz? İmparatorluk onu kendi adamına çevirmiş olamaz mı? Size özellikle yanlış bilgi sağlıyor olamaz mı? Bunların hepsi, Xibalba'yı ortadan kaldırmak için İmparatorluk tarafından düzenlenen bir tuzak olamaz mı?"

"Ah, ne kadar şüphecisiniz," dedi Chel. "Ve şüphe duymanız çok akıllıca. Fakat adamımın doğruyu söylediği konusunda en ufak bir kaygım yok. Bizimle aynı hedefleri paylaşması bir yana, aynı zamanda kan bağımız da olduğundan ona sonsuz güveniyorum. İşte tam da bu nedenle uçan diski istedim. Ve bu nedenle bahsettiğim kaçırma planını kurguladım."

"Kaçırma mı? Ama bununla kalmayacak, öyle değil mi?"

"Hayır." Chel'in ifadesi ciddileşti. "Kalamaz. Büyük Hatip ölmeli. Ve halkın gözleri önünde, bağırarak, hayatının bağışlanması için yalvararak ölmeli. Tanrı gibi değil insan gibi. Ölümcül bir korkuyla."

"Pekin'de."

"En uygun yerin orası olacağını düşünüyorum. Tüm dünya basını orada olacak. Uluslararası medyanın ilgisi oraya odaklanacak. Yüzlerce kamera ve milyonlarca izleyicinin gözleri önünde Xibalba Büyük Hatip'in maskesini indirecek ve onun da herhangi birimiz kadar güçsüz ve olumlu bir insan olduğunu gösterecek. Onu, aynen rahiplerin sayısız kurbanlarına yaptıkları gibi öldüreceğiz ve böylece İmparatorluk'un terör egemenliği sona erecek."

Stuart'ın kafasının içinden bu plana karşı çıkmak için binlerce sebep geçiyordu. Bir şeylerin yanlış gidebilme ihtimali çok

yüksek ve çok açıktı. Her şeyden önce, Tenochtitlan'daki Yılan Savaşçıları'nın araçlarının efendilerini alıp götürmek üzere gönderilen araç olduğuna kanmaları gerekiyordu. İkinci olarak, Anahuac ile pekin arasında birkaç bin kilometrelik bir uçuş mesafesi vardı. Bu paslı hurda yığını, o kadar yolu çıkarabilir miydi? Oraya varıp Büyük Hatip'in halka açık idamını gerçekleştirseler bile, insanlar yine de her şeyin sahte olduğunu düşünemez miydi? İmparatorluk tüm olanların bir kurgudan ibaret olduğunu, öldürülen kişinin Büyük Hatip'in kıyafetleri ve altın maskesinin birer benzerini üzerine geçiren zavallı bir taklitçi olduğunu iddia edebilirdi. Olanların üzerinden fazla zaman geçmeden yeni bir Büyük Hatip seçer ve bu şekilde İmparatorluk düşmanlarının yalanını ortaya çıkardıklarını ve kimsenin gördüklerini ciddiye almamasını söylerlerdi.

Chel, Stuart'ın yüzünü incelerken, tüm kuşkularını açıkça görebiliyordu.

Fakat başka bir şey daha görmüştü.

"Planımızın zayıf noktaları yok değil," dedi. "Bunun gayet farkındayım. Kimileri için belki de deli cesareti isteyen bir plan. Fakat başarıyla sonuçlandıracağımızı hayal edin. Yalnızca hayal edin. İmparatorluk, İmparator II. Moctezuma'nın tarihler ötesi olumsuz bir varlık olduğu yalanı üzerine kurulu. Bunun tam aksini, ikna edici bir şekilde kanıtlayabilirsek İmparatorluk'un en güçlü dayanağını ortadan kaldırmış oluruz. Aniden, çok büyük bir şiddetle düşüşe geçmesini sağlarız. Ve..."

Stuart'a bir adım daha yaklaştı.

"Bu öylesine şahane bir hamle olur ki! Ne harikulade bir darbe! Sizin cesur, coşkun ve ihtişamlı gösterileri sevdiğinizi biliyorum. Bunun, bildiklerimizi dünyaya göstermek için ihtiyacımız olan şey olduğunu anlamalısınız. Uykuya dalmış bir halkı uyandırmamız gerekiyor. Onlara bir şok yaşatmalı, bu hayatlarından hoşnutluk masalına bir son vermeliyiz. İnsanlar itaatkarlaşmış, hisleri körelmiş durumda; aynen bir koyun sürüsü gibi.

Fatih'in varoluş amacı, bu insanların kucaklarına mecazi birer el bombası fırlatmak değil miydi? İşte *bu*, el bombalarının en etkilisi olabilir. Patlamasının yankıları, tüm zamanları kapsayabilir. Her şeyi değiştirebilir!"

Chel, gözlerinin içine uzun uzun baktı.

"Gösteri artık başlasın derim. En azından deneyelim."

XVII

Aynı Gün

Gecenin ilk nöbet vardiyasında Stuart görevliydi. Kendisi bir yandan, nöbet arkadaşı Auilix diğer yandan açık arazinin çevresinde devriye geziyorlardı. Ara sıra tam ortada buluşuyor, başlarını sallayarak veya birkaç kelimeyle birbirlerini selamlıyorlardı.

Chel'le yaptığı son konuşmadan beri Xibalba liderinin umutsuzca kendisini kandırdığı düşüncesi ile belki de hedefine gerçekten ulaşabileceği düşüncesi arasında aralıksız gidip geliyordu. Eğer plan hiçbir fire vermeden aynen istedikleri gibi uygulanabilirse, Stuart'ın o güne kadar Fatih kimliğiyle yaptığı her şeyi ufak ve önemsiz bir olay gibi gösterecek kadar etkiliydi. Hatta, Chel'in iddia ettiği gibi İmparatorluk'un çökmesine bile yol açabilirdi. Ya da en azından temelini ciddi biçimde sarsarak, dış cephesinde önemli çatlaklar oluşmasını sağlayabilirdi.

Fakat...

Başarısız olma ihtimalleri o kadar yüksekti ki, denemek neredeyse gülünç geliyordu..

Fakat...

Planın aynen istedikleri gibi işlemesi ufacık bir ihtimal olsa bile, denemeye değmez miydi?

Bir Çakmak Bıçak tarihine yarım *trecena* vardı. Stuart, yedi gün içinde bir karar vermek zorundaydı.

Yağmur ormanı o akşam her zamankinden çok daha fazla gürültülüydü. Hayvanlar, gece korolarına katılacak birçok yeni üye bulmuş olmalılardı. Bu karmaşa, düşünmesini zorlaştırıyordu. Yarım daire turlarına devam eden Stuart, kendi ayak sesini bile duymakta güçlük çekiyordu.

Az sonra, tüm sesler aniden kesildi.

Büyük bir sessizlik çöktü.

Giderek yayılan sessizlik, mutlak ve korkutucuydu.

Stuart, Auilix'e doğru ilerledi. Maya Savaşçısı'nın elinde yıldırım tüfeği vardı, Stuart ise yarı otomatik bir tüfek taşıyordu. Auilix'in huzursuzluğu yüzünden okunuyordu.

"Ne oluyor?" diye sordu Stuart. "Neden birdenbire bütün sesler kesildi?"

Auilix, şüpheyle başını sallarken her ikisi de karanlığa, ağaçların arasına doğru bakmaya başladılar. Tek duyabildikleri şelale sularının boğuk sesi, yüksek dallara sürtünen esintinin hışırtısı ve kendi nefes alıp verişleriydi.

"Bazen büyük bir yırtıcı hayvan geldiğince, diğer hayvanların sesi kesilir," dedi Auilix. "Fakat bu şekilde değil. Bu kadar sessizleşmezler."

Stuart, ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissediyordu.

"Birileri..." Maya Savaşçısı'nın sesi o kadar yumuşaktı ki duyulması neredeyse imkansızdı. "Orada bir yerlerde birileri var."

Stuart, hiç vakit kaybetmeden tüfeğini ateşlemeye hazırladı. Tüfeğin çıkardığı ses şaşırtıcı biçimde yüksekti ve bu durum hoşuna gitmişti. Ormanın içinde gizlenen her kimse, kendisinin ve Auilix'in varlığından ve onunla karşılaşmaya hazır oldukla-

rından haberdar olmalıydı.

Gözleri, hareket eden bir şey aradı. Kartal eğitimi, gece görüşünü geliştirmişti. Eğitmen çavuşu, odaklandığı yerdeki kör noktada bir filin bile saklanabileceğini söylerdi.

Orada.

Karanlığın içinde ve kapkara. Işıldayan bir şey. Bir parıltı.

Stuart tüfeğini kavradı ve nişan aldı.

Fakat parıltı gözden kaybolmuştu. Belki de gördüğü yalnızca bir yapraktan yansıyan ay ışığıydı.

Fakat hemen yanında duran Auilix de bir şey görmüştü. Yıldırım tüfeğini ateşlemeye hazırdı.

Ağaçlara doğru ilerleyen Stuart, tüfeğinin namlusunu karanlığa doğrultmuştu. Her an düşman ateşine maruz kalmayı bekliyordu. İçin için korkudan titrerken, zihnen sakindi. Böyle durumlarda en büyük tehlike, sinirlerinin bozulmasıydı. Sinirlerine hakim olabildiği sürece hayatta kalma ihtimali yüksekti.

"Haydi piç kurusu," diye kendi kendine mırıldandı. "Neredesin? Çık ortaya."

Ağaçların başladığı noktaya geldi. Arkasında yürüyen Auilix, homurdanarak dikkatli olmasını söylediyse de Stuart durmadı. Pusuya düşürülme ihtimali söz konusu olduğunca uygulanacak en doğru taktik, pusuyu kuranlarla doğrudan mücadele etmeyi denemekti. Rakibin tek avantajının pozisyonunu gizlemesi olduğu düşünülürse, doğrudan üzerine gitmek ve göğüs göğüse çarpışmayı denemek, onu saklandığı yerden çıkartabilecek tek hamleydi.

Ormanın içine dalmasıyla, ağaçların üzerine kapanması ve ay ışığını engellemesi bir oldu. Etrafında adeta siyah ve gümüş renkli bir ışık oyunu sahneleniyordu. Parmak ucunda ilerliyor, adım attığı her yeri ayağıyla yokluyor ve gözünü bir an olsun karanlıktan ayırmıyordu.

Tüm orman nefesini tutmuştu.

Beklenmedik bir anda, önce bir irkilme, ardından da ateşlenen

yıldırım tüfeğinin sesini duydu.

Büyük bir hızla arkasını dönmeyi başararak, Auilix'in ortadan kayboluşuna son anda da olsa tanık olabilmişti.

Yukarıya doğru.

Maya Savaşçısı, kocaman, siyah, böceğe benzer bir şey tarafından havaya kaldırılmış, pençelerinde asılı kalmıştı. Stuart bu yaratığın parıldayan vücut kıvrımlarını ve açtığı kocaman kanatlarını bir an için görebildiyse de, o şey ve kurbanı ortadan kaybolmuşlardı. Her şey o kadar hızlı olup bitmişti ki, Auilix yıldırım tüfeğini o ilk anlık şaşkınlık refleksi haricinde kullanacak fırsatı bulamamıştı.

Stuart, birkaç saniyeliğine kanatlı yaratığın ne olabileceğini düşündü. Hemen sonra ise bazı sesler duydu. Ormanın içinden, yakından geliyorlardı. İki kişilerdi. Alçak sesle, dikkatle konuşuyorlardı. Ne söylediklerini tam olarak anlayamasa da... sesler ona garip bir şekilde çok tanıdık geliyordu. Duyduğu konuşma ritmleri ve ses tonlarına aşinaydı.

Auilix'e yardım edebilmesinin hiçbir yolu yoktu. O, artık ellerindeydi, hatta muhtemelen ölmüştü bile. Fakat diğer Xibalba üyelerini uyarabilirdi. Yıldırım tüfeğinin o bir anlık ateşlenme sesi onları alarma geçirmeye yetmiş olmalıydı.

Fakat bu sesler...

Konuşanlar kimdi? Mutlaka öğrenmeliydi.

Stuart, seslerin geldiği yöne doğru ilerlemeye başladı. Kendisine tuzak kurulduğu ihtimalini gözardı etmiyordu; bu büyük ihtimalle ilgisini çekmek için atılan bir yemdi. Fakat elinde silahı yok muydu? Bu, ona bir şekilde avantaj sağlıyordu.

Açık araziden gittikçe uzaklaşarak ormanın içlerine doğru daldı. Her şey birdenbire garipleşmişti. O şey, o uçan yaratık her neyse, mantıklı bir açıklaması yoktu. Bildiği tüm uçan hayvanlardan daha iriydi. Vücudu, böceklerinki gibi zırhlıydı. Önceki günkü karıncalar, şimdi de bu yaratık... Dünya tersine dönmüş gibiydi. Bu topraklar, yağmur ormanının bu bölgesi sanki anor-

mal, doğa kanunlarının tamamen dışında olaylara sahne oluyordu. Kendisini, her zamanki kuralların işlemez olduğu yabancı bir bölgedeymiş gibi hissediyordu.

Sakin ol, dedi kendi kendine. *Hedefe odaklan.*

Nefes alıp verişini düzenlemeye konsantre oldu. Zihnini yapmak zorunda olduğu şeye adeta demirledi.

Sesler, kaynağına yaklaştıkça giderek yükseliyor ve netleşiyordu.

Bu noktada en azından birinin kimliğini tespit edebilmişti. Ses, Ah Balam Chel'e aitti.

Chel burada, ormanın ortasında ne bok yemeye birileriyle konuşuyordu? Neden olması gerektiği yerde, Chimalmat'la birlikte kaldığı kabinde değildi?

Aklında bir düşünce belirdi. Tüm bu maskaralıkların arkasında acaba Xibalba lideri mi vardı? Bu bir nevi antrenman mıydı? Ya da belki adamlarının ne kadar hazır olduğunu anlamak için bir sınav... Hayır, böylesi ne mantıklı ne de mümkün görünüyordu.

Stuart, hararetle konuşan iki adamdan yalnızca birkaç metre uzaklıktaydı. Onları henüz göremese de, söyledikleri her kelimeyi duyabiliyordu. Nahuatl dilinde konuşuyorlardı ve ses tonlarından bir şeylerin peşinde oldukları anlaşılıyordu.

"Biz," dedi Chel, "bu aracı Tenochtitlan'a kadar uçurup oraya indireceğiz."

Chel planını başka biriyle paylaşıyordu. Ama kiminle?

Diğer adam güldü. "Ve araçtan indiğimiz anda kendimizi enseleteceğiz."

Stuart, kendisinin de tamamen aynı ifadeyi kullanacağını düşündü.

"Eğer araçtan inmezsek, enselenmeyiz de," diye karşılık verdi Xibalba lideri.

"O zaman indiğimiz yerde öylece kalıp, Yılan Savaşçıları'nın araca girmesini bekleyebiliriz."

Bir dakika, bir dakika.

"Şüpheli en ufak bir harekette," diye devam etti ikinci adam, "tüm yıldırım tüfeklerinden üzerimize aynı anda ateş açarlar."

Hassiktir, neler oluyor..?

"Kısıtlı bir alanda, düzinelerce askere karşı bir şansımız olacağını düşünmüyorum."

Stuart irkildi. Konuşan kendisiydi. Bu *onun* sesiydi. Duydukları kelimesi kelimesine bu sabah ağzından çıkan sözlerdi.

Bu herhangi bir konuşma değildi. Kendisinin Chel ile uçan diskin içinde yaptığı konuşmanın bant kaydıydı.

Chel'in bir sonraki cümlesi, her şeyi doğruluyordu. "Ben de düşünmüyorum. Yalnız henüz göremediğiniz bir şey var, Bay Reston -ve bu sizin suçunuz değil çünkü planın tümüne hakim değilsiniz- ve o da..."

Stuart, seslerin geldiği yöne doğru son birkaç adım attı. Karşısında bir kayıt cihazına bağlı birkaç hoparlör bulmayı bekliyordu. Birileri uçan diski dinlemeye almış, Chel'in Büyük Hatip'e yönelik planını açıklayışını kaydetmişti. Birileri Stuart'a Xibalba'nın planlarından kendilerinin de haberdar olduğunu göstermek istiyordu. Eğer tüm bunların arkasında Yılan Savaşçıları varsa, gerçekten de çok sinsice davranmışlardı. Stuart'ın tepesi atmıştı.

Ortada ne bir hoparlör ne de kayıt cihazı vardı. Karşısındaki ağacın etrafında dolanan Stuart, bir adamla yüz yüze geldi.

Sık ve ince bir zırh kuşanmış, upuzun bir adam.

Ve adamın hemen yanında yere uzanmış bir köpek duruyordu. Ya da en azından köpeğe benzer bir şey. Koyu karanlıkta cisimleri ve varlıkları seçmek oldukça zordu. Kürkü ve dik, sivri kulakları olduğu şüphe götürmüyordu. Fakat neredeyse bir maymun kadar iriydi. Ve arka bacaklarının üzerine duruş şeklinden, köpekten ziyade insan olduğu düşünülebilirdi.

Stuart'ın açıkça gördüğü tek şey, konuşanın bu köpek olduğuydu. Tüm konuşmayı o yapıyordu. Hareket eden ağzından

sözler çıkıyor, sesi bir kendisininkine, bir Chel'inkine dönüşüyordu.

"Konferans mı?" dedi köpek, Stuart'ın sesiyle konuşarak. "Bir konferans olduğundan haberim yoktu."

Hemen ardından Chel'in sesiyle, "Çok fazla duyurulmadı. Güvenlik kaygısı nedeniyle dini temsilcilerin toplantıları genellikle çok fazla duyurulmaz," diye devam etti.

Stuart bir anda kendisini küçücük ve gerçek dışı bir varlık gibi hissetti, ruhu adeta içinden çekilip gitmişti. Son birkaç günde gördüğü ve inanmakta zorlandığı şeylerin bir yenisi daha tam karşısında duruyordu. Üstelik bu seferki, daha öncekilerin pabucunu fena halde dama atmıştı.

Konuşan bir köpek. Duyduklarını papağan gibi tekrar eden bir köpek.

Her şey kontrolden çıkmış, dünya tersine dönmüş olmalıydı.

Ama elinde hala tüfeği vardı. Üstelik doluydu.

Kurşunlar, onu telkin edecek kadar gerçeklerdi. Her şeyi değiştirebilir, bu çılgınlığa son verebilirlerdi.

Köpeğin kafasına nişan aldı. Parmağını etrafına doladığı tetiği çekti.

Tüfek hafifçe geri tepti. Ucundan bir alev topu fırladı.

Stuart zırhlı adamın hareket ettiğini görmemişti. Fakat hareket etmişti. Ve bunu o kadar hızlı bir şekilde yapmıştı ki, sanki karanlığın içinde bir anda parlayıp sönen bir ışığa benzemişti. Elini tek bir hamlede köpeğin yüzüne doğru uzattı ve geri çekti.

Stuart'ın nişan alma yeteneği tartışılmazdı. Bu kadar yakından, önünde hiçbir engel olmadan hedefini vurmaması mümkün değildi.

Fakat köpek hala sapasağlam ve hayattaydı. Ve zırhlı adamın elinde, başparmağıyla işaret parmağı arasında sıkı sıkı tuttuğu ufacık bir nesne vardı.

Bir kurşun.

Köpeğin beynini havaya uçurması gereken o kurşun.

Stuart yutkundu. Ağzı açık kalmıştı.

Uzun boylu adam kasıldı, gerildi. Zırhının sırt bölgesinden dışarıya bir şeyler çıkmaya başladı. Başının arkasından çıkan sivri uçlu, tarak dişlerine benzer dikenler, bir yarım daire oluşturmuşlardı.

Stuart ona ateş ettiği andan itibaren konuşmayı bırakan köpek, sahibini hayranlık ve takdir dolu bakışlarla izlemekteydi.

Zırh alev gibi parlamaya başlamıştı. Bir anda zırhtan çok parlak bir ışık yayıldı. Stuart'ın gözleri ışıktan adeta kör olmuştu. Bir elini gözlerine götürdü. Baş döndürücü ve titrek bu ışık, sürekli renk değiştiriyordu. Göz kapaklarını sıkı sıkıya kapadığı halde, içinden değişik renklerin yayıldığı bu canlı prizmayı görebiliyordu. Işık çok güçlüydü. Bu gücü içinde ve etrafında hissediyor, sanki içinde yıkanıyordu. Işığın kendisini ona doğru çektiğini ve bu baskıya karşı koyamayacağını anlamıştı. Tüfeği elinden düştü. Onu tutacak gücü kalmamıştı. Zorlukla ayakta duruyordu. Işığa, aynen çok kuvvetli bir rüzgara direnir gibi iki büklüm bir şekilde direnmeye çalıştı. Maruz kaldığı somut, fiziksel bir güçtü. Kaçabilme umuduyla geriye doğru birkaç adım atsa da, kaçması mümkün değildi. Karşısına çıkan her şeye hakim olacak güçteki ışık tüm vücuduna yayılmış, kaslarına, kemiklerine, içine işlemişti. Direnmesi imkansızdı. Adeta tüm varlığını ele geçirip yok edecek, geride yalnızca Stuart Reston şeklinde bir posa bırakacaktı. Çığlık atmakta olduğunun hayal meyal farkına varabiliyordu, fakat çığlığı sanki özünden arınmıştı. Kütlesiz ve anlamsız, ışık gibi hafifti.

Kendisinden geçtiği anı, büyük bir nimet gibi karşıladı. Stuart şuurunu kaybederken inen karanlık, en sonunda ışığı söndürmeyi başarmıştı.

XVIII

9 Çimen 1 Kertenkele 1 Ev (13 Aralık 2012 Perşembe)

"Bu kadar sert vurman gerçekten de gerekli miydi Kay?"

"Xolotl'u vurdu. Başka ne yapabilirdim?"

"Ama o yalnızca bir insan."

"Tekrar edeyim; Xolotl'u vurdu."

"Xolotl'a *ateş etti*. Aynı şey değil."

"Benim kurşunu yakalayabileceğimi bilemezdi. Niyeti onu öldürmekti."

"Yine de bu zavallı ahmağı böylesine hırpalanmak zorunda değildin. Şu haline bak. Onu tamamen, geri dönüşü olmayacak şekilde mahvedebilirdin. Eğer aklı yerinde kaldıysa şanslıyız demektir."

"Tamam tamam, özür dilerim Toci. Gereğinden fazla tepki gösterdim."

"Tehlikeyi savuşturmak bir şey. Ama bu kadarı..."

"Sihrini kullan. Ona yeniden hayat ver."

"Aynen böyle yapacağım. Fakat ilerde daha dikkatli ol. O, düşmanın değil."

"Haklısın Toci."

Stuart tüm bu konuşmayı çok uzaklardan, duyduğu derin acının kendisi ile dış dünya arasına yerleştirdiği perdenin arkasından dinlemişti. Garip bir koku duyuyordu; doğal, antiseptik, tanıdığı başka hiçbir şeye benzetemediği bir koku. Kendisini uzakta ve kaybolmuş hissediyordu. Konuşanlar kimdi? Bu isimleri bir yerden biliyordu.

Karanlık geri döndü.

Göz kapakları birdenbire açıldı. Işık, retinasını delip geçiyordu. Her yeri ağrıyordu. Yalnızca üzerine doğru eğilen birini seçebiliyordu. Bir kadın. Uzun, sarı saçlar.

Sofia mıydı?

Sofia'ydı.

Vücudundaki her bir kas tam aksini söylüyor olsa da, ona doğru uzandı. Ona dokunmak istiyordu. Söyleyecek o kadar çok şeyi vardı ki. Onu bağışlamak ve ona var gücüyle kızmak, ona sarılmak, ona yalvarmak istiyordu.

Aslında her şeyin merkezinde tek bir soru vardı.

Neden?

Bunu neden yapmıştı?

Önce onunla konuşamaz mıydı? Üzerinde tartışamazlar mıydı? Bir karşı görüş ifade etmesine, onu yapmayı düşündüğü şeyden caydırmasına imkan veremez miydi?

Neden böylesine bencilce başını alıp gitmişti? Ve neden Jake'i de peşi sıra sürüklemişti?

Eğer onu bir şekilde üstü kapalı olarak uyarmış olsaydı, ya da doğrudan kendisini kurban etmeyi düşündüğünü söyleseydi, o zaman bir şeyler yapabilme fırsatı olurdu.

Fakat gerçeği ondan saklamış, sırlarla dolu deli kalbinde gömülü tutmuştu.

Ona söylemiş olsaydı, belki kendisi de ona katılabilirdi bile.

Sofia'yı işte bu kadar çok seviyordu: Onsuz yaşamaktansa onunla birlikte ölmeyi tercih edebilirdi.

Ve Jake'le.

Ufacık bir çocuktu. Bebek bezini yeni atmıştı.

Onun dünyasıydı.

Onun geleceğiydi.

Stuart'ın eli, Sofia'nın bileğine dolandı. Hayalimsi figür netleşmeye başladı.

Gördüğü Sofia değildi. Başka bir kadındı. Onun kadar güzeldi, hatta belki daha da güzel.

Stuart'a doktorlarınkine benzeyen, profesyonel bir gülüş fırlattı. Elinde şırınga ve tabancaya benzer bir alet vardı. Açık renkli bir kapsülün içinde lenfe benzer, pembemsi bir sıvı duruyordu.

"Dinlenmen gerek," dedi. "Bu seni iyileştirecek."

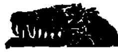
Şırıngayı dibine kadar Stuart'ın koluna batırdı.

"Onarım çalışması. Yeniden doğmuş gibi olacaksın."

Bir anlık acı.

Tüm vücuduna yayılan ılık bir uyuşukluk.

Yeniden karanlık.

Jake'in o dünya tatlısı tombulluğu. Babası onu havaya atıp tutarken çıkardığı neşe dolu sesler. Atıyor, tutuyordu. Atıyor, tutuyordu.

Güvende olduğundan bir an için şüphe duymayışı. Babasının güçlü kollarının onu asla düşürmeyeceğini bilmesi. O harika korkusuzluk.

Stuart'ın tüm arzu ettiği buydu. Hayattan isteyebileceği tek şey.

Jake'in hayatı boyunca yanında olması ve onu daima tutabil-

mek, asla düşürmemek.

Fatih'in öldürdüğü rahiplerin yüzünde genellikle aynı ifade vardı. Kılıç vücutlarını yarıp hayatlarını söndürdüğü o anda, yüzlerine kızgınlık dolu bir anlayışsızlık ifadesi yerleşiyordu. Sanki kötü bir şakanın kurbanı olmuşlar, hak etmedikleri bir yardakçılıktan sorumlularmış gibi. *Anlayamıyorum. Neden ben? Ne yaptım?*

Aldığı her canın, kendisini iyileştirme yolunda ona yeni bir adım attırmasını umuyordu. Cinayetler, iyileşme yolunda aşması gereken kilometre taşlarıydı. Bu kuramsal dönüşümde, nefret ettiklerinin ölümü ona kaybettiği hayatını yavaş yavaş geri getirecekti.

Fakat içindeki boşluğun bir türlü dolmak bilmemesi, onu çok şaşırtıyordu. Fatih'in eylemleri bir nevi tedavi işlevi görmeli, kedere ilaç olmalıydı. Peki neden işe yaramıyordu? Neden kendisini daha iyi hissetmeyi bir türlü başaramamıştı?

Bir şeylerin değişeceğinden, uzun zamandır beklediği tatmine eninde sonunda kavuşacağından çok emin bir tavırla eylemlerine devam etmişti. Her seferinde daha cesur, daha cüretli, daha göz alıcı gösteriler organize etmişti. Zırhını kuşanını, basit bir provokasyon veya kanunsuzluğun çok daha ötesindeydi. Fatih için yaşıyordu. Fatih olmaya ara verdiği zamanlarda, onu gerçekten de çok özlüyordu. Stuart Reston olmak, artık sıradan ve sıkıcı bir hale gelmişti. Stuart, anlaşmalar, gülümsemeler ve tokalaşmaların her şey olduğu ve aslında hiçbir şey ifade etmediği rutin ve sahte bir dünyaya aitti.

Artık asıl Stuart Reston olduğu anlarda rol yapmaya başlamıştı. Fatih, onun gerçek kimliğiydi. Her ikisi de aslında boş birer kutuya benzeyen hayatları arasında kendisine çok daha fazla keyif veren, hiç şüphesiz Fatih'inkiydi.

Daha sonra o polis çıkagelmişti. Baş Müfettiş Malinalli Vaughn. Fatih davasını eline alıp, parçaları doğru yere oturatabilen ilk ve tek Jaguar Savaşçısı. Onu enselemesi çok kısa sürmüştü. Hiç kimsenin bulamadığını o bulmuştu. Daha o ilk görüşmelerinde, Stuart Reston'ın o "saygın vatandaş" maskesini düşürmüştü. Gözlerinin içine bakmış ve içinde yanan ateşi görmüştü. İlk seferinde Fatih'i neredeyse yakalamıştı. İkinci seferinde ise *gerçekten* yakalamayı başarmıştı.

Bu sebepten ona karşı hayranlık duyuyordu. Onu Tower Köprüsü üzerine tuzağa düşürdüğünde, için için sanki yakalanmak istemişti. Mal çok zekiydi. Fatih yakalansa bile -ki bunun er ya da geç başına geleceğini biliyordu- en azından onu zekasıyla alt eden biri tarafından yakalanmış olacaktı. Mal Vaughn, onunla aynı seviyede olduğunu kanıtlamıştı. Çekişmenin oldukça kısa sürmesine rağmen, Mal'ın kendisine kafa tutabileceğini en başından beri görebilmişti. Hatta -bunu alçak sesle söylemeliydi- kendisini geçebileceğini bile.

Ve evet, Chel haklıydı, ondan biraz etkilenmişti de. Mal, inanılmaz derecede seksiydi. Bunun farkında değilmiş gibi davranması, onu daha da seksi kılıyordu. Güzel kadınların çoğu, çekiciliklerinin fazlasıyla farkında bir tavırla erkeklerin ayaklarına kapanmalarını beklerler, aynen böyle olunca hayal kırıklığına uğrar, olmayınca ise alınırlardı. Mal Vaughn bu kadar banal değildi. Kendine hiçbir hava vermiyor, bir yanılsamalar dünyasında yaşamıyordu. İster alsın isterse bıraksın, aynen olduğu gibiydi.

Stuart onu almak, kendinin yapmak isterdi. Tamamen.

Burnuna yeniden o antiseptik kokusu geldi. Stuart kendisini alışılmadık biçimde garip hissediyordu. Ağrıdan eser yoktu, fa-

kat fark bu değildi. Kendisini... *ferahlamış* hissediyordu. Evet, hislerini tam olarak ifade edemese bile, doğru kelime buydu. Sanki zihni yepyeni bir vücuda nakledilmiş gibiydi.

Üzerinde yattığı ufak yatakta doğruldu. Ayağa kalktı. Ayak parmaklarının ucunda zıpladı.

Hayat dolu ve zinde. Nasıl hissettiğini böyle de tarif edebilirdi.

Baştan ayağa gerindi. Hiçbir yeri çatırdamadı. Diliyle Mal Vaughn'un yumruklarından darbe gören azı dişini yokladı. Yerinde sapasağlam duruyor ne sallanıyor ne de açıyordu. Zotz'la girdiği arbededen kalan sislik ve sıyrıklar yok olmuştu. Sivrisinek ısırıklarından bile eser yoktu ve onlarla birlikte o sınır bozucu kaşıntı da ortadan kaybolmuştu.

Sarışın kadının sözlerini hatırladı. *Onarım çalışması. Yeniden doğmuş gibi olacaksın.*

Haklıydı. Kendisini bu kadar dinç hissetmeyeli yıllar olmuştu.

Ve bu kadar aç hissetmeyeli de. Kurt gibi açtı.

Etrafına göz gezdirdi. Penceresiz, ufak, yalın bir odadaydı. Neredeyse her şey donuk platin grisi renkteydi. Dekorasyon veya mobilyadan eser yoktu, bir sandalye veya ufak bir dolap bile yoktu. Tek kişilik bir hastane koğuşunda olabilirdi. Ya da bir hücrede.

Stuart, giderek güçlenen kokunun nereden geldiğini bulmakta neden bu kadar zorlandığını anladı. Aslında ortada hiçbir koku yoktu. Oda tamamen kokusuzdu, kokusu olan hiçbir nesnenin oraya girmesine izin verilmemiş gibiydi. Hatta bakteriler bile yasaklılar arasındaydı. Eğilerek burnunu gri renkli yumuşak şilteye yaklaştırdı. Saatler boyunca üzerine yatmış olmasına rağmen, şiltenin üzerinde kendi vücudunun kokusunu bile alamıyordu.

Oda antiseptik olmanın çok ötesinde, mümkün olan en mükemmel şekilde hijyenize edilmişti.

Karnı guruldadı. Açlık ağır basmaya başlamıştı, fakat yiye-

cekten eser yoktu.

Kapıya doğru ilerlediğinde, kapının bir kolu olmadığını fark etti. Kapıyı açacak herhangi bir düzenek mevcut değildi, bir anahtar deliği bile yoktu.

Bir hücrede olmalıydı.

Kapıyı yumrukladı. "Hey! Kimse yok mu? Neler oluyor?"

Karşıdan hiçbir ses gelmiyordu.

Daha sertçe yumrukladı.

"Hey! Birileri beni duyabilmeli. Kimin nesi olduğunuzu bilmiyorum ama beni burada tutmaya hakkınız yok."

Eğer kendisini yakalayanlar Yılan Savaşçıları'ysa, onu orada tutmak için oldukça geçerli sebepleri vardı. Ama Stuart, kanun gibi ufak bir ayrıntının kendisini rahatsız etmesine izin vermemekte kararlıydı.

"Haydi ama! Çıkarın beni. Büyük bir hata yapıyorsunuz. Benim gibi birini kendi isteği dışında burada tutmak isteyeceğinizden emin değilim."

Ciddi bir tehdit savurmuştu, ama tek şansı buydu.

Ve yine de hiçbir yanıt gelmedi.

Koşabileceği bir mesafeye gerileyerek hız alıp omuzladığı kapıyı, azıcık olsun titretmeyi bile başaramamıştı. Odanın bir diğer ucundan tüm gücüyle bir kez daha denediyse de kapıya çarpıp geri dönmekten öteye gidemedi. Aynı şekilde sonuçsuz kalan birkaç deneme daha yaptıktan sonra omzu ağrımaya başladı. Kapıyı deviremeyecekti.

Nefes nefese "Hassiktir," diye tısladı. "Peki, öyle olsun," diye bağırdı. "En azından yiyecek bir şeyler verin. Açlıktan ölmek üzereyim. Esirinize yemeği çok göremezsiniz. Bana işkence edeceksiniz, kabul ediyorum, ama en azından şimdilik biraz insaniyet..."

O anda kapı ortadan kayboldu. Metal sanki bir buhar olup havaya karışmıştı.

Kapının arkasında, derisiz bir adam duruyordu.

Stuart, tiksintiyle geri çekildi.

Yaklaşık iki metre boyundaki adamın, biz peştemalle kapattığı mahrem yerleri haricinde tüm vücudundaki kas ve adeleler açık seçik görülebiliyordu. Gözleri, yuvalarından dışarı fırlayacak gibiydi. Etleri ıpıslak ve kaskatıydı. Damarları, içlerinde gezinen kanın basıncıyla atmaktaydı. Rastgele birkaç noktada kemikleri seçilebiliyordu.

Stuart, karşısında duran şeyin gerçeğinden ayırt edilemeyen bir heykel ya da tutukluların ödlerini patlatmak amacıyla tasarlanmış anatomik bir insan modeli olduğuna inanmak istiyordu.

Fakat konuşuyordu.

"İşkenceden bahseden de kim?"

Stuart, soruyu yanıtlayıp yanıtlamadığından emin değildi. Düşünceleri, kafasının içinde korku içinde kaçışan fareler gibi bir oraya bir buraya gidip geliyordu.

"Dur bir dakika," dedi derisiz adam. Boğazını adeta törpüleyerek çıkan, alçak tonda bir sesi vardı. "Yine aynı şeyi yaptım. Tamamen saydamım, öyle değil mi? Her yerim ortada. Bekle de opak olayım."

Birkaç saniye içinde tüm vücudu deriyle kaplandı. Aynı anda birçok noktada oluşmaya başlayan deri, genişleyerek tüm vücuduna yayıldı. Stuart'ın düşüncesi, bu epidermis kılıfının hiç yoktan var olduğu değil, bir an öncesine kadar görünmezken, bir anda görünür olduğuydu.

"Böylesi daha iyi, değil mi?" Adam öncekine göre çok daha az ürkütücü görünse de, yine de huzursuzluk veren bir yanı vardı. Bunun sebeplerinden biri, vücudunun tamamen tüysüz oluşu olabilirdi. Dev bir bebek gibi yumuşacık, pürüssüz bir deriye sahipti. "Dalgınlığıma gelmiş olmalı," diyerek sözlerine devam etti. "Saydam görünmek genellikle savaş sırasında uyguladığım bir taktik. Ölümlüleri, özellikle de gün ışığında fena halde korkutmamı sağlıyor."

Yüzündeki ifadesizliğe rağmen, sözlerinde bir samimiyetsizlik

havası seziliyordu. Stuart, bu "saydam deri" numarasını özellikle yaptığından emindi. İnsanlar üzerinde yarattığı etki hoşuna gidiyordu. Uyandırdığı çaresizlik hissi, korku ve tiksintinin tadını çıkarıyordu.

"Bir lokma bir şeyler yemeye itirazın olmaz herhalde, öyle değil mi? Toci'nin tedavilerinden sonrasında genelde böyle hissedilir. Adeta içini boşaltmışlar gibi uyanırsın. Vücudunu yeniden doldurman gerekir. Benimle birlikte yemekhaneye gelmeye ne dersin? Herkes orada öğlen yemeğinde olmalı."

Davetkar bir işaret yaptı. Önce duraklayan Stuart, daha sonra kapısız kapı eşiğinden geçerek odadan çıktı. Çıkarken etrafını dikkatle inceledi. Kenar pervazları oldukça sağlam duruyordu, görünürde kapının içine girebileceği hiçbir delik yoktu. Fakat buna rağmen gözlerinin önünde duran o metal kapı bir anda yokoluvermişti. Bu nasıl mümkündü?

Kendisine eşlik eden adama soracak başka bir sorusu vardı. "Adı Toci dedin. Tanrıça Toci gibi mi? Ebelerin koruyucu tanrıçası yani?"

"Ta kendisi."

"Fakat insanlara tanrıların isimleri verilmesi yasaktır. Bu, günah kabul edilir."

"Öyleyse Toci'nin Tanrıça Toci'nin adını almamış olması iyi bir şey," dedi tüysüz adam. "Aynen benim de Xipe Totec'in adını almamış olmam gibi. Günah işlemek istemeyiz, öyle değil mi?"

Stuart, bu cümlenin anlamını tam olarak kavrayamamıştı. Bazı taşlar kafasında yerine oturmaya başlasa da, aklı tüm bunları algılamakta zorlanıyor, anlamayı reddediyordu. Çok büyük, çok sıradışı bir şeydi. Ve delice.

Kısa bir koridordan geçerek, geniş bir açık alanı çevreleyen bir terasa vardılar. Kare şeklindeki dört köşeli terasın altında ve üstünde ona çok benzeyen ve birbirlerine merdivenlerle bağlanan başka teraslar göze çarpıyordu. Stuart, başaşağı edilmiş bir ziggu-

ratın içinde olduğunu fark etti, ortasındaki boşluk devasa bir avlu işlevi görüyordu. Tavanından yayılan ışık, içerisini adeta günışığıyla doldurmuştu. Dünyadaki en büyük ziggurat bu devasa yapının içine rahatlıkla sığabilir, hatta fazlaca yer de artardı.

"Neredeyiz biz?" diye sordu tüysüz adama.

"Yarı yoldayız." Stuart'ın sorusunu kasıtlı olarak savuşturmuştu. "Çok az daha ilerleyeceğiz."

Stuart'ın içinde uyandığı odanınkinden biraz daha büyük ve aynı şekilde her türlü kilit düzeneğinden mahrum bir kapının önünde durdular. Tüysüz adamın avcunun içiyle kapıya dokunmasıyla kapının ortadan kaybolması bir oldu.

"Demek böyle yapılıyor," dedi Stuart keyifli bir ses tonuyla. "Dokunuyorsun ve kayboluyor. Neden ben diğerine vurur dururken de aynı şey olmadı?"

"Senin genetik bilgilerini henüz okutmamıştık da o yüzden. Sen bizlerden biri değilsin."

Yemek yenen bölümdeki masa ve sandalyalerin de ana malzemesi, diğer her şey gibi aynı renksiz metaldı. Fakat burada en azından bir iç dekorasyon vardı. Duvarlarda tüm tapınaklarda ve dini liderlere ev sahipliği yapan tüm binalardakilere benzer duvar resimleri vardı. Gördüğü piktogram, hiyeroglif ve sembollerin tümü, tanrıları veya kertenkele veya sinek kuşu gibi kutsal hayvanları temsil ediyorlardı. Tek fark, parlak ışık desenleriyle çizilmiş ve hareketli olmalarıydı. Renkler ve şekiller sürekli değişiyor, oluşturdukları farklı tablolar adeta birbirinin içine geçiyordu. Gördüklerinden büyülenen Stuart'ın gözü, masalardan birinde oturan ve o güne kadar gördüğü en garip insan topluluğu oluşturan adamlara kaymamış olsaydı, bu tabloyu belki de saatlerde seyredebilirdi.

Hepsi aşağı yukarı tüysüz adam kadar uzun boyluydu. Başka pek bir ortak noktaları da yoktu. İçlerinden bazıları o kadar yaşlıydı ki, kuruyup gitmeye yüz tutmuşlardı. Diğerleri ise inanılmaz derecede sağlıklı, hayat dolu ve genç görünüyorlardı. Biri o

kadar esmerdi ki, vücudu kara mermerden oyularak hayat bulmuş gibiydi. Bir diğerinin gözle görülür birçok fiziksel engeli vardı, tüm vücudu eğri büğrüydü. Hemen yanında cinsiyeti tam olarak ayırt edilemeyen, siyah saçlı ve dolgun dudaklı biri vardı. Üzerindeki bol kıyafetler, cinsiyetini anlamayı iyice güçleştiriyordu.

Masanın başında oturan oldukça yakışıklı esmer adamın gözlerinde, her şeyin en kötüsünü bilen fakat daima en iyisini görmeye çalışan birinin aynı anda hem yumuşak hem de sert olabilen bakışları vardı. Ayağa kalkıp sandalyesini arkaya iterek, Stuart'a başıyla selam verdi.

"Ayağa kalktığını görmek güzel. Kendini daha iyi hissetmene sevindim. Otur lütfen."

Bu, Stuart'ı ormandaki ışık patlamasıyla etkisiz hale getiren ve daha sonra Toci'yle konuşurken duyduğu adamın ta kendisiydi. Toci'nin Kay olarak hitap ettiği adam.

Androjen adam-kadın, yanındaki sandalyeyi davetkar bir tavırla geri çekti. Stuart oturdu. Masadakilerden bir diğeri, siyah adam, homurdandı: "Burada olmaması gerekiyor. Buna hakkı yok." Diğer yanında oturan asil giyimli ve inanılmayacak kadar iri göğüslü yaşlı kadın onu susturdu.

Masanın ortasında tabaklara adeta yığılmış yemekler duruyordu. Stuart, kendisine uzatılan tabağı alarak doldurmaya başladı. Sofra abartısız ve iyi hazırlanmıştı, geleneksel Aztek mutfağının öngördüğü şekilde ana malzemesi agave ve mısır olan çeşitli yemekler hazırlanmıştı. Tüm gözlerin üzerinde olduğunu fark ettiği halde, bunu önemsemeden karnını doyurdu. İçlerinden birçoğu, onu gereksiz yere aralarına, işlerine karışan biri olarak görüyor gibiydi. Bu kimin umrundaydı ki? Kendisini buraya getirmelerini o istememişti ya.

Stuart ikinci tabağını mideye indirmekle meşgulken söz alan Kay, "Bazı sorularınız olduğunu tahmin ediyorum Bay Reston" dedi.

"Sorularıma dürüstçe yanıt verecek misiniz?"

"Evet."

"O zaman evet, sorularım var. Her şeyden önce burası neresi? Bana yer altındaymışız gibi geliyor. Kısmen içgüdüsel olarak böyle hissediyorum, ama mantıklı olarak düşünürsek tersine dönmüş bir piramit mimarı bakış açısıyla bundan başka türlü açıklanamaz, öyle değil mi?

"Gayet güzel. Yer altındayız. Konumumuza gelince, arkadaşınız Bay Chel'in bir sonraki operasyon merkezi olarak adlandırdığı yerden çok da uzakta değiliz. Birkaç kilometre batıda, Texcoco Gölü'nün hemen yakınında bulunuyoruz."

Siyahi adam, "Ona bu kadar fazla bilgi vermen doğru mu?" dedi sinirli bir şekilde. Vücut geliştirme sporuyla uğraşanlarınkine benzer oldukça iri ve kaslı bir vücudu ve kalın, tok bir sesi vardı. "Ona herhangi bir şey söylemeli misin ki?"

"Söylememek için geçerli bir sebep göremiyorum Mic," diye yanıt verdi Kay. "Bay Reston bizim misafirimiz. Onu buraya biz getirdik. Bu durumda neden gerçeği ondan saklayalım ki?"

"Onu buraya *sen* getirdin."

"Yaralıydı. Yardımımıza ihtiyacı vardı. Başka bir şansım yoktu."

"Fakat dünyayı varlığımızdan haberdar etmek için henüz hazır değiliz. Bu her şeyi berbat edebilir."

"Eminim Bay Reston'a, ya da diğer adıyla Fatih'e, güvenebiliriz. O, sırları saklamanın önemini belki de diğer bütün dünyalılardan daha iyi biliyor."

"Aynen öyle," dedi androjen adam-kadın. Boğuk ve orta perdeli sesinden cinsiyetindeki ikiliği destekliyor gibiydi. "Aynı anda iki farklı hayat yaşadı. Gerçeklerle gerçek görünenler arasındaki ipince çizgide bir cambaz marifetiyle ilerledi. Olduğundan başka bir şey gibi görünmenin ne demek olduğunu gayet iyi biliyor." Narin ellerinden biriyle Stuart'ın kolunu okşarken, onu takdir ettiğini göstermek istiyordu.

Tüysüz adam, duygusuz bir tavırla "Onu istediğimiz zaman öldürebiliriz tabii," dedi. "İstediğiniz buysa, hemen şimdi yapabilirim. Çatalla, bıçakla, çıplak ellerimle, nasıl tercih ederseniz öyle."

Kay "Bu kadarı yeter Xipe," diyerek onu azarladı. "Psikopat numaralarını gerçekten ihtiyacımız olduğu zaman sergilersin."

"Laf olsun diyeydi."

"Hiç kimse Bay Reston'ı öldürmeyecek. O, benim korumam altında. Kendisiyle tanıştığıma çok memnunum. Geçen gün ormanda kendisiyle sakin bir ortamda sohbet edebilmeyi umuyordum fakat istediğim gibi olmadı. Bunun için kendimi suçluyorum. Xolotl'un kendi sözlerini kendi sesiyle tekrar edişine gösterebileceği sert tepkiyi öngörmem gerekirdi. Ne olursa olsun o su anda burada, bizlerin arasında ve böyle de kalacak. Hepiniz bu durumu kabul edin ve kendi işinize bakın."

"Neden ben?" diye sordu Stuart. "Bir sonraki sorum bu. Beni belirli bir sebep, belirli bir amaç için seçtiniz. Nedir bu?"

"Xibalba'nın Büyük Hatip'i öldürmek üzere düzenlediği komplo planının bir parçasısınız. Fakat sizin, liderleri Chel'in aksine tartışmaya açık biri oluşunuzdan etkilendim. Onların davaları olarak gördükleri şeylere daha az bağlı oluşunuz, sizinle kibar ve diplomatik bir şekilde iletişim kurabileceğim fikrini uyandırdı."

"İntihar etmeye onlardan daha az istekli olduğumu ima ediyorsanız evet, aynen öyle."

"Sizi yakından takip ettiğim kadarıyla aldığım izlenim bu."

"Bu durumda son birkaç günde olanları yavaş yavaş anlamaya başlıyorum," dedi Stuart. "Sizler Xibalba'yı daha ileri gitmemesi için uyarmaya çalışıyorsunuz, öyle değil mi? Ormanın sizlere ait köşelerine, sizin arazinize girdik. Zaten hayata geçirilmiş bir projenin tam ortasına daldık. Size ayak bağı oluyoruz ve siz de bundan hiç hoşnut değilsiniz. İşte bu yüzden ormanda bizi takip ediyorsunuz. Ve o garip karınca gösterisini sizler sahneledi-

niz, öyle değil mi? Amacınız bizi korkutup kaçırmaktı."

Masadakilerden biri, kızıl saçlı bir adam, teslim olur gibi bir tavırlar elini havaya kaldırdı. "İddialarınız doğru. İnsan figürlü karınca heykelimi beğendiniz mi? Etkileyici bir iş çıkardılar, öyle değil mi? Her şeyi bir anda mahvetmenize hiç de gerek yoktu. Adamlarım size zarar vermeyeceklerdi. Diğer sürü üyeleri, birçoklarının o şekilde yanıp gitmesine çok sinirlendiler. Dün bütün günü onları telkin etmek ve sakinleştirmekle geçirdim."

"Adamlarınız mı? Yani karıncalarla konuşuyorsunuz. Ve duyguları olduğunu söylüyorsunuz."

"Aynen öyle," dedi kızıl saçlı adam. "Bahsettiğimiz *klasik anlamda* bir konuşma değil tabii. Bunu düşünmek bile saçma. Karıncaların kulakları yoktur. Feromonlar ve titreşimler aracılığıyla iletişim kurarlar. Ve evet, duyguları vardır. Dışardan bakıldığında sert mizaçlı askerler gibi görünseler de aslında oldukça hassastırlar."

Sert bir ifadeyle "Anlaşıldı," diyen Stuart'ın bunu söylerken ellerini masaya vurması, etrafındakileri şaşkına çevirmişti. "Bu kadarı yeter. Bu şarlatanlığı artık bir kenara bırakalım. Durumun ne olduğunu anladım. Kimmiş gibi davrandığınızı biliyorum. Gösterinizi destekleyen ayrıntılar da fena değil. Kaybolan kapılar, saydam derili bir adam, konuşan bir köpek... Tüm bunları nasıl yaptığınızı bilemiyorum ama tek tahmin edebildiğim konuşan köpeğin çok üst düzey bir karından konuşma numarası olduğu? Gerçekten tebrikler, bravo, çok iyi bir iş çıkarttınız. Alkışı hak ettiniz."

"Biriymiş gibi davranmak mı?" dedi Kay gözlerini kırıştırarak. Masadaki diğer herkes konuklarının bu beklenmedik çıkışına alınmış görünseler de, Stuart'ın keyfi yerindeydi.

"Evet Kay. Yoksa sana Quetzalcoatl mı demeliyim? Ve sen." Stuart, kızıl saçlı adama işaret etti. "Azcatl. 'Kırmızı karınca'. Haberci. Ve sen." Yanındaki androjen adam-kadına döndü.

"Ometeotl. İkilikte tekliğin, zıtların birleşiminin sembolü olan Tanrı. Orada duran Xipe Totec'i de unutmamalıyız tabii, Derisi Yüzülmüş Tanrı. Ve işte Mictlantecuhtli, eğer yanılmıyorsam."

Siyah adam, gözlerini kırpıştırmak dışında tamamen hareketsiz kalarak dinlemeye devam ediyordu.

"Panteon, Tanrılar Birliği," dedi Stuart karşısındaki grubu tanımlayarak. "Her birinizin ismini hatırlayamayışımı mazur görün, ama tahminim doğru öyle değil mi? Tanrı ve tanrıçalar. Her şey gerçekten de çok açık. Başlangıçta anlamakta biraz zorluk çektiğim doğru fakat sersem gibiydim ve kan şekerim oldukça düşüktü. Sonunda jeton düştü."

"Devam edin," dedi asıl görünümlü kadın.

"Coatlicue, değil mi?" Matriyark, toprak ana, hayatı veren ve geri alan Tanrıça, Huitzilopochtli'nin annesi.

Kadın duyduklarını basını sallayarak onaylarken, el, kalp ve kafatası şeklindeki mücevherlerden oluşan kolye derin dekoltesine çarpıp duruyordu. Yılan şeklindeki kocaman küpeleri, hafifçe tingirdadılar.

"Dini bir canlandırmanın tam ortasındaydım öyle değil mi? Sizler, Anahuac yağmur ormanlarının ortasında, kıyafetlerinden hareketlerine kadar hiçbir ayrıntıyı göz ardı etmeden Aztek tanrılarını canlandıran ve her şeyi daha inanılır kılmak için hilelere başvurmaktan da kaçınmayan bir tiyatro grubunun üyelerisiniz. Tüm bu durum gerçekten çok eğlenceli. Böylesine şahane bir mekanda bu oyunu oynayarak inanılmaz derecede güzel vakit geçirdiğinize eminim. Bu ise bayağı para yatırmış olsanız gerek, yani maddi durumunuz pek de fena olmamalı, en azından bazılarınızın. Eğer beni de grubun bir parçası yapmanın peşindeyseniz teşekkür ederim ama cevabım hayır. Çok seçkin bir gösteri sunduğunuzu söylemeliyim ve yaptıklarınız için minnetkarım da, fakat boş yere ısrar ediyorsunuz.?

Az kalsın, *Boşa havlıyorsunuz* diyecekti.

"Bu noktada artık gerçekten de gitmem gerekiyor." Stuart

ayağa kalktı. "İçinizden biri bana en yakın çıkış kapısının nerede olduğunu söyleyebilir mi acaba?"

Odadaki en yaşlı adam, "Ne cüretle böyle konuşabiliyor?" dedi. Bilgelik sembolü bembeyaz saçları ve hırçın bir ifadesi vardı. "Üstelik *bizimle*."

"Haklısın Tzitzi," dedi Xipe Totec. "Size onu öldürmemiz gerektiğiniz söylemiştim. Benimle aynı fikirde olanlar ellerinizi kaldırsın."

Masadan yükselen öfke dolu homurtular, tanrıların memnuniyetsizliklerinde hemfikir olduklarını gösteriyordu. Ellerini kaldırdılar.

"Bir dakika, bir dakika," dedi Quetzalcoatl otoriter bir tavırla. "Kesin bu saçmalığı. Herkes sakin olsun. Bay Reston, yerinize oturun."

Stuart bir an için itaatsizlik etmeyi düşünse de, ihtimalleri bir kez daha gözden geçirip yerine oturdu.

"Bizim tanrıların taklitçileri olduğumuz fikrine kapılmanız ilginç," diye sözlerine devam etti Quetzalcoatl.

Stuart omuz silkti. "Başka ne olabilirsiniz ki? Tanrılar yok. Asla varolmadılar. Ve varolsalar bile sizinle herhangi bir benzerlik taşıyacaklarını hayal bile edemem."

"Nedenmiş o? Sizin hayal ettiğiniz tanrılardan ne şekilde farklıyız?"

"Tanrılar fiziksel varlıklar değillerdir. Onlara dokunamazsınız. İnsan değillerdir."

"İnsan kısmını şimdilik bir kenara bırakalım, fakat neden fiziksel, elle dokunulabilir olamasınlar ki?"

"O zaman öbür dünyaya ait oluşunuzun ne anlamı kalır ki? Tüm gizeminiz kaybolur gider."

"Tanrılardan beklediğiniz bu mu? Mesafeli, dokunulmaz olmaları mı?"

"İstesek de istemesek de böyle değil mi?"

"Söyleyin Bay Reston, Panteon hakkında tam olarak ne kadar bilgi sahibisiniz?"

"Okuldaki din derslerinde bize zorla yutturulan mitoloji haricinde mi demek istiyorsunuz? Ebeveynlerimin beni zorla izlemeye götürdüğü temsiller haricinde mi? Rahiplerin konuşmalarına sürekli serpiştirdikleri göndermeler haricinde mi? Pek fazla değil."

"O zaman bilmeniz gereken önemli bir şey var demektir. Tanrılar da aynen insanlar gibi ağız dalaşı yapar, birbirleriyle rekabet eder, yemek yer, sıçar, osurur ve çiftleşirler. Tanrılar, kusursuz numuneler değildirler. Ölebilirler de. Aynen Mayahuel'in başına geldiği gibi."

"O aşağılık orospu," diye homurdandı Tzitzi. Stuart, onun şeytanlar kraliçesi Tzitzimitl olduğunu tahmin etti. Ya da, onun kılığına girmiş biri.

"Kendi torunun hakkında ne de güzel konuşuyorsun," dedi Quetzalcoatl.

"Aynen öyleydi. Ona yaptıklarımı hak etti."

"Evet, evet," dedi Stuart. "Etkileyici bir hikaye. Aile değerleri üzerine örnek bir hikaye. İnsanları mutlu etmek isteyen Mayahuel, *pulque* tarifini onlarla paylaştı. Tzitzimitl bu durumdan pek de hoşnut değildi."

"*Pulque*'yi neden insanlara vermek zorundaydık ki?" diye homurdandı Tzitzimitl. "Nasıl yapacaklarını kendi kendilerine anlayamadılarsa, neden onlara yardım etmekle yükümlü olalım? Üstelik onlara daima mutluluk getirdiği de doğru değil. Çoğunlukla aşırı duygusallaşır ve kendilerini kötü hissederler."

Bu, Stuart'ın hayatı boyunca yaptığı en gerçeküstü diyaloglardan birine dönüşmüştü. Karşısındaki insanlar -ki hepsi akıllarını kaçırmışlardı- Tanrı olduklarına kesin bir şekilde inanıyorlardı. Kılığına girdikleri tanrıları tüm yönleriyle canlandırırken, adeta onlara dönüşmüşlerdi. Stuart'ın onları ikna etmeye çalışmasının pek de bir anlamı yoktu. Onu dinlemeyecekleri kesin-

di. Tek yapabileceği bu oyuna katılmak, onları eğlendirmek ve hiçbir zarar görmeden bir an önce oradan çıkıp gidebilmekti. İçlerinden herhangi birinin ona kafa tutabileceğini düşünmese de temkinli olmakta yarar görüyordu, deliler ne olursa olsun pek de şakaya gelmezdi.

"Yani Tzitzimitl, Mayahuel'i durdurmak için şeytanlarını onun üzerine saldı," dedi. "Bana yeterince önemsiz bir şey gibi geliyor ama her neyse. Mayahuel'in tarafını tutan Quetzalcoatl, ona bir ağacın içinde gizlenmesi için yardım etti."

"Onu ağacın içinde gizlemedim, ağaca *dönüştürdüm*," diye düzeltti Quetzalcoatl. "Kamufle ettim."

"Fakat buna rağmen peşi sıra salınan Tzitzimime şeytanları onu bulmayı başardılar ve paramparça ettiler. Kemiklerini Quetzalcoatl gömdü."

"Büyük bir üzüntüyle. Mayahuel çok güzel, saf ve tatlı bir yaratıktı."

"Efsaneye göre, Mayahuel'in gömülen kemiklerinden agave adlı dikenli bir bitki oluştu. Quetzalcoatl, Aztekler'e bu bitkinin özünü çıkarmayı, özü mayalandırarak 'ballı su'ya dönüştürmeyi ve etkisini artıracak birkaç damıtmadan sonra en sonunda *pulque* elde etmeyi öğretti."

"Beni oldukça gururlandıran bir başarı."

"Bunların hiçbirinin gerçek değil tabii ki," dedi Stuart. "Yalnızca açıklayıcı bazı efsaneler. İlginç gelmesinin tek nedeni, biz insanlara tanrıların bile birbirlerini öldürmekten geri kalmadığı mesajını vermesi."

"Haklısınız Bay Reston," dedi Quetzalcoatl. "Cinayete kadar götüren kıskançlığı ve intikamı konu alan bu hikayeyi dinledikten ve bunun tanrılar arasında alışılageldik bir davranış olduğunu öğrendikten sonra, tanrıların dokunulmaz, mükemmel varlıklar olduklarına inanmaya devam ediyor musunuz? Bu bilgiler ışığında tanrıların karşınızda duran bizler gibi davranmaları gerekmez mi?" Bir parmağını göğsüne bastırarak önce kendisini,

daha sonra ise diğerlerini işaret etti.

"Sizin Panteon'u gerçekçi ve doğru olarak temsil ettiğinizi söylemiyorum. Güzel bir iş çıkardığınızı daha önce de söyledim. Yalnızca tanrıların biraz daha, nasıl desem, tanrısal olmalarını tercih ediyorum. Biz insanlar tanrıları örnek almalıyız, öyle değil mi? Tanrı'nın tanımı bu. İnsanlardan farkları sadece birkaç değişik özelliğe, birkaç süper güce, birkaç eğlenceli numaraya sahip olmalarıyla sınırlı kalmamalı."

"Öldürülmeli," diye kükredi Mictlantecuhtli. "Bu ufacık şey, bu böcek parçası, bu *solucan* her söz alışında bize hakaret ediyor. Ağzından çıkan her bir kelime, küstah bir zehrin damlalarına benziyor. Irkının diğer tüm üyeleri kadar aşağılık ve saygısız bu adam. Ben öldürülmeli diyorum. Çabucak ve hemen şimdi. Cüretinin bedelini ödemeli."

"Sana katılıyorum," diyerek yerinden doğrulan Xipe Totec'in elinde sıkı sıkı tuttuğu bıçak ışıldıyordu. Stuart da ayağa kalkmış, kendisine manevra yapabileceği bir alan yaratmak amacıyla masadan uzaklaşmaya başlamıştı. Xipe Totec, ya da o olduğunu iddia eden adam, Stuart'a doğru tehditkar bir adım attı. Stuart rakibini etkisiz ve hareketsiz kılmak için yapabileceği bütün hamleleri bir çırpıda aklından geçirdi. Xipe Totec'in zinde ve genç görünüşüne, gözlerindeki deli aleve ve elindeki keskin bıçağa rağmen Stuart onu haklayabileceğinden emindi. Eğer diğer tanrılar -ya da tanrı kılıklı oyuncular- da dövüşe ortak olursa durum tabii ki değişebilirdi fakat Stuart, Xipe Totec'e karşı sert ve acımasız bir zafer kazanarak diğerlerinin gözünü korkutmayı ve bu şekilde kaçmasına yetecek zamanı kazanmayı umuyordu.

Quetzalcoatl aralarına girdi. "Derisi Yüzülmüş Tanrı," dedi Xipe Totec'i uyararak. "Ne dedim ben? Bu adam benim korumam altında. Onun bir kılına bile dokunmayacaksın."

"Beni durdurmayı dene istersen, Tüylü Yılan."

"Beni bunu yapmak zorunda bırakma. Bay Reston'un sorunu kendisini savunamaması değil, bir yanlış anlaşılmadan yola çı-

karak hareket ediyor olması. Gördüklerinin yüceliğini ve önemini henüz kavrayamamış durumda ve bunda çok da haksız sayılmaz. Kendisini bir anda dünyamızın tam ortasında buldu. İçinizden herhangi biri tanrılarla ilk karşılaşmasında gerçekten de olduklarını iddia ettikleri varlıklar olduklarına hemen inanır mıydı?"

"İnsanlar gibi kısıtlı görüşte ve zayıf olsaydım," dedi Azcatl, "belki de inanmazdım. Bizlerin gerçek tanrılar olduğumuza inanmazdım çünkü bu kendi zayıflığım ve önemsizliğimi bir anda fark etmemi sağlardı."

"İnançlı değilim, hepsi bu," dedi Stuart. "Özür dilerim çocuklar. Bu gösteriyi başka herhangi birine sunsaydınız muhtemelen amacınıza ulaşırdınız. Ödevinizi gerçekten de çok iyi yapmışsınız, tüm bu küçük ayrıntılar, tanrılar arasındaki ilişkiler, her şey olması gerektiği gibi. Fakat ufacık bir inanç kıvılcımıyla doğmuş olsam bile, yaşadıklarımdan sonra içimde inançtan eser kalmadı. Kendinize benden daha kötü bir denek seçemezdiniz."

Masadakiler homurdanmaya devam ediyorlardı. Söylediklerinin hiçbiri hoşlarına gitmemişti.

"Bay Reston," dedi Quetzalcoatl, bir elini omzuna koyarak. "Sana Stuart diyebilir miyim? Benimle biraz yürümeye ne dersin Stuart? Bu odada kalıp böyle konuşmaya devam etmek sağlığın için çok iyi olmayabilir. Seni bir yere kadar koruyabilirim. Xipe Totec benimle aynı seviyede. Dört Büyük Tanrı'dan ikisiyiz. Ona seni öldürmemesini emredemem. Bunu yapmamasını önerebilir, ya da belki rica edebilirim, o kadar."

"Anladığım kadarıyla hayatım benim için değerliyse sizinle gelmemi söylüyorsunuz."

"Aynen." dedi Quetzalcoatl. "Söylediğim tam da bu."

"Güzel. Kabul ediyorum."

XIX

Aynı Gün

Arkalarında tehditkar bir sessizlik bırakarak yemekhaneden çıktılar.

"İçerde pek fazla sempati toplayamadım, değil mi?" dedi Stuart.

"Onlara karşı çok yargılayıcı olma," dedi Quetzalcoatl. "Bugünlerde en affedici tavırlarını takınabilmelerini bekleyemeyiz. Her ne kadar durumun önem ve gerekliliğini elimden geldiğince açıklamış olsam da, bunca zaman sonra neden yine buraya döndüğümüzü tam olarak anlayamıyorlar. Yapılacak ne varsa zamanında yapıldığı ve konunun kapandığı düşüncesindeler. Eski defterleri karıştırmaktan hoşlanmıyorlar."

"Halbuki siz...?"

"Halbuki ben henüz görülmemiş bir hesabımız olduğunu düşünüyorum ve kabul etmek istemeseler de aslında diğerleri da benimle aynı fikirde. Dünyalılara olması gerektiği kadar iyi hizmet edemedik ve bugün bizim adımıza yapılanlar çok yanlış.

Bir şeylerin değişmesi şart. Ve işte bu yüzden Panteon'un bir grup üyesi olan bizler geri döndük."

"Tamam," dedi Stuart, tersine dönmüş zigguratın merdivenlerini tırmanırken. "Bu andan itibaren size ve söyleyeceğiniz her şeye itibar edeceğim. Neden derseniz, bilemiyorum. Aslına bakarsanız hepinizin aklınızı kaçırmış olduğunuzu düşünüyorum, fakat siz düzgün birine benziyorsunuz. Diğerlerinden aldığım kibir ve üstünlük havasını sizde göremiyorum. Ya da en azından diğerlerindeki kadar baskın olarak değil diyelim."

Quetzalcoatl gülümsedi. "Seni ikna etmek için ne yapabilirim?"

"Şu ana kadar yaptıklarınızdan çok fazlasını yapmanız gerekiyor. Konumuza dönelim. 'Görülecek bir hesap'tan bahsediyorsunuz. Daha açık konuşun. Siz tanrıların yaklaşık beş yüz güneş yılı önce dünyayı terk ettiğiniz biliniyor. Şimdi ise geri döndünüz. Neden?"

"Neden dünyayı terk ettiğimizi mi yoksa neden geri döndüğümüzü mü bilmek istiyorsunuz?"

"Her ikisini de."

"Bizimle ilgili biraz bilgin varsa, dünyayı neden terk ettiğimizi biliyorsun demektir. Her şeyin merkezi, Tezcaliptoca'ya girdiğim mücadele. Bana karşı o adi hileye başvurduktan sonra, beni zehirleyip o korkunç şeyi... Ne olduğunu söylememe gerek yok, işte o şeyi yapmaya zorladıktan sonra tartışmaya başladık."

"Quetzalpetlatl'la birlikte oldunuz. Kız kardeşinizle."

Quetzalcoatl irkildi. "Rica ediyorum, daha ileriye gitme. Bunun hatırlatılmasından rahatsız oluyorum. Ertesi sabah Tezcaliptoca'yla yüzleştim ve hışımla birbirimize giriştik. Ben inanılmaz derecede öfkeliydim, ama aslında alıp veremediğim Tezcaliptoca'yla değil kendimleydi. Onun doğasında dolandırıcılık ve hainlik var biliyordum, başka türlü davranmasını bekleyemezdim. Ben ise kendimi tavır olarak ondan çok daha üstün, çok daha olgun görüyordum, benim başka türlü davranmam gerekirdi."

"Ve öfkeniz geçtiğinde kendinizden o kadar utandınız ki, başınızı alıp gitmeniz gerektiğine karar verdiniz."

"Üzerinden bu kadar zaman geçmesine rağmen hala çok utanıyorum. Yapacak, insanlara gösterecek, verecek o kadar fazla şeyimiz vardı ki. Aztekler'i yalnızca uzun bir sürecin başlangıcı olarak düşünmüştük. O dönemde teknolojik açıdan en ilerideki ulus Çinliler, kültürel açıdan en zengin ve en gelişmiş ulus ise İtalyanlardı, fakat Aztekler kendilerine güvenleri, her duruma kolayca adapte olma yetenekleri ve tutkulu, yırtıcı doğalarıyla ilgimizi çekmişlerdi. İşte bu yüzden onları seçtik. Onlar yalnızca başlangıç noktasını oluşturacaklar, onlardan hareketle yayılacak bir gelişme dalgası, tüm dünyayı saracaktı. Planımız buydu, fakat Tezcaliptoca'nın kötülüğü ve benim kendimi kontrol edemeyişim her şeyi berbat etti. Planımız bugün de hala hayatta ve işler durumda, fakat varması gereken noktadan çok uzaklarda. Çok berbat bir hata yaptığımızın farkına vardık."

"Ve şimdi de hatanızı düzeltmeye geldiniz," dedi Stuart.

"Başarabilirsek tabii. Aztekler, bizlerin dünyayı terk edişimizden sonra tasarladıklarımızdan çok farkı şeyler yaparak, bambaşka bir ulusa dönüştüler. Onlarınki gibi devasa ve zalim bir İmparatorluk'un tüm dünyaya yayılması, en son bekleyeceğimiz veya isteyeceğimiz şeydi. Aztekler, onlara hediye ettiğimiz nimetleri -sizin Azteknoloji dediğiniz şeyler- insanlığın geri kalanıyla paylaşmak yerine kendi amaçlarına alet ettiler. Fethetmek, boyunduruk altına almak, köleleştirmek ve aynen kendi istedikleri gibi bir dünya yaratmak için kullandılar. Fakat biz, durumun hala düzeltilebileceğine inanıyoruz. Bu, geri dönüşü mümkün olmayan bir hata değil."

"Aztekler gibi kana susamış bir ulusun, kendi başlarına bırakıldığında kontrolden çıkacağı gerçekten de aklınıza gelmedi mi? Tanrıların öngörüş gücü olduğunu zannediyordum."

"Yine aynı mükemmel, her şeyi gören bilen Tanrı modeline gönderme yapıyorsun. Biz böyle değiliz."

Bir kat daha çıktılar. Zigguratın zirvesinden, yani toprak yüzeyinden yalnızca bir kat aşağıdaydılar.

"Bu durumda ne yapmayı düşünüyorsunuz?" dedi Stuart. "Yapılanları nasıl tersine çevireceksiniz?"

"Bir fikrimiz var."

"Xibalba'nınkinden daha iyi bir fikir mi?"

"Muhtemelen. Başarı şansının daha yüksek olduğu kesin."

"Bu çok da zor olmasa gerek."

"Biz bilgiye sahibiz Stuart," dedi kendisini Tanrı olduğunu iddia eden adam. "İnsanlarınkinden çok daha ileri seviyede yeteneklerimiz var. Bunu kendi gözlerinle de gördün. Şansımız biraz yaver giderse, çok sert çözümlere başvurmak zorunda kalmayabiliriz. Şiddet içermeyen, barışçıl bir çözüm peşindeyiz."

"Ve bunun için elinizden geleni yapacaksınız, ama önce Xibalba'nın yolunuzdan çekilmesi gerekiyor."

"Ya yolumuzdan çekilecekler ya da sonuçlarına katlanmak zorunda kalacaklar." Quetzalcoatl bu sözleri güler yüzle söylemiş olsa da, tehdit yerine geçtikleri şüphe götürmez bir gerçekti. Şekerli suya karıştırılsa bile, siyanür siyanürdü.

"Aracılık yapmamı isteyeceğinizi tahmin ediyorum," dedi Stuart. "Burada olma sebebim de bu olsa gerek. Chel'i planından vazgeçirebilirsem, siz kendinizinkini rahatça hayata geçirebileceksiniz."

"İstediğim şey tam olarak bu. Buna bir iyilik olarak bak. Xibalba'yı silip süpürebilir ve yolumuza bu şekilde devam edebiliriz, fakat Chel'e bir şans vermek istiyoruz. Bir 'Geri çekil ve bırak bu işi kendi yöntemlerimizle halledelim' mesajı."

"Ona karşı bu kadar güçlü bir ikna yeteneğim olduğundan emin değilim açıkçası." En üst katın merdivenlerini tırmanmaktaydılar. "Benden istediğiniz şeyi yapmaya gerçekten çok istekli olsam bile, yine de gruba en son katılan kişiyim ve beni hala bir yabancı olarak görüyorlar. Onunla kendiniz konuşsanız çok daha iyi edersiniz."

"Chel sana saygı duyuyor. Seni tanıyor. Onun gözünde asıl ben bir yabancıyım. Üstelik dini inançlarını da unutmamamız gerekiyor. Benim iğrenç bir varlık, bir pagan tanrısı, inandığı her şeyin ana teması olduğumu düşünecektir. Beni dinlemeyecektir. İnancı, onu yalnızca beni yok etmek istemeye teşvik edecektir."

"Açıkçası konuya nasıl bir giriş yapmam gerektiğini kestiremiyorum," dedi Stuart ısrarcı bir şekilde. "Hangi bakış açısının daha işlevsel olabileceğini tahmin etmekte zorlanıyorum."

"Yalnızca dene. Senden tek istediğim bu."

"Büyük Hatip'i öldürmek konusunda çok ama çok kararlı. Onun için neredeyse bir onur meselesi olmuş durumda."

"Onu, hem kendisinin hem de adamlarının iyiliği için planından vazgeçmesinin daha akıllıca olduğuna ikna etmelisiniz."

"Ama Chel geri adım atmayacaktır..."

"O zaman sana tek tavsiye edebileceğim şey, Stuart, belalarını bulmaya başladıkları zaman buralardan mümkün olduğunca uzaklaşman." Bir önceki seferinde olduğu gibi yine gülümseyerek konuşmuş, fakat yumuşak ifadesi sözlerindeki cüretkar tehditi gizlemeye yeterli olmamıştı. "Fakat eminim işler bu noktaya gelmeyecektir," diye ekledi Stuart'ın omzuna hafifçe vurarak. "Sen zeki bir adamsın. İfade gücün kuvvetli. Başaracaksın. İşte geldik, bu yol seni dünyaya geri götürecek."

Son basamakları tırmanıp dikdörtgen şekilli bodrum kapağını önünde durdular.

"Xolotl nereye kayboldu şimdi?" dedi Quetzalcoatl. "Seni kamp yaptığınız yere geri götürebilir, böylece yolunu kendin bulma zahmetinden kurtulmuş olursun. Xolotl!"

Quetzalcoatl'in köpeğimsi yoldaşı, adını duyar duymaz yan koridorların birinden dışarı fırlayarak onlara doğru koştu. Stuart, bu kez aydınlıkta gördüğü Xolotl'un gerçekten de çok çirkin olduğunu fark etmeden edemedi. Üzerine tüyleri rastgele serpilmiş gibi duran eğri büğrü, kaslı bir vücudu, uzun ince ba-

cakları ve kocaman, yusyuvarlak bir kafası vardı. En korkuncu ise, bir gözünün olmayışı ve göz yuvasının boşluğuna buruş buruş bir deri parçası sıkıştırılmış gibi durmasıydı. Quetzalcoatl'in yanına yaklaştığında ağzından bir karış dışarıda sallanan dilinden ince şeritler halinde salya akmaktaydı.

"Stuart'ı geri götür," dedi Quetzalcoatl.

Xolotl, aynen sahibinin sesiyle "Stuart'ı geri götür," diye tekrar etti. Dönüp Stuart'a baktı. Stuart üzerine kilitlenen o tek sarı gözde öfke ve yergi dolu derin bir bakış gördüğünden emindi.

"Yolumu kendim bulabilirim..." diye itiraz etmek istese de, Xolotl yanından geçip hızlı adımlarla merdivenleri çıkmaya başlamıştı bile.

Merdivenleri çıkarken "Stuart'ı geri götür," diye bir kez daha tekrar etti. Reston, Quetzalcoatl'ın dudaklarının hareket etmediğinden emindi. Bu olağanüstü bir şeydi. Kelimeler gerçekten de köpeğin ağzından çıkıyor gibi görünüyordu.

Xolotl, ön patilerinden biriyle bodrum kapağına dokundu. Birdendire tavanda dikdörtgen şeklinde bir boşluk meydana geldi. Yağmur ormanının ses ve kokuları içeriye kadar girmişti. Tepelerindeki ağaçlar katedral sütunları gibi uzayıp yükseliyorlar, yapraklardan yansıyarak yeşile boyanan güneş ışıkları vitraylardan süzülüyor gibi görünüyorlardı.

"Haydi git," dedi Quetzalcoatl. "Oldukça emin ellerdesiniz. Xolotl benim diğer yarımdır. Sizi asla yolunuzdan şaşırtmaz."

"Peki o zaman," dedi Stuart, fakat ikna olmuşa benzemiyordu.

Onu "Şans daima yanında olsun dostum," diyerek uğurlayan Quetzalcoatl, sıcak, samimi bir tavırla elini sıktı. "İlerlemelerini yakından takip edecek, böylece ne aşamada olduğunu bileceğiz. Bizi hayal kırıklığına uğratmatacağınızdan eminim."

Stuart'ın dışarı çıkmasıyla içinde geçtiği deliğin bir anda or-

tadan kaybolması bir oldu. Aslında deliğin kaybolduğunu değil, deliğin kendi kendine örülen bir orman dokusuyla doldurulduğunu söylemek daha doğru olurdu. Tüm bunlar olup bittikten sonra, hiç kimse ne o noktada gizli bir tünel ne de toprak altında yükselen devasa bir bina olduğunu tahmin edebilirdi. Stuart, ayağıyla kapağın olduğu yerin tam üzerindeki toprağı eşeledi. Süngerimsi ve küflü toprak katmanlarının altında metalik sert bir cisim olduğunu hissedebiliyordu, fakat orada olduğunu biliyor olmasaydı böyle bir şeyi tahmin etmesi imkansızdı. Bu numaracı tanrılar kim olurlarsa olsunlar, gerçekten dahice bir düzenek kurduklarını kabul etmeliydi.

Xolotl, sabırsızlıkla hırladı.

"Peki, peki. 'Stuart'ı geri götür.' Geliyorum."

Stuart, keyifle ormanın içinde ilerleyen köpeği izlemeye koyuldu. Xolotl adımları hızlı fakat beceriksiz, ahenksizdi. İki ayak üzerine yürümek normal bir köpeğin doğasına ne kadar aykırıysa, dört ayak üzerinde yürümek de Xolotl'un doğasına o kadar aykırıymış gibi bir hali vardı. Kutsal kitaplara göre Quetzalcoatl'in ucube ikizi olan Xolotl'un varoluş amacı, yüce Tanrı'ya mükemmelliğinin aslında ne kadar geçici olabileceğini sürekli hatırlatmaktı. Kendi kendine Xolotl'un kafasından fırlayıp dışarı çıkarak Quetzalcoatl'in her seferinde fark etmekten geri kalamayacağı bir deformasyon teşkil eden eksik gözü, bu durumun en belirgin göstergesiydi.

Az sonra Stuart uzaktan da olsa bazı sesler duymaya başladı; Xibalba kampına yaklaşıyor olmalıydı. Chel'e ne söyleyeceği konusunda en ufak bir fikri yoktu. Ona ne diyebilirdi ki? Kendilerinin Tanrı olduğuna inanan ve hayal dünyalarında yaşayan bir grup insanla tanıştığını mı? Ya da bu delilerin gerçekten kayda değer bir güce sahip olduklarını ve bu yüzden suikast eylemini yarıda kesmesi gerektiğini mi?

Xolotl, kamptakilerin kendilerini henüz göremeyeceği bir mesafede durdu. Ön patilerinden biriyle yürüyüş yönünü işaret etti.

"Stuart döndü," dedikten sonra, arkasını dönerek az önce geldikleri yönde uzaklaştı.

Peki o zaman, diye düşündü Stuart. *Bu bir karından konuşma numarası değil. Başka bir şey. Radyo dalgaları yayan ufak bir cihaz olabilir mi? Ve bu cihaz, köpeğin ağzını söylediği kelimelere uygun olarak ve eşzamanlı hareket ettiren bir düzeneğe bağlı olamaz mı?*

Tersine dönmüş zigguratın içinde yaşayan bu adamların gerçekten de çok ileri bir teknolojiye sahip olduklarını kabul etmeliydi.

Peki ya Tanrı olmaları ihtimali?

Hayır. Asla mümkün değildi.

XX

Aynı Gün

Kampa geri dönen Stuart, gerilla savaşçılarını taşınabilir bir gaz ocağının etrafında toplanmış halde buldu. İçlerinden ikisi, bir tencere içinde pişirdikleri yapış yapış kahverengi sıvıyı ufak kavanozlara doldurmakla, diğerleri ise kavanozları birer birer alıp kevgirle süzdükten sonra, şu fazlasını atarak reçineye benzer bir macun elde etmekle meşgullerdi. Stuart, zehirli oklarına sürecekleri kürar macununu hazırlamakta olduklarını tahmin ediyordu. Tencerede kaynayan, kürar bitkisinin yaprak ve mayalanmış ağaç kabuklarından başka bir şey değildi.

Yaptıkları ise o kadar konsantre olmuşlardı ki Stuart'ın kendilerini izlediğini fark etmemişlerdi bile. Sahte bir öksürükle dikkatlerini çekmeyi başardı. Anında ayağa fırlayan savaşçılar, silah ve bıçaklarını çekerek Stuart'ın üzerine yürümeye başladılar. Grubun başını Zotz çekiyordu.

"Neredeydin?" diye sordu Zotz.

"'Hoşgeldin İngiliz'," dedi Stuart alaycı bir tavırla. "'Seni özledik. Endişelenmeye başlamıştık.'"

"Saçmalığı kes. Dün gece ne oldu? Bir yıldırım tüfeğinin ateş aldığını duyduk ve daha sonra hem sen hem de Auilix ortadan kayboldunuz."

"Auilix nerede? İyi mi?"

"Çadırında uyuyor. Biraz sarsılmış durumda, fakat iyi. İlk başta senin onu öldürüp kaçmış olabileceğini düşündük. Daha sonra onun bağrışlarını duyduk. Bir ağacın tepesinde asılı kalmış, korkudan ödü patlamıştı. Kekeleyerek kendisini bir anda havaya fırlatan kanatlı dev siyah bir böcekten bahsetti. Tekilayı biraz fazla kaçırdığını düşündük ama öyle olmadığına yemin ediyor. Neler oluyor?"

"Eğer söylersem bana inanıp inanmayacağınızdan emin değilim. Chel'le konuşmam gerekiyor. Buralarda mı?"

"Evet, buralardayım," dedi Chel kabinden dışarıya çıkarken. "Zotz çok doğru bir soru sordu. Ne oluyor? Bizi terk ettiğiniz hissine kapılmıştık. Hatta yerimizi Yılan Savaşçıları'na bildirip bize ihanet edebileceğinizi de düşündük. Kürar macununu bu yüzden hazırladık." Gaz ocağını işaret etti. "Yılanlar'ın muhtemel bir saldırısına karşı hazırlıklarımızı yapıyoruz. Geri döndüğünüze göre ortada böyle bir saldırı tehlikesi olmadığını varsayabilir miyiz?"

"En iyi bilgilerime dayanarak böyle bir saldırının söz konusu olmadığını söyleyebilirim."

Stuart'a birkaç adım daha yaklaşan Chel, "Buna inanabilir miyim?" dedi.

"Ben buradayım, öyle değil mi? Sizi Yılanlar'a ihbar etmiş olsam neden buraya döneyim ki?"

"Bizi güvende olduğumuz yalanma inandırmak için. Yılanlar kampa vardıklarında anlaşmanıza uygun olarak herkesi öldürür, bir tek sizi hayatta bırakırlar."

"Böyle bir risk almak yine da çok aptalca olur," dedi Stuart. "Ve bana karşı tavrınızı gördükten sonra böyle bir risk almamakla çok doğru bir şey yaptığımı anlamış oldum."

"Kusura bakmayın ama bizi ikna etmek için bundan çok daha fazla uğraşmanız gerekecek. Çocuklar?"

Chel, başıyla Stuart'ın sağını ve solunu işaret etti. Etrafına bir bakış atan Stuart, durumu fark ettiğinde içinden küfretmeye başladı. Chel'le konuşmasını fırsat bilen gerillalar, sessizce söküp etrafını sarmışlardı. Masumiyetini kanıtlamaya o kadar konsantre olmuştu ki onu tuzağa düşürdüklerinin farkına varmamıştı bile. Dönüp kendisini savunmak için çok geç kalmıştı. Üzerine çullanan gerillalar, kuvvetli elleriyle birkaç saniye içinde onu tamamen etkisiz hale getirmeyi başarmışlardı. Biri koluyla boğazını sıkarken, diğer ikisi kollarını sıkı sıkıya sırtının arkasında çevrili tutuyorlardı. Kurtulmaya çalışsa da yapabileceği bir şey yoktu.

"Beni dinleyin," dedi. Gırtlağını sıkan kol, konuşabilmek için kendisini oldukça zorlamasını gerektiriyordu. "Ormanda yalnız değilsiniz. Sizi devre dışı bırakmak isteyen başka birileri var."

"Tabii ki ormanda yalnız değiliz," dedi Chel. "Lanet olası devasa bir orman bu. Bizi devre dışı bırakmak isteyenlere gelince; açıkçası bundan şüpheliyim. Xibalba'nın ne kadar popüler olduğunu kendi gözlerinizle de gördünüz."

"Fakat bu kişiler..."

"Reston," diyerek lafını kesti Chel. "Ölümcül bir doz kürar zehrinin insana ne yapabileceğini biliyor musunuz?"

Stuart, kendisini bakışlarıyla ele vermemek için büyük çaba gösteriyordu. "Gayet iyi biliyorum."

"Biliyorsunuz, öyle mi?" Chel'in işaretiyle adamlarından birinin eline kamış ve oku vermesi bir oldu. Okun ucu, zehirli macuna batırılmıştı. Stuart'a yaklaştı. "O zaman eminim ki pek de keyifli bir ölüm olmadığının da farkındasınızdır. Kürar, kaş gevşetici özelliğe sahiptir. Ufak dozda verildiğinde yalnızca hareketsiz bırakır. Sizi Londra amfiteatrında kurtardığımız akşamı hatırlayın; kendi aramızda kaçınılmaz olmadığı sürece hiçbir Jaguar Savaşçısı'nı öldürmeme kararı almıştık. Onlar bize karşı

aynı nezaketi göstermediler; ama olsun. Zehirli okla vurduğumuz her bir Jaguar anında yere kapaklanarak yaklaşık bir saatlik geçici bir felce tutuldu. Gördüğünüz bu macunun içerdiği dozda kürar zehri ise vücuttaki tüm kasların işlevini kaybetmesine neden olabilir. En sonunda nefessiz kalarak ölürsünüz. Diyaframınız ve ciğerleriniz çalışmaz olurlar. Fakat bu süreç, toplamda yirmi dakikaya yakın bir zaman alabilir ve en kötüsü ise sizin ölmeyi beklerken bilincinizin tamamen yerinde olması fakat durumu değiştirecek hiçbir şey yapamayacak olmanızdır. Orada öylece hareketsiz yatar, bağıramaz, şalterlerinizin birer birer inişine tanıklık edersiniz. Çok korkunç bir deneyim olduğunu tahmin ediyorum."

Zehirli oku Stuart'ın yüzüne doğru kaldırdı.

"Buna cesaret edemezsiniz."

"Öyle mi? Bir kez batırmam, sizi uzun ve yavaş bir ölümün kollarına atmam anlamına gelir. Bunu istemiyorsanız bize gerçeği söyleyin. Son on sekiz saatte neredeydiniz? Peşimizde yerimizi bilen Yılan Savaşçıları var mı?"

Zehirli oku yüzüne daha da yaklaştırdı. Stuart mümkün olduğunca geri çekildi. Boğazını sıkan gerilla, kafasını sertçe öne itti.

"Hayır, Yılanlar değil, yemin ederim."

"Jaguarlar mı yoksa?"

"Hayır, lanet olası Jaguarlar da değil. Bu bahsettiğim diğer adamlar sizin ortalarda olmanızdan kesinlikle hoşnut değiller. Tüm bu saatleri onlarla birlikte geçirdim ve size yollarından çekilmenizi söylememi onlar istedi. Büyük Hatip'le ilgili başka planları var ve siz yollarını kesiyorsunuz."

"Plan mı? Ne planı?"

"Ben... ben bilmiyorum. Bir şey söylemediler."

Chel alaycı bir kahkaha attı.

"İstediklerini yapmanız akıl karı olur," diye devam etti Stuart. "Silahları, hünerleri... bazı yetenekleri var. Her şekilde sizden daha üstünler. Auilix'in bahsettiği 'devasa siyah böcek' onlardan

biriydi. Geçen gün ağaçların arasında gördüğümüz o gizemli insan figürün de arkasında onlar var. Ve karıncalar tabii ki. Karıncaları hatırlıyor musunuz?"

"Karıncalarmış!" diye bağırdı Chel. "Bir *karınca* sürüsünden mi korkmam gerektiğini söylüyorsunuz?"

"Arkalarında onları kontrol eden, hareketlerine yön veren birileri vardı. İnkar etmeye devam edebilirsiniz ama orada olanları hepimiz gördük, nasıl bir insan figürü inşa ettiklerini de. Karıncalardan korkmanız gerektiğini söylemiyorum. Fakat böceklerin emirlerine uymasını sağlayacak teknolojik imkanlara sahip birilerinin varlığından endişe duymanız ya da en azından başka neler yapabilecekleri konusunda biraz fikir yürütmeniz gerektiğini düşünüyorum."

Chel'in üflediği zehirli ok, Stuart'ın yanağını sıyırarak geçti. Gözlerinin önünden parıldayan bir mızrak gibi geçen okun ucundaki zehir, kapkara bir lekeye dönüşmüştü. Şakaklarından bir damla terin önce alnına, daha sonra ise gözkapağına doğru kaydığını hissetti.

"Bu görünmez düşmanlarımız da kimlermiş?" Chel bilmek istiyordu. "Ve onların istediği şey neden bizim istediğimiz şeyden daha önemli olsun ki?"

"Yalnızca yollarından çekilip planlarını uygulamalarına izin vermemeniz durumunda düşmanınız olacaklar. Bunun kimin daha önce geldiği veya kimin Büyük Hatip üzerinde daha fazla hak sahibi olduğuyla hiçbir ilgisi yok. Kimin daha güçlü olduğundan bahsediyoruz, bu kadar basit ve gördüğüm kadarıyla bu sorunun yanıtı Xibalba değil. Karşınızda sizden çok daha üstün bir güç var Chel, oldukça kararlı ve donanımlı bir insan topluluğu. İçlerinden birkaçı gerçek birer psikopat bile olabilirler."

"Ve bizim savaş tekniklerimizin kıyas kabul etmez olduğunu mu söylüyorsunuz?" Chel, hakarete uğramış görünüyordu. "Şimdi de bizi küçümsüyor musunuz?"

"Zehirli bir okla ölüm tehditi altında konuşan her adamın ola-

bileceği kadar dürüst olmaya çalışıyorum."

"Ölüm tehditi altındaki bir adam, hayatını kurtarmak pahasına her şeyi söylemeye hazırdır."

"O zaman beni tehdit etmenizdeki amaç nedir? Nedir o zaman? Söylediklerime inanmaya niyetiniz olmadığına göre... Olaya bir de şu yönden bakın: Eğer doğru olmasa, böylesine büyük ve inanılması güç bir hikayeyle karşınıza çıkar mıydım? Kamptan uzaklaştığım ve ormanın içinde kaybolduğum yalanını uydurur işin içinden çıkardım. Ama yapmadım. Gerçek şu ki, size yardım etmeye çalışıyorum. Çok güçlü ve önemli insanlarının verdiği ultimatomu size iletiyor ve beni dinlemeniz ve istediklerini yapmanız için yalvarıyorum. Aksi takdirde hayatınızı kaybedebilirsiniz."

Chel bu sözler üzerinde biraz düşündü. O sıcak bakışlı gözlerin ve tombul, neşeli suratın ardında büyük bir kararlılık, azgın bir nehir gibi kendi yatağını kazarak yolunu bulan ve karşısında çıkan her engeli yıkıp geçen, güç ve dayanıklılığı birleştiren bir irade gizliydi.

Zehirli oku bir an için Stuart'ın yüzünden uzaklaştırdı.

"Bir karar vermeniz gerekiyor dostum," dedi sakin ve ciddi bir ifadeyle. "Yalnızca bir tarafı tutmayı tercih etmelisiniz. Fatih kimliğinizle bunu yapmıştınız, fakat zırhınızı en son kuşandığınız günden beri bu özelliğinizi kaybetmiş gibi görünüyorsunuz. Zayıf düştünüz. Ve ben, ekibimde zayıflığa yer veremem. Bu büyük bir risk olur. Bu durumda, son ve kesin bir karar vermenizi istiyorum. Bizim yanımızda mısınız yoksa karşımızda mı? Yanıtı kalbinizin derinliklerinde arayın. Hemen şimdi olmasa bile kısa zaman içerisinde bir karar vermiş olmalısınız çünkü zaman hızla akıp gibiyor, *b'ak'tun* sona ermek üzere, dini liderler toplantısına sayılı gün kaldı ve İmparatorluk'un hesap veme günü yaklaşıyor. Fatih olarak başlattığınız görevi layık olduğu şekilde sonlandıracak mısınız? Yoksa bir korkak gibi geri mi çekileceksiniz?"

Ne diyeyim, sözlerinize bakılırsa tercih hakkım yok gibi diye düşündü. "Eğer beni ikna etmeye çalışıyorsanız, amacınıza ulaşmak için çok alışılmadık bir yol izliyorsunuz, Chel. Tüm tehditlere bir yana, hala sizinle birlikte olduğumu söylemek istiyorum. Her şeye rağmen", Stuart gözlerini ölümcül oka kilitledi, "bana güvenebilirsiniz."

"Güvenebilirim öyle mi?"

"Evet. Şimdi lütfen şu lanet olası şeyi yüzümden çekin ve adamlarınıza beni bırakmalarını söyleyin."

Chel bir süre düşündükten sonra zehirli oku önce geri çekti, daha sonra ise ne yaptığını çok iyi bilir bir tavırla oku kendisine getiren adama geri fırlattı. Ufak bir el işareti, Stuart'ın serbest kalması için yeterli olmuştu.

"Dikkatli olun," dedi Xibalba lideri. "Adımlarınıza dikkat edin. Bu andan itibaren her hareketinizi çok yakından izleyeceğiz. Sizi bulmak ve buraya getirmek için yaptığımız fedakarlıklara ve verilen canlara layık olduğunuzu kanıtlamakla her zamankinden daha da fazla yükümlüsünüz. Sizden şüphe duymamız için en ufak bir gerekçe bulmamıza bile izin vermeyin. Aksi takdirde buna pişman olacak kadar uzun yaşayamayabilirsiniz."

"Ya size söylediğim şeyler?" dedi Stuart. "Size varlığından bahsettiğim insanlar ne olacak?"

Chel yürüyerek uzaklaşmaya başlamıştı. Arkasını dönmeden, konuyu savuşturcasına elini havada salladı. "Yola çıktıklarını söylüyorsanız, bırakın gelsinler. Biz kimseye kolay yem olmayız. Xibalba nasıl savaşması gerektiğini gayet iyi bilir. Karşımıza hangi engel çıkarsa çıksın, hedeflerimizden taviz vermeyiz. Biz çoktan öldük bile, hatırlıyor musunuz? Bu durumda korkacak hiçbir şeyimiz yok."

Stuart'ı, etrafını saran gerillalar, Chel'in ifade ettiği duyguyu desteklercesine alçak sesle bağırdılar.

"Peki, elimden gelenin en iyisini yaptım," dedi Stuart. Kendi

kendine konuşur gibi yaparken, asıl amacı kendisini izlemekten ziyade çok duyarlı bir dinleme cihazı aracılığıyla dinlediğinden emin olduğu birilerine bu mesajı iletmekti. "Gerçekten de yaptım."

XXI

10 Saz – 12 Kartal 1 Kertenkele 1 Ev (14 Aralık Perşembe – 16 Aralık Cumartesi 2012)

İki gün geçmiş, fakat Quetzalcoatl ve iş birlikçileri herhangi bir hamle yapmamışlar, hiçbir saldırı sinyali vermemişlerdi.

Kamptaki hazırlıklar, giderek artan bir hızla devam ediyordu. Chel, gerillalara sürekli talimler yaptırıyor, uçan disk Tenochtitlan'a iner inmez ne yapmaları gerektiğini tekrar tekrar gösteriyordu. Talimler sırasında birkaç değişik olasılığı değerlendirmeyi de ihmal etmemişti: Ya Yılan Savaşçıları bir güvenlik kontrolü yapmak amacıyla uçan diske girmek isterlerse? Ya herhangi bir sebepten dolayı onlardan şüphelenip uçan diske ateş açarlarsa? Ya Büyük Hatip, tahmin ettikleri gibi kendi kendine ve sorunsuz uçan diske binmeyip onların zoruyla bindirilmek zorunda kalırsa?

Chel'in Çin'deki ihbarcısının söylediğine göre, Büyük Hatip'in konferanstan bir önceki gün saat akşam yedide Pekin'e varması programlanmıştı. Bu bilgiden hareketle geriye doğru bir zaman hesabı yapıldığında, Büyük Hatip'i Pasifik Okyanusu'nun diğer yanına götürecek uçan diskin saat farkı da göz önü-

ne alınarak aynı gün, yani 1 Hareket 1 Hareket'te, saat öğlen on iki'de hareket etmesi gerekiyordu. Bu durumda Xibalba'nın uçan diski, aynı yere birkaç dakika önce varmalıydı.

Gerek Tenochtitlan'a varan gerekse oradan kalkıp başka istikametlere yol alan her aracın iniş noktası, şehrin ana binası olan ve içinde yalnızca Hatip'in ikamet ettiği sarayın çatısıydı. Xibalba'nın uçan diski piste doğru yaklaşırken, pilotların kendilerini tanıtmaları ve geçiş kodlarını belirtmeleri gerekeceği kesindi. Chel'in niyeti yolculuklarına aynen devam ederken bir kod numarası uydurmak, kabul edilmediği kendisine iletildiğinde yalandan bir tartışma çıkarmak ve bu şekilde zaman kazanarak hedeflerine mümkün olduğu kadar yaklaşmaktı. Tahminleri doğruysa ve şansları da yerine giderse, Hatip onları kendi özel hizmetkarlarından oluşan bir yolculuk heyeti ve en fazla dört Yılan Savaşçısı'ndan oluşan bir koruma ekibiyle binanın tepesinde bekliyor olacaktı.

Planının ise yaramasını sağlayacak en önemli özelliğin, tam da bu kadar cüretkar oluşu olduğunu iddia ediyordu. İmparatorluk'a düşman bir grubun başkentte, gündüz gözüyle, korumaları ve diğer heyet üyelerinin dikkatli bakışları arasında Büyük Hatip'i kaçırma amaçlı bir eylem organize edeceğine, hiç ama hiçkimse ihtimal veremezdi. Xibalba, cüretkarlığı ve cesareti sayesinde başarıyla ulaşacaktı.

Stuart'ı Büyük Hatip kılığına sokarak kaçırma anının birçok provasını yapmışlardı. Gerillalar borda iskelesinden iniyorlar, hayali Yılan Savaşçıları'nı etkisiz hale getiriyorlar, Stuart'ı kaptıkları gibi hızla uçan diske bindiriyorlardı. Stuart'a karşı aynen Büyük Hatip'e yapmayı planladıkları gibi, yani çok sert davranıyorlardı. İnatçı bir katır gibi çekiştiriyorlar, tökezlemesi veya düşmesine aldırış etmiyor, bir yerlerinin çizilmesini veya dirsek yemesini umursamıyorlardı.

Stuart, tüm bu kötü muhameleye büyük bir sabırla göğüs germişti. Bir yandan ekibin iyi niyetli bir üyesi olduğunu göster-

mek istiyor, diğer yandan ise Xibalba'nın sayılı günleri kaldığını bildiğinden durumu büyük bir umursamazlıkla kabulleniyordu. "Tanrılar" saldırmakta geciktikçe, saldırının kaçınılmaz olduğu fikri daha da güçleniyordu.

Quetzalcoatl ve arkadaşlarının, yer altı mağaralarında konuyla ilgili hararetli tartışmalar yaptıklarını kafasında canlandırabiliyordu. Xipe Totec ve Mictantecuhtli, mümkün olduğunca erken saldırıya geçmeyi en fazla önerenler olmalılardı. Quetzalcoatl biraz daha tedbirli davranmalarını ve Chel'e geri çekilme ihtimalini değerlendirmesi için gerekli zamanı vermelerinin doğru olduğunu savunurdu. Coatlicue, o pek zarif ve nazik havasına rağmen yine de savaş yanlısı yaşlı bir cadıydı ve oyunu zulümden yana kullanırdı. Quetzalcoatl'ın kız kardeşi Quetzalpetlatl aralarındaki kardeş kanının da ötesindeki bağdan dolayı kesinlikle ağabeyinin tarafını tutardı. Hepsinin akrabası olan Ometeotl, alışılageldiği üzere karar vermekte oldukça zorlanırdı.

Fakat en sonunda saldırı yanlısı grup kazanacaktı. Panteon, yıkıcı ve kökten çözümler getirmeye çok daha eğilimliydi. Tanrılara ait efsanelerin hepsinin ortak noktası kan, intikam ve cinayetti. Bu durumda onları taklit eden sahte tanrıların da başka türlü davranması beklenemezdi.

Stuart, tanıştığı bu insanları gerçekten de olduklarını iddia ettikleri tanrılarmış gibi hayal etmenin ne kadar gülünç, fakat bir o kadar da kaçınılmaz olduğunu hissediyordu. Kendi bakış açılarından onlar *gerçekten* Tanrı'ydılar. Her biri, kimliğine büründüğü Tanrı'nın davranış ve tavırlarını en ince ayrıntısına kadar aynen kutsal kitaplarda öngörülen şekilde yansıtıyordu. Onlarla geçirdiği kısıtlı zaman zarfında, Panteon'un o etkileyici, merak uyandırıcı özelliğinin kaynağı olan tanrılar arası gerginlik ve çatışma dolu ilişkileri aynen hayata geçirmiş olduklarını görebiliyordu. Birlikte yarattıkları bu hayal dünyası, ona tüm kalpleriyle inanan bu insanların elinde adeta bir gerçekliğe dönüşmüş, ve Stuart yine de ironiyi elden bırakmadan bu gerçekliğe en az

onlar kadar ortak olduğunu fark etmişti.

Üçüncü günün şafak vakti geldiğinde, Stuart yolda olduklarını hissetti. Tanrılar yola çıkmıştı. Uyanır uyanmaz kapıldığı bu his öylesine elle tutulurdu bir nitelikteydi ki, neredeyse ağzında acı bir tat bırakıyordu. Havada tehlike kokusu vardı, tatlı esintiyi adeta bir bıçak gibi kesiyordu. Patlamaya hazır bir baraj gibi.

Quetalcoatl'ın sözlerini bir kez daha duyar gibiydi: *Sana tek tavsiye edebileceğim şey, belalarını bulmaya başladıkları zaman buralardan mümkün olduğunca uzaklaşman.*

Söylemesi kolay.

Gözlerini bir an olsun üzerinden ayırmayan gerillalar, ona nefes aldırmıyorlardı. Kamp alanının çevresini ve yağmur ormanına bağlanan yakın mesafedeki her bir patikayı da öncesinden çok daha büyük bir özveriyle kontrol ediyorlardı. Hiç kimseye fark ettirmeden oradan ayrılması neredeyse imkansızdı.

Kaçmak yerine, Chel'i planından vazgeçmeye ikna etmek için son bir deneme yapmaya karar verdi. Çadırından aceleyle çıkarak kabine doğru ilerledi. Kapıyı açan Chimalmat'ın saçı bacı dağınık, gözleri ise kıpkırmızıydı.

"Evet?"

"Chel uyanık mı?"

Chimalmat yüzünü ekşitti. "Duyuyor musun?" Kabinin içinden büyük bir horultu yükseliyordu. "Cevabını aldın işte."

"Tekmele onu. Bir şekilde yataktan kaldır. Onunla gerçekten konuşmam gerekiyor."

"Chel, uykusunun bölünmesinden nefret eder."

"Eğer tahmin ettiğim şey olursa, Chel'in bu durumla uyanık halde yüzleşmeyişinden çok daha fazla nefret edeceğine eminim."

"Ne olacakmış?"

"Eğer Chel'in aklını başını getirmeye başarabilirsem, hiçbir şey."

"Çok şifreli konuşuyorsun İngiliz," dedi Chimalmat. "Biraz

daha açık olsan hepimiz için daha –"

Sözleri, ormandan yükselen bir çığlıkla kesildi.

Keskin, şiddetli bir feryat.

Korku ve acı içinde bir adamın sesi.

Stuart çok geç kalmıştı.

Katliam başlamıştı.

Kamp alanına ilk giren Mictlantecuhtli oldu.

Ağaçların arasından beliren Karanlıklar Tanrısı, sıcak bir yaz gününde yürüyüş yaparmış gibi sakın adımlarla onlara doğru ilerliyordu. Devasa, simsiyah yüzüne boydan boya hain bir gülümseme yerleşmişti. Ellerinden birinde, oyuncak trenini ayrılamayan bir çocuk edasıyla bileğinden tutarak peşisıra sürüklediği bir insan vücudu vardı; ilk kurbanı, şafak öncesi nöbetini tutmakta olan Tohil olmuştu. Maya Savaşçısı'nın vücudu, bacak arasından göğüs kafesi kemiğine kadar boydan boya yarılmıştı. Yarıktan dışarıya sarkan bağırsakları, atılan her adımda düğümü çözülen bir kurdele gibi uzayıp gidiyordu.

Stuart, ilk anda Tohil'in çoktan öldüğünü düşünmüş, hala hayatta olduğu fark ettiğinde ise dehşete kapılmıştı. Gözleri yerlerinden fırlarcasına açıktı. Çene kemiklerini oynatmaya çalışıyor, ağzından anlaşılmaz iniltiler yükseliyordu. Bir eliyle karnındaki yarığı kapatmaya ve içinden boşalan organları yerine geri koymaya çalışıyordu.

"İnsanlar!" diye kükredi Mictlantecuhtli. "İsteklerimiz size vakitlice iletildi. Onları yerine getirmekten geri kaldınız. Bizler, fazlasıyla sabırlı ve adil davrandık. Bunu siz istediniz."

Tohil'i her iki bileğinden kavrayarak başağı kaldırdıktan sonra yavaşça ikiye ayırırken tüm vücudu kasılmıştı. Kurbanını, devasa bir lades kemiğiymişcesine uzunlamasına ve aşağıya doğru, vücudunun tam ortasından ayırmıştı. İlk olarak penisi. Daha

sonra kalçaları. Bir fermuar gibi açılan omurgası. Son olarak ise göğüs kafesi. Havada asılı kalan Tohil'in iç organları, birer birer Mictlantecuhtli'nin ayaklarına dökülüyordu.

Kabininden dışarıya fırlayan Chel, bu korkunç gösterinin son kısmını yakalayabilmişti. Yüzünde tiksinti ve öfke karışımı bir ifade vardı. Sert bir tonla Chimalmat'a kabine geri dönerek kapıyı içerden kilitlemesini ve her ne olursa olsun dışarıya adım atmamasını söyledikten hemen sonra, kapının yanındaki tüfeği alarak avazı çıktığı kadar adamlarına bağırdı.

"Xibalba! Düşman saldırısı! Harekete geçin!"

Ağzından bu sözlerin çıkmasıyla Mictlantecuhtli'ye ateş açması bir olmuştu. Mictlantecuhtli, Tohil'in vücudunu kalkan olarak kullanarak geri kaçarken, yüzünde aynı gülümseme vardı. Gerillalardan birçoğu emri duyar duymaz çadırlarından dışarı fırlamışlar, silah ve zehirli oklarını hazırlamışlardı. Şimdi ise tüm ekip dışardaydı. Chel'in emirleri doğrultusunda gruplara ayrılarak tüm kamp alanının etrafında savunma pozisyonuna geçmişlerdi. Dizlerinin üzerinde veya yere yatmış bir halde, korku içinde fakat büyük bir dikkatle, silahlarını ateşlemeye hazır, öylece bekliyorlardı.

"Benim ekipmanım," dedi Stuart Chel'e dönerek. "Zırhım, kılıcım, tabancam neredeler?"

Başparmağıyla kabının kapısını işaret eden Chel, "Orada, sizin için sakladığımız yerde," dedi. "Yani her şeye rağmen bizimle omuz omuza mücadele mi edeceksiniz?"

"Hepimiz katledileceğiz. Bu durumda en azından savaşarak ölmeyi tercih ediyorum."

"Siz iyi bir adamsınız. İsa sizi kutsasın."

Chel, adamlarına katılmak üzere koşarken, Stuart hızla kabına daldı. Chimalmat, Fatih'in ekipmanını içeren sırt çantasını çoktan açmaya başlamıştı.

"İşte." Stuart'ın çantadan çıkardığı zırhını giymesine yardım etti. "Hepimizi vahşice öldürecekler, değil mi? Hepimizi aynen

zavallı Tohil'inki gibi bir son bekliyor."

"Chel beni dinlemiş olsaydı..."

"O kadar inatçı ki. Bir kere bir fikre sabitlendi mi..."

"Buradan uzaklaşmaya çalışmalısın, Chimalmat. Bu senin mücadelen değil."

"Aynı fi'kirde değilim."

"Fakat bir silahın bile yok."

"Ne kadar da centilmensin. Benim için endişelenme. Bir şeyler düşünürüm." Stuart, Chimalmat'ın kendisine uzattığı kılıcı kuşandı, miğferini başına geçirdi.

Dışarıdan korku dolu bağrışlar ve kesintisiz silah sesleri geliyordu.

Chimalmat, çantadan zırhın diğer parçalarını çıkarmaya devam etse de Stuart onu durdurdu. "Zamanımız yok. Dışarıda bana ihtiyaçları var. Bu kadarının bana yetmesini sağlamak zorundayım."

Chimalmat, çantadan tabancasını çıkardı. "En azından bunu al."

Stuart, tabancasının pek fazla işe yarayacağını düşünmüyordu. Ellerindeki silahlarla, karşılarındaki düşmanlara pek de zarar veremeyeceklerini biliyordu. Mictlantecuhtli, bu düşüncesini haklı çıkarmakta gecikmemişti. Fakat yine de tabancasını beline takmaya karar verdi.

Zırhındaki eksik parçalara rağmen, yeniden Fatih kimliğine bürünmek onu iyi hissettirmişti. Bir anda tüm şüpheleri ortadan kalkmış, her şey kesin bir gerçekliğe bürünmüştü. Zırhı ve miğferinden vücudunda güven verici bir soğukluk yayılıyordu. Zırhın ağırlığı, inandığı bir davanın, intikamın ağırlığıydı. Kılıcını eline alan Stuart, onu dikkatle süzdü. Bir kez daha tek yaşam amacı savaşmak ve öldürmek olan bir varlığa dönüşmüştü. Hayatı, çok gülünç bir şekilde basitleşmişti.

Kabinden dışarıya çıkan Stuart ve hemen ardından gelen Chimalmat, etrafa göz gezdirip neler olup bittiğini anlamaya çalıştılar.

Gerillalar, tek başına onlara doğru yürüyen hedeflerini kurşun yağmuruna tutmaktaydılar. Simsiyah metal bir zırh kuşanmış olan düşmanlarının bir kadın olduğu kesindi. Zırhı, vücut hatlarını bütün ayrıntılarıyla ortaya çıkarmaktaydı. Yumurta biçimli, ince ve hatsız bir miğfer kafasını örtüyor, böcek gözüne benzeyen köyü renk iki yuvarlak yarımküre ise yüzünü örtüyordu. Her iki elindeki eldivenlerin ucunda, upuzun tırnaklı acımasız pençeler vardı.

Ne kadar rahat ilerlediğini dikkata alarak, zırhın çok hafif bir malzemeyle hazırlandığını anlamak mümkündü. Nasıl olduğunu anlamadıkları bir şekilde aynı zamanda kurşun geçirmez özelliğe sahipti. Gerillaların silahlarından ardı ardına fırlayan kurşunlar zırhın parlak yüzeyinde hiçbir iz bırakmadan geri sekiyor, zırhın sahibi ise darbelerden en ufak bir şekilde irkilmiyordu.

Xibalba, savaşçılarının siperine birkaç metre kala aniden durdu. Sırtındaki çıkıntılardan dışarıya zırhı gibi simsiyah iki kanat süzüldü. Kasılıp gevşeyerek bir aşağı bir yukarı hareket etmeye devam eden kanatlar, az sonra bir kelebeğinkine benzer son şekillerini almışlardı.

"Itzpapalotl," dedi Stuart mırıldanarak. Obsidyen Kelebeği olarak da bilinen Tanrıça.

Gergin siyah kanatlarını bir kez çırpması havada yükselmesine yetmiş, ikinci bir kanat darbesi ise onu gerillalara kadar getirmişti. Pençelerini içlerinden birinin koltuk altına geçirerek yeniden dimdik havaya yükseldi. O kadar büyük bir hızla uçuşa geçmişlerdi ki yalnızca birkaç saniye içinde masmavi gökyüzünde ufacık siyah bir lekeye dönüşmüşler, neredeyse gözden kaybolmuşlardı. Kaçırılan gerillanın çaresiz bağrışları bir anda duyulmaz olmuş, az sonra tek başına inişe geçtiğinde ise giderek yükselen bir tonda yeniden duyulmaya başlamıştı. Itzpapalotl, onu nasıl diğerlerinin arasından kaçırdıysa, aynı şekilde rastgele boşluğa bırakmıştı. Kurbanı, mucizevi bir şekilde yerçekimine

karşı gelerek uçmaya başarmayı umuyormuşcasına, çaresizce kollarını ve ayaklarını çırpıştırıyordu. Korkunç bir gürültüyle baş aşağı yere düştüğünde, vücudu peltemsi bir maddeyle doluymuşçasına patladı. Her yeri bir anda kan kaplamış, çarpmanın etkisiyle paramparça olan organları etrafa saçılmıştı.

Stuart, göz ucuyla Chimalmat'ın uçan diske doğru koştuğunu gördü. Bir amacı olduğu kesindi. Eş zamanlı olarak Chel ve adamları ağaçları ve gökyüzünü didik didik inceliyor, parmakları tetikte bir sonraki düşmanlarını bekliyorlardı.

Düşman, tam ortalarında belirdi. Üç kişilik bir gerilla ekibi, içlerinden birinin bir anda vahşice boynunun kırılmasıyla iki kişi kalmıştı. Bunun kim tarafından ve nasıl yapıldığını anlayamıyorlardı. Bir an önce tüfeği sırtında yanlarında diz çökmüş dururken, bir an sonra tüfeği ortadan kaybolmuş, başı yanlamasına omzunun üzerine düşmüştü. Dili, tükürmeye çalıştığı kıkırdaklı bir et parçası gibi ağzından dışarı fırlamıştı.

Bir şey parıldadı. Buharlar içinde hatları az çok beliren bir erkek silüetine benziyordu. Silüet, gerillaların şaşkınlık dolu bakışları arasında şekil ve renk kazanmaya başladı. Karşılarında "derisi yüzülmüş" haliyle duran Xipe Totec, adeta kas ve kemikten oluşan canlı ve grotesk bir anatomi figürü gibiydi.

Bembeyaz dişlerini gözler önüne sere o korkunç gülümsemesini yüzünden eksik etmeyen Xipe Totec, gerillalardan bir diğerini daha kavrayıp aynı şekilde boynunu kırdı. Maya Savaşçısı'nın boynunu neredeyse yüz seksen derece döndürmüştü. Omurları, üzerinde yürürken çıtırdayan çakıltaşlarına benzer bir sesle birer birer kırılmıştı.

Korkudan dönüp kalmış olan üçüncü gerilla, zor da olsa cesaretini toplayarak tabancasını düşmanına doğrulttu. Xipe Totec tabancayı elinden alıp bir yana fırlattı. Gerilla, diğer tek silahı olan zehirli oklarını kullanmak üzere kamışını çekip çıkardı. Oklardan birini dişlerinin arasında sıkıştırarak kamışı dudaklarına götürdü. Arkaya doğru eğilen Xipe Totec'in gerilen yüz

kaslarından gülümsediği anlaşılabiliyordu. Derin bir nefes alıp yanaklarını havayla dolduran gerilla, tüm gücüyle kamışa üfledi. Bu mesafeden hedefi şaşırması imkansızdı, fakat nasıl olduysa Xipe Totec yana eğilmeyi başarmış, zehirli ok ona dokunmadan yanından geçip gitmişti.

Birkaç salise içinde kamışı ağzının içine sokmaya başlayan Xipe Totec'e karşı gelmesi imkansızdı. Büyük bir şiddetle ittiği tahta parçası, beraberinde kemik ve beyin parçalarını da püskürterek boynunun arkasından dışarıya fırlamıştı.

Diğer gerillalar, silahlarını Xipe Totec'e doğru ateşlediler. Zotz, elindeki yıldırım tüfeğiyle dikkatlice nişan aldı. Fakat Xipe Totec, üçüncü kurbanının da işini hallettikten sonra aynen geldiği gibi, buharlar içinde bir anda beliren bir parıltı efektiyle aniden ortadan kaybolmuştu. Bir an öncesine kadar durduğu yönde birkaç el ateş ettilerse de, ortada hedeflerinden eser yoktu. İster kendini görünmez yapmış ister ortadan kaybolmuş olsun, gerilalların misilleme saldırısından ustaca kurtulmuştu.

Xibalba'nın tüm üyeleri, birer birer yok ediliyorlardı. Stuart, tanrıların planının ne kadar yöntemli ve merhametsiz olduğunu anlamış ve dehşete düşmüştü. İşlerin böyle gideceğini az çok tahmin etmiş olsa da, durumu önceden sezmekle sezgilerinin gerçeğe dönüşüşünü kendi gözleriyle görmek arasında çok büyük bir fark vardı. Bir sonraki saldırıyı, bir sonraki soğukkanlı, acımasız ölüm fermanını beklemektan başka yapabilecekleri hiçbir şey olmadığını biliyordu.

Bir gerilla savaşçısı, ormanın içinden koşarak kendilerine doğru geliyordu. Tohil'in şafak öncesi nöbetindeki ekip arkadaşlarından biri olan gerillayı görür görmez ateş açmamış olmaları, onun için büyük bir şanstı. Sinirleri yay gibi gergin olan ekip arkadaşları ilk anda onun düşmanlardan biri olduğunu düşünerek silahlarına sarılmışlar, fakat Chel durumu anında farkedip durmalarını emretmişti. İki adamını ona yardım etmek üzere gönderdi. Gözleri donuk, zihni allak bullak olan gerillanın, nerede

olduğu ve neden orada olduğundan emin değilmiş gibi bir hali vardı.

İki adam, tedbiri elden bırakmadan, yumuşak bir sesle ismini tekrar ederek ona doğru yaklaştılar. "Mulac. Mulac. Bu yöne. Çabuk. Sipere doğru gel Mulac."

Mulac, kendisine söylenenleri duymuyor gibiydi. Bir anda durdu, ağzı kayıyor, bakışlarını bir noktaya odaklayamıyordu. Elleriyle göğsüne ve karnına dokundu. Bir şeyler hissediyordu. Karşı koyulması güç bir kaşıntıyla mücadele edercesine aynı yerleri hışımla kaşıyordu. Bluzunu yırtarak üzerinden atıp, tırnaklarıyla derisini adeta parçalamaya başladı.

"İçime..." diye mırıldandı. "Onları... onları içime koydu..."

"Kimden bahsediyorsun Mulac?" diye sordu ekip üyelerinden biri.

"İçine ne koydu?" diye sordu bir diğeri.

"Yumurtalar. Beni yutmaya zorladı. Şimdi içimde büyüyorlar. Çok hızlıca. Yüzlercesi. Dışarıya çıkmak istiyorlar."

Mulac birdenbire titredi. Titremelerin şiddeti artarken, dudaklarından perdesi ve tonu giderek artan bir inilti yükseldi. Artık çaresizlik içerisinde derisini paramparça etmeye, içindeki bir şeylerden kurtulmaya çalışıyordu. Stuart, parmaklarıyla dokunduğu yerlerde derisinin altında hareket eden, kiste benzer birçok ufak şişkinliği görebiliyordu. Diğer iki gerilla, birbirlerine tedirgin bakışlar fırlattılar. Mulac'a yardım etmekle, geri çekilip onu kendisini bekleyen kaderiyle baş başa bırakmak arasında kararsızlardı.

Şişkinliklerden birinin ortasında, Mulac'ın sağ göğüs ucunun hemen üzerinde kırmızı bir nokta belirdi. İçi su toplamış bir kabarcığın patlamasına benzer bir ses duyulmasıyla, Maya Savaşçısı'nın rahatlamış gibi derin bir nefes alması bir olmuştu. İşin en kötü kısmını atlatmış gibiydi.

Az sonra, durumun hiç de tahmin ettikleri gibi olmadığını anlayacaklardı.

Kırmızı leke giderek daha da büyüdü. Lekenin yayılmaya başladığı noktadan bir kan damlası süzüldü. Bir şey, Mulac'ın göğsünü içeriden iterek dışarıya çıkmaya çalışıyordu.

Hayır, itmiyordu.

Kemiriyordu.

Sarı ve siyah renkli ufacık bir baş, Mulac'ın göğsünde açtığı delikten dışarıya uzandı. Etrafını hızlıca kemirerek deliği büyüttü. Mulac'ın tüm vücudunda benzer delikler açılmış ve birçok ufacık baş ortaya çıkmıştı. Başını öne eğdiğinde, kendi kanı ve vücuduyla beslenerek doğmakta olan sayısız küçük yaratık gördü. Yüzüne, duyduğu acının çok ötesine geçmiş ve normalden fazla mantıklı düşünmeye başlamış bir adamın bakışı yerleşmişti. Gördüklerini mide bulantısıyla şaşkınlık karışımı bir tepkiyle karşılamaktaydı. *Bu benim. Bunu yapan benim. Bu kötülük benim içimden çıkıyor* der gibiydi.

İçinden çıkan yaratıklar, arılardı. Kendilerine ev sahipliği yapan vücudu terk eder etmez ilk önce arka ayaklarıyla kanatlarına bulaşan kanı temizleyerek uçuşa geçtiler. Mulac'ın başının tepesinde kapkara bir bulut gibi dönen arılar giderek yükselen bir sesle aralıksız vızıldarlarken, diğerleri hala içinden çıkmakla meşgullerdi. Dizleri üzerine çöken Mulac'ın vücudu, parıldayan bir ay manzarasına benzeyen bir çiğ et parçasına dönüşmüştü.

Arılardan bazıları, göğsünden dışarıya çıkmak yerine yukarıya, boğazına doğru yönelmişlerdi. Ağzının içinden birer ikişer dışarıya uçarlarken, bir metro tünelinden umursamazca dağılan yolcuları andırıyorlardı. Tam ters yönde ilerleyen bir diğer grup ise pantolon paçalarından çıkıyorlardı.

Mulac, bu korkunç sahnenin bir yerinde, diz üstüne çökmüş pozisyonda öldü. Bütün vücudu uzun bir süre kasılmaya ve titremeye devam ettiğinden, tam ölüm anını anlamak çok da kolay değildi. İçindeki arıların kesintisiz hareketleri, kendisini izleyenlere kalbi durduktan çok sonra bile hala hayatta olduğunu düşündürmüştü.

Mulac'ın bir yana düşen başının üzerinde toplanan arılar, önce devasa tek küre oluşturacak şekilde bir araya gelip, daha sonra ise daha küçük iki gruba ayrılmaya başladılar.

Stuart, diğer iki gerillaya avazı çıktığı kadar bağırarak koşmalarını, oradan *hemen* uzaklaşmalarını söyledi. Chel'in bağrışları, onunkilere karışmıştı. Chel, arıların Azcatl'in kontrolü altında olduklarını bilemezdi, fakat ormandaki karıncaların yaptıklarını herkes gibi o da görmüştü. Emin olduğu tek şey, böcek sürülerinin tehlike işareti olduğuydu ve adamları arılara çok fazla yakınlardı.

Gerillalar, içine hapsoldukları korku ve panik halini üzerlerinden atıp uyuşan bacaklarını harekete geçirdiklerinde, ne yazık ki onlar için çok geçti. Havada bir ok oluşturacak şekilde dizilen iki arı sürüsü, tüm hızlarıyla üzerlerine doğru saldırıya geçtiler. Kaçmaya çalışan gerillalar, üzerlerini kaplayan kara bulutların içinde tamamen kaybolmuşlardı.

Arılar, hiç vakit kaybetmeden vücutlarının her bir noktasını sokmaya başladılar. Can havliyle bağıran ve arıları elleriyle ezerek öldürmeye çalışan kurbanlarının yapabilecekleri pek de fazla bir şey yoktu. Arılar, sayıca çok fazla ve çok acımasızlardı. Gerillaların öldürmeyi başardığı her arının yerini en azından bir düzine arı dolduruyordu. Göz açıp kapayana dek, her iki adamın vücudu baştan aşağıya kıpkırmızı ısırıklarla kaplanmıştı. Şişen göz kapakları kapanmış, hiçbir şey göremez hale gelmişlerdi. Arılar kulaklarının, burunlarının, ağızlarının içine giriyor ve aralıksız sokmaya devam ediyorlardı. Bir dakikadan az bir süre içinde vücutlarına biriken zehir, ölümcül bir seviyeye gelmişti. Yere yığıldılar. Düştükleri yerde çırpınmaya devam ettiler. Nefes boruları şişerek tıkandı. Kalpleri artık atmıyordu. Hareketsiz kalakaldılar.

Zotz, yıldırım tüfeğini havalanan ve yeniden birleşen iki arı sürüsüne doğrulttu. Arılar ikinci kez saldırıya geçmek yerine ters yönde ilerleyerek kamp alanını terk etmeye başladılar.

Uzaklaşırlarken emirlere aynen itaat etmiş ve görevini layıkıyla yerine getirmiş, kendinden memnun ve keyifli bir asker sürüsüne benziyorlardı.

Sessizlik çöktü. Çaresiz bir çocuk gibi ağlayan Maya Savaşçıları'ndan birinin hıçkırıkları dışında tek bir ses duyulmuyordu.

Az sonra uçan diskin negatif kütle sürücüsü harekete geçti.

Kokpitteki Chimalmat, uçan diskin ön camından gerillalara işaret ederek, "Haydi!" diye bağırıyordu.

Hiçbir Xibalba üyesi, o ana kadar geri çekilme ihtimali üzerine düşünmemiş, cesareti daima her şeyin önünde tutmuşlardı. Chel, saldırıyı geri püskürtebileceklerine inanmış, adamları da bu inancı tereddütsüz paylaşmış ve desteklemişlerdi. Olayların nasıl geliştiği düşünüldüğünde, yapabilecekleri en mantıklı şey, taktik bir geri çekilme planını hayata geçirmek olacaktı. Bu anlamda her birinden daha güçlü bir önseziye sahip olduğunu kanıtlayan Chimalmat, Xibalba'nın kurtuluşu olabilirdi.

Uçan disk, kilise orglarının pes perdeli seslerine benzer bir gürültüyle havalanmaya başladı. Elektrikli mıknatıslar sürücünün içindeki yerçekimine dirençli parçacıkları harekete geçiriyor, uçan diskin azalan kütlesi yerin çekim gücünden yavaş yavaş kurtulmaya başlarken altındaki ot ve çalılar titreyen kedi bıyıklarına benziyorlardı. Chel'in emriyle siperdeki yerlerini terk eden gerillalar, kamuflaj ağının altından ilerleyerek diskin borda iskelesine doğru ilerlediler. İyice gerilen kamuflaj ağının kancaları yerlerinden çıkmak üzereydi.

Kaçış operasyonuna katılmak üzere bir adım öne çıkan Stuart, omzunun üzerinde bir el hissetti.

Baştan aşağıya zırhlarını kuşanmış halde tam arkasında duran Quetzalcoatl, büyük bir güçle omzuna bastırarak onu adeta olduğu yere çivilemişti.

Stuart yıldırım hızıyla kılıcına sarılsa da Quetalcoatl'ın boştaki eliyle darbeyi savuşturması hiç de zor olmadı.

"Hayır," dedi.

"Bırakın beni," dedi Stuart kurtulmaya çalışarak.

"Hayır." Aynı yanıtı veriren bu kez kararlı bir şekilde başını sallamıştı.

"O zaman öldürün. Halledin bitsin. Çabuk olsun yeter."

"Hayır." Üçüncü kez.

Stuart, Quetzalcoatl'in bakışlarındaki kasvetin ne anlama geldiğini anlamakta gecikmedi.

Ölmesi gerekenler, gerillalardı.

O değil.

Uçan disk sonunda havalandığında, kamuflaj ağınının bağlandığı kancalardan birkaçını yerden sökerek beraberinde götürmüştü. Açık kalan borda iskelesi, uçan diskten aşağıya uzanan bir kola benziyordu. Kontrol panelinin başındaki Chimalmat, Stuart'a derin bir acıma ifadesiyle bakıyordu. Stuart düşmanlarının elindeydi. Kurtulma şansı yoktu.

"Hey! İngiliz!"

Stuart sesin geldiği yöne baktığında, borda iskelesinin ucundaki Zotz'u gördü. Yıldırım tüfeğiyle nişan almakta olan gerillalın hemen yanında duran Chel'in kaşları endişeyle çatılmıştı.

"Onu haklayabilirim," diye seslendi Zotz. "Buraya gelmene yetecek kadar zaman kazanabiliriz. Yalnızca elinden kurtulmaya çalış yeter."

"Reston!" diye bağırdı Chel. "Başarabilirsiniz!"

Her ikisi da aslında söylediklerine tam olarak inanmıyorlardı. Onlar da aynen Chimalmat gibi Stuart'ın kaderinin çoktan yazıldığını, durmak bilmeyen ve kana susamış düşmanlarının diğerleri gibi onu da ortadan kaldıracağını düşünüyorlardı.

Bir sonraki kurbanın aslında kendileri olacağından habersizlerdi.

"Bunu yapmayın," dedi Stuart, Quetzalcoatl'a. "Lütfen. Bırakın hayatta kalsınlar."

Uçan diski örten kamuflaj ağı, en sonunda tüm kancaların birer birer yerinden sökülmesiyle sıyrılıp aşağıya düştü. Uçan

disk, özgürce göğe yükselmeye başladı.

"Çok geç. Durdurulması imkansız." Quetzalcoatl, gözlerini yukarıya kaldırdı. "Huitzilopochtli geldi bile."

Stuart, Chel ile göz göze geldi. Sessiz ve vakur bir tavırla birbirlerini son bir kez selamladılar.

Uçan diskin tam üzerinde yanardöner zırhıyla dönüp duran adamı, ne Chimalmat ne de diğer gerillalar farkedebilirdi. Şeffaf ve parlak kanatları sayesinde havada asılı kalabiliyordu. Elinde zıpkın ile bazuka arası, büyük ve uzun, boru şeklinde bir silah tutuyordu. Borunun hemen içine konik başlı bir misil yerleştirilmişti.

Huitzilopochtli, sinek kuşu görünümlü Tanrı, alev mızrakları fırlatıcısı.

Ahenkli bir şekilde yükselen uçan diskin borda iskelesi, hidrolik çekiçler yardımıyla içeriye katlanmıştı. Kalkış takımları diskin altındaki bölmelerine yerleşmişlerdi.

Huitzilopochtli, mızrağıyla yukarıdan uçan diske doğru nişan almaktaydı. Mızrağın ucu, aracın tam ortasını hedef alıyordu.

"Negatif kütle sürücüsünü vuracak," dedi Stuart nefes nefese. "Bunu yaparsa hepimizi öleceğiz."

"Öyle olacak diye bir şart yok. Herkes ölmeyecek," diyen Quetzalcoatl'in omuzlarından dışarıya fırlayan madeni tüyler, etraflarının bir anda bir ışık topuyla çevrilmesini sağladı. Çok parlak fakat kör edici olmayan bu ışık, adeta derisinin üzerinde hafifçe hissedebildiği somut, jölemsi bir maddeden yapılmıştı.

"Şimdi koruma altındayız," dedi Quetzalcoatl. "Bu ışık kalkanını hiçbir şey delemez."

Uçan disk, ağaç tepelerinin hizasına kadar yükselmişti. Gerilllaların hepsi kaçmayı başardıklarını, güvende olduklarını düşünüyorlardı.

Huitzilopochtli'nin ateşlediği silahtan dışarıya bir mızrak fırladı. Uçan disk çarpmanın şiddetiyle ilk önce geri teptikten sonra patladı. Sürücü bölmesi yarılırken, yerçekimine dirençli par-

çacıkların aniden serbest kalmasıyla her şey bir anda parçalanmaya başlamıştı. Uçan diskten hareketle yüz metre yarıçapındaki bir dairenin kapladığı alanda yer alan her şey, bütünlüğünü tamamen kaybetmekteydi. Tüm bağlayıcı güçler ortadan kalkmış, devre dışı bırakılmışlardı. Fizik kanunlarının bir an için geçerliliklerini kaybetmesiyle, dünyaya geçici bir felaket hali hakim olmuştu.

Organik maddeler, hücrelerine bölündüler.

Madenler toza dönüştü.

Su buharlaştı.

Hava bile hışırdayan moleküllerine ayrılmıştı.

Tüm bunlar göz açıp kapayıncaya kadar olup bitmiş, ardından ise düzeni yeniden kurmaya yarayan büyük bir patlama meydana gelmişti. Uçan diskten arda kalanlar ve belli belirsiz insan parçaları üç metre çapında bir küre oluşturacak şekilde bir araya toplanmışlardı. Patlamadan doğan vakum etkisiyle meydana gelen devasa enkazı oluşturan artıklar, yapraklar, cam kırıkları, çadır ve kabin parçaları kendilerini savuran bir kasırganın içinde göğe yükselmişlerdi.

Uçan diskin kasırgadan ayrılan yuvarlak gövdesi, büyük bir gürültü ve şiddetle yere çarparak milyonlarca ufacık parçaya ayrıldı. Enkazdan kopan parçalar, kamp alanının neredeyse tüm yüzeyini ve artık çamurlu bir bataklığa dönüşen havuzu doldurdu. Birkaç dakika sonra enkazı kaplayan sis bulutu dağılmış ve meydana gelen felaketi iyice gözler önüne sermişti. Yağmur ormanı, kavrulmuş bir toprak parçasına dönüşmüştü. Üzerinde canlı hiçbir şey kalmamıştı. Etraftaki ağaçlar da bu felaketten büyük zarar görmüşlerdi. İçlerinden bazılarının devrilmiş, devasa ağızlara benzeyen kökleri topraktan sökülüp öylece kalakalmıştı. Şelaleden su yerine gri renkli bir çamur deresi akıyordu.

Stuart, Quetzalcoatl'in koruyucu ışık küresinin ardından tüm olanları izlemiş, fakat hiçbir şey hissetmemişti. Bir anda serbest kalan o korkunç yıkıcı, yok edici enerji, onu biraz olsun hırpa-

lamamıştı. Kılına zarar gelmemesine rağmen, tüyler ürpertici bir deneyim yaşamıştı: Sanki ölümcül bir araba kazası yapmış ve ruhunun bedeninden ayrıldığını hissetmiş, fakat aynı anda tüm olanları kendisinin değil de başka birinin başına geliyormuşçasına dışarıdan seyretmişti.

Işık küresi, nasıl oluştuysa o şekilde, birdenbire ve sessizce ortadan kayboldu. Stuart, kar taneleri gibi yumuşak hareketlerle hala havada uçuşmakta olan birkaç enkaz parçasını şaşkınlık içerisinde izledi. Kül kokan, ozon gazı dolu havayı birkaç güçlü nefesle içine çekti.

Arkasına baktı. Gözlerini yukarı kaldırdı.

Ne Quetzalcoatl'dan ne de Huitzilopochtli'den eser yoktu.

Tek başınaydı.

Felaketin yasını tutan yağmur ormanı, sessizce yaralarını sarmaya koyuldu.

BÖLÜM ÜÇ

TENOCHTITLAN

XXII

3 Yağmur 1 Hareket 1 Ev (20 Aralık 2012 Perşembe)

Mal Vaughn, sabahın dördünde tiz bir sesle çalan telefonla uyandı. Arayan her kimse oldukça ısrarcıydı. Kendisiyle aynı otel odasında, yanındaki yatakta uyumakta olan Aaronson homurdanarak küfretti. Mal'ın uykusu çok derin değildi. Karanlıkta el yordamıyla bulduğu ahizeyi kulağına götürdü.

"Vaughn."

Hattın diğer tarafındaki ses konuşmaya devam ettikçe, Mal yattığı yerde biraz daha doğruluyordu. Son hamlesi, yatağın hemen yanındaki gece lambasını yakmak oldu.

"Gerçekten mi? Kesinlikle emin misiniz?"

"Ne oluyor?" dedi Aaronson.

Mal onu susturdu. Telefonun diğer yanındaki kişiye, "Durun. Bir dakika bekleyin," dedi. Hızlı hareketlerle komodinin çekmecesini açarak bir bloknot ve bir tükenmez kalem çıkardı. "Şehrin adını tekrar edin." Duyduğu ismi kağıda yazdı. "Sizin adınız?" İkinci bilgiyi de not aldı. "Tutuklayan memur siz misiniz? Nöbetçi subay. Tamam. Bay Necalli, eğer bu adam söyle-

diğiniz kişiyse, siz ve tüm şubeniz övgülere boğulacaksınız. Ben en kısa zamanda orada olacağım. Teotihuacan'dan ne kadar uzaktasınız? Yaklaşık yetmiş kilometre. Bu durumda bana bir buçuk saat verin. Ve her ne olursa olsun gözünüzü o yavşak piçten bir an olsun ayırmayın."

Ahizeyi yerine koydu. Yüzünde mutluluk ve gurur karışımı bir ifade vardı.

Aaronson yattığı yerden kalkmadan, dirseklerinin üzerinde doğruldu. Çarşafların altından açıkça belli olan sabah ereksiyonundan hiç de utanır gibi bir hali yoktu. Aaronson'un kendisini arzulamasının mümkün olmadığını gayet iyi bilen Mal, bu durumun basit bir biyolojik fonksiyonun göstergesi olduğundan emindi. Üstelik Anahuac'taki bitmek tükenmek bilmeyen yolculukları boyunca Aaronson'un vücudunu her ayrıntısıyla gördüğünden, bu sabah gösterisini hiç de garip karşılamıyordu. Aaronson, oldukça edepsiz bir oda arkadaşıydı.

"Yüzündeki ifadeye bak patron. Balık mideye indirmiş kedi gibisin."

"Bir değil on balık birden diyelim. Hatta yanında bir de fare."

"Onu gören birinin daha mı haberini aldın?"

"Görmekle kalmayıp onu tutuklayan birinin."

"Dalga geçiyorsun."

"Mixquiahuala diye bir kasabada. Buranın kuzeyinde. Jaguarlar onu içerde tutuyorlar. Dün tutuklanmış. Gerekçesi ise kimliksiz, serseri gibi gezmek."

"O olduğundan nasıl emin olabiliyorlar?"

"Zırhından. Kendini beğenmiş gerizekalı, üzerinde zırhıyla geziniyormuş. Fatih kılığıyla yağmur ormanlarından çıkıp gelivermiş. Üstelik kılıcını bile kuşanmış halde."

"İnanamıyorum."

"Bense inanıyorum, o yüzden hemen giyinip yola koyulalım derim."

"Ne? Kahvaltı etmeden mi?"

"Saat kahrolası sabahın dördü. Etrafta açık hiçbir yer yok."

Suratını asan Aaronson, homurdanarak yatağından kalktı ve giyinmeye başladı.

Şafak öncesi inci grisi bir renge bürünen göğün altında birbiri ardına uzanan kerpiç evlerin arasından geçerek Teotihuacan'dan uzaklaşan Mal, kiraladığı arabanın direksiyonu başında kendisini ve çavuşunu Londra'dan Denizler Arasındaki Topraklar'a getiren hassas ipuçları zincirini bir kez daha aklından geçirdi.

Stuart Reston'ı ikinci yakalama denemesinin affedilmez bir maskaralığa dönüşerek sonuçlanmasından sonra, idam edilmesinin an meselesi olduğundan emindi. Reston'u elleri kelepçeli halde polis minibüsüne atabildiği halde yine de elinden kaçırdığı düşünülürse, hayatının bağışlanması mümkün değildi. Durumun onun hatası olmaması bir şey değiştirmeyecekti. Reston'un Maya gerillası iş birlikçileri tarafından tuzağa düşürülmüş olması bir şey değiştirmeyecekti. Adamını yakalamış, *kıskıvrak* yakalamış, ve o yine de kaçmayı başarmıştı. Kendisine biraz saygısı olan hiçbir Jaguar, böylesine büyük bir fiyaskoya imza attığı halde cezasını çekmeden işin içinden sıyrılacağını düşünemezdi.

Hafif bir beyin sarsıntısı teşhisiyle hastanede geçirdiği iki günün, hayatının son iki günü olacağından emindi. Taburcu edilip ofise döndüğü ilk gün, yukarıdan gelen bir emirle her şey sonlanacaktı. *Saat tam on ikide kare odada ol. Üniforma giyilmesi şart değil fakat tercih edilir.* Bunu hak etmişti de. Kitaplara geçecek bir yakalama operasyonu kurgulamış, fakat önce Reston'un Thamas'e atlayıp kaçmayı denemesi, daha sonra ise Mayalar'ın Jaguar minibüsüne düzenledikleri saldırıyla her şey berbat olmuştu. Çabalarının karşılığı mı? Kendinin de aralarından olduğu sekiz Jaguar yaralanmış, birçoğu birkaç kesik ve morlukla durumu atlatırken iki tanesinin vücudunda çeşitli kırıklar mey-

dana gelmişti. Bir polis minibüsü harap olmuştu. Kimseyi tutuklayamamışlardı.

Unutmadan... Mal, nehir sularından korkunç bir göz enfeksiyonu kapmış ve uzun süreli bir antibiyotik tedavisi uygulamak zorunda kalmıştı.

En nihayetinde, idam edilişiyle neredeyse ferahlayacaktı. Üzerine bir yük gibi çöken utanç duygusu ve iltihaplı gözleriyle yaşamaktan bu sayede kurtulacaktı.

13 Ev 1 Maymun gününün sabahında Scotland Yard'a adım attığında, herkes onunla göz göze gelmekten kaçınmıştı. Böyle olacağını tahmin etmişti, bunu bekliyordu. Adeta toplumun en alt sınıfına mensup ve bu yüzden herkesin uzak durduğu bir bireydi. Yürüyen bir ölüydü. Kendisine az çok normal davranan tek kişi Aaronson'dı. Fakat buna rağmen, onunla bile aralarında garip bir hava esiyordu. Aşırı güler yüzlüydü, çok fazla zorlama espri yapıyor ve bir önceki pazar olanlara hiçbir şekilde değinmemek için elinden geleni yapıyordu.

Fakat saatler geçtikçe, çok şaşırtıcı bir şey oldu.

Bu şaşırtıcı şey, beklediği hiçbir şeyin olmamasıydı.

İdam emri gelmemişti. Üstlerinden herhangi bir görüşme emri de. Mal'dan tüm tutuklama operasyonunun ayrıntılı bir raporunu sunması ve neden yolunda gitmediğini açıklamasını isteyen bir mesaj da kendisine iletilmemişti.

Mal, protokol kurallarına uymak adına yine de raporunu hazırlayarak Şube Müdürü'nün sekreterine teslim ettikten sonra, üzerine yağmur gibi yağacak öfke ve hakaretleri beklemeye başladı.

Beklediği şey ne o gün ne de bir sonraki gün oldu.

Mal, durumu yavaş yavaş kavramaya başlamıştı. Şeritlenerek idam edilen Şef Kellaway'in yerine henüz hiç kimse atanmamıştı. Hiç kimse olayların ne şekilde gelişeceğini ve ne yapılması gerektiğini bilmiyordu. Emir komuta zincirinde bir boşluk meydana gelmişti. Üst ve alt kademeler arasındaki iletişim açık

olmasına rağmen, sanki bir noktada birbirlerinden uzaklaşmışlardı. Lidersizlik durumunda tedbirli davranmak herkes için daima ön plandaydı. Kellaway'in bıraktığı göreve yeni biri atanıp düzen yeniden sağlanmadıkça yapılacak en doğru şey, iddialı eylem planları sunmak veya ciddi kararlar almaktan kaçınmaktı. Başlarını öne eğip çalışmaya devam etmeyi ve durumun çözülmesini beklemeyi tercih ediyorlardı.

Mal için bunun tek anlamı, infazın ertelenmesiydi. Ne olursa olsun bu geçici durumdan elinden gelen en iyi şekilde yararlanmaya karar verdi.

İlk yaptığı şey, Fatih'in zırhını aramak üzere Aaronson'la birlikte Reston'ın Thames Nehri boyundaki evine gitmek oldu. Lüks apartman dairesinin hemen önünde bir gazeteci ordusu, adeta kamp yapmaktaydı. İki Jaguar Savaşçısı'nı görür görmez soru yağmuruna tutmaya ve flaşları yüzlerine patlatmaya başladılar. Mal durumu umursamadan aralarından sıyrılıp yoluna devam ederken, ağzının içinden "Siktirin gidin," demekle yetindi.

Jaguarlar normalde beraberlerinde bir çilingir getirerek binalara kapı kilidini kırmadan girerler ve saygı kuralları çerçevesinde mutlaka bir arama izni beyan ederlerdi. Mal, bürokratik iyi niyet gösterileriyle kaybedecek vakti olmadığına karar vermişti. Onun görüşünce Reston uzun, çok uzun bir zaman önce vatandaşlık haklarından mahrum kalmayı hak etmişti. Maun kerestesinden yapılmış şık kapıyı bir tekmeyle açtıktan sonra -dayanıklı tahtalardan yapılan kapıların kilitleri genellikle zayıf olurdu- içeriye dalıp her yeri talan etmeye girişti.

Gardırobun arkasındaki gizli bölmeyi Aaronson bulmuştu. Mekan düzenlemesi konusunda derin bir önseziye sahip olan Aaronson, yatak odasının dekorasyonu ve mimarisiyle ilgili bazı ayrıntıların kendisini rahatsız ettiğini fark etmişti. Oda uzunluğunun en azından dört veya beş metre daha fazla olması gerekiyordu. Yatak odasının içindeki banyonun ana duvarı boyunca devasa bir gardrop uzayıp gidiyor, gardırobun sonlandığı yerde-

ki duvar ise alışılmadık şekilde ince görünüyordu. Duvardan çok bir mekan ayracı gibiydi.

Her köşeyi yoklayan parmakları, şans eseri gizli bölmeyi açan yaylı kilidi bulmuştu. Sürgülü kapının açılmasıyla düştüğü şaşkınlığı, ince bir çığlıkla ifade etti.

Mal, mutfaktan "Duyduğum en erkeksi tepkilerden biri değil," diyerek alaycı bir ifadeyle bağırdı.

"Patron," dedi Aaronson sesini elinden geldiğince sertleştirmeye çalışarak, "buna bir göz atmalısın."

Mal, toparlamayı başardığı tüm kanıtlarla soluğu hemen Şube Müdürü'nün yanında aldı. Sekreterinin uyarılarına aldırmadan hızla ofisine dalmıştı. Durumu ilk ve son kez açıklığa kavuşturmaya kararlıydı. İdam edilme korkusu kara bir bulut gibi tepesinde dolaşıyor ve her adımını gölgeliyordu. Bu durumdan artık bıkmıştı. Bitsin istiyordu. Fakat bu mümkün olmadığına göre, en azından birileri ona hayatıyla ilgili son ve kesin kararı iletmeliydi. Ne olursa olsun kaderinin ne yönde ilerleyeceğini bilmek zorundaydı.

Şube Müdürü Brockenhurst beyaz saçlı, gri renkli gözlü, oldukça yakışıklı bir adamdı. Bazılarının nazik, bazılarının ise kendini beğenmiş ve havalı bulduğu bir konuşma tarzı vardı. Başrahip Hazretleri Seldon Whitaker ile çocukluktan beri arkadaşlıklarını koparmamışlar, Eton ve Harrow'dan Oxford ve Cambridge'e birbirine paralel ilerleyen yollar izlemişler ve en sonunda rahiplik ve polislik yolunu seçmişlerdi. İş ilişkilerinde birbirlerine çok yakın olmanın yanı sıra, hafta sonlarını da genellikle ailelerini de yanlarına alarak kır evlerinde hep birlikte geçirirlerdi. Brockenhurst'le aynı odada olmak, o topraklardaki en yüksek makamdan yalnızca bir adım uzakta olmak anlamına geliyordu.

Mal'ın odasına izinsiz dalışından hiç hoşlanmamış da olsa, sözlerini sabırla dinledi. Mal'ın kararlılığından ve Reston'ın evindek: zırh ve silahları bulmasından oldukça etkilendiğini söyledi. Birçok polis, önemli bir avı ellerinden kaçırdıktan, üstelik bir değil iki kez kaçırdıktan sonra karanlık bir köşeye çekilir ve kendilerine verilecek cezayı çaresizlik içinde beklerlerdi. Mal'ın cesareti ve kararlılığı takdire değerdi.

Fakat...

Bu kelimeyi çok uzun bir nefes alıp neredeyse iç geçirerek söylemişti.

"Başrahip Hazretleri," dedi Brockenhurst, "Fatih dosyasının artık rafa kaldırılmasını istedi."

"Anlamadım efendim, ne dediniz?"

"Beni duydunuz Baş Müfettiş. Bahsettiğiniz dosya bir daha açılmamak üzere kapanacak."

Mal, şaşkınlık içerisindeydi. "Bu kararın nedenini sorabilir miyim?"

"İstemediğim takdirde size bir açıklama sunmakla asla yükümlü değilim, fakat bunu hak ettiğinizi düşünüyorum. Fatih kaçtı ve nereye gittiği hakkında en ufak bir fikrimiz yok. Geri döneceği konusunda oldukça şüpheliyim. Nasıl dönebilir ki? Kimliği açığa çıkmış durumda. Bütün gazeteler ve televizyon haberleri ondan bahsediyor. Stuart Reston olarak ortalıkta gezmesi, bir yerlerde görünmesi mümkün değil. Tanınma, teşhis edilme korkusu, insan içine çıkmasını imkansız kılmış durumda. Bir İngiliz vatandaşı olarak sürdürdüğü hayatı son bulmuş durumda. Bu durumda, maskeli kahraman olarak karşımıza çıkma ihtimali de ortadan kalkıyor. En azından bizim topraklarımızda artık bir tehlike oluşturmuyor, yurt dışına kaçtıysa da bu başkasının sorunu."

"Ama... ama..." Mal kekeledi. "Saygıda kusur etmek istemem efendim, fakat söylediklerinizden nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz? Maya gerillası iş birlikçileriyle birlikte, belki de

tam bu anda, İngiliz topraklarında gerçekleştirecekleri bir başka korkunç eylem planı üzerinde çalışmadıklarını nereden bilebiliriz? Reston serbest olduğu sürece bir tehlike oluşturmaya devam ediyor. İmparatorluk'a karşı başlattığı 'Haçlı Seferleri'nden bir anda vazgeçmesini bekleyemezsiniz. Bahsettiğimiz takıntılı bir adam. İmparatorluk'la bir alıp veremediği var, ve hesabı görülmedikçe asla durmak bilmeyecektir."

"Komik olmaya mı çalışıyorsunuz Vaughn?"

"Hayır efendim, yalnızca şaşkınlıktan afallamış durumdayım. Yani bana tüm olanları unutacağımızı mı söylemek istiyorsunuz? Hayatını kaybeden onca sivil vatandaşı, Jaguarı ve rahibi unutup, hiçbir şey olmamışçasına yolumuza devam mı edeceğiz?"

"Başrahip böylesinin daha kolay olacağını inanıyor ve ben de kendisiyle aynı görüşü paylaşıyorum. Reston'ın peşinden koşmaya ve gerek kendisini gerekse eylemlerini takip etmeye devam ettiğimiz sürece, şimdiye kadar yaptıklarını çok daha uzun bir zaman sürecine yaymasına sebep olacağız. Eylemleri gereğinden çok fazla bir süre manşetleri işgal edecek. Bunun aksine, sessizce davanın üzerini örter ve peşini bırakırsak, Fatih çok kısa bir zaman içinde tarih olacak. İnsanların onunla ilgili yalnızca alçakça, korkakça kaçışını hatırlayacak. İmparatorluk'a karşı bir zafer kazanarak değil, kırbaçlanan bir köpek misali, üstelik de başkalarının yardımıyla sıvışarak kaybolmuş olacak. Onu takip etmeye devam edip bunu büyük bir gösteri haline getirdiğimiz sürece onun imajını kuvvetlendiriyor, kendi imajımızı ise zedeliyoruz. Davanın kapanmasıyla Fatih'in üzerindeki sahne ışıkları bir anda sönecek ve hayatımız kaldığı yerden aynen devam edecek."

"Bunu kabullenmekte gerçekten güçlük çekiyorum," dedi Mal. "Jaguar yeminimiz nerede kaldı? 'Asla geri adım atma, asla pes etme.' Bu hiçbir anlam ifade etmiyor mu?"

"Size benimle bu ses tonuyla konuşmamanızı tavsiye ederim

Baş Müfettiş. Hayatınız zaten bir pamuk ipliğine bağlı durumda. Her şeyden önce dikkate almanız gereken şey, oldukça sallantıda olan kendi durumunuz. Şu anda hala nefes alıyor olmanızın tek sebebi, Reston konusunda haklı çıkmanız. Şüpheleriniz doğrultusunda ilerleyerek Fatih'in diğer kimliğini ortaya çıkarmayı başardınız ve onu elinizden kaçırdığınız için çok şanssızsınız. Olayların akışını göz önüne alırsak, onu yakalamaktan sonraki en kayde değer ikinci başarıyı elde ederek Fatih'i bir daha bu topraklara dönemeyecak şekilde kaçmaya zorladınız. Bu benim kitabımda bir zafer kazandığınız anlamına geliyor. Daha ileri giderek bu durumu mahvetmeyin. Size bahşedilen mutlak ve koşulsuz affı kabul ederek, tertemiz bir sicille yolunuza devam edin. Altına imza attığınız fiyasko düşünülürse, size verilen bu fırsatın, çok az insana nasip olduğunu aklınızdan çıkarmayın.

"Bir başka deyişle, 'sesini kes ve haline şükret'."

"Ben böylesine kaba bir üslupla ifade etmezdim ama evet. Sizinkinden daha yüksek bir rütbe gerektiren bir makamın hala doğru kişiyi beklediğini de unutmamanızı tavsiye ederim. Yeni şefi atayacak kişi benim ve yalnızca bir Jaguar olarak görev ve sorumluluklarını mükemmel biçimde yerine getiren birinin değil, aynı zamanda kariyerinde ilerleme kaydetmek adına bazı fedakarlıklarda bulunmak gerektiğini anlayan birinin bu önemli makama atanmasını kesinlikle tercih ederim."

Şube Müdürü'nün teklifi çok açıktı. Sözlerinin Mal'ın hoşuna gideceğinden ve onu yumuşatacağından emin olduğu da.

Fakat aksine, Mal'ın içindeki kızgınlık ve hayal kırıklığı, iltihaplanan bir yara gibi giderek daha da büyüyordu. Kendisini tutması gerektiğinin farkındaydı fakat başaramıyordu, elinde değildi. Durum böyleyse, hayatta kalmak için bu rüşvet kokan bedeli ödemek yerine, cezasını çekmeyi ve iyi, temiz bir ölümle bu dünyayı terk etmeyi tercih ederdi.

Mal'ın hırsla "Yani bu durumun Reston'ın gözettikleriniz arasında oluşuyla bir ilgisi yok öyle mi?" demesiyle bir anda buz

gibi bir hava esti.

Brockenhurst'ün gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi. "Anlayamadım, nasıl? Tam olarak ne söylemek istiyorsunuz?"

"Zengin bir adam. İmaj meraklısı. Sosyetik. Geçmişi parlak. Talihin cilvesi o ya, hayatına son verdiklerinden biri siz olabilirdiniz, hatta kim bilir, belki de Başrahip."

"Vaughn, daha ileriye gitmemenizi şiddetle tavsiye ediyorum."

"Eminim onunla zaman zaman karşılaşıyordunuz. O sizin şatafatlı buluşmalarınızda. Ufak sandviçleri şampanya eşliğinde midenize indirirken nezaket dolu ifadelerle havalardan veya borsadaki son durumdan bahsetmişsinizdir."

"Stuart Reston ile günlük hayatta bir kez bile karşılaşmadığımı bilmenizi isterim."

"Yine de birbirinize çok benziyorsunuz. Rekabette daima en üstte. İyinin en iyisi. Rahatlık, refah ve güven içindeki elit tabakanın üyesi. Tek farkınız, onun yanlış bir yola girmiş olması, öyle değil mi? Yoldan çıktı. Aklını kaybetti. Ve her şeyin bu kadar kolay ve çabuk olup bitmesi sizi korkutuyor. İmparatorluk'a olan bağlılığınızı sorgulamak zorunda bırakıyor. Ve Başrahip Hazretleri'ninkini de."

"Bir kelime daha ederseniz hakkınızda rapor tutturacağım."

Uyarıya kulak vermeliydi, fakat yapamıyordu, yapması mümkün değildi. Brockenhurst kendisinden yapmasının imkansız olduğu tek şeyi talep ediyordu: Jaguar Savaşçıları'na mahsus o mükemmelliği bir kenara koymasını. Jaguar prensiplerini benimsemesi ve eksiksiz hayata geçirmesi kişisel anlamda ona çok pahalıya mal olmuştu. Ödediği bedel, erkek kardeşinin hayatıydı. Eğer yalnızca bir an için bu bedelin bir hiç uğruna ödendiğini düşünürse, her şey bir anda mahvolabilirdi. Ix boşu boşuna değil, bir amaç uğruna olmuştu.

"O zaman etrafımızı temizlemek için tüm bu pisliği kimse görmeden halinin altına atalım. Hiçbir önemi yokmuş gibi dav-

ranalım. Reston bir kitle katiliyse ne olmuş ki? Eğer benim gibi isimsizlerden biri olsaydı, onu layık olduğu şekilde idam edebilmek için yolumuza çıkan her engeli göz kırpmadan aşardık. Fakat sistemin bir parçası olduğu düşünülürse, özel bir muamele görmesi anlaşılır bir durum."

"Ne cüretle... "

"Nezaketi hak ediyor, bütün mirasyediler gibi."

"Dışarı!" diye kükredi Brockenhurst. "Dışarı çıkın!"

"Merak etmeyin, gidiyorum," dedi Mal.

Çalışma masasının üzerine eğilen ve parmaklarını sinirli bir şekilde, adeta havada bir delik açmak istercesine oynatan Şube Müdür, "Yetkileriniz dondurulmuş durumda," dedi. "Tamı tamına bu anda itibaren. Ve bu durumda hak ettiğinden daha nazik bir muamele gören kişi *sizsiniz* Baş Müfettiş. Fazlasıyla nazik. Üstüyle, sizin benimle konuştuğunuz gibi konuşan bir memurun, anında işten kovulması gerekir, daha ağır cezalardan bahsetmeyelim bile. Şimdi evinize gidecek ve bizzat ben geri dönebileceğinizi söyleyene dek orada kalacaksınız. Ve tabii ki maaşınız dondurulacak. Şef rütbesine yükselmeniz konusuna gelince... Bunu aklınızdan tamamen çıkarsanız çok iyi edersiniz."

Mal tekrar aşağıya indiğinde Aaronson görüşmenin nasıl gittiğini bilmek istiyordu.

"Tahmin ettiğimden daha iyi," diye yanıtlayan Mal, garip bir şekilde böyle olduğuna gerçekten de inanıyordu. Üzerinden inanılmaz bir rahatlık vardı. Brockenhurst ona adeta özgürlüğünü geri vermişti. Artık istediğini yapabilirdi.

Ve her şeyden çok istediği tek şey, Reston'ı yakalamaktı.

Birkaç gün sonra Mayalar'a ait kamyonetin Woolwich'te, rıhtım yakınlarında bulunduğunu, görevinden uzaklaştırdığı süre boyunca Scotland Yard'da olup bitenleri kendisine iletmeyi ka-

bul eden Aaronson'dan öğrenmişti. Yol kenarına yuvarlanan araç, terk edilmişti. Başta tekerlekler ve motor olmak üzere satılması veye yeniden kullanılması mümkün olan tüm parçaları yağmacılar tarafından sokulmuş olsa da, Reston'ı Jaguarlar'ın elinden kurtarmakta kullanılan araç olduğu kesindi. Radyatör kafesi içeri göçmüştü, ön tamponunda ise Jaguar minibüsününkiyle örtüşen boya kalıntıları göze çarpıyordu.

Bu durumda Reston, gemiyle ülke dışına kaçırılmış olmalıydı. Mal'ın varabildiği tek sonuç buydu. Fakat nereye gitmişti? Bu soruya verilebilecek en mantıklı cevap Fransa'ydı. Yalnızca coğrafi anlamdaki yakınlığıyla değil, aynı zamanda tarih boyunca direniş ve isyan eylemlerine ev sahipliği yapmış olması sayesinde tercih edilebilecek bir ülkeydi. *Louisien*ler'in, Fatih gibi birini vakit kaybetmeden aralarına alırlardı. Kendilerinin aksine eylemleriyle daima fazlasıyla dikkat çekmeye çalışsa da Fatih onlardan biriydi, ortak ve vazgeçilmez amaçları İmparatorluk'un boyunduruğuna karşı gelmekti.

Mal'ın Fransa'nın altını üstüne getirip Reston'ı aramak için ne yasal bir yetkisi ne de bunu mümkün kılacak imkanları vardı. Fakat bu şartlara gerekli olduğuna inanmıyordu. Orada çok uzun süre kalmayacağından emindi. Plan Mayalar'a aitti. Davayı çözecek anahtar, Mayalar'ın elindeydi. Aaronson'ın yaptığı derinlemesine araştırmalar ve birkaç uluslararası telefon görüşmesi, yüzlerini iskelet gibi boyayan ve silah tercihlerini zehirli ok atan kamışlar ve topuzlardan yana kullanan aşırı milliyetçi bir Maya grubuyla ilgiyi her türlü bilgiyi elde etmesine yetmişti.

Reston, Anahuac'taydı. Orada olmalıydı. Xibalba adıyla da bilinen ayrılıkçı bir yerel gerilla grubuyla birlikteydi.

Aaronson, acilen kullanmazsa kaybedeceği uzun bir maaşlı izni olduğunu ve İmparatorluk'un doğduğu toprakları görme isteğıyla yanıp tutuştuğunu söylemişti. Buna hac seyahati de denebilirdi. Mal, şubede istenmeyen kişi konumunda olduğunu ve Şube Müdürü Brockenhurst'in kapanmasını emrettiği bir dava

üzerinde gizlice çalışırken kendisiyle iş birliği yapmasının kariyerini olumsuz etkileyeceğini söyleyerek Aaronson'ı uyardı.

Aldığı yanıt ise, "Sana ne söyleyebilirim ki patron? Daima olduğum gibi şimdi de senin fahişenim."

Mal, emekliliği için sakladığı birkaç birinci sınıf İmparatorluk bonosunu paraya çevirdi. Satıştan elde ettiği paraya birikim hesabındakileri de ekleyerek hem kendisi hem de Aaronson için Denizler Arasındaki Topraklar'a gidiş dönüş biletlerini alabilecek ve iki veya üç haftalık kalış ve yol masraflarını karşılayabilecek meblağa zor da olsa ulaşabilmişti.

Teotihuacan'a uçarak o şehri hareketleri için merkez kabul etmeye karar verdiler. Vardıktan sonraki birkaç gün aşağı yukarı aynı şekilde geçiyordu. Bir araba kiralıyorlar ve çevredeki diğer şehirlere giderek Jaguar Savaşçıları'nın yerel birimlerine kendilerini tanıtıyorlardı. Reston'ın gerek sivil gerekse Fatih kıyafetli fotoğraflarını gösterdikleri polislere, kim olduğunu ve işlediği suçları ayrıntılı bir şekilde anlatıyorlardı. Anahuac Jaguarları'nda yalnızca birkaçı Fatih'in eylemlerinden haberdardı. Çoğunluğun ise konuyla ilgili en ufak bir fikri yoktu. Onlara göre Fatih davası, İmparatorluk'un gözden uzak bir noktasının içişleri kapsamına giren ve kendilerini hiç ilgilendirmeyen bir konuydu. Fakat yine de Fatih'in gerçekten Anahuac yerlileriyle işbirliği içinde olma ihtimaline karşı gözlerini açık tutacaklarına söz verdiler.

Mal, ciddiye alınmadığının, konuştuğu tüm yetkililerin kendisini idare etmeye ve geçiştirmeye çalıştığının farkındaydı. Bu durum oldukça canını sıksa da sinirlerini bozmasına izin vermiyordu. Nezaketi elden bırakmıyordu. Mükemmel bir profesyonellik örneği sergilemeliydi. Ellerine kendisinden şüphe duymalarına yol açacak en ufak bir ipucu vermesi halinde onunla ilgili bazı araştırmalar yapmak isteyebilir ve durumuyla ilgili gerçeği kısa sürede keşfedebilirlerdi.

Mal ve Aaronson, birbirini izleyen yorucu günlerin sonunda

Teotihuacan şehir merkezindeki otellerine geri dönüyorlardı. Mal'ın üzerine bir umutsuzluk çöküyor, Aaronson ise moralini yüksek tutmak için elinden geleni yapıyordu. Akşamın ilerleyen saatlerinde Mal üzüntüsünü yakındaki bir barda *pulque* kadehlerini devirerek hafifletmeye çalışırken, eğlence peşindeki çavuşu etrafta geziniyordu. Teotihuacan'ın eşcinsel hayatı pek de hareketli değildi, fakat içgüdüsü oldukça kuvvetli olan Aaronson, şansının da yardımıyla genellikle takılacak birilerini bulmayı başarırdı. Kendisi de birkaç adamdan birliktelik teklifi alan Mal, bu teklifleri yalnızca değerlendirip savuşturacak kadar sarhoştu, kabul edecek kadar değil. Bunda Anahuac'taki hemen hemen tüm erkeklerin kendisinden kısa, hatta bazen gerçekten de fazlaca kısa oluşunun da etkisi büyüktü. Mal'ın kısa erkeklerle bir problemi vardı. Ne kadar uğraşsa da, kendisinden kısa birini arzulaması mümkün değildi. Kısa erkeklerin yanında kendisini sırık gibi hissediyor, rahatsız oluyordu. Başını kaldırarak bakacağı bir sevgiliyi tercih ediyordu. Aşağı yukarı Stuart Reston kadar uzun, yaklaşık bir metre seksen santim boylarında bir adam yeter de artardı bile. Reston'ın kendisi değil tabii ki. *Onunla* yatmak mı? Fikri bile korkunç geliyordu. Bacak arasına bir *macuahitl* saplamayı tercih ederdi.

İki hafta sonra, tam da Mal'ın parası suyunu çekmek üzereyken birkaç iyi haber almaya başladılar. İyimsi denebilecek haberler. Texcoco Gölü yakınlarında Reston'ın tarifine uyan bir adam görülmüştü. Birkaç gün önce yağmur ormanlarındaki rutin kontrollerinden birini yapan bir Jaguar devriye ekibi, nehir üzerine kanoyla ilerleyen beyaz bir adama rastlamışlardı. Göründüğüne göre René Jolicoeur adlı Fransız bir botanik uzmanıydı. Yetkililerin isteği üzerine geçerli bir pasaport gösteren adamın yanında, kendisine kefil olan bir Anahuac yerlisi da vardı.

Vardiya ekibinin lideri ilk anda her şeyin yolunda olduğunu düşünmüştü. Daha sonra ise, İngiliz bir Jaguar'ın bir kaçağın izini sürdüğünü öğrenmesiyle durumdan şüphelenmiş ve Fran-

sa'daki Jaguarlar'la iletişime geçip Mösyö *Profesör* hakkında detaylı bilgi talep etmişti. Ormanda karşılaştığı kişinin sahte bir kimlikle dolaştığını anlaması çok da uzun sürmemişti. Sahte ve gerçek René Jolicoeur'ün tek ortak noktası, aşağı yukarı aynı yaşta oluşlarıydı. İleri seviyede miyop olduğundan kalın çerçeveli çift odaklı gözlük takan gerçek René Jolicoeur olması gerekenden yaklaşık on beş kilo daha şişmandı ve saçları hafiften dökülmeye başlamıştı. Ayrıca, kronik olarak ilerleyen multipl şkleroz hastalığının pençesinde olduğundan uluslarlarası yolculuklardan ve arazi araştırmalarından uzak duruyor, genellikle laboratuvar ve kütüphane çalışmalarına odaklanıyordu. Bu durumda, o gün kanoda gördüğü her yerinden sağlık akan adam kesinlikle ama kesinlikle René Jolicoeur değildi.

Reston'ın görüldüğü günün üzerinden oldukça zaman geçtiğinden, bu bilginin Mal için büyük bir işlevselliği yoktu. Aklını biraz kullanmışsa, muhtemelen hala aynı bölgede gezinmiyordu. İzini orada sürmeni hiçbir anlamı yoktu.

Elde ettiği bilgiler, yine de onu yüreklendirmişti. En azından Reston'ın Anahuac'ta olduğunu ve tahmin ettiği üzere Fransa üzerinden geçerek oraya vardığını -sahte pasaportunu şüphesiz *Louisien*ler temin etmişti- kanıtlayabilmişti. Ve bir şeylerin peşinde olduğu da açıktı. Aksi takdirde neden sahte bir kimlik kullanmayı ve normal yollar yerine nehir ve yağmur ormanlarında ilerlemeyi seçmiş olabilirdi?

Görüldüğü nehrin Texcoco Gölü'ne bağlanıyor olması da şüphe uyandırıcıydı. O gölün tam ortasında Tenochtitlan'dan başka ne vardı ki?

Reston'ın amacı bu olabilir miydi? Kafasında gerçekten de böylesine cüretkar bir eylem planı olabilir miydi? Hedefi, Büyük Hatip'in kendisini öldürmek miydi?

Bu, inanılması oldukça güç bir ihtimaldi. Mal, Stuart'ın kibirli ve kendine aşırı güvenen bir tip olduğunu biliyordu. Fakat bu normalın çok üzerinde, adeta delilikle açıklanabilecek bir

durumdu.

Şüphelerini yerel Jaguar birimlerine hissettirmemek için elinde geleni yapmasına rağmen, onların da durumun ciddiyetini anlamaları kısa sürmüştü. Kaçak bir İngiliz terörist, başkente bir milyon kilometreden az bir mesafede, Anahuac'ta görülmüştü. Haberin biraz olsun endişe uyandırması normaldi. Reston, ilgilenilen dosyalar arasında önem sırasına üst seviyeye getirilmiş, fotoğrafları bütün yere birimlere ulaştırılmıştı. Haber yayılmaya başladı. Bu kanun kaçağının yakalanmasını sağlayacak somut bilgiler temin edebilecek kişileri ufak bir ödül, saklanmasına ve eylemlerine yardımcı olan kişileri ise çok ağır cezalar bekliyordu. Reston'ı tutuklamak, çok acil bir zorunluluk haline gelmişti.

Mal, Anahuac'a vardıklarından beri ilk kez biraz olsun dinlenebileceğini hissetmişti. İçinde hala büyük bir gerginlik vardı. Reston'ı henüz yakalayamamış, yakalamaya çok da yaklaşamamıştı. Fakat o ana kadarki tüm düşüncelerinin doğruluğu kanıtlanmıştı. Çok riskli bir kumar oynamaya karar vermişti ve göründüğü kadarıyla istenilen sonucu verme ihtimali yüksekti.

Hem kendisine hem de Aaronson'a ufak bir ödül vermek adına bir *tlachtli* derbisine en önden iki bilet aldı. Bu Teotihuacan derbisi, Bıldırcınlar ve Vahşi Domuzlar arasında oynanıyordu. Her iki takımın fanatik taraftarları, takımlarının sembolü olan hayvanların kılığına girmişlerdi. Bıldırcınlar ekibi tamamen Olmek kökenli, Vahşi Domuzlar ise tamamen Zapotek kökenli oyunculardan oluşmaktaydı. *Ttlachtli*, aşiretçiliğin Anahuac'taki son kalesiydi. Hayatın başka hiçbir alanında bireylerin etnik köken üzerinden birbirinden ayırt edilmesine izin verilmemekteydi. Resmi olarak Denizler Arası Topraklar'da yaşayan herkes Aztek'ti, o kadar. Yalnızca *tlachtli* söz konusu olduğunda bu özel duruma göz yumuluyordu. Sahada etnik köken büyük önem taşıyordu. Oyuncular katılmayı arzu ettikleri takıma kabul edilmeden önce etnik kökenleri ayrıntılı biçimde araştırılıyordu. Bu

şekilde takım içinde bir kan bağı oluşuyor ve maçların -özellikle de tarih boyunca birbirine düşman gruplar arasındaki maçların- kalitesi gözle görülür şekilde yükseliyordu. Sahadaki yalnızca bir oyun değil adeta bir intikam mücadelesi olduğundan, bu maçlar diğlerlerinden çok daha sert, daha acımasız, daha kıran kırana geçiyordu. Etnik gruplar arasındaki ilkel zamanlara dayanan düşmanlık, her bir oyuncunun adeta iliklerine işlemişti ve bu duygunun açıkça gözler önüne serilmesi yalnızca *tlachtli* sahasında anlayışla karşılanıyordu. Birçok oyuncunun ağır yaralandığı maçlarda hayatlarını kaybedenler bile olmuştu.

Yabancı ve bu nedenle tarafısız olan Mal ve Aaronson, Bıldırcınlar'ı desteklemeye karar verdiler. Bu kararın arkasında, Aaronson'ın ısınma hareketleri sırasında eteği hafifçe sıyrılan ve bu şekilde uğruna ölünesi kalçalarını gözler önüne serilen Bıldırcınlar ekibi savunmacılarından birine neredeyse aşık olması yatıyordu. Aaronson, "Bundan daha geçerli bir sebep bulabilirsen kabul edeceğim patron," demiş ve Mal bulamamıştı.

Maç, ilk saniyelerinden itibaren dişe diş bir mücadeleye sahne oluyordu. İlk birkaç dakika boyunca kazanma isteğini açıkça ortaya koyan takımlar, karşılıklı puanlar kazanmışlar ve birçok artistik hareketle izleyenlere bir göz ziyafeti sunmuşlardı. Lastik topu başları, elleri ve ayakları haricinde vücutlarının geri kalan her yeriyle sektiren oyuncular, onu ustaca hareketlerle takım arkadaşlarına paslayarak, en sonunda çembere en yakın köşeye ulaştırmayı başarıyorlardı. Her iki takım da aralıksız puanlar kazanıyordu. Taraftarlar coşmuştu.

Maçın ilerleyen dakikalarında fauller oyuna hakim olmaya başlamış, durum giderek kötüleşmişti. Oyuncuların baldır, kalça ve omuzları üzerine giyindikleri sert plastikten koruyucular, sert etkili birer silaha dönüşmüştü. Dirsekler çarpışıyordu. Kafalar birbirine giriyordu. Yumruklar havada uçuşuyordu. Birçok kez birbirine giren oyunlar, sahada bir spor mücadelesi değil, adeta bir sokak kavgası olduğunu düşündürüyorlardı. Araya gi-

rerek ortamı yatıştıran ve kavgacı oyuncuları cezalandırmakta tereddüt etmeyen hakem, centilmenlik kurallarına kısa bir süre için saygı gösterilmesini sağlasa da, durum tekrar eski halinde dönmekte gecikmiyordu. En sonunda oyuncular topu bir kenara bırakıp yalnızca birbirleriyle dövüşmeye başlamışlardı. Pes eden hakem ise maçı yönetmeyi bırakıp kendisini oyunculara ciddi bir zarar gelmemesini sağlamaya adamış, amacına ulaşmakta pek da başarılı olamayarak ayırmaya çalıştığı oyunculardan birçok kez darbe yedikten sonra kendisi de arbedenin ortasına katılmak zorunda kalmıştı.

Taraftarlar zevkten deliye dönmüştü. Kan görmek istiyorlardı. Yumruklar havada uçuştukça coşkuları katlanarak artıyordu. Son düdük çaldığında maçın galibinin 9-4 gibi net bir skorla Bıldırcınlar, olduğu kesinleşmiş oldu. Bu zaferin bedeli ağır olmuştu: Beş oyuncusu birden ciddi biçimde sakatlanan Bıldırcınlar, Vahşi Domuzlar'ın yalnızca iki oyuncusunu hastanelik edebilmişti.

Yaralanan Bıldırcınlar'dan biri de Aaronson'ın aşık olduğu yakışıklı savunmacıydı. Bir gözü neredeyse oyulmuştu. Otellerine dönüş yolu boyunca Aaronson muhtemel bir ilişkinin nasıl bu kadar zalimce, henüz başlamadan sonlandığından bahsedip durmuştu. Ve öylesine göz kamaştırıcı bir güzelliğin berbat edilişinden duyduğu üzüntüden.

"O gerçekten de doğru adam olabilirdi," dedi.

"Herkesin doğru adam olduğunu düşünürsün hemen," diye karşılık verdi Mal, "tabii yalnızca bir gecelik doğru adam olduklarını anlayana kadar. Konuşmadınız bile. Onunla *tanışmadın* bile. Uzaktan onu yiyecekmiş gibi baktığın bir adamdan bahsediyoruz, hepsi bu."

"Gerçek aşktan bahsediyoruz."

"Gerzek arzu desek daha doğru olur."

"Senin içinde romantizmden eser yok, öyle değil mi patron? Aşk, yüzüne bir tokat gibi çarpsa dahi farkına varamazsın. Ha-

yır. Düzeltmem gerek. Sence aşık olmak, yüzüne okkalı bir tokat yemek anlamın geliyor."

"Sözlerine dikkat et çavuş," diye uyardı Mal.

"Söylemek istediğim tek şey, gördüğüm kadarıyla yaşadıkların ilişki olarak adlandırılamayacağı; daha çok karşılıklı çıkar anlaşması diyebiliriz. Yalnızca kendisine karşı hiçbir şey hissetmediğin ya da sana karşı hiçbir şey hissetmeyen adamlarla birlikte oluyorsun ve buluşma yerleriniz ne kadar pis ne kadar izbe olursa o kadar iyi sanki. Ne düşünüyorum biliyor musun? Bence sen kendini çok da fazla sevmiyorsun. Kendini sürekli cazalandırıyorsun. Aşka veya güzel ve doğru herhangi başka bir şeye layık olmadığına inanıyorsun. Sanki bir suçun, bir günahın bedelini ödüyor gibisin."

"Aramızdaki sınır bu Aaronson." Mal'ın önüne koyduğu eli, bir satırı andırıyordu. Elini yaklaşık yarım metre sağa kaydırdı. "İşte bu da bahsettiğim sınırı ne kadar aştığın."

"Bir anlığına sen ve benim Baş Müfettiş ve çavuş olduğumuzu unutmaya ne dersin? Görevlerimizden arındığımızda neysek o olalım, yalnızca iki arkadaş. İki iyi arkadaş. Bu da eğer istersem seninle açıksözlülükle konuşabileceğim anlamına geliyor ve inan ki bunu gerçekten istiyorum. Sen çok güzel bir kadınsın Malinalli. Eğer eşcinsel olmasaydım kesinlikle senden çok etkilenirdim. Oldukça zor ve acımasız bir meslekte büyük bir başarıya sahipsin. Hayranlık uyandıracak kadar akıllı ve yeteneklisin. Hiçbir eksiğin yok. Fakat kendi kendinin esirisin. Asla mutlu değilsin. İçinde seni böyle olmaya iten şey her neyse, durup dinlenmene, yaşadıklarından memnuniyet duymana izin vermiyor ve elde ettiğin her başarıyı kendi ellerinle sabote etmene sebep oluyor. Kafanın içindeki o sesi en azından bazı anlarda susturmayı başaramaz mısın? İçki ve uyuşturucuyla kendini onu duyamayacak kadar sersemletmekten bahsetmiyorum. Bir kez olsun o sesi kesip, hayatından gerçekten zevk almayı başarmanı istiyorum."

"Senden böyle sözler duymak gerçekten çok etkileyici. Dünyanın bir numaralı hazcısından kendini kontrol etme ve ciddiyet dersleri..."

"Ben en azından kendimi rahat bırakmayı ve eğlenmeyi biliyorum."

"Ben de biliyorum!" dedi Mal öfkeyle.

"Ne zaman? En son ne zaman eğlendin? Son zamanlarda mı? Bu yıl içerisinde mi? Geçtiğimiz yılda mı?"

Büyük bir hışımla cevap vermek üzere hamle yapan Mal, aniden duraksadı. Verecek bir cevabı yoktu. Aklına yetişkin hayatı boyunca yaparken zevk aldığı, eğlendiği tek bir şey gelmiyordu. Tanımadığı adamlarla sevişmek geçerli bir yanıt olamazdı. Bir gecelik ilişkilerinde fiziksel anlamda zevk almanın ötesine geçemiyordu. Ayrıca birlikte çok kısa vakit geçiriyorlar ve genellikle hem kendisi hem de partnerleri zil zurna sarhoş oluyorlardı.

"Bu akşam," dedi sonunda. "Maç sırasında. Oldukça eğlenceliydi, öyle değil mi?"

"Kan gövdeyi götürüyordu."

"Yine de tezahürat ettin."

"Peki, kabul ediyorum. Peki ya sen?"

"Evet," dedi Mal. "Tezahürat ettiğimi zannediyorum. Yoksa etmedim mi?"

"Ettiysen bile bunu kimsenin farkedemeyeceği şekilde yaptın diyelim. Maç boyunca yüz ifaden hiç değişmedi."

"İçten içe tezahürat ediyordum."

"Bu sayılmaz."

Otele vardılar. Resepsiyonda kendilerine bırakılan bir mesaj olup olmadığı kontrol ettikten sonra lobiden geçerek kendilerini altıncı kata çıkaracak olan köhne asansöre bindiler.

"Eğlence kavramı gereğinden fazla önemseniyor bence," dedi oda kapısının kilidini açarken. "Eğlenmek salaklara özgü bir şeydir."

"İşte bu, hiç tartışmasız söylediğin en salakça şey," diye karşı-

lık verdi Aaronson.

Büyük bir sessizlik içinde uyumaya hazırlanırken, şiddetli bir kavgadan sonra aralarında buz gibi soğuk bir hava esen evli bir çifti andırıyorlardı.

Aynı gecenin ilerleyen saatlerinde Reston'ın tutuklandığı haberini aldılar.

Mixquiahuala kasabası, geniş bir düzlüğün hemen yukarısında konuşlanmış yüksek bir bayırın üzerine kurulmuştu. Bayırın etekleri boyunca göz alabildiğine *chinampas* tarlaları yer alıyor, hemen arkasında ise köyü yeşil yağmur ormanları parıldıyordu.

Kasabaya giden ana yol, *chinampas* tarlalarının sulama kanalları arasında inşa edilen geçitten oluşuyordu. Çiftlik çalışanları mısırların arasında çalışmaya çoktan başlamış, bir yandan tarlayı istenmeyen yabanı otlardan temizlerken, diğer yandan da tuzaklara yakalanan kobay ve kapibaraların cesetlerini toparlayıp atıyorlardı.

Ana yol, tarlaların arasında kıvrılarak yükseliyor ve kasabaya varır varmaz her biri farklı bir yöne götüren bir düzine ufak yola ayrılıyordu. Mal, ürünlerini dükkanının önündeki tezgahına dizmekle meşgul bir fırıncının yanına yanaşarak Jaguar Savaşçıları yerel merkezine nasıl varacağı konusunda bilgi aldıktan sonra, üzeri beze kaplı birkaç pandispanya satın aldı. Yolculukları boyunca karnının ne kadar aç olduğundan şikayet edip duran Aaronson'ın sızlanmayı kesmesini sağlamanın tek yolu buydu.

Jaguar yerel biriminin nöbetçi subayı Necalli'nin yüzünü neredeyse tamamen kaplayan devasa bir burnu vardı. Protokolün gerektirdiği kısa bir diyalogdan sonra, iki İngiliz Jaguar'a binanın alt katına, hücrelerin bulunduğu bölüme doğru eşlik etti. Önceki akşam merkeze getirildiğinde, tutuklunun bilincinin pek de yerinde olmadığını söyledi. Normalden çok daha az beslenebildiği göze çarpıyordu. Muhtemelen uzun bir süredir yağmur ormanlarında dolaşmaktaydı: Kirden simsiyah olmuş vücudu böcek ısırıkları ve çiziklerle doluydu, saçları darmadağın ve

kıyafetleri paramparçaydı.

"Ayrıca ara sıra bir şeyler sayıklayıp duruyor. İngilizce. Bu civarlarda hiçkimse İngilizce bilmediğinden ne söylediğini anlamayı başaramadık. Onu olması gerektiği şekilde dosyalarımıza işlememiz bile mümkün olmadı. Artık siz de burada olduğunuza göre, bize bu konuyla ilgili biraz yardımcı olabileceğinizi umuyoruz."

"Zırhını çıkardığınızı tahmin ediyorum."

Necalli ona ters bir bakış attı. *Burası Anahuac. İngiltere'den, İmparatorluk kolonisi ufacık bir adadan geliyor ve işimizi nasıl yapmamız gerektiğini bilmediğimizi mi iddia ediyorsunuz?* der gibiydi.

"Yalnızca sordum," dedi Mal.

"Aslında kendisi hiç itiraz etmeden zırhını çıkarıp bize teslim etti. Onu tutuklayan polisler ilk anda olay çıkaracağını düşünseler de, aksine kendisine söylenenleri aynen yerine getirip kılıcını, tabancasını ve diğer tüm ekipmanı görevlilere uzatarak kuzu kuzu polis merkezine geldi. Komik olan şey ise, zırhının yalnızca bazı parçalarını kuşanıyor olması. Sanki çabucak giyinmek zorunda kalmış ve eksik üniformayla evden çıkmış gibi. Uzun lafın kısası, oldukça garip bir tip. Sizler bir süredir onunla ilgili bilgileri etrafa dağıtıyor olmasaydınız, gerçek kimliğine ulaşmakta çok zorlanırdık. Büyük ihtimalle aklı dengesi bozuk biri olduğunu düşünür ve dosyasını psikiyatri bölümüne devrederdik. Azılı bir terörist olabileceği hiçbirimizin aklının ucunda geçmezdi. En iyi ihtimalle ormanın çarpmış olduğuna kanaat getirirdik."

"Ormanın çarpmış olduğuna mı?" dedi Aaronson.

"Bilirsiniz işte. Yağmur ormanlarını iyi tanımayan, karşılaşacağı zorluklara karşı hazırlıksız bir birey, keyifli bir yürüyüş yapacağı düşüncesiyle yağmur ormanlarına dalar. Ormanda kaybolur; günler, hatta haftalar boyunca daireler çizerek çaresizce ilerler, en sonunda çıkış yolunu bulduğunda ise çok geçtir: Susuzluk, açlık ve yüksek ateşten neredeyse yarı deli bir haldedir. Or-

man çarpması. Tahmin ettiğinizden çok daha sık meydana gelen bir durum. Ve kurbanlar genellikle yalnızca beyaz yabancılardır. Bazıları buraya gelir ve doğayı fethetmek, kendilerine meydan okumak, kendilerini keşfetmek ve kim bilir belki de mistik bir deneyim yaşamak isterler, ortaçağlardaki dini münzeviler gibi. Biz Anahuac yerlileri ise göründüğünden çok daha hassas ve temkinliyiz. Yağmur ormanlarının lanet olası tehlikelerle dolu olduğunu çok iyi biliriz. Bu yüzden birçoğumuz kasabalardaki klimalı, ısınma, ışık ve su sistemli evlerimizde oturmayı tercih ederiz."

"Fakat zırha ne diyeceksiniz? Kafanızda dev bir soru işareti uyandırması, alışılagelmişin dışında bir durumla yüz yüze olduğunuzu düşündürmesi gerekmez miydi?"

Necalli omuzlarını silkti. "Çok daha garip vakalarla karşılaştım. Birkaç yıl önce Mixquiahuala'nın hemen dışında çıplak vücudunu yalnızca bir anakonda derisiyle örtmüş bir adama rastlamıştık. Öldürdüğü yılanın derisini bir cüppe gibi vücuduna geçirmişti. Derinin uzunluğundan öldürdüğü anakondanın devasa bir yaratık olduğunu anlayabiliyorduk. Derisini giyerek kendisinin de bir anakondaya dönüştüğüne inanıyordu. Gözaltında öldü."

"Ah, tabii. Tutuklanmaya direnirken ölenlerden biri daha."

"Hayır düşündüğünüz gibi değil, gerçekten de kaza sonucu. Kaldığı hücreye bir sıçan vardı, tuvaletten tırmanarak oraya varmış olmalıydı. Sıçanı yakalayan adamımız, onu bütün halde yutmaya çalıştı, aynen bir yılan gibi. Ve boğularak öldü." Bir anda canlanan bu anı, Necalli'yi güldürmüştü. Kara mizah, tüm Jaguarlar'ın ayırt edici bir özelliği olmalıydı. Nereli oldukları hiç fark etmiyordu. "Orman, insan aklı üzerinde garip oyunlar oynayabilir. Hatta bazen, insanı aklını tamamen kaybetme noktasına bile getirebilir. Tahminimce sizin bu Bay Reston'ın başına böyle bir durum geldi."

"O 'benim' Bay Reston'ın değil," dedi Mal, fakat aslında Ne-

calli'nin ifadesi bir anlamda doğruydu. Reston söz konusu olduğunda, avını pençeleri arasında sıkı sıkıya tutan bir dişi aslan gibi aşırı sahiplenici, hırslı ve açgözlü bir tavır takınıyordu.

Hücrelerden birinin anahtar deliğinden içeriye bakan Necalli, "Ziyaretçin var Reston," diye seslendi. "Kalk ve onları selamla." Mal ve Aaronson'a dönerek, "Pek de enerjik değil. Buraya getirildiğinden beri tek yaptığı, ranzasında uyuklamak. Bize sorun çıkaracağını zannetmiyorum, fakat yine de *macuahitl*'lerinizi el altında bulundurun."

Kılıcını okşayan Necalli, Mal'ınkine göz atarak basını salladı. Henüz Baş Müfettiş rütbesiyle birlikte verilen ve obsidyen bıçağı üzerine kristal kar taneleri işlenmiş *macuahitl*'i almaya fırsat bulamadığını hatırladı. Son zamanlarda fazlasıyla meşgul olduğunu söylemek, durumu açıklamakta hafif ve yetersiz kalırdı.

Hücrenin içine, uzun zamandır yıkanmayan birinin leş gibi vücut kokusu yayılmıştı. Reston dar ve şiltesiz yatağının üzerinde sırtüstü yatmaktaydı. İçeri girerlerken olduğu yerde gerindi ve sersemlemiş bir ifadeyle gözlerini kırpıştırarak yatağında yan döndü. Günlerdir taranmayan saçları birbirine girmiş, uzayan sakalı çenesini kaplayarak yüzüne kaba bir ifade vermişti. Ön kolu ve boynu kabuklar, şişlikler ve iltihap kapmış yaralarla doluydu, yaklaşık on kilo vermişti. Kıyafetleri paramparça olmuş ve çamurlara bulanmıştı. Mal'ın Reston Riyolitik'teki ofisinde tanıştığı yakışıklı ve iyi giyimli iş adamına ya da Thames Nehri boyunca birlikte koştuğu kaslı vücutlu sportif adama hiç ama hiç benzemiyordu. Gözleri kıpkırmızıydı, kırılgan bir havası vardı. Hayır, doğru kelimenin 'kırılgan' değil 'kırık' olduğunu düşündü. Düşüp binbir parçaya ayrılan bir fincan gibi.

"Stuart Reston," dedi Mal. "Seninle burada karşılaşmak çok şaşırtıcı. Hiçbir yere kaçamayacağını bilmen gerekirdi. Kanunun upuzun kolları insanı bir anda sarıverir, bilirsin ya."

Ana dilini duyan Reston, biraz canlanır gibi oldu. Yatakta doğrularak oturur konuma geldi. Karşısındaki üç ziyaretçinin

yüzlerine dikkatler baktıktan sonra, bakışları Mal'ın üzerine kitlendi.

"Hassiktir, bu sensin," dedi. "İntikam Tanrıça'm süper polis." Kendisini gülümsemeye zorladı. "Yeni mekanıma hoş geldiniz, Müfettiş Vaughn. Alışık olduklarımdan biraz daha mütevazı bir yer, fakat yine de rahatınıza bakın lütfen. Size ve arkadaşlarınıza oturmanızı söylerdim fakat..."

Hücrenin içinde, üç Jaguar'ın birbiri yanında ayakta durması bile oldukça zordu.

"Son zamanlarda harika vakit geçirdiğin yüzünden anlaşılıyor," dedi Mal. "Sert koşullarda kaçak hayatı yaşamak zormuş, öyle değil mi? En sonunda bu mağaramsı hücrenin içine tıkılıp kalmak, bu ana kadar verdiğin bütün kararlardan pişmanlık duymana yol açmış olmalı."

"Sizin düşmanının acı çekmesinden keyif duyan, intikam aşığı bir tip olduğunuzu hiç düşünmemiştim açıkçası. Fakat görüyorum ki bu durum çok hoşunuza gidiyor, yanılıyor muyum?"

"Gördüklerimin içimi ısıttığını inkar edersem yalan olur. Senin yüzünden başım fazlaca belaya girdi Reston. Şu anda içine düştüğün durumu görüp de bundan keyif almamak için, olduğumdan çok daha iyi bir insan olmam gerekir. Fakat ben buyum. Aklıma 'o ihtişamdan ve güçten nasıl da mahrum kaldılar' cümlesi geliyor. Ve takiben, 'buna o kadar layıklardı ki.'"

"Peki şimdi ne olacak? İngiltere'ye geri götürüleceğimi tahmin ediyorum."

"Ana fikir bu. Halledilmesi gereken birkaç konu var, ama temel olarak bizimle gelerek durumla bizzat yüzleşeceksin."

"Nahuatl dilinde konuşmamız mümkün mü acaba?" diyerek araya girdi Necalli. "Kendi birimimde geçen konuşmaların dışında bırakılmaktan hiç hoşlanmam."

"Bence sorun yok," dedi Mal, Nahuatl dilinde.

"İlle de böylesi gerekiyorsa," diye ekledi Reston aynı dilde.

"Ah, demek çift ana dilliymişsin," dedi Necalli. "Tam da böy-

le olduğun şüphelenmeye başlıyordum."

"Daha önce sizinle iş birliği yapacak durumda değildim. Doğrusunu söylemek gerekirse hiçbir şey yapacak durumda değildim. Fakat şimdi göz alıcı Müfettiş Vaughn karşımda durduğuna göre..."

Reston'ın iltifat ettiği kişiyi işaret etmek amacıyla Mal'a doğru bir el hareketi yapmasıyla, üç Jaguar'ın da kılıçlarına hamle yapmaları bir olmuştu.

"Hey," dedi Reston. "Sakin olun. Üç kanun adamına bu şekilde saldırmayı denemek düpedüz delilik olur. Üstelik de bu kadar dar bir alanda. Hayatta kalmam mümkün olmaz."

"Fakat sen *zaten* delisin," dedi Mal. "Delisin, hepsi bu. Hala anlamadın mı? Kafanda birçok tahta resmen eksik."

"Sana öyle geliyor. Gerçi son zamanlarda gördüğüm bazı şeyler, benim de aklı dengemden şüphe etmeme yol açmadı değil." Reston'ın sesi bir anda sönükleşti. İç dünyasında yolculuk edercesine, şaşkınlık ve çaresizlik içinde kendi kendine konuşmaya başladı. "Tanrı kılıklı insanlar. İnsan kılıklı tanrılar. Yoksa yarı tanrı yarı insanlar mı? Kim bilir... İki dünyayı ayıran çizgi nerede? İkisini nasıl birbirinden ayırt edebiliriz?"

"Nahuatl dilinde konuş," diye homurdandı Necalli. Reston, yenide İngilizce konuşmaya başlamıştı. "Zahmet olmazsa."

Mal, abartılı bir merhamet duygusunu ifade etmek istercesine başını salladı. "Belki de deli değilsindir Reston. Belki de çok uzun zamandır ilk kez aklın gerçekten yerinde ve yaptıklarının karşılığının ne olacağı bir anda aklında netleşiyor, hepsi bu. Suçluluk duygusu ağır basmaya başlıyor. İşte ta bu anda muhtemelen kendi kendine şirketinin akıbetinin ne olacağını soruyorsun, doğru ya, CEO'sunun maskesi düşünce altından antiempervalist bir eylemci çıkıverdi. Bu kadar ileri görüşlü olamamıştın değil mi? Şirketinden ekmek yiyen yüzlerce insan, senin bu gösterilerin yüzünden şimdi birdenbire işlerini ve yaşam zevklerini kaybedecekler. Fatih'in gerçek kimliği ortaya çıktığından beri

Reston Riyolitik'in hisse değerlerinin ne kadar büyük bir düşüşe geçtiğiyle ilgili bir fikrin var mı acaba?

"Hisselerin önce dibe vurduğunu, daha sonra ise geri sekerek yükselişe geçtiğini tahmin edebiliyorum. Bir başka şirket hisseleri satın almak için somut bir teklif getirmiş ve çoktan hakim hissedar pozisyonuna kurulmuştur. Haklı mıyım?"

"Evet, haklısın, fakat..."

"Bu şirket hangisi? İtalyan CCMM şirketi mi? Hint ortaklık şirketlerinden biri mi?"

"Hiçbir fikrim yok ve açıkçası hiç de umrumda değil. Tek bildiğim, birilerinin söylediklerinizi aynen yaptığı."

"Şaşırılacak bir şey yok. Reston Riyolitik, yan dönüp batmasına kolay kolay izin verilmeyecek kadar iyi ve başarılı bir şirket. Gördüğünüz gibi gerekli önlemleri almıştım. Şirketimi, bana herhangi bir şey olması durumunda -tutuklanmam ya da ülke dışına kaçmak zorunda kalmam gibi- kısa bi süre sonra yeniden pazar değeri kazanacak şekilde geliştirmiş ve yönetmiştim. Bu şekilde bölünüp parça parça satılmak yerine bir bütün olarak çalışmaya ve üretmeye devam edebilecekti. Çalışanlarımın maaşları ve hayatları güvende. Şirket içinde bazı yapılandırma değişiklikleri olması gayet mümkün, özellikle de yönetim kurulu üyeleri arasında, fakat çalışanlarımın büyük bir kısmı aynı maaş ve aynı emeklilik şartlarıyla şirkette kalmaya devam edecekler. Ben sandığın kadar aptal değilim Müfettiş. Fatih'in maskesinin er ya geç düşeceğinin ve yaptıklarının bedelini ödeyeceğinin en başından beri farkındaydım. Günleri sayılıydı. Devam ettiği sürece her şey çok güzeldi. Şimdi ise..." Yüzüne yine aynı dönük, çaresiz ifade yerleşmişti. "Şimdi neyin gerçekten önemli olduğunu anlayamıyorum. Ya da herhangi bir şeyin gerçekten bir önemi olup olmadığını."

"Sana oralarda ne oldu?" Mal, elleriyle duvarları rutubetten çürümüş hücrenin dışındaki dünyayı, açık alanı, yağmur ormanlarını işaret etti.

"İlginden doğrusu çok etkilendim," dedi Reston kendine gelerek. "Çok umrunda olmadığını düşünüyordum."

"Merak ediyorum, hepsi bu. Necalli, orman çarpması dedikleri bir fenomenden bahsetti insanların yağmur ormanlarında pençesine düştükleri bir akıl kaybı, bir bilinçsizlik ve karmaşa hali. Başına gelen bu mu? Bu yüzden mi bu kadar garip ve rüya aleminde gibi bir halin var?"

"Hayır. Ne kadar istesem de durumu açıklamam mümkün değil."

"Neden denemiyorsun?"

Reston doğru kelimeleri bulmak için uğraştı. "İçinde yaşadığımız dünyanın zannettiğimizden çok daha garip ve karmaşık olduğunu düşünüyorum. Tamamen unuttuğumuz veya hatırlamamızın yasak olduğu bazı gerçekler olduğunu düşünüyorum. Senin, Müfettiş Vaughn ve benim, kendi duygu ve isteklerimizle şekillendirdiğimiz ufak mücadeleleri içinde hapsolmuş olan bizlerim, içinde yaşadığımız devasa dünyada neler olup bittiğiyle ilgili hiçbir fikrimiz olmadığını düşünüyorum. Pireler gibiyiz. Hayır, karıncalar. Karıncalar gibiyiz. Ufacık, önemsiz, isimsiz, kendi amaç ve görevleri uğruna oradan oraya koşuşturan ve etrafımızın devlerle sarılı olduğundan habersiz zavallı varlıklarız. Devler bizi kontrol edebilir, üzerimize basabilir, bizi yönlendirebilir ve en ufak bir çaba sarf etmeden bizi bir hamlede yok edebilirler. Onlar için merak ve merhamet uyandıran nesnelerden başka bir şey değiliz. Söylediklerim bir anlam ifade ediyor mu?"

"Kesinlikle hayır," dedi Mal.

"Fakat derin felsefi konuşmalara devam et lütfen," dedi Aaronson dalga geçerek. "Söylediklerin gerçekten çok aydınlatıcı. Beyin kıvrımlarımın genişlediğini hissedebiliyorum. Aman Tanrı'm."

"Nefesimi boşuna harcıyorum," dedi Reston. "Bu deneyimi bire bir yaşamadıkça ne olduğunu anlamanız mümkün değil. *Onları* harekete geçtiklerine görmelisiniz."

"Onlar mı?" dedi Mal. "Onlar dediklerin de kim? Xibalba'nın adamları mı?"

"Oh, hayır, onlar değil." Reston'ın yüzüne acı dolu bir ifade yerleşti. "Onlar da benim aldığım dersi aldılar, fakat ne yazık ki daha zor yoldan."

Mal'ın varabileceği tek bir sonuç vardı. "Öldüler mi?"

"Üstelik hepsi. Masa örtüsünden silkelenen ekmek kırıntıları gibi savrulup gittiler. Kendilerine bir şans bile verilmedi. Orada olmasalar çok daha iyiydi."

Necalli söze atladı. "Bir ayrımcılar grubunun tamamen ortadan kaldırıldığını mı söylüyorsun? Bu gerçekten harika bir haber. Ayrıntıları bilmek istiyorum. Herhangi bir delil var mı? Cesetler nerede?"

"Ortada hiçbir ceset yok," dedi Reston cansız bir kahkahayla. "Yalnızca bir toz bulutu. Kanıt mı istiyorsunuz? Ormanda bir yerlerde açılmış pislik dolu devasa bir delik aramaya başlasanız iyi olur. Nerede olduğunu size ben söyleyemem, fakat araziyi bir uçakla havadan tararsanız kesinlikle bulacağınızdan eminim."

"Peki bu 'pislik dolu devasa delik'in açılmasından kim sorumlu?"

"Bir uçan disk. Paramparça olmuş durumda. Havaya yükselişini izledim. Oradaydım, her şeyin tam ortasında. Patlamanın tam ortasındaydım ve olanları yalnızca öylece durup izledim, kılıma zarar gelmeden."

"Ya, tabii," dedi Aaronson.

"Hmm," dedi Necalli, düşünceli bir şekilde. "Bu, durumu açıklıyor."

"Hangi durumu?" diye sordu Mal.

"Dün elimize çeşitli raporlar ulaştı; buranın biraz kuzeyinde, sabah erken saatlerde meydana gelen kulakları sağır edici bir patlamadan bahsediyorlardı. Tek ve oldukça kuvvetli bir gök gürültüsü gibi bir ses, fakat bölgede hiçbir fırtına meydana gelmemişti. Birbirinden neredeyse yetmiş kilometre uzaklıktaki

yerleşim birimlerinden aynı şekilde duyulmuştu. Biz yalnızca bir tesadüf olduğunu düşündük. Belki de biri bir yerden, diğeri başka bir yerden aşağı yukarı aynı anda ateş eden avcılardan başka bir şey değildi. İki farklı anda, iki farklı yerde meydana gelen birbirine benzer durumlar, bir bütünmüş gibi algılanmışlardı. Fakat Reston'ın dedikleri doğruysa, gerçekten de tek ve çok geniş kapsamlı bir patlamadan bahsediyor olabiliriz. Uçan disk mi demiştiniz? Kimin uçan diski?"

"Kendilerinin," dedi Reston. "Xibalba'nın."

"Neden bir uçan diskleri vardı? Onunla ne yapmayı planlıyorlardı?"

Reston sorulara yanıt verecek vakti bulamadan, dışarıdaki koridordan gürültüler yükselmeye başladı. Asker yürüyüşüyle ilerleyen birinin ayak sesleri duyuluyordu. Deri gıcırtısı ve silah çıngırdaması birbirine karışıyordu. Beklenmedik misafirleri, kalın ve kaba bir sesla konuşmaya başladı.

"Stuart Reston'ı arıyorum. Hangi hücrede tutuluyor?"

Bir an sonra kapıda bir Yılan Savaşçısı belirdi. Dikkatler içeriye baktı. Onu takip eden iki diğer Yılan da tam arkasında durmuşlardı.

"Bu, o mu?" diye sordu ilki, başıyla Reston'ı işaret ederek. "Bana İngiliz gibi geliyor."

"Siz de kimsiniz?" dedi Necalli meydan okur bir tavırla.

Aldığı yanıt, beklemediği kadar sertti. "Kime benziyorum sence ağzına sıçtığımın herifi? Doğrudan Büyük Hatip tarafından görevlendirilen Yılan Savaşçıları'ndan biriyim ve her kimsen ve bu ufacık polis birimindeki görevin her neyse, senin rütbe olarak bin kez üzerinde olduğum şu götürmez bir gerçek. Bu durumda çeneni kapat ve soruma cevap ver."

Mal, Aaronson'ın nasıl aynı anda *hem* çenesini kapatıp *hem* de soruya cevap verebileceği üzerine ironik bir espri yapacağını görebiliyordu. Onu hafifçe tekmeleyerek lafını ağzına tıkamayı başardı. Boşboğazlık etmenin hiç ama hiç yeri değildi. Hayatı bo-

yunca, hiçbir durumda şaka kaldırmaz olduğunu dış görünüşüyle bu Yılan Savaşçısı kadar belli eden çok az insan tanımıştı.

"Lütfen kendinizi tanıtın demek istemiştim," diyen Necalli'nin kendisine hakim olmak için büyük çaba sarf ettiği çok açıktı. Cümlenin sonuna neredeyse dışarıya öksürerek ağzından çıkardığı "Efendim," hitabını de eklemişti.

Yılan Savaşçısı, başlığını kapının üst eşiğine aşarak hücreye girdi. "Her ne kadar buna zorunlu olmasam da kendim tanıtayım, ben Albay Tlanextic. Cümlenin en önemli kısmı 'Albay'. 'Siktir git, ben lanet olası bir albayım' cümlesinde olduğu gibi."

Yüzünü Necalli'ninkine neredeyse yapıştırmış, o ise hiç göz kırpmadan ve geriye bir adım bile atmadan olduğu yerde dimdik durmaya devam etmişti.

"Bu şekilde paldır küldür geliş sebebinizi açıklamalısınız Albay Tlanextic," dedi Necalli. "Neyin peşindesiniz?"

"Tekrar ediyorum, bunu sormak haddine değil."

"Aksine, oldukça haddime. Bu benim birimim ve buranın nöbetçi subayı benim."

"Hayır," dedi Tlanextic. "Sen, hiç kimsenin bilmediği bir kasabada yaşayan bir hiçsin ve konuştuğun kişinin sana verdiği önem, ancak çizmelerinin altına sürünen boka verdiği öneme denk. Dudakların hareket ediyor fakat tek duyduğum osuruğa benzer bir ses ve üstelik duyulacak kadar yüksek sesli bile değil, kalçalarının arasından fısıldayarak çıkanlardan, hani otobüste giderken oturduğun yerde yaptıklarından. Erkeksi, keskin kokulu bir osuruk değil, kokmaya bile gücü, karakteri yetmeyen, efemine bir osuruk, beş yaşındaki bir kız çocuğunun osuruğu gibi. Burada durup kendinle ilgili istediğin her şeyi anlatabilirsin, fakat ilgimi yalnızca bir saniye için bile kendi üzerine çekmeyi başaramayacaksın ve neden biliyor musun? Daha önce söylemiştim galiba: Ben. Lanet. Olası. Bir. Albay. Yılan Savaşçısı'yım."

"Tamam," dedi Necalli. "Kendinizi ifade etmeyi başardınız."

Tlanextic ekip arkadaşlarına döndü. "Teğmenler? Herhangi

bir şey duyanınız var mı?" Omuzlarını silktiler, yüzlerindeki ifadesizliği koruyabilseler de gözleri için için güldüklerini ele veriyordu. "Ben bir şey duymadım da o yüzden. Hayır, kesinlikle hiçbir şey duymadım. Muhtemelem bir karafatma yanımdan geçip gitti, çok da emin değilim."

Necalli iç çekti. "Bana yalnızca ne istediğinizi söyleyin."

Tlanextic'in yüzüne sahte bir mahcubiyet ifadesi yerleşti. "Hayır, affedersin, anlamakta güçlük çekiyorum. Belki de sağır oluyorumdur. Fakat bir toprak solucanının benimle konuşuyor olma ihtimalini göz önüne alırsak tekrar edeyim, istediğim şey tam orada duran İngiliz adam ve buradan onu alıp gideceğim. Nereye, neden, ne yapmaya götüreceğim ise seni hiç ilgilenmiyor. Tek yapman gereken bana onu teslim edip, 'Bir şey değil,' demen ve hemen ardından 'Sizin için yapabileceğim başka bi şey var mı Albay Tlanextic?' diye sorman. Bu noktada ben 'Hayır,' diye cevap vereceğim, fakat daha sonra, 'Ah, bekle bir dakika. Yapabileceğin bir şey var. Kafanı götüne sokabilirsin,' diye ekleyeceğim. Ve sen de 'Tabii efendim, ne kadar içeri sokmamı istersiniz?' diye soracaksın ve ben de 'Doğrusu pek de umrumda değil, bunu yaparken başına o sivri kulaklı kedi başlığını geçirmiş olman yeter,' diyerek konuşmayı bitireceğim."

Necalli öfkeden çılgına döndüğü dışardan da görülür hale gelmişti. Öfkesi adeta içinde biriken fiziksel bir güce, etrafında giderek artan hava basıncına benziyordu. Mal, kendisini kontrol etmek izin gösterdiği çabayı izlemekteydi. Tlanextic gibi adamlarla tartışılmaması ve onlara karşı gelinmemesi gerektiğini Necalli de kendisi gibi iyi biliyordu. Tek yapabileceği, gördüğü muameleye sabırla dayanmaktı.

"Madem öyle, alın onu," derken çaresiz, cansız bir el hareketiyle Reston'ı işaret etmişti.

"Evet, senin iznin gerekli değildi," dedi Tlanextic. "Senden izin almaya çalışmıyorduk. Çocuklar?"

Dirseklerini iki yana açarak hücreye dalan teğmenler, Mal,

Aaronson ve Necalli'yi adeta birbirlerinin üzerine binerek karşı duvardaki köşeye çekilmeye zorladılar. İçlerinden biri, elektroşok cihazını kemerinde asılı olduğu kancadan çıkardı. Bir düğmeye basarak çalışır hale getirdiği silahı, Reston'ın hareket etmesine veya karşı koymasına meydan vermeden boynuna bastırdığı gibi tetiği çekti. Elektrik dalgalarının çıtırdayan sesinin hemen ardından yere yığılan Reston, vücudunu kollarının altından kavrayan iki teğmen tarafından koridora sürüklendi.

Necalli'ye dönerek "Çok naziksin," diyen Tlanextic, onu küçümseyici, alaycı bir gülümsemeyle selamladıktan sonra adamlarının peşinden hücreden çıktı.

Mal'ı harekete geçiren şey, Reston'ın gözlerinin önünden kaybolması oldu. O ana dek ne olup bittiğini anlamış, fakat gördüklerini yorumlayamamıştı. Bir anda avının elinden alındığını fark etti. Bir kez daha. Lanet olası üçüncü bir kez daha.

Bu, kaldıramayacağı bir hakaretti. Adeta çok ağır bir küfür. Hiç kimse Stuart Reston'ı ele geçirmeyi kendisi kadar hak edemezdi. Yüksek rütbeli bir Yılan Savaşçısı da buna dahildi. Reston üzerindeki her hak kendisine aitti. Geleceği, kariyeri, kendine olan saygısı, tüm hayatı Fatih'i Londra'ya geri götürüp Şube Müdürü'nün ayaklarının dibine fırlatmasına bağlıydı. Albay Tlanextic denen o küstah ve pislik herifin, tüm günahlarından arınması, kendisini kurtarması için oynayabileceği tek kozu *göz göre göre* çalamazdı.

Necalli ve Aaronson'ı bir kenara iteleyerek hızla hücreden dışarıya fırladı. Koridorda yürümekte olan Tlanextic'e yetişerek, rütbesini belli eden beş çemberli sembolün üzerine işlendiği kolluğunu kavradı. Albay, olduğu yerde durmasına rağmen yüzünü dönmeye tenezzül etmedi.

"Hissettiğim el her kime aitse, ya ben üçe kadar saymayı bi-

tirdiğimde onu çekmiş olacak," dedi, "ya da elinden olmayı göze alacak. Bir. İki."

"Reston'ı bırakın."

"Üç."

Şimşek hızıyla arkasını döndü. Mal kolunu bırakmıştı. "Lütfen sayın Albay. Bu adam için beş bin beş yüz kilometre yol katettim. Burasının benim yetki alanıma girmediğinin farkındayım, fakat elinizdeki bir İngiliz vatandaşı, İngiliz bir kanun kaçağı ve ben de İngiltere Jaguarları'nın Baş Müfettişi'yim. Reston benim olmalı."

Sabrını zorlarmışçasına, yavaş yavaş konuşan Tlanextic, "Dinle beni canım. Kolumu tutman gerçekten çok cesurca bir davranıştı. Tebrikler. Kendinle gurur duymalısın. Sendeki cesaret, başka çok az insanda var. Fakat işi burada bırakalım, ne dersin? Daha ileri gitmek istemeyeceğinden eminim. Henüz vakit varken geri dön derim."

"Hayır," diye karşılık veren Mal, bir an için tüm bu cesareti nereden bulduğunu düşündü. "Reston'ı bana geri verin. Onu buradan götüremezsiniz."

Tlanextic'in yüzünde, bu durumun kendisini çok eğlendirdiğini düşündüren bir ifade belirse de, hemen sonra bakışları sertleşmiş, dudakları büzülmüştü. Mal, ne olduğunu anlayamadan yediği balyoz gibi yumrukla kendisini yerde buldu. Kulakları çınlıyor, çene kemiğinden kafatasının içine kadar korkunç bir acı yayılıyordu.

Tlanextic, yumruğunu havada silkeledi. "Dört Yüce Tanrı adına, bu kızın kafası taş gibi." Yerde acıyla kıvranarak inleyen Mal'a baktı. Ona bir kez daha vurmak üzereyken fikir değiştirdi ve teğmenlerine ilerlemelerini işaret etti. Reston'ı koridor boyunca sürüklemeye devam ederek, merdivenlere yaklaştılar.

Kalın ve titrek bir ses, arkalarından "Bekleyin," dedi.

Arkasını dönen Tlanextic, Mal'ın yeniden doğrulmaya başladığını gördü. Duvara tutunarak destek almaya çalışıyordu. Ba-

cakları işlevini kaybetmiş, felçli birine benziyordu.

"Ne?" dedi Albay, bitkin bir ifadeyle. "Bir yumruk daha mı yemek istiyorsun?"

"İngiltere Başrahip'i Hazretleri'nin bana vermiş olduğu yetkiye dayanarak," dedi, "Stuart Reston'ı bana teslim etmenizi talep ediyorum."

"Bir dakika bekleyin," dedi Tlanextic teğmenlerine dönerek. "Bu işi çözmek çok fazla zamanımı almayacak. Şimdi beni dinle Bayan İngiliz Jaguar." Geri yürüyerek Mal'ı bıraktığı noktaya döndü. "Belki de Nahuatl diline gereğince hakim değilsindir, bu yüzden işini kolaylaştırmaya çalışacağım. Ben Yılan Savaşçısı olmak, sen olmamak. Anladın mı? Ben buralarda önemli adam olmak, sen komik aksanlı küçük beyaz polis kadın olmak. Bana emirleri Büyük Hatip vermek. Gayriresmi hiyerarşi düşünüldüğünde ise, ben burada olmak." Elini göz hizasına kaldırdı. "Sen ise burada." Aynı eli penisine indirdi. "Yalnız bir değil, birçok anlamda."

"Saygıda kusur etmek istemem sayın Albay," dedi Mal, "fakat siktirin gidin."

Hemen arkasındaki Aaronson, korku ve endişe dolu kısık bir çığlık attı. Tam o anda Tlanextic, Mal'a ikinci bir yumruk atmış, bu kez solar pleksusunu hedef almıştı. Tüm kuvvetiyle savurduğu darbe, Mal'ı dizlerinin üzerine çökmeye zorlamış ve nefessiz bırakmıştı. Gözleri kararmaya başladı. Tlanextic'in sanki çok uzaklardan gelen sesi, koridorda yankılanıyordu: "Artık tamam. Kendini ifade etmeyi başardın. Bu kadarı yeter. Bir sonraki seferinde yumruğumu değil *macuahitl*'imi kullanacağım. Sabrım tükendi."

Mal, kendisini içine çekmekle tehdit eden karanlıkla mücadele ediyordu. *Bayılmamalısın, bayılmamalısın.* Can havliyle duvara tutunarak, titreyen vücudunu oldukça yavaş hamlelerle dik duruma getirmeyi başardı. Ağzına gelen safra tadından, kusmasının an meselesi olduğunu anlayabiliyordu. Aaronson, "Hayır

patron, yapma. Buna değmez. Dur artık," diyerek çaresizce yalvarıyor, hatta onu hiç tanımayan Necalli bile aynı tavsiyede bulunuyordu.

Tlanextic'e seslenerek, "Tüm..." dedi neredeyse hırıldayan bir sesle, "Tüm... tüm yapabileceğin bu kadar mı... seni amcık?"

Aaronson'ın yüzü ızdırap dolu bir ifadeyle buruştu.

Tlanextic'in merhametsiz öfkesi yüzünden okunuyordu. Teğmeninin kemerinden çekip çıkardığı elektroşok cihazıyla Mal'ın üzerine atladı. Cihazı sol göğsüne bastırmasıyla Mal'ın daha önce hiç tatmadığı bir acıyla sarsılması bir oldu. Titreyen bir et çuvalına benzeyen vücudu, adeta kendisine ait değildi. Sidik torbasının bu baskıya dayanamamış, ılık idrarı bacaklarından aşağıya akmaya başlamıştı. Boğazından, bir insana ait olduğundan şüphe duyulacak sesler çıkıyordu. Elektro şok cihazını vücuduna bastırmaya devam eden Tlanextic'in gözleri, sadistçe bir zevkle parıldıyordu.

Sonunda cihazın şarjı bitmişti. Duyduğu acı azalmaya başlamış olsa da, vücudu dakikalar süren spazmların pençesinde titremeye devam ediyordu. Duvara yaslandığından tamamen yere serilmemişti, aksi takdirde doğrulacak gücü bulması imkansızdı. Dişlerinin istemsizce dilini ısırdığı noktalardan ağzına kan tadı geliyordu. Yanık kumaş ve deri kokusu, keskin idrar kokusuna karışıyordu.

Yalnızca olduğu yerde doğrulabilmek için insanüstü bir çaba göstermişti. Kaybolan kas kontrolünü yeniden ele geçirmesi ve dudaklarını iki yana gererek gülümsemesi ise bundan daha da büyük bir güç gerektirmişti.

"Bundan... çok daha güçlü... vibratörler kullandım," dedi nefes nefese.

Gördüklerine inanamayan Albay Tlanextic'in şaşkınlığı, bakışlarından okunuyordu. *Bu kadını durdurmak için ne yapmak gerekiyor? Bir insan nasıl bi kadar inatçı, bu kadar dikbaşlı olabilir?*

"Lütfen sayın Albay," diye yalvardı Aaronson. "Daha ileriye

gitmeyin. Bu kadarı yeter. Size saygısızlık etmek istemedi. İşine sonsuz bir tutkuyla bağlı o kadar. Görevini fazlasıyla ciddiye alıyor. Bu bir suç olmasa gerek, öyle değil mi? Nihayetinde aynı amaca hizmet ediyoruz, yanılıyor muyum?"

Tlanextic, *sesini kes* dercesine elini kaldırdı. Mal'ı hayatında ilk defa bir hayvanat bahçesinde gördüğü nadir bir hayvanmışçasına yakından ve büyük bir dikkatle inceliyordu. Yüzü solgun, bakışları odağını kaybetmiş haldeydi. Albay, Mal'ın kim ve ne olduğunu anlamak için büyük bir çaba gösteriyordu. Aaronson ve Necalli, birkaç saniye sonra *macuahitl*'ini çekip onu öldürmesini bekliyorlardı.

Aksine, gülmeye başladı. Sıcaklıktan, samimiyetten yoksun olmasına karşın derinlerden gelen bu gülüş, uzun bir süre devam etti.

Tlanextic, Mal'ı komik bulmuştu.

Hatta bundan da fazlası söyleyebilirdi. Ona hayranlık duymuştu. Gülüşü, tebrik amaçlıydı.

"Amına koyayım," dedi. "Sen bu adama fena halde aşıksın, öyle değil mi? Adın ne senin?"

"Vaughn," dedi Mal zayıf bir sesle. "Scotland Yard Baş Müfettişi Malinalli Vaugn."

"Bak sana ne söyleyeceğim, Scotland Yard Baş Müfettişi Malinalli Vaugn. Seni sevdim ve Reston'ın bizimle iş birliği yapmayı reddedip o anlamsız dilinizi konuşmakta ısrar etmesi halinde tercüman olarak da işimize yarayabilirsin. Bizimle Tenochtitlan'a gelmeye hak kazandın. Buna ne dersin?"

Onlarla birlikte Tenochtitlan'a gitmek mi? Mal'ın istediği bu değildi. Hem de hiç. Fakat bunun haricinde herhangi bir şey elde etmesinin imkansız olduğunu gayet iyi biliyordu. Üstelik bu şekilde Reston'ı gözden kaçırmamış olacaktı. Seçme şansı olmadığı açıktı.

"Kulağa... hoş geliyor," dedi.

"Güzel," dedi Tlanextic. "Biliyor musun, senin gibi on iki

adamım olsa bana yeter. Çocuklar, bunu not alın. Sizler sert olduğunuzu mu düşünüyorsunuz?" Parmağını Mal'a doğru salladı. "Bu orospuya bakın; sertlik işte *bu.*"

"Çavuşum da gelecek," diye ekledi Mal, belli belirsiz Aaronson'un olduğu yöne işaret ederek.

"Zerre kadar umrumda değil. Bizi yavaşlatmayın yeter. Zamanımızı harcıyoruz." Tlanextic, kendinden emin ve kesin adımlarla koridorda ilerlemeye başlamıştı bile.

Aaronson'un desteğiyle zor da olsa adımlarını hızlandıran Mal, onu takip etmeye koyuldu.

XXIII

Aynı Gün

Üzerinden uçtukları Texcoco Gölü'nün normalde pürüzsüz yüzeyi, ufak ve sık dalgaların etkisiyle devasa bir krepon kağıdı gibi göz alabildiğine uzanıyordu. Mal ve Aaronson, Yılan Savaşçıları'nın kısa menzilli, ufak ve içi gösterişsiz uçan diskinin arka kısmında, zırh ve üniformaların durduğu dolapların hemen yanındaki bankta oturuyorlardı. Albay Tlanextic, Mal'ın üzerindeki kirli kıyafetlerden kurtularak yeni bir çift Yılan Savaşçısı pantolonu giymesine izin vermişti. Üzerini değiştirirken perde görevi üstlenen Aaronson, patronunun çıplak vücudunun uçaktaki diğer yolcular tarafından görülmesini engellemek için elinden geleni yapmıştı. Mal'ın kıyafet değişikliği talebine gülüp geçmek Tlanextic'i aklına bile gelmemişti. Aksine, bunun talihsiz bir kazadan sonra alınan pratik bir önlemden başka bir şey olmadığını düşünmüştü.

Aaronson, "Bunu neden yapıyoruz patron?" diye fısıldadı. Başıyla, tutukluların konulduğu bölmede el ve ayak bilekleri kelepçelenmiş halde duran Reston'ı işaret etti. Bir zamanların ye-

nilmez Fatih'i, artık yenik ve umutsuz bir adamdı. Demir parmaklıklar ve kelepçeler neredeyse gereksiz görünüyordu. Reston'ın kaçacak bir yeri yoktu. "Onu asla İngiltere'ye geri götüremeyeceğiz. Yılanlar hayatını bağışlasalar bile, onunla işleri bittiğinde adamımızdan geriye hiçbir şey kalmayacak. En azından geri götürmeye değer hiçbir şey."

"Onu öldürmeleri haline en azından adalet yerini bulmuş olacak," diye karşılık verdi Mal. "Fakat onu geri götürmemiz için çok zayıf ve çok uzak da olsa hala bir ihtimal olduğu sürece, bunu mümkün kılmak için ne gerekiyorsa yapacağım."

"Yemin ederim ki bu heriften böylesine nefret ettiğini bilmeyen biri, ona deliler gibi aşık olduğunu zannedebilir."

"Piçlik yapmayı kes."

"Laf olsun diye söylüyorum. Aradaki çizgi çok ince. Bu adamın peşinden deliler gibi koşturuyorsun. Polisler ve kanun kaçaklarının arasında bazen böyle bir bağ kurulabilir, öyle değil mi? Nasıl desem... Karşılıklı çıkardan doğan bir ortaklık ilişkiği gibi bir şey. Birbirleriyle yaşayamadıkları gibi, birbirlerin olmadan da yaşayamazlar."

"Bu oldukça bayağı psikanalizin bittiğinde..."

"Kendimden de örnek verebilirim. Yakaladığım genç adamlardan bazıları -ki içlerinden birkaçı o kendilerine has bakımsız ve hırçın halleriyle oldukça yakışıklılardı- bana beklenmedik tekliflerde bulundular. Bilirsin işte, 'Beni serbest bıraksan istediğin *her şeyi* yaparım' gibisinden teklifler. Aklımı çelmediler desem yalan olur."

"Fakat sonunda bu teklifleri geri çevirdiğini umuyorum."

"Tabii ki. Daima. Fakat kör de değilim. Reston'ın bakışları dikkatimden kaçmıyor. Tabii bu senin ne kadar umrunda bilemiyorum. Ama seninle açıkça flört ediyor."

"Hayır etmiyor."

"Gözlerini aç patron. Jaguar minibüsündeki konuşmaları hatırla. Bu flört etmek değil de ne sence?"

"Çavuş, şu lanet olası çeneni kapat."

"Ne kadar inkar edersen..."

"... yüzünün tam ortasına bir yumruk inmesi o kadar muhtemel," dedi Mal. "Dinle beni. Şu anda kendimi gerçekten hiç de iyi hissetmiyorum. Senin yalnızca durumu eğlenceli kılmaya çalıştığını ve bunun karakterinin bir parçası olduğunu biliyorum, fakat hiç şaka kaldıracak bir halde değilim. Bu kadarı yeter."

"Pekala patron. Sen öyle istiyorsan."

"İnan bana, gerçekten istiyorum."

Az sonra önlerinde ihtişamlı surlarıyla Tenochtitlan belirdi. Yükselerek sol yöne ilerleyen uçan disk, şehrin etrafından dolanarak adanın diğer yanına vardı. Yılan başı motifleriyle bezenmiş bir iniş pistinin üzerinde yavaşlayarak alçalmaya başladı. Tekerlekleri piste değer değmesiyle borda iskelesinin iki yanına dizilen altı kişilik bir Yılan Savaşçısı karşılama ekibinin belirmesi bir olmuştu. Askerlerin ekipmanı sırtlarındaki yıldırım tüfekleri, bellerindeki ise *macuahitl*'leri ve uçları dışarıya doğru kıvrımlı obsidyen mızraklı baltalardan oluşuyordu. Uçan diskten ilk inen kişi olan Albay Tlanextic'i asker selamıyla selamladılar. Hemen ardından ise iki teğmen ve aralarında zorlukla yürüyen Stuart geliyorlardı. Mal ve Aaronson arka kapıdan indiler. Davetsiz misafirlerini meraklı gözlerle incelemekle yetinen Yılan Savaşçılar, Albay Tlanextic'in duruma hakim olduğunu bildiklerinden hiçbir hamle yapmadılar.

"Şimdi ne olacak?" dedi Aaronson ağzının içinden konuşarak.

"Tlanextic bize defolup gitmemizi söylemediği sürece onu takip edeceğiz."

"Burada olduğuma inanamıyorum." Aaronson, etraflarındaki binalara, kulelere, birbiri ardına yükselen zigguratlara ve güneş ışığı altında parlayan yüzeylerine hayranlıkla göz gezdirdi. "Gerçekten Tenochtitlan'dayım. Anneme anlatmayı iple çekiyorum. Beni çok kıskanacak."

"Kartpostal almayı daha sonraya bırakalım. Yürümeye devam et."

Tlenextic'in peşinden asansöre binerek zemin kata indiklerinde, kendilerini üstü açık bir trene benzeyen bir araç beklemekteydi. Büyük Hatip'in hizmetindeki birçok bürokrat, devlet memuru ve hizmetçi ile Yılan Savaşçıları'nın yararlanabildiği tek raylı negatif kütle ulaşım sistemi, Tenochtitlan'ın gurur kaynaklarından biriydi. Yerden birkaç metre yükseklikte direkler arasındaki gerilmiş yay sistemiyle, şehrin tamamını katetmek mümkünkü. Raylı sistem üzerinde keyifle ileri geri ilerleyen trenler, şehirdeki her binanın önünde duruyorlardı.

Araca binmelerini söyleyen tren sürücüsü, Tlanextic'e selam verirken o kadar eğilmişti ki alnı adeta biniş platformuna sürtülmüştü. Güvenlik görevlileri gibi o da Mal ve Aaronson'ın orada oluşlarından duyduğu şaşkınlığı gizleyemiyor, fakat aynen onlar gibi durumun kendisini ilgilendirmediğini biliyordu. Herkesin yerine oturmasıyla kontrolündeki aracı harekete geçirdi.

Kısa bir süre sonra, şehirdeki en büyük zigguratın tam önünde durdular. Mal, nefesini tutmuştu. Tahmininde yanılmıyorsa, bu Büyük Hatip'in sarayının ta kendisiydi. Yoksa... Aynen düşündüğü gibiydi. Araçtan inen Tlanextic, diğerlerine kendisini takip etmelerini emretti. "Bir ikazda bulunayım." Sözleri, Mal ve Aaronson'ı hedef alıyordu. "Eğer Büyük Hatip Hazretleri kendisinin huzuruna çıkmanıza izin veriyorsa -bu buradaki 'eğer' çok ama çok büyük bir anlam taşıyor- bunun jestin karşılığında asla doğrudan kendisine bakmayacak, kendisiyle asla göz göze gelmeyecek ve en önemlisi de kendisi sizinle konuşmadıkça ona tek bir laf etmeyeceksiniz. Bu şartlardan herhangi birini yerine getirmediğiniz takdirde cezası ölüm olacak, bu kadar basit. Ölmenizi kendi ellerimle garanti edeceğim. Yeterince açık mı?"

Mal ve Aaronson başlarıyla onayladılar. Tlanextic başını diğer yöne çevirir çevirmez Mal'a dönen Aaronson, gözlerini elinden geldiği kadar açarak yalnızca dudaklarını oynatarak *Haaassiktiiiiir!* dedi. Yalnızca basını sallayarak karşılık veren Mal, en az onun kadar şaşkın ve inanmaz halde olmasına karşın, bunu giz-

lemekte daha başarılıydı.

Füniküler bir asansörle zigguratın tepesine doğru tırmanmaya başladılar. Mal'ın içindeki yaşadıklarının gerçek dışı olduğu yönündeki his, giderek daha da güçleniyordu. Hayatının hiçbir anında Büyük Hatip'le karşılaşacağını düşünmemiş, onunla aynı odada bulunmak ise bir hayalden öteye gitmemişti. Birkaç dakika sonra, tüm gezegenin hükümdarının, dünyanın en güçlü adamının karşısında olacaktı. Sonsuza dek yaşamak vasfı kendisine tanrılar tarafından bahşedilen, ölümsüz bir adam. Beş yüz yıllık çınar II. Moctezuma.

Mal Vaughn yüzeysel ayrıntılarla vakit kaybeden bir kadın değildi, fakat üzerindeki yol kıyafetleri ve Yılan Savaşçıları'ndan ödünç aldığı pantolonunun bu önemli ana pek de uygun olmadığını fark etmesiyle morali bozulmuştu. Tlanextic'in nazik sağ yumruğunun yüzünde bıraktığı morluk da cabasıydı. Parmaklarını yanağındaki şişkinliğin üzerinde hafifçe gezdirdi.

"Merak etme patron," dedi Aaronson onu yüreklendirmeye çalışarak. "Yine de iyi görünüyorsun. Tam bir Jaguar gibi. Üstün basın biraz dağınıksa ne olmuş ki? Böylesi imajın için daha bile iyi. Otantik bir hava katması açısından."

"Teşekkürler," dedi Mal. "Yükseklik korkun ne alemde?"

Aaronson, asansörün camla kaplı diğer üç kenarına sırtını vermişti. "Düşünmediğim sürece her şey yolunda."

Asansör, zigguratın zirvesinden birkaç kat aşağıda durdu. Önden giden Tlanextic gözden kaybolurken, ekibin diğer üyeleri ise bekleme salonunda dinlenmeye geçtiler. Heyecandan karnına kramplar giren Mal, dikkatini dağıtabilmek için teğmenlerden biriyle sohbet etmeyi denese de teğmen konuşmaya pek de istekli görünmüyordu.

Az sonra Tlanextic göründü. "Büyük Hatip şimdi bizi kabul edecek."

"Hepimizi mi?" dedi Mal.

"Evet, bu seni de kabul edeceği anlamına geliyor. Kendini to-

parla. Gidelim."

Yamuk şeklinde kısa bir yoldan geçerek daire şeklinde heybetli bir kapının önünde durdular. Kapının yüzeyinin tamamı, Dört Yüce Tanrı'nın evrenselliğini ve bağlılığını temsil eden dört kadranın içini tamamen dolduran mücevherlerle kaplıydı. Abartılı, neredeyse müsrifçe ve görgüsüz bir servet gösterisine benziyordu. Huitzilopochtli ile özdeşleştirilen ve kardinal yön kabul edilen kuzey kadranı, parlak gökkuşağı renklerinin üzerinde adeta birbirlerini kovaladığı beyaz opal parçalarından oluşuyordu. Tezcatlipoca'ya ait olan güney kadranı, saf katran karası oltu taşlarından oluşan bir yapboza benziyordu. Quetzalcoatl'i temsil eden batı kadranı yakutlarla, Xipe Totec'in ana yurdu olan doğu kadranı ise, ışıldayan koyu sarı topazlarla bezenmişti.

Mal, gördükleri karşısında şaşıracak fırsatı bile bulamadı. Kapının önüne gelmeleriyle açılması bir olmuştu. Her biri kendine ait bir bölmeye çekilen kadranlar, tam ortada içinden geçilebilecek bir boşluk bırakmışlardı. İçeriye ilk adımı atan Tlanextic, diğerlerine kendisini takip etmelerini işaret etti.

Diğer taraftaki oldukça büyük ve zengin bir şekilde döşenmiş oda, yine de Mal'ın beklentilerinin altındaydı. Mal'ın hayalinde her yani altın kaplı, insan aklının alabileceğinin çok ötesinde değerli taşlarla kaplı, neredeyse görüş alanının dışında kalacak kadar yüksek tavanlı bir kraliyet odası canlanıyordu. Bunun yerine kendini tek katlı, zemini ve duvarları ayna işlevi görecek kadar cilalı ve parlak siyah mermerlerle kaplı bir odada bulmuştu. Odanın içinde üzerlerine kutsal semboller oyulmuş dikdörtgen oniks sütunlar göze çarpıyordu. Koyu renk deri döşemeli kanepe ve koltuklar vardı. Büyük Hatip'in makamından çok, otantik Aztek motifli fakat fazlasıyla modern bir açık plan oturma odasını andırıyordu.

Karşılarındaki duvar boylu boyunca pencerelerle kaplıydı. Pençelerin hemen ardında ise şemsiye ve dış mekan mobilyalarıyla döşenmiş *tlachtli* sahası büyüklüğünde bir teras uzanıyor-

du. Terasın trabzanlarının hemen önünde, ellerini arkasında kavuşturmuş halde manzarayı hayranlıkla izleyen, çok uzun boylu ve cüppeli biri duruyordu. Tlanextic herkesi terasa çıkmaya davet ederken arkasını dönmemiş, yalnızca omzunu hafifçe hareket ettirerek onların varlığından haberdar olduğunu hissettirmişti.

Uzun bir süre boyunca herkes sessis ve hareketsiz kaldı. Tlanextic, Mal, Aaronson, Reston ve Yılan Savaşçısı teğmenler bekliyorlardı. Uzun boylu insan figürü, yüzlerce ufak dalgayla yüzeyi adeta buruşmuş olan gölle birlikte önünde uzanan Tenochtitlan manzarasının tadını çıkarmaya devam ediyordu. Güneşin tüm gücüyle tepelerinde olmasına karşın, serin bir rüzgar bunaltıcı sıcaklığı hafifletiyordu. Şemsiyeler rüzgarda titreşiyordu.

Sonunda Büyük Hatip onlara doğru döndü. Yüzünü tamamen saran altın maskenin parıltısı, bakışlarını üzerine odaklamayı oldukça zor kılacak kadar göz kamaştırıcıydı. Yüz hatlarını neredeyse belli etmeyen, pürüssüz ve pasparlak cilalı maskenin üzerinde yalnızca ufacık iki göz deliği ile ağzının hemen önünde kafes görümlü bir yarık vardı. İnanılmaz güzellikteki suni maske, insan eliyle üretilmiş cansız ve duygusuz bir varlığın, bir robotun yüzünü andırıyordu. Maskedeki etkileyici zarefet, misafirlerini selamlamak üzere bir elini havaya kaldırarak parmaklarını adeta bir dansçı gibi oynatan Büyük Hatip'in tavırlarına da tamamıyla yansımıştı.

Mal adeta manyetik bir gücün etkisi altındaydı. Büyülenmişti. Büyük Hatip'le ilgili okuduğu veya televizyonda izlediği her şey, onu tüm haşmetiyle karşısında görme deneyimiyle kıyaslanamaycak kadar önemsiz kalmıştı. Ondan durgunluk ve fiziksel bütünlük hali kendisinden yayılarak havaya karışıyor, hatta aradaki birkaç metrelik mesafeye rağmen onlara kadar geliyor, sanki onları okşuyordu. Bunun gerçek gücün çekim alanı olduğunu anlayabiliyordu. Bu adamın herkesi böylesine şaşkına çevirebilmesi gayet normaldi.

Bir dizi üzerine çökerek başını öne eğen Tlanextic'in işaretiy-

le Stuart hariç herkes aynı şeyi yapmış, o ise yüzünde boş, kayıtsız bir ifadeyle olduğu yerde ayakta kalmıştı.

Büyük Hatip, kendisine gösterilen saygı dolu bu jestlere başını çok hafifçe sallayarak karşılık verdi. Berrak ve derinlerden gelen bir sesi, adeta bir gong gibi odada yankılanıyordu. Maskesi, sesini hiçbir şekilde bastırmıyordu.

"Kalkabilirsiniz," dedi ve ekledi, "Tabii bu, dizleri üzerine çökerek saygılarını göstermeyi bilenler için geçerli."

"Haşmetmeapları," dedi Tlanextic. "Emrettiğiniz üzere Stuart Reston'ı getirdim."

"Evet," dedi Büyük Hatip tutukluyu dikkatle inceleyerek. "Aynen öyle. Fatih zırhına bürünerek İmparatorluk'la aylarca dalga geçen adamın ta kendisi. Kendi ülkenizin vatandaşlarını ve Başrahip'inizi oldukça huzursuz etmeyi başardınız. Fakat İmparatorluk'un devasa topraklar üzerine yayıldığını ve adeta bir gergedanınki gibi kapkalın, delinmesi oldukça zor bi deriyle örtüldüğünü bilmeniz gerekirdi. Bir sinek ısırığının ötesine geçemeyen kışkırtma eylemlerinizle, yalnızca birinci deri katmanını bile zorlukla delebildiniz."

Reston bir şeyler mırıldandı.

"Ne dediniz?" Büyük Hatip, sağırmış gibi yaparak bir elini kulağının arkasına götürdü. "Tam anlayamadım."

"'Fakat yine de buradayım, öyle değil mi?' " dedim.

"Bununla söylemek istediğiniz şey..?"

"Her ne kadar bunun tam aksini söyleseniz de, İmparatorluk en azından *bir şeyler* hissetmiş olmalı, öyle değil mi? Isırmayı başarmış olsam gerek. Aksi takdirde volkanik faaliyetler neden? Ve ben neden apar topar buraya, sizin sarayınıza getirilmiş olayım? Mantıklı bir açıklaması olmalı. Ah, hazır buradayken bir şey daha söyleyeyim, bunu yapmak için başka bir fırsatım olmayabilir... Siz kocaman, adi bir uydurukçusunuz. Ölümsüz mü? Alın size ölümsüzlük." Büyük Hatip'in ayaklarının dibine tükürdü. "Sonu gelmeyen bir adsız diktatörler zincirinin en son

halkasından başka bir şey değilsiniz. Bir şey soracağım, o maskenin ardında bazen nefessiz kalıyor musunuz? Sizden önce onu giyenlerin ter kokusunu alabiliyor musunuz?"

Mal kendisine daha fazla hakim olamadı. Reston, Mal'ın tam da sol böbreği üzerine tüm gücüyle attığı yumrukla yere eğilerek acıyla kıvranmaya başladı. "Büyük Hatip'in karşısında böyle davranamazsın. Buna bir daha asla cüret etme."

Büyük Hatip, onayladığını belirterek başını salladı gördüklerinden hoşlanmış gibiydi. "Ah, evet, siz şu İngiliz kadın polis olmalısınız. Fatih davasını yürüten kişi sizdiniz, öyle değil mi Bayan Vaughn?"

"Bendim, Haşmetmeapları. Onun terör eylemlerine son vermek benim görevimdi. Ve bunu başardığımı söyleyebileceğinizi düşünüyorum."

Büyük Hatip, Mal'ı incelemek üzere başını hafifçe eğdi. Mal, maskenin göz deliklerinden koyu kahverengi, nerdeyse simsiyah iki göz bebeği gördü. Bu gözlerde derin bir zeka parıltısının yanı sıra, dış dünyayla kendi iç dünyası arasında çizdiği net ayrımdan doğan bir hissislik, bir soğukluk vardı. Bunlar, yalnızca beş yüz güneş yılı boyunca yaşamış bir varlığın gözleri olabilirlerdi.

"Ne kadar etkileyici," dedi. "Böylesine bir tutku, böylesine bir kararlılık, fakat aynı zamanda içinde gömülüp kaldığınız böylesine bir kendine güvensizlik. Bazen doğru şeyleri yanlış amaçlar uğruna ya da yanlış şeyleri doğru amaçlar uğruna yaptığınızı hissettiğinizi düşünüyorum Müfettiş Vaughn. Kendinizi cezalandırıyorsunuz, fakat bana öyle geliyor ki kendinize verdiğiniz asıl ceza içinizdeki bu karmaşayla yaşamak ve bunun size yetmesi gerekir."

Mal şaşkına dönmüştü. Büyük Hatip bir bakışta adeta ruhunu bir kitap gibi okumuş, onu anlamıştı.

"Size gelince..." Büyük Hatip bakışlarını hala yediği yumruğun acısıyla kıvranan Reston'a çevirdi. "Saygısızlığınız beni hiçbir şekilde rahatsız etmiyor. Benim için bir hiçsiniz. Bir ara, çok

kısa bir süre boyunca, beni endişelendirmeye değecek bir sebep teşkil ettiğinizi düşünmüştüm. Fakat o günler geride kaldı. Şimdi karşımda duran, çok küçük ve acınası bir varlıktan başka bir şey değil. Ne siz ne de benim hakkımda düşündükleriniz hiçbir anlam ifade etmiyor."

"Söylediğiniz kadar önemsiz bir varlıksam," dedi Stuart, "neden beni serbest bırakmıyorsunuz?"

"Çünkü bize hala yararınız dokunabilir. Albay?"

Tlanextic doğruldu. "Emredin efendim."

"Her şeyden önce teğmenlerinize gitmelerini söyleyebilirsiniz. Artık kendilerine ihtiyacımız kalmadı."

"Duydunuz çocuklar." Başparmağıyla kapıyı işaret etti. "Çıkıp dolaşın biraz." Teğmenler dışarıya çıkarlarken, Mal ve Aaronson'ı kastederek, "Bu ikisi ne olacak, Haşmetmeapları?"

"Onlar kalabilir. Ne kadar uzun bir yoldan geldikleri düşünülürse, onları gerisin geriye göndermek çok kaba bir davranış olur. Büyük Hatip'in misafirlerine karşı kaba ve cimri olduğunu düşünmelerini asla istemem." Bu sözleri söylerkenki ses tonu, yaptığı esprilerden ve her şeyden önemlisi de espri yapma özgürlüğünden gayet memnun olduğunu gösteriyordu. "Ayrıca, kim bilir, belki Müfettiş Vaughn buradan bir hediyeyle ayrılabilir."

Evet! diye düşündü Mal.

"Her şey bize ne kadar yardımcı olacağınıza bağlı. Ah, Albay, bir de şu şeyler..." Büyük Hatip, Reston'ın el ve ayaklarındaki zincirlere işaret ediyordu. "Gerekli değiller. Çıkarın onları."

"Bu konuda ısrarcıysanız, efendim."

"Evet. Bay Reston'dan korkmuyorum. Bağlı olması, benim için tehlike oluşturduğunu varsaydığımız anlamına geliyor. Onu çözmek ise *bu* varsayımı ortadan kaldıracak. Zincirlerinden kurtulması onu benim karşımda daha güçlü değil daha zayıf kılacak."

Cebinden çıkardığı anahtarla zincirlerin kilidini açan Tlanex-

tic, Stuart'ı serbest bıraktı. "Uygunsuz bir tek hareket yaptığın anda," dedi tehditkar bir sesle, "kendini ölmüş bil. Şüphe uyandıracak şekilde hapşırman bile, burnunu silmeye fırsatın olmadan kılıcımı kalbinin ortasına geçirmem için yeterli olacak."

"Şimdi, Bay Reston," dedi Büyük Hatip. "İsterseniz hepimiz rahatlayalım ve medeni bir biçimde konuşalım. Sizden bilgi istiyorum. Yağmur ormanlarında meydana gelen bazı olaylar merakımı uyandırdı. Elimde son zamanlarda bana düşmanlık besleyen bazı gruplarla bir araya geldiğinizi düşündürecek kanıtlar var."

"Xibalba mı?"

"Haydi ordan, bu kadar şakacı olmayın. Onlardan bahsetmediğimi biliyorsunuz. Beni, Maya Devleti'ni yeniden kurmak gibi saçma bir rüyanın peşinde koşan, ekipmanı oldukça kısıtlı bir ayrılıkçı gerilla grubundan daha az endişelendiren başka bir şey olamaz. Fatih'in bir sinek olduğu düşünürsek, onları nasıl tanımlayabileceğimi bulamıyorum bile. Belki mikrop diyebiliriz. Hayır, ben ciddi bir güce sahip bazı varlıklardan bahsediyorum. Siz onlarla tanıştınız. Tanıştığınızı biliyorum."

"Neden bahsettiğiniz konusunda en ufak bir..."

Büyük Hatip, gözle görülemeyecek kadar büyük, neredeyse insanüstü bir hızla Reston'ın boğazını kavradı. Ve tek elle, neredeyse hiç efor sarf etmiyormuşcasına onu tuttuğu gibi yerden kaldırdı. Reston, boğazını sıkan eldivenli elin parmaklarını açmayı her iki eliyle birden denese de yapabileceği bir şey yoktu. Yüzü kıpkırmızı kesildi. Gözleri yuvalarından fırladı. Bacaklarını şiddetle fakat çaresizce sağa sola sallıyordu. Yaklaşık bir dakika boyunca havada asılı kalan Stuart, Büyük Hatip'in bu kadarının yeterli olduğuna karar verip onu yere indirmesiyle yeniden nefes almaya başladı.

İki büklüm olan Reston, can havliyle nefes almaya çalışırken Büyük Hatip, "Şimdi," dedi. "Bu kaba saba güç gösterilerine başvurmak zorunda kalmamayı umuyordum. Benim doğamda

barbarlığa yer yoktur, ez azından günlük işlerim söz konusu olduğunda. İstediğim sonucu elde etmek adına yumruklardan değil, kelimelerden yararlanmayı severim. Bu yüzden bir kez daha deneyelim. Bundan üç gün önce, yağmur ormanlarında bazı güçler açığa çıktı."

Nefes almakla hala güçlük çeken Reston, her kelimeden sonra yutkunarak "Patlayan uçan disk," dedi.

"Hayır. Farklı güçlerden bahsediyorum. Dünyanın yıllardır karşılaşmadığı bir güçten. Ben ise onları hissetmeyi başardım. Şöyle diyelim, ben bir örümceksem, dünya.benim ağım. Ağın tam ortasında oturur, her bir telin titreşimini algılarım. Dünyamin hassas düzenini bozacak anormal herhangi bir durum olması halinde, bunun ilk farkına varan kişi ben olurum. Yalnızca birkaç kilometre ötede, ormanın içinde bir şeyler var. Sizin onlarla karşılaştığınızı hissedebiliyorum. Öyle olduğunu terasa adım attığınız andan itibaren anladım. Bu karşılaşma, üzerindeki silinmesi mümkün olmayan bir iz bırakmış. Yaşadıklarınızın adeta kokusu üzerinize sinmiş. Bunu görebiliyorum. *Kokusunu* alabiliyorum. Onun kokusunu alabiliyorum.

"O," diye tekrar etti Reston.

"Evet. Ve o bu kadar yakınımızdaysa, diğerleri ne kadar uzakta olabilir ki?"

"Bahsettiğiniz... "

"Kimden bahsettiğimi düşünüyorsunuz?" dedi Büyük Hatip gergin bir şekilde. Hemen sonrasında ise sesi yine o sakin ve huzurlu mırıltıyı andırır haline geri dönmüştü. "O zaman söyleyin. O nasıl? Kendisini nasıl hissediyor? Ne istiyor? Planları nedir?"

Reston'ın çok alçak bir sesle, neredeyse fısıldayarak "Quetzalcoatl," dedi.

"Evet. Quetzalcoatl. Tabii ki Quetzalcoatl. Başka kim olabilir ki?"

Mal öfkeyle homurdandı. Bu ikisi neden bahsediyorlardı? Quetzalcoatl'mi? *Onun* tüm bunlarla ne ilgisi olabilirdi? Aaron-

son'ın da yüzünde aynı şaşkınlık ifadesi vardı. Tam tersine konuşmanın ortasında Tanrı'nın adının geçmesinde his şaşırmamış gibi duran Tlanextic, durumu keyifle izlemeye devam etmekteydi. Herkesin gayet iyi bildiği çok önemli bir bilgiden mahrum olan ve bu nedenle tüm bu olanlara anlam vermekte zorlananların yalnızca kendisi ve Aaronson olduğu çok açıktı.

"O..." Reston duraksadı. "O bana hiçbir şey söylemedi. Planlarla ilgili hiçbir şey bilmiyorum. Yalnızca kendisi ve diğerlerinin neler yapabileceklerini gösterdi. Muhtemelen gördüklerim, yapabileceklerinin yalnızca çok ufak bir parçasıydı. Büyük bir çaba gösteriyormuş, kendilerini zorluyormuş gibi görünmüyorlardı."

"Bahsettiğiniz güç gösterisi nedir? Ne yaptılar?"

"Xibalba'nun tüm üyelerini öldürdüler. Her birini *sinek gibi ezdiler* demek daha doğru olur."

"Ne kadar ilginç. Peki neden Mayalar? Bunu hak edecek ne yaptılar?"

"Hiçbir şey. Yalnızca kendilerinden isteneni yerine getirmediler."

"Sizce bu Quetzalcoatl'ın benim tarafımı tuttuğu anlamına gelebilir mi?"

"Bunu ona sormanız gerekiyor. Daha önce de söylediğim gibi, bana hiçbir açıklama yapmadı."

"Haydi ama," dedi Büyük Hatip baskıyı biraz daha artırarak, "amaçlarıyla ilgili bazı ipuçları vermiş olmalı. Nasıl bir oyunun peşinde? Neden geri döndü? Neden şimdi?"

"Bilmiyorum. Gerçekten."

"Fakat bir şekilde size güvendiği çok açık. Sizi kayırdığı diyelim. Diğer herkesi öldürdüğü halde sizin hayatınızı bağışladı. Neden?"

"Bu beni aşıyor. Belki bana karşı bir zaafı vardı. Ya da benim için üzülmüş, bana acımıştı. Bu iki ihtimalden biri olsa gerek."

Verdiği yanıt, Büyük Hatip'in kendi bakış açısıyla örtüşüyor

olmalıydı. "Evet, bu kulağa uygun geliyor. Quetzalcoatl, bakacağı küçük yaratıklara, evcil hayvanlara sahip olmayı daima sevmiştir. Kendisinden daha alçak seviyedeki varlıklara karşı daima bir zaafı olmuştur. Xolotl gibi. Ve o tiksinç, frengili, felçli bunak Nanahuatzin'i de unutmamak gerek. Neyse, konumuza dönelim, benden hiç bahsetmedi mi?"

Reston hafızasını taradı. "Belki de evet. Az çok. Dolaylı olarak. Laf arasında. Xibalba'nın yapmayı umduğu şeyi engellemekten, sert önlemlere başvurmak zorunda kalmamaktan bahsetti. Şiddetsiz, barışçıl bir çözümden. Ve 'görülmemiş bir hesap' ifadesini kullandı. Bu sizinle ve İmparatorluk ile bağlantılı olabilir."

"Barışçıl demek," dedi Büyük Hatip düşüncelere dalmış bir havayla. "Bu tam onun söyleyeceği tarzda bir şey. Kendisini daima her şeyin üzerinde görür, bayrağını daima doğruluk, ahlaklılık dağının zirvesine dikmenin peşindedir fakat aslında o da herkes kadar kusurlarla doludur, kimseden daha iyi değildir."

"Fakat o gerçekten, asıl..." diye sözlerine başlayan Reston'ın sesi bir anda cansızlaşarak, çaresiz teslimiyetini açık etmişti. "O gerçekten de düşündüğüm kişi değil mi? Artık bununla mücadele etmemin hiçbir anlamı yok."

"Evet."

"Ve bu durumda..."

"Ben aynı anda hem göründüğüm kişi hem de ondan çok daha fazlasıyım Bay Reston."

Mal'ın aklı bu noktada gerçekten de çok karışmıştı. İki adam, karşılıklı birbirlerine şifreli bilmeceler soruyor gibiydiler. Laflarını bölüp kendilerini biraz daha açık ifade etmelerini, şifreli konuşmaları bir kenara bırakmalarını söylemek isteğiyle yanıp tutuşuyordu...

Birdenbire Büyük Hatip'in tüm vücudu gerildi. Parmaklarına kadar tamamen kaskatı kesilmiş halde, tüm dikkatini toparlamakla meşguldü.

"Haşmetmeapları?" dedi Tlanextic *macuahitl*'ini kınından çıkarırken. "Neler oluyor?"

"Sessiz olun!" Büyük Hatip basını çevirmiş, bakışlarını doğu yönünde ufka kilitlemişti. "İşte bu," dedi yavaşça. "İşte tam oradasın. Se... se... Seni görebiliyorum."

Mal de aynı yöne doğru bakmasına rağmen, bir önceki ana kadar orada olmayıp da birden ortaya çıkan, olağan dışı hiçbir şey göremiyordu. Manzara az öncekinin aynıydı: Göl, uzak kıyılar, kıyının ardından ahenkle uzayıp giden tepeler.

"Haydi o zaman," dedi Büyük Hatip. "Bu toplantıyı yapmanın zamanı geldi. Bunu çok önceden yapmalıydık."

"Efendim," dedi Tlanextic. "Yolunda gitmeyen bir şeyler mi var? Belki de sizi içeriye, aşağıdaki yer altı sığınaklarından birine götürmeliyiz. Orada daha güvende olursunuz."

"Hayır, merak edilecek bir şey yok Albay. En azından benim baş edemeyeceğim bir şey değil. Resmi bir temsil heyeti bize doğru yaklaşıyor diyelim."

Mal, bakışlarını doğu istikametine çeviren Reston'ın ortada tehdit oluşturacak bir durumdan eser olmamasına rağmen gergin olduğunu görebiliyordu.

Sonunda onları görmeyi başardı; parıldayan gökyüzünün maviliği içinde kapkara birer lekeye benzeyen, havada asılı duran üç ufacık nokta.

Bir çeşit uçak mı?

Yaklaştıkça giderek büyüyorlardı. Oldukça hızlı, hatta uçan disklerden bile daha büyük bir hızla hareket ediyorlardı.

Onlar...

İnsan mıydılar?

Üç kişiydiler.

Kanatlılardı.

Uçuyorlardı.

Mal'ın tüyleri diken diken oldu.

"Albay Tlenextic?" dedi Büyük Hatip. "Ani ve ihtiyatsız bir

harekette bulunmamanızı tavsiye ediyorum. Yoksa buna pişman olabilirsiniz. Yalnızca olduğunuz yerde kalın. Bu geri kalan herkes için de geçerli. Sakin olun. Saygıda kusur etmeyin."

Kollarını iki yana açtı.

"Tanrılar geliyor."

XXIV

Aynı Gün

Alçaldılar ve yere indiler.

Her üçü de, aynen Büyük Hatip gibi alışılmadık şekilde uzun boyluydu ve geleneksel Aztek kıyafetleri giyinmişlerdi. Üzeri işlenmiş parçalarla vücutlarına bağlanan sert metal kanatlar, yön değiştirmek ve fren yapmaya yarayan bir mihver üzerine yerleştirilmişti. Omuzları üzerindeki destek noktaları, hiç şüphesiz uçuş gücünü artırmaya yarıyorlardı. Kulaklarına gelen o tanıdık vızıltı, halen çalışmakta olan taşınabilir negatif kütle jeneratörlerine aitti.

Üç Tanrı'nın yere inmesiyle otomatik olarak katlanan kanatlarla, her birinin omurgasının arkasındaki bölmelere düzenli bir şekilde gizlendiler. Negatif kütle ünitelerinin vızıltısı kesildi. Üç Tanrı, terasta toplanmış topluluğu incelemeye başladılar. İçlerinden biri, en uzun ve gözle görülür şekilde en yakışıklıları, Reston'a kendisiyle daha önce karşılaştığını belirten bir bakış attı; kaşlarını çatışından onu bir kez daha karşısında gördüğüne şaşırmış veya buna anlam verememiş olduğu anlaşılıyordu. Res-

ton, tereddüt dolu, yorgun bir bakışla karşılık verdi. Reston'la tanıştıklarından emin olan Mal, Reston ve Büyük Hatip arasında geçen konuşmaya yavaş yavaş bir anlam vermeye başlıyordu. Reston'ın ormanda karşılaştığını söylediği ve Büyük Hatip'in hakkında bilgi almak istediği varlıklar bunlardı.

Fakat kimdi bu varlıklar?

Ve nasıl oluyor da yerçekimini ortadan kaldırabilen kişisel bir düzeneğe sahiplerdi? Mal'ın bildiği kadarıyla böyle bir düzenek henüz icat edilmemişti. Japonlar, negatif kütle teknolojini kişisel kullanıma adapte edebilmek için fazlaca vakit ve para harcamışlar, fakat tatminkar bir sonuç elde edememişlerdi. Ve bunu onlar başaramadıysa, başka hiç kimsenin başarmasına imkan yoktu. Bireysel uçuş teknolojisi, Aztekler için hala bir rüya olmanın ötesine geçmiyordu, karşısında duran bu varlıkları saymazsak tabii.

Büyük Hatip, başını çevirerek üç misafirine teker teker baktı. Sonunda, "İşte buradasınız. Tekrar buluşmamız kaçınılmazdı, öyle değil mi? Beni çok uzun bir süre boyunca yalnız başıma bıraktınız. Beni unuttuğunuzu düşünmeye başlamıştım."

"Keşke," dedi en uzunları.

"Ah, anladım, hala eski defterler, değil mi?"

"Hayır, özür dilerim. Bir anda kendimi kaybettim."

"Öpüşüp barışmaya geldin demek. Yoksa bu ziyareti daha karanlık bir amaçla mı ilişkilendirmeliyim? Daha da korkunç bir şeylerin olacağına mı işaret ettiğini düşünmeliyim?"

"Duruma bağlı."

"Hangi duruma?"

"Senin nasıl davranacağına."

"Aradan gerçekten de çok zaman geçti. Eski defterleri açmasak, oldukları yerde bıraksak olmaz mı?"

"Bunu ben de çok isterim. Fakat bazı hataların üzerini örtmek ve onları affetmek oldukça zor."

"Ne gibi hatalar?"

"Biz ortalarda yokken yaptıklarından başlayalım istersen," dedi bir diğeri öfkeyle homurdanarak. Adeta bir kas yığınına benzeyen vücudu tamamen tüysüzdü, belirgin çene kemikleri yüzüne hırçın, savaşçı bir ifade veriyordu.

"Bu topraklarda yaptıklarımı beğenmiyor musunuz?" Büyük Hatip, duyduklarına çok içerlemiş bir tavırla bir elini göğsüne götürdü. "Ben ise örnek bir ev sahibi olduğumu düşünüyordum. Efsaneyi dimdik ayakta tuttum. Birlikte başlattığımız her işi ilerletip en iyi hale getirdim. İmparatorluğun potansiyelini en üst seviyeye ulaştırdım."

"Bunların hiçbirini öngörmemiştik," dedi uçan adamların üçüncüsü. "Tüm dünyaya hakim olan ve boyunduruk, işgal ve korku üzerine kurulu bir diktatörlük kurmak, planlarımızın bir parçası değildi. Bunun tam tersini hayal etmiştik."

"Belki de tüm bunları ortadan kaybolup beni planlarımızı hayata geçirmekte yalnız bırakmadan önce düşünmeliydiniz. Eğer planlarımıza söylediğiniz kadar bağlı olsaydınız, burada kalır, işlerin nasıl gittiğini görür ve bana yardım ederdiniz. Böyle yapmak yerine beni buraya terk ettiniz. Bu durumda bana İmparatorluğu istediğim, uygun gördüğüm şekilde yönetmem için açık çek vermiş oldunuz. İşlerin geldiği noktadan yalnızca beni sorumlu tutamazsınız. Başını alıp giden sizler de benim kadar suçlusunuz."

Üç adamın ilki, Büyük Hatip'in suçlamalarını duymazdan gelerek "İklimde bazı değişiklikler yaptın," dedi.

"Sen olsan yapmaz mıydın?" dedi Büyük Hatip yumuşak bir ifadeyle. "Gezegenin ısınması gerekiyordu. Aklı başında hangi varlık kutuplarda ya da diğer soğuk bölgelerde yaşamak ister ki? Benim sayemde, binlerce kilometrekarelik donmuş kutup toprağı ve tundra, şimdi tarıma elverişli verimli araziler halinde geldi. Dünya nüfusunun beslenmesini sağladım. Ayrıca bu, benim alışık olduğum iklim. Duygusal olduğumu düşünebilirsiniz fakat dünyanın evimiz olan o topraklara, Tamoanchan'a benzeme-

sini istedim."

"Bilgi ve teknolojileri insanlarla kararlaştırdığımız şekilde paylaşmadın. İleri teknolojileri adım adım, onları anlamaya ve kullanmaya hazır oldukça insanlara sunmalıydın."

"Birkaç teknolojiyi onlardan esirgedimse ne olmuş yani? Ellerindekiler kendilerine fazlasıyla yetecek seviyede ve mevcut teknolojiler üzerinde mühendislik ve uyarlama çalışmaları yaparak fazlasıyla eğleniyorlar. Bana sorarsanız, şu anda mevcut olan teknolojik kapasitenin hepsini kendilerine sunmanın yanlış olduğunu düşünüyorum. İnsanlara güvenemezsiniz, o kadar ilkel varlıklar ki! Ellerine verdiklerimizi kötüye kullanabilirler."

"Sana karşı kullanabilirler demek istiyorsun herhalde," dedi tüysüz, hırçın adam. "Seni tahtından indirmek için."

"İhtimallerden biri bu. Bir diğeri ise, ileri teknolojileri birbirlerine karşı kullanmaları. İnsanların kendi kendilerinin en büyük düşmanı olduklarını unutmayın. Onları sürekli kontrol altından tutmazsanız, kendi soylarını acımasızca sömürür ve birbirlerine zarar verirler. Kurduğum İmparatorluğun en yararlı özelliklerinden biri, tam olarak da bu. Barış ve denge getirmiş olması."

"Denge mi?" dedi yakışıklı olanları. "Birbirlerini öldürüyor ve bunun adına kurban etmek diyorlar."

"Kötülük gibi görünen şeyler aslında bir gereklilik prensibinden doğuyor. Projelerimiz, orijinal haliyle dünyaya tamamen anarşinin hakim olmasına zemin hazırlayacaktı. Bunu sen de görebiliyorsun, değil mi Quetzalcoatl? İnsanlara, bizim sahip olduğumuz tüm zenginlikleri verecek ve çok az sınırlama getirecektik. Birbirlerini yok etmeleri an meselesiydi. Ben olmasaydım, getirdiğim kısıtlamalar ve vetolarım olmasaydı emin ol ki ortada geri dönebileceğiniz bir dünya da kalmamış olurdu. Üzerindeki hayat tamamen sona ermiş, yanıp tutuşmuş, Güneş'in cansız bir uydusundan başka bir şey olmayan bir toprak parçası üzerine ayak basmış olurdunuz. Benim yönetimime bıraktığınız

toprakları elimden gelen en iyi şekilde yönettiğim için bana minnetkar olmanız gerekirken, bunca zaman sonra ortaya çıkıp üstünlük taslıyor ve yargılayıcı bir üslupla beni eleştirme cesaretini kendinizde buluyorsunuz."

"Ben bu söylediklerini asla yapmadım," dedi Büyük Hatip'in Quetzalcoatl olarak adlandırdığı kişi. "Gayet akla yatkın ifadeler kullandığımı düşünüyorum. En azından şimdiye dek."

"'Şimdiye dek' deyişin tam senlik. Kendine hakim olamıyorsun, öyle değil mi? Hep üstünlük taslarsın. Hep sabırlı, anlayışlı davranırsın. Hepimizden daha üstün olduğunu düşünen büyük ve ihtişamlı Tüylü Yılan. Öylesine saf ve kusursuz bir varlık. Dışarıya yansıttığın 'Ben o kadar mükemmelim ki' imajının altında ise hepimiz kadar satılmış, hepimiz kadar hesapçı, hepimiz gibi hatalarla dolu bir varlık yatıyor."

"Beni kışkırtmayı başaramazsın."

"Hem de nasıl başarabilirim," dedi Büyük Hatip. "Nasıl yapabileceğimi çok iyi biliyorum. Tam olarak hangi teline dokunmam gerektiğini biliyorum. Bunu sana bir kez kanıtladım, değil mi kardeşim?"

Kardeşim mi? diye düşündü Mal. Önce Büyük Hatip'e, sonra Quetzalcoatl'a, sonra tekrar Büyük Hatip'e baktı. Reston'ın da aynı şeyi yaptığını ve en az kendisi kadar şaşkına dönmüş olduğunu fark etti. Eğer Büyük Hatip, Quetzalcoatl'in erkek kardeşiyse...

Üç misafirine hitap ederek "Sizler," diye sözlerine devam etti. "Sizi nasıl huzursuz edeceğimi, nasıl tahrik edeceğimi, nasıl yanlışa yönlendirip kandıracağımı biliyorum. Daima bu yöntemlerden yararlandım. Bana düşen rol bu. Her ailenin bir yüz karası olmalı, öyle değil mi? Çok üzgünüm Xipe Totec, ama her ne kadar bu rolü kendine layık görsen de durum hiç de düşündüğün gibi değil."

Tüysüz adam, umursamaz bir tavırla omuzlarını silkti.

"Hiç değil. Belki asi, vahşi bir ata benziyor olabilirsin, fakat

ailenin yüz karası değilsin. Zalim ve acımasızsın, fakat kurallara daima uyarsın. Bıçak kemiğe dayandığında, daima çoğunluktan yana olursun. Sana söylenenleri harfi harfine yaparsın. Aynen senin gibi, Huitzilopochtli."

Üçüncü adam, ona dik dik bakıyordu.

"Arı kuşu. Güneş gibi parıldarsın. Fakat pırıltın bununla sınırlı kalıyor. İyi bir emir kulusun, fakat özgür düşünme kabiliyetin oldukça zayıf."

"Sözlerini dikkate alma Huitz," dedi Quetzalcoatl. "Sen de Xipe. Bizi kışkırtmaya çalışıyor. Ona istediğini elde etme fırsatı vermeyelim."

"Aramızda bir görüş ayrılığı olmasını istiyorsun, öyle değil mi Kay?" dedi Büyük Hatip. "Buraya gelmekteki asıl sebebin bu, öyle değil mi? Benden hıncını alabilemek için uygun fırsatı yaratmak. Böyle olduğuna eminim. Kız kardeşinle aranızda geçenler hala seni için için kemiriyor olmalı, hatta şimdi bile. Dünya güzeli kız kardeşimiz. Öylesine taze. Öylesine masum. Her yerinden öylesine arzulanası bir doğurganlık akıyor. Şöyle bana, ne kadar zamandır onu arzuluyor ve bunu kendine itiraf bile edemiyordun? Ne kadar zamandır onu izliyor ve ona sahip olmayı hayal ediyordun? Ve ben sana bu fırsatı vermedim mi? Ben ne seni Quetzalpetlatl ile ne de onu seninle birlikte olmaya zorladım. Sen onu arzuladın ve o da arzuna karşılık verdi, ben ise içinizde hapsettiğiniz duyguları dışarıya vurabilmenizi sağlayacak ortamı hazırlamaktan başka bir şey yapmadım. Bunu takdir eden oldu mu? Biriniz bana teşekkür etti mi? Hayır. Gördüğüm tek şey bir öfke patlaması, aramızdaki son ve en şiddetli kavga ve bana layık gördüğünüz bu sürgün cezası. Bir yolcu gemisini ele geçiren asilerin kaptanını, ıssız bir adaya terk etmeleri gibi. 'Hepsi senin. Buranın kontrolü sana ait. Ne zaman döneceğimiz ise meçhul, belki de hiçbir zaman.' Benimle görülecek bir hesabın olduğunu mu düşünüyorsun Kay? Benim seninle görülecek defterler dolusu hesabım var."

Büyük Hatip'in ses tonu, tüm bu monolog boyunca aynı kalmış, fakat daha ısrarcı, daha baskıcı bir hale gelmişti. Bir anda yüce, ihtişamlı bir hükümdar olmaktan çıkmış, daha insanı bir kimliğe bürünmüştü.

Tam da bu sırada, Mal, Büyük Hatip'in maskesinin ardında başka bir şey, göründüğünden çok daha büyük bir şey olduğunun farkına varmaya başlıyordu.

Öfkesini kontrol altına almaya çalışan Quetzalcoatl, "Çıkar o maskeyi. Yüzünü görmek istiyorum. Artık Büyük Hatip'le konuşmak istemiyorum. Beni gerçekten ilgilendiren, maskenin ardındaki kişi."

Büyük Hatip, "Bunu mu?" dedi maskeyi göstererek. "Çıkarmamı mı istiyorsun?" Parmak eklemleriyle hafifçe vurduğu maskeden çan sesine benzer bir ses geliyordu. "Neden olmasın? Çok da havasız kalıyordum zaten."

Altın maskeyi her iki eliyle kavrayarak çıkardı ve yanındaki masanın üzerine bıraktı.

"Ah, işte bu. Böylesi çok daha iyi. Biraz temiz hava."

Maskenin ardındaki adam, Quetzalcoatl kadar yakışıklıydı. Her ikisi de geniş, çıkık alınlı ve yarık çeneliydi, aralarındaki fiziksel benzerlik fazlasıyla göze çarpıyordu. Büyük Hatip'in iddia ettiği gibi kardeş olduklarına inanmak hiç de zor değildi. Hatta ikiz kardeş bile olabilirlerdi. Aralarındaki fark, Büyük Hatip'in daha az yakışıklı oluşuydu. Onun mağrur, Quetzalcoatl'in ise soylu bir ifadesi vardı. Birbirine biraz daha yakın ve biraz daha içe göçük gözleri, Büyük Hatip'in daha az açık sözlü ve dürüst olduğunu düşündürüyordu. Koyu buğday renkli teni, Quetzalcoatl'ın sütlü kahve rengine göre daha koyuydu. Birbirlerinin karşısında dururlarken, sanki aynadaki yansıması hafif bir değişime uğramış iki kişi gibiydiler. Aynada samimiyetin yerine kurnazlık yansıtıyor ve fiziksel özellikleri de bu doğrultuda değiştiriyor gibiydi.

"Sonunda," dedi Quetzalcoatl. "Aynen hatırladığım gibisin.

Hiç değişmemişsin Tezcaliptoca."

Mal, şaşkınlık evresini atlatmış, her şeyin anlamını kaybettiği, kesinlik, bilinirlik kavramlarının bir anda ortadan kaybolduğu, etrafındaki her şeyin adeta duman olup havaya karıştığı bir evreye geçiş yapmıştı. Beyninin içinde kontrolden çıkmış bir kahkaha duyuyor, aklının içinde nereden geldiğini anlayamadığı bir ses, sanki onu katıla katıla gülmekle tehdit ediyor gibiydi. Hemen yanındaki Aaronson'ın da yüzüne tamamen aynı ifade yerleşmiş olmasa, akli dengesinden şüphe etmesi an meselesiydi. Tüm bunlar bir hayal ürünü müydü? Aldığını hatırlamadığı bir uyuşturucunun etkisiyle bilincinin derinlerinde bir yolculuğa mı çıkmıştı?

Büyük Hatip gözlerinin önünde maskesini mi çıkarmıştı?

Quetzalcoatl, ona Tezcaliptoca diye mi hitap etmişti?

Terastaki bu dört varlık, kendisiyle aynı mekanı paylaşan, aynı havayı soluyan bu dört varlık, gerçekten de Dört Yüce Tanrı olabilirler miydi?

Bu, akla getirilemez bir düşünceydi.

İmkansızdı.

Saçmaydı.

Ve buna rağmen Mal, düşüncelerinde haklı olduğunu biliyordu. Öyle olmalıydı. İçinde bir yerlerde, mantıkla bağını tamamen koparmış ve yalnızca önsezileriyle yönetilen bir yerlerde öyle olduğunu hissediyordu. Aklının içinden avazı çıktığı kadar bağıran bir ses, tüm bunların oldukça karmaşık ve profesyonel, muhteşem bir gösteri olması gerektiğini söylüyordu. Birileri onunla dalga geçiyor olmalıydı. Karşısındaki dört varlıktan birinin ona dönüp, göz kırparak "Nasıl kandırdık ama!" demesi an meselesi olmalıydı. Fakat aynı anda kalbi, önsezileri ve ruhu, her şeyin aynen göründüğü gibi olduğunu söylüyordu. Ortada bir

hata olamazdı. Dört Yüce Tanrı, beş yüz güneş yılından beri ilk kez bir araya gelmişler ve Mal kendisini bu toplantının tam ortasında bulmuştu. Tanrılardan üçü dünyaya geri dönmüşler, Tezcaliptoca ise dünyayı asla terketmemişti.

"Şunlara bakın," dedi Büyük Hatip, yani Tezcaliptoca. "Bu onlar için yüzleşmesi ne kadar sarsıcı bir gerçek." Bahsettikleri Mal, Aaronson ve Reston'dı. Efendisinin gerçek kimliğini en başından beri bildiğini tavırlarından belli olan Albay Tlanextic ise, misafirlerinin yüzündeki şaşkınlığı keyifle ve kayıtsız bir tavırla gözlemlemekteydi. "Büyük Hatip'in II. Moctezuma olduğunu düşünüyorlardı, öyle düşünmeleri istenmişti, fakat bu yalnızca gerçekleri örtbas etmek için kurgulanan bir hikayeydi. Bir karar vermek zorundaydım. İnsanları kendilerini Tezcaliptoca'nın yönettiğine mi yoksa bir hükümdara tanrılar tarafından ölümsüzlük vasfının bahşedildiğine mi ikna etmek daha kolay olacaktı?

"İnsanlar 'Neden Tezcaliptoca?' diye sorabilirlerdi. 'Neden başka bir Tanrı değil? Neden Quetzalcoatl'in ta kendisi değil?' Dört Yüce Tanrı arasında en popüler olanın ben olmadığımın farkındaydım. İşte bu nedenle Büyük Hatip karakterini yaratarak insanları tarafından sevilen bir İmparator'un kimliğinden yararlandım. Moctezuma'nın kendisi de tahttan indirileceğini öğrendiğinde bu durumu memnuniyetle karşılamadı. Onca kurban ayinini bizzat yöneten, kendi adını yüceltmek için birçok canın verilmesini çok normak karşılayan bir İmparator'un, iş daha yüce bir amaç için kendi canını vermeye geldiğinde bu kadar isteksiz olması, bana oldukça ironik gelmişti açıkçası. Ölmemek için uzun süre direndi. Tekmeler atıp duruyor, bir maymun gibi çığlık çığlığa bağırıyordu."

"Siz... onu öldürdünüz mü?" dedi Mal.

"Birilerinin bunu yapması gerekiyordu," dedi Tezcaliptoca ukala bir tavırla. "Kendi işimi kendim halletmem en basit çözümdü. Her şey sarayın İmparator'a özel bölümünde olup bitti,

şimdi olduğumuz yerin oldukça yakınında. Ortada hiçbir şahit yoktu. Bir odanın içerisinde baş başaydık, yalnızca ikimiz, son gerçek Aztek İmparatoru ve dünyada kalan son Tanrı. Onu öldürdükten sonra cesedi arkamda hiçbir iz bırakmayacak şekilde ortadan kaldırdım ve ertesi gün Büyük Hatip olarak adlandırdığım yeni kimliğimi yarattım. Sonsuza dek yaşayacak ve İmparatorluğu sonsuza dek yönetecek olan Büyük Hatip, tanrılar tarafından güçleri en üst seviyeye katlanan Moctezuma'nın ta kendisinden başka biri değildi.

"İlk başlarda insanların bu hikayeye inanıp inanmayacağından pek de emin değildim. Özellikle de rahiplerin işin içinde bir sahtekarlık olduğundan şüphelenip benden, söylediklerimin somut kanıtlarını isteyeceklerini düşündüm. Fakat aslında herkes söylediklerimi yutmuştu. Bazılarının şüphe duymaya devam ettiğine eminim, fakat buna rağmen durumu kendilerine sunulduğu gibi kabullendiler. İmparator Moctezuma, o ana kadar tanrıların da yardımıyla Aztek topraklarını daha önce kimsenin yapamadığı kadar genişletmişti ve Büyük Hatip kimliğimle, tanrılar dünyayı terk etmiş olsa bile İmparatorluğun genişlemeye ve zenginleşmeye devam edeceğini garanti etmem, insanlarımın ve rahiplerin bana güvenmeleri için yeterli olmuştu. Aztek halkının duymak istediği şey tam olarak buydu ve bu şekilde tüm şüphelerini bir kenara bırakıp bana koşulsuzca inanmayı kabul ettiler. Onlara tanrıların beni daha yüce bir varlık haline getirdiğini söyledim. Yavaş yavaş İmparatorluğun temel taşını teşkil edecek bir efsaneye dönüşen bu hikayenin ilk tohumlarını bu şekilde atmış oldum. Böylece, insanların üzerinden kazanç sağlayacaklarını düşündükleri her şeye inanmaya meyilli olduklarını da kanıtlamış oldum."

"Bir aldatmacayla," dedi Quetzalcoatl.

"Ama işe yaradı. Üstelik aldatmak, yanıltmak benim en iyi yaptığım şey. Ben Dumanlı Ayna değil miyim? Üzerimden yansıyarak görünenleri çarpıtan ve anlaşılmaz kılan ben değil mi-

yim? Doğamıza karşı gelemeyiz. Xipe'yi adeta vahşi bir yaratık veya Huitz'i saygıdeğer fakat sönük, donuk olduğu için yargılayamazsın Kay; aynen kendini de ukalanın biri olduğun için yargılayamayacağın gibi."

"Söylediklerine çok dikkat et," dedi Xipe Totec öfkeyle.

"Dikkat ediyorum. Daima. Konuşmakta oldukça başarılı değil miyim?"

"Ben çok ciddiyim."

"Ne yapacaksın, beni öldürecek misin? Dene istersen, Derisi Yüzülmüş Tanrı, ama denk güçlerde olduğumuzu sen de benim kadar iyi biliyorsun. Beni öldürmek için sahip olduğun güçten çok daha fazlasına ihtiyacın olacak. Hatırladığım kadarıyla benim gücüm, zırhsız, savunmasız, silahsız dövüşsem bile sizin üçünüzün toplam gücüne karşılık geliyor. İsterseniz bu teoriyi sınayalım, ne dersiniz?"

Quetzalcoatl, gözlerini üzerine dikmiş olan Huitzilopochtli ve Xipe Totec'e başını hafifçe sallayarak karşılık verdi. *Hayır, şimdi değil, burada değil.*

"Ben de aynen böyle düşünmüştüm," dedi Tezcaliptoca. "Beni öldürmeyeceğinize göre ne istediğinizi sorabilir miyim? İmparatorluğumu size bırakmamı mı? Bunu mu istiyorsunuz? Kenara çekilip bugünlere getirmek için beş yüzyıl harcadığım bir şeyi benden almanıza izin vermemi mi?"

"En azından bakış açını gözden geçirmeni istiyorum," dedi Quetzalcoatl. "İnşa ettiğin bu İmparatorluğu tamamen ortadan kaldırıp yerine daha iyi, başlangıç noktamız olan hedeflere daha uygun bir düzen kurabiliriz. Tüm yaptıklarını kaldırıp atmaktan bahsetmiyorum. Amacımıza uygun olanları ve yararlı olanları oldukları gibi bırakıp, diğerlerini yok edeceğiz."

"Dünyayı bir arada, bütünlük içinde tutan tek şey İmparatorluk. Onu yıkmanız halinde, insan ırkının bir anda bölünmeye, parçalanmaya başlayacağını bilmenizi istiyorum. Kendinizi hayal bile edemeyeceğiniz bir karmaşanın ortasında bulacaksınız.

Uzun zaman önce unutulan, toprak altına gömülen düşmanlıklar, yaşayan ölüler gibi mezarlarından çıkarak dünyaya geri dönecekler. Ben insanların nasıl varlıklar olduklarını biliyorum. Sizlere kıyasla çok daha uzun bir zamandır onların arasında yaşıyorum. Albay Tlenextic? Haksız mıyım? Siz söyleyin. İmparatorluk olmasa, bu gezegenin ömrü ne kadar olur sizce?"

"Birkaç yıl," dedi Tlenextic, "hatta belki de birkaç ay. Her durumda çok kısa bir zaman. Herkes kendine bir avantaj sağlamanın peşinde diğerlerini ezerek en üste tırmanmak isteyecek. Barut, en çok aranan malzeme haline gelecek ve bir anda her yöne milyarlarca silah ateşlenecek. Bir sonraki adım, soylarının tükenmesi olacak."

"Ben amaçlarımıza kolayca ulaşabileceğimizi söylemedim," dedi Quetzalcoatl. "İçinde bulunduğumuz durumu düzeltmek fazlaca zaman, özen ve çaba gerektirecek. Fakat bunun yapılabileceğine eminim. Gereken ne varsa yapmaya hazırım. Hepimiz hazırız. Tek adam diktatörlüğünden çoklu devlet demokrasisine mümkün olan en yumuşak geçişin yapılabilmesini sağlayacak, bu geçiş evresini ortak hareket prensibine saygı göstererek yöneteceğiz. Taslak bir plan oluşturduk. Ve bir zaman çizelgesi. Sana hepsini gösterebilirim, Tez. Toplamda on yıla ihtiyacımız olacak, daha fazla değil. On yıl içinde insanlar İmparatorluk olmaksızın hayatlarını idare etmeyi öğrenecek, ahenk ve refah içinde yaşamaya başlayacaklar. İlk adım olarak her bir ülkenin sıkıntılarından bahsedebileceği ve diğer ülkelerle arasında doğacak tatsızlıkları çatışma değil diyalog aracılığıyla çözebileceği bir küresel yönetim platformu oluşturacağız. Hatta platformun merkezi olarak bu adayı bile seçebiliriz, dünyanın dört bir yanından gelecek temsilciler..."

Bir elini ağzına götüren Tezcaliptoca, kardeşinin sözlerini uzun ve gürültülü bir esnemeyle kesti. "Özür dilerim. Bir an için dalmıştım. Ne diyordun? Küresel yönetimle ilgili bir şeyler geveliyordun galiba. Hemen söyleyeyim, planınız asla işe ya-

ramayacak. İnsanlar, kendilerine zorla yaptırılmadığı sürece hiçbir konu üzerine görüş birliğine varamazlar. Harika bir ütopya kurgulamışsınız Kay, ama bu hayalin gerçeğe dönüşmesinin imkansız olduğunu söylememe izin verin lütfen. En azından söz konusu yer burası, bu gezegen oldukça. Yalnızca boş bir hayal."

"Ben insanlara güveniyorum."

"Bense onları tanıyorum," diye karşılık verdi Tezcaliptoca. "Ve benim uygulamalı, bire bire deneyimim senin gerçeklerde habersiz iyimserliğinden daha ağır basıyor. Tüm bu planlarınızın başarısızlıkla sonuçlanacağının en başından beri bildiğinizi kabul edin. Çıkış noktamız tüm insanları beslemek, zenginleştirmek, en üst medeniyet ve birliktelik seviyesine getirmek, daha karmaşık, daha derinliği olan varlıklara dönüştürmekti, fakat hedeflerimize ulaşabilmemizin tek gerçekçi yolu, aynen benim yaptığım gibi onları korkutmak ve sindirmekti. İnsanlar, doğal olarak sorumlu davranma içgüdüsüne sahip değiller. Onları hırpalamak, istenilenleri onlara zorla yaptırmak gerekiyor. Kendi aralarında da birbirlerine aynı şekilde davranıyorlar. Anladıkları tek dil bu."

"Bunu kabul etmeyi reddediyorum. Bu ırk hakkında inanılmaz derecede kötü düşünüyorsun, Tez."

"Ve sen ise tam tersine inanılmaz derecede iyi düşünüyorsun. Kötü alışkanlıklarından biri de bu. Ensest gibi."

"Benimle dalga geçme!" Bu sözleri bağırarak söyleyen Quetzalcoatl, eziyetçisine doğru bir hamle yaptı.

Olduğu yerden kımıldamayan Tezcaliptoca, parmağını bir yandan diğerine sallayarak, "Bu hiç de akıllıca olmaz," dedi.

"Tavsiyelerine kendin de uymalısın Tüylü Yılan," dedi Huitzilopochtli. "Önüne attığı yemi yutmamalısın."

Tezcaliptoca'ya tehditkar bakışlarla bakmaya devam eden Quezalcoatl, bir adım daha atmamaya karar vermişti.

"En sonunda," dedi Tezcaliptoca zafer kazanmış bir komutan edasıyla. "Gerçek rengini nasıl da belli ediyorsun. O merhamet-

li görünümünün altındaki gerçek Quetzalcoatl işte bu. Maskenin ardındaki adam. İçindeki 'ikilikte teklik' bu olsa gerek; her ne kadar bazılarımıza göre doğru terim 'ikiyüzlülük' olsa da. Buraya İmparatorluğumu sizlere teslim etmemi istemeye geldiniz. İşte cevabım: Hayır. Onu benden alamazsınız. Yaptıklarımdan gurur duyuyorum. Büyük Hatip olmaktan gayet memnunum. Yarattığım bu karakterin kendime uyduğunu düşünüyorum. Milyarlarca varlığın emrime amade oluşundan büyük keyif duyuyorum. Koca bir gezegenin sakinlerini ve sahip olduğu tüm kaynakları yönetiyor olduğum düşüncesi bana büyük bir zevk veriyor. Güç ve statü sahibiyim. Sonsuz bir saygı görüyorum. Tüm bunlar *benim.* Beni bu noktaya gelmeye sizler zorladınız. Şimdi ise birden ortaya çıkıp her şeyi tersine döndüremezsiniz. Ben aynı anda hem Tezcaliptoca hem Dumanlı Ayna hem de Büyük Hatip'im ve biraz kabaca olacağının farkındayım fakat sen, kardeşim Quetzalcoatl ve diğerleri hepiniz siktirip gidebilirsiniz."

Nefes almak üzere konuşmasına bir an için ara verdi. Son cümlesi havada adeta asılı kalmıştı.

Mal'ın bakışları, birbirlerinin karşısında dururlarken hafifçe eğdikleri vücutlarıyla gergin birer yaya benzeyen kardeşlere kilitlendi. Aralarındaki düşmanlık elektrik dalgaları gibi havaya yayılıyor gibiydi ve uzun zamandır içlerini kemiren kin, aralarındaki kan bağı nedeniyle daha da derin bir hal almıştı. Mal, kimsenin kimseden birbirine kan bağıyla bağlı iki insan kadar nefret edemeyeceğini biliyordu.

"Pekala," dedi Quetzalcoatl gergin bir ifadeyle vücudunu dik duruma getirirken. "Bakış açılarımız oldukça açık. Sana son bir şans tanımak için elimden geleni yaptığımı hatırla, Tez. Ve şimdi hazırlanmaya başlasan iyi edersin. Kendi isteğinle bize vermediğin şeyi sende zorla almak zorunda kalacağız."

"Hazırlanmaya başlamak mı?" dedi Tezcaliptoca durumdan

keyif alışmışçasına. "Ben yıllardır hazırlanıyorum. Bu anın eninde sonunda geleceğini biliyordum. Önlemlerimi almayı ihmal etmedim. Acil durum planlarım hazır. Bana karşı istediğin güçte bir saldırı düzenleyebilirsin, Kay. Elinden geleni ardına koyma derim. Bununla başa çıkabilirim. Bana indireceğin her darbenin ardından sana çok daha ağırıyla karşılık vereceğimden emin olabilirsin."

"Bunun tek anlamı savaş," dedi Quetzalcoatl. Bitkin sesi, bir yandan durumu kabullendiğini, bir yandan da aslında bu noktaya gelinmesine hiç ama hiç şaşırmadığını belli ediyordu.

"Durumu böyle adlandırarak daha ihtişamlı bir hale getireceğine inanıyorsan öyle olsun. Ben ise daha çok hisse alım teklifi olarak görüyorum. Bir darbe. Ve her darbe girişimi gibi, sizinki de acımasızca defedilecek ve bastırılacak."

Quetzalcoatl, avucunun içinde tuttuğu kontrol cihazının düğmesine bastı. Sırtındaki bölmelerinden çıkarak ahenkle açılan kanatlarını çırparak gökyüzüne havalandı. Xipe Totec ve Huitzilopochtli, aynı şekilde onu takip ettiler.

"Böyle olmasından gerçekten büyük bir üzüntü duyuyorum," dedi Quetzalcoatl havada yükselirken. "Barışçıl biz çözüm bulabilmemizi tercih ederdim."

"Saçmalamayı kes lütfen," diye karşılık verdi Tezcaliptoca. "Bu noktaya geldiğimize çok sevindiğini biliyorum. Vicdanının neşeyle ellerini ovuşturduğunu görür gibiyim."

Son ve derin bir iç çeken Quetzalcoatl, hemen arkasından gelen Xipe Totec ve Huitzilopochtli ile birlikte uçarak uzaklaştı. Çok kısa bir süre sonra ufuk çizgisiyle bir olmuşlar, ardından da tamamen gözden kaybolmuşlardı.

"Şimdi," dedi Tezcaliptoca, Albay Tlenextic'e dönerek. "Her şeyin beklediğimiz gibi gittiğini söyleyebiliriz. Bizim çocuklarla yeniden karşılaşıp her şeyi açıkça konuşabilmek güzel. Akraba husumeti gibisi yok, öyle değil mi? İnsanın kanı kaynıyor, kalbi çarpıyor. Adeta taze bir hayat öpücüğü gibi."

"Benden istediğiniz nedir, Haşmetmeapları?"

"Her şeyden önce savaş ekipmanımızı hazırlamalı ve etkin bir savunma sistemi oluşturmalıyız. Yılan Savaşçıları nesillerdir tam da bu durum için eğitiliyorlar. Talimler, silahsız tatbikatlar ve sayısız manevranın gerçekten işe yarayıp yaramadığını anlayacağımız an geldi çattı."

"Evet efendim. Anladım. İsteklerinizi hemen yerine getireceğim."

"Şansımızın da yaver gitmesiyle, yaklaşık bir gün içinde tüm hazırlıklarımızı tamamlayabiliriz ve bu şekilde aynen planladığım üzere Pekin'deki konferansa katılabilirim. Bundan daha akıllıca bir hamle düşünemiyorum. Tüm Anahuac'ta bir medya yasağı uygulanmasını sağlayın, olur mu Albay? Jaguarlar'ın ülkedeki yerli ve yabancı tüm gazetecilerle irtibata geçmesini sağlayın. Tenochtitlan'ın etrafında yirmi beş kilometre yarıçapında bir çember oluşturulmasını ve bu çember içerisinde fotoğraf çekmek, görüntü kaydetmek ve röportaj yapmanın kesinlikle engellenmesini sağlayın. Kural ihlalleri, hiçbir gerekçe gösterilmeksizin her zamankinden daha ağır cezalara çarptırılsın."

"Tüm isteklerinizi hemen yerine getireceğim efendim."

"Fakat hepsinden önce halledilmesi gereken başka bir şey daha var."

"Emredin efendim."

"Şu üçü. Mal, Aaronson ve Reston'dan bahsediyordu. "Alışılagelmiş prosedürün dışında ele alınması gereken ilginç bir durumdan ziyade, yarım kalmış bir iş görüyor gibiyim. Çok fazla şey gördüler. Artık benim kim -ve ne- olduğumu bildiklerine göre, bize sorun yaratabilirler. İçlerinden ikisinin kandırılmış olduklarını anlamaktan nefret ettiklerini görebiliyorum, üçüncüsü ise bana karşı zaten kin besliyor. Hayal gücümü her ne kadar zorlasam da onlarla yapılabilecek bir şey aklıma gelmiyor, bu yüzden onları öldür gitsin, olur mu? İşte benim adamım bu."

Maskesini yeniden yüzüne geçiren Tezcaliptoca, içeri girdi.

XXV

Aynı Gün

Albay Tlanextic, yıldırım tüfeğini defalarca tekrar ettiği açıkça anlaşılan tek bir hamleyle omzundan indirmiş ve ateşlemeye hazırlamıştı.

"Onu duydunuz," dedi. "İşleri zorlaştırmayalım, olur mu? Üç kalkmış sik gibi uslu uslu sıraya dizilin. Hiçbir şey hissetmeyeceksiniz."

"Albay..." dedi Mal.

Albayın sıkıntısı yüzünden okunuyordu. "Şimdi ne var?"

"Yapmayın. Bunu yapmak zorunda değilsiniz."

"Eğer Büyük Hatip öldürülmeniz gerektiğini söylüyorsa, öldürülmeniz gerekiyor demektir."

"Neden? Size hiçbir sorun çıkarmayacağız. Sizinle aynı amaca hizmet ediyoruz. En azından ben ve Aaronson."

"Biliyorum ve yapmak üzere olduğum şeyden üzüntü duyuyorum çünkü senden hoşlandım Vaughn. Tam benim tipimsin. Arkadaşın da yumuşaklığına rağmen fena biri gibi durmuyor. Bundan çok başka bir ortamda birlikte oturup zil zurna sarhoş

olabilir ve katıla katıla gülebilirdik. Fakat emir, emirdir. Bunu anlamalısın. Özellikle de emri veren kişi bir Tanrı'ysa. Bu durumda tek yapman gereken, sana verilen cezayı itirazsız kabul ederek İmparatorluk'un iyi bir kulu olduğunu göstermek. Sana gelince..."

Reston'a doğru bir hamle yaptı.

"Nereye gittiğini sanıyorsun? Sinsi sinsi sandalyalere doğru ilerlediğini gördüm. Aklından geçenleri bilmediğimi zannetme sakın. Seni gidi düzenbaz pislik. Seni en sona saklayacağım. Bu ikisini gönülsüzce öldürüyorum, seni öldürmek ise benim için büyük bir keyif olacak."

"Albay, size yalvarıyorum," dedi Mal.

"Yararı yok patron," dedi Aaronson. "Seni dinlemiyor bile. Kulaklarının arasındaki yağ kütlesi, seslerin içeri girmesini engelliyor olmalı."

"Aman da aman," dedi Tlanextic alaycı bir gülümsemeyle. "Duygularım olsaydı, gerçekten de çok incinirdim."

"Evli misiniz?" diye sordu Aaronson.

"Bu seni hiç ilgilendirmez."

"Bu cevabın hayır olduğu anlamına geliyor. Hiç şaşırmadım. Evlenecek bir tipe benzemiyorsunuz. Eminim ki size bu soruyu her sorana işinizle evli olduğunuzu söylüyorsunuzdur. Bir Yılan Savaşçısı'nın işinden başka herhangi bir şeye, hatta bir eşe bile ayıracak vakti olmadığının altını çiziyorsunuzdur. Fakat asıl gerçek, sizin kadınlardan hoşlanmadığınız. Hoşlanıyormuş gibi yapıyorsunuz, fakat bunu asla kabul etmeyecek olsanız bile içinizde, derinlerde bir yerde, başka eğilimler taşıyorsunuz. Böyle olduğunu görebiliyorum. Sizin gibilerini iyi tanırım."

"Sesini kesiver lütfen."

"Ne kadar kaba saba görünürseniz, ne kadar maço tavırlı olursanız, o kadar kendinizi kandırırsınız. Sürekli sik ve götten bahsetmeniz de cabası..."

"Elimde bir yıldırım tüfeği olduğunu unutuyorsun galiba.

Üstelik tam da seni hedef almış durumdayım."

"Koca tüfeğinizi çok seviyorsunuz öyle değil mi? Sizi yeterince tatmin ediyor, boşluğu yeterince dolduruyor mu?"

"Pekala, bu kadarı yeter. Saygı kuralları gereğince önce Mal'ı öldürecektim. Bilirsin ya, daha yüksek rütbeli oluşu nedeniyle. Ama bu sözlerle birkaç saniye fazla yaşama hakkını göz göre göre kaybettin küçük ibne."

"Haydi bitir işimi, gizli eşcinsel."

Tlanextic, Aaronson'a doğru dikkatle nişan aldı. Fakat Aaronson Yılan Savaşçısı'yla dalga geçerek dikkatini dağıtırken durumdan faydalanan Reston, yavaş yavaş sandalyalere doğru ilerlemeye devam etmişti. İçlerinden birini hızla kavradı. Kaliteli bir işçiliği olduğu açıkça görülen tahta sandalye, sert fakat hafifti.

Vakit kaybetmeden sandalyeyi Tlanextic'in üzerine fırlattı. Durumu fark edip son anda dönen Tlanextic, çok geç kalmıştı. Gerisin geriye sendemeyele başlayan albay, terastaki şemsiyelerden birine çarparak yere düştü. Şemsiyenin gövdesi devrilmiş, yelken gibi kabaran kanaviçesi ise şemsiyeyle birlikte yere düşen Tlanextic'in tüm vücudunu adeta bir taçlı dağ lalesi gibi sarmıştı.

"Çabuk!" diye bağırdı Reston. "Gidelim burdan!"

Terasın bir ucuna doğru koştu. Mal, ne yapacağını bilmez bir halde olduğu yerde kalakalmıştı. Prensipleri, onurlu bir şekilde kendisine layık görülen cezayı kabullenmesi gerektiğini söylüyordu, kaçmasını değil. Bir Jaguar'a layık olan davranış buydu. Her ne kadar Tlanextic'e yalvarmış ve onu fikrinden caydırmaya çalışmışsa da, bunu neredeyse formalite olarak, aslında hiçbir işe yaramayacağını bilerek yapmıştı. Asıl amacı, ölmeden önce kendisini hedef alan bu büyük ve nedeni belirsiz adaletsizlik üzerine biraz düşünmesine yetecek biraz zaman kazanmaktı. Hiçbir hata yapmadığı, yalnızca olmaması gereken bir yerde görmemesi gereken şeyleri gördüğü için bu cezayı hak ettiği düşüncesi onu çok yaralamıştı. Bu durum ölmesini neden haklı

gösteriyordu?

"Patron," dedi Aaronson. Çavuşunun kolunu sertçe kavramasıyla, adeta bir rüyadan uyanmıştı. "Buradan gitmemiz gerekiyor."

Şemsiyenin altında debelenen Tlanextic, yumurtadan çıkmaya çalışan bir civcivi andırıyordu. Ardı ardı savurduğu küfürlerden ne kadar öfkeli olduğunu anlamak hiç de zor değildi.

"Pisi pisine ölmek mi istiyorsun?" diye çıkıştı Aaronson.

Hayır diye düşündü Mal. Pisi pisine ölmeyecekti.

Aaronson'la birlikte trabzanlara doğru koşmaya başladı. Trabzanlara çoktan tırmanmış olan Reston ise, bir alt kata atlama mesafesini göz kararıyla kestirmeye çalışıyordu.

"Zigguratların en sevdiğim yani işte bu," dedi. "Kaçmaya oldukça elverişli bir mimariye sahipler, tırmanma halatımız olmasa bile."

Kendini boşluğa bıraktı. Mal, trabzanlarda eğilerek arkasından baktı. Mesafe altı metreden fazla değildi. Aaronson ile birlikte trabzanlara tırmandı.

"Olduğunuz yerde kalın İngiliz pislikleri!" diye kükredi Tlanextic. Sonunda şemsiyenin altından çıkmayı başarmış, ayağa kalkmıştı.

Mal ve Aaronson trabzanlardan birlikte atladılar. Albayın yıldırım tüfeğinden çıkan ışınlar, bir saniye önce tutundukları noktaya atlayışlarıyla neredeyse eş zamanlı bir şekilde isabet etti. Canlarını son anda kurtarmışlardı.

Mal, ellerini önüne koyarak hafif bir iniş yaptı. Dengesini çok iyi sağlayamayan Aaronson ise, bir dizini sert bir şekilde terasın kayrak taşına çarpmış, fakat vakit kaybetmeden ayağa kalkmayı başararak topallayarak da olsa bir sonraki trabzana doğru ilerlemeye koyulmuştu. Mal, hemen arkasından koşuyordu.

Önlerindeki Reston, ikinci kez atlamaya hazırlandı. Gözlerini bir anlığına yukarı kaldırması, bir üst katın terasında beliren Tlanextic'i görmesine yetmişti.

"Kıçınızı kaldırın!" diye bağırdı iki Jaguar'a.

Tlanextic, tüfeğinin namlusuyla Mal'ı hedef almıştı.

"Çabuk!" Reston elini tuttu.

Mal, öfkeyle ona elini hemen bırakmasını söylemek üzereydi. Ne cüretle ona dokunmuştu! Fakat ağzını açmaya fırsat bulamadan, Reston trabzanlardan aşağıya atlamış ve Mal'ı da peşi sıra sürüklemişti. Bir alt kattaki terasın üzerine sert bir iniş yapmışlar, vücudu taş zeminle Mal arasında kalan Reston, kalkan görevi görerek darbeyi kendi üzerine çekmişti. Trabzanların üzerinden atlayarak kendisini boşluğa bırakan ve ilkinden daha da sert düşüşle yere inen Aaronson'ın burkulan bileğinden tüyleri diken diken eden bir çatırtı duyulmuştu.

"Ufff! Hassiktir!"

Sırtının üzerinde yatarak elleriyle bacağını sıkıca kavramıştı, açıdan kıvanıyordu.

Reston ve Mal, çabucak birbirlerinden ayrıldılar. Mal, çavuşunun yanına koştu.

"Kırıldı mı?"

"Zannetmiyorum," dedi açıdan konuşmakta zorlanan Aaronson. "Her ne kadar korkunç bir acı hissetsem de yalnızca burkulduğunu tahmin ediyorum."

"O zaman yürüyebilirsin. Haydi kalk."

Aaronson zorlukla doğruldu. "Özür dilerim, biliyorsun yükseklik korkum var. Beni oldukça zorda bırakıyor. Soğukkanlı düşünmeyi başaramıyorum."

"Yolumuza devam edelim yeter."

Mal, bir kolunu kendi omzunun etrafına sardığı Aaronson'ın bir sonraki trabzana kadar topallayarak da olsa ilerlemesine yardım etti.

"Bir kat daha atlayabildiğimiz takdirde atış menzilinin dışına çıkmış olacağız," dedi Reston. Tlanextic'in zaten çok zayıf olan görüş açısı, biz ilerlemeye devam ettikçe daha da zayıflayacak. Tabii peşimizden aşağıya gelmediği sürece."

Sözlerine cevap verirmişçesine durdukları noktanın birkaç metre ilerisine isabet eden bir ışın demeti, görüş alanlarında geçici mavimsi bir leke oluşurmuş, terasın zemininde ise kapkara bir yanık izi bırakmıştı.

"Gördünüz mü? Ne demiştim? Görüş açısı oldukça düştü."

"Çokbilmişlik yapmaktan hiç bıkmaz mısın sen?" dedi Mal.

"Ara sıra. Ama işlerin daha ilginç bir hal almasıyla gerçek kimliğime hemen geri dönerim."

Aaronson'ın üçüncü atlayışı, ilk ikisinden de daha kötü bir düşüşle sonuçlanmıştı. Burkulan bileğini korumak için yalnızca diğer bacağının üzerine düşmeyi hedefleyen Aaronson, bir yanı üzerine fazlasıyla eğilerek oldukça dengesiz bir iniş yapmıştı. Cesaretinden ödün vermeyerek hemen ayağa kalkıp trabzanlara doğru ilerlemeye başlasa da, bu şekilde atlamaya daha fazla devam edemeyeceği çok açıktı.

"Lanet olsun patron. Sen yoluna devam et. Ben buradan çıkmanın başka bir yolunu bulacağım."

"Saçma sapan konuşmayı bırak çavuş. Başarabiliriz. Çok fazla düşünme yeter."

"En azından yirmi kat daha inmemiz gerekiyor. Bunu başarmam imkansız. Üstelik sizi de yavaşlatıyorum."

"Alternatif planın nedir? Uçmak mı?"

"Binanın içinden aşağıya inmek. Bizi yukarıya çıkaran asansörü bulmak."

"Pek de iyi bir fikir değil," dedi Reston. "Yılan Savaşçıları her yeri çoktan sarmışlardır bile."

"Ne olmuş yani? Hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranırım. Hakkımızda bir ölüm fermanı verildiğinden henüz haberleri olmasa gerek."

Yukarıdan bir bağrış duyuldu. "Hey! Beni unuttunuz galiba!"

Tlanextic, üstten ikinci katın terasına inmiş ve görüş açısını yeniden iyileştirmeyi başarmıştı. Üzerlerine ateş açmakta gecikmesinin tek nedeni, yıldırım tüfeğinin ateşlenmeye hazırlanma-

sının zaman almasıydı.

Mal ve Aaronson'a dönen Reston "Siz ikiniz, beni dinleyin," dedi. "Düşünecek zamanımız yok. Onunla aramızdaki mesafeyi açmadığımız takdirde hepimiz öleceğiz. Anlıyorsunuz değil mi?"

"Bunu yapamayacağım," dedi Aaronson.

"Yapabilirsin," diye ısrar etti Mal.

"Hayır, *sen* yapabilirsin patron. Ve yapacaksın da."

"Ne?"

"Git." Mal, çok yumuşak bir ses tonuyla telaffuz ettiği bu sözün, aslında bir emir yerine geçtiğini anlamıştı.

"Hayır," dedi Mal, aynı kararlılıkla.

"Evet. Ben kendi başımın çaresine bakabilirim. Tek şansın Reston. Hayatta kalmak istiyor musun? Onunla birlikte ilerlemeye devam et."

"Çavuşun haklı, Vaughn," dedi Reston.

"O lanet olası çeneni kapat. Bu konu seni hiç ilgilendirmiyor."

Yıldırım tüfeğinin en üst seviyeye ulaşarak sabitlenen uğultusu, ateşlenmeye hazır olduğunu belirtiyordu. Albay, hedefini üçüncü kez kaçırmamaya kararlıydı. Dikkatle nisan aldı.

Reston, trabzanların üzerine çıkmıştı. Aaronson'ın Mal'ın omzunun üzerinden yavaşça başını sallayarak kendisine onay vermesiyle, belinden kavradığı Mal ile birlikte kendisini sırtüstü boşluğa bırakması bir oldu.

Havada iniş halindeyken Mal, "Hayır!" diye bağırdı.

Üzerine düştükleri masa, darbenin etkisiyle paramparça olmuştu. Öğlen yemeği sofrasını hazırlamakla meşgul bir hizmetçi, olanlar karşısında korkuyla bağırarak hızla oradan kaçmıştı.

Her yere dağılan kırık parçaların arasından çabucak doğrulan Mal, gözlerini yukarıya kaldırdığı anda Tlanextic'in yıldırım tüfeğini ateşlediğini gördü. Cesur fakat sonuçsuz bir hamleyle yana çekilen Aaronson, ışınların hedefi olmaktan kurtulamamıştı. Omzundan vurulan çavuş, darbenin şiddetiyle yan döndü. Trab-

zanlara tutunarak kendisini yukarı çekmeyi başardı. Bluzunun üzerinde açılan delikten kapkara olmuş derisi ve açık yaraları açıkça görülebiliyordu. En korkuncu ise, Mal'ın burnuna gelen o ızgara insan eti kokusuydu; arkadaşı ve meslektaşının eti.

Aaronson'ın gözleri dönmeye başlamıştı. Mal, çektiği acıyı hayal bile etmekte zorlanıyordu. Ona seslense de, bir yanıt alamadı. Çene kemiği bir yana kaymıştı. Aldığı darbe etkisini göstermeye başlıyordu. Trabzanlara tutunuyor olmasa, çoktan yere düşmüş olacaktı.

Tlanextic, iki eliyle kavradığı yıldırım tüfeğinden gelen melodik uğultular eşliğinde nişan aldı. Kurbanının yaralı olduğunu ve bir yere kaçamayacağını bilen bir avcıya mahsus bir kendine güvenle, Aaronson'ı tam olarak görebileceği bir noktaya doğru ilerledi. Ölümcül sakinlikteki kısık gözleri, miğferinin üzerindeki yılanınkileri andırıyordu.

Mal, üzerine düştükleri masanın ayaklarından birini kavradı. Elinin altındaki fırlatılabilecek tek şey buydu. Yerçekimi ve yükseliş açısı kendi lehine işleyen Tlanextic, kendisine fırlatılan bu tahta parçasını görmezden gelmişti.

"Ben, iddia ettiğin gibi değilim," dedi Aaronson'a. "Hem de hiç."

Aaronson, duyduğu sözlere zorlukla da olsa bir karşılık vermeyi başardı. "İşte bu, inkar."

Tlanextic tetiği çekti.

O korkunç yakıcı ateşin hedefi olan Aaronson'ın tüm vücudu titredi. Kasılarak adeta bir penceye dönüşen eli trabzaları sıkı sıkıya kavrarken, yanan derisi zemindeki taşların üzerine yapışıp kalmıştı. Gözleri, fazla pişerek patlayan iki yumurta gibi yuvalarından dışarıya fırlamışlardı. Bacakları havada istemsiz tekmeler savuruyorlardı.

Sonunda işkence bitmiş, Aaronson'ın son bir kez titreyen vücudu, hareketsiz kalmıştı. Dumanlar içinde az çok seçilen bir enkazı andırıyordu.

Mal'ın ağzından bir anda çıkan sözler, vahşi bir hayvanın öfke dolu ulumasına benziyordu. "Tlanextic, seni anasını siktiğimin orospu çocuğu pislik!" Ana dilini kullanmıştı. Nahuatl dilinde İngilizcede olduğu kadar zengin ve tatmin edici bi küfür repertuvarı yoktu.

Albay, bu sözlere şeytani bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Ne söylediğin hakkında en ufak bir fikrim yok, Müfettiş Vaughn, ama arkadaşını hakladım. Bir sonrakinin kim olacağını tahmin edebiliyor musun? Dur ben söyleyeyim, sırada sen varsın."

"Seni geberteceğim lanet olası herif." *Macuahitl*'ini kınından çıkardı. "Buraya, aşağıya gel. Seni öyle veya böyle ele geçireceğim, göreceksin."

"Benimse daha iyi bir fikrim var. Ben burada kalayım, sense orada. Tüfeğim yeniden ateşlenmeye hazır olur olmaz acılarına bir son vereyim."

"Korkak. Aşağıya in ve benimle yüzleş." Mal, yanaklarından süzülerek inen ılık, öfke dolu yaşlardan utanmıyordu. Umrunda bile değildi.

"Senin için bir sakıncası yoksa olduğum yerde kalmayı tercih ediyorum. Bilirsin ya, daha yüksekte, daha avantajlı bir noktada. Biraz sabırlı ol. Birkaç saniye içinde her şey bitmiş olacak."

Reston, Mal'ın kolunu kavradı. "Bu şekilde değil," dedi. "Ona bu şekilde karşı gelemeyiz. Sözlerinde haklı, tüm avantajlar onun elinde. Kaçmaya devam edelim. Buradan kurtulmayı başarabiliriz."

"Beni yalnız bırak, Reston."

"Şimdi kaçmaya devam edebilir, onu ise daha sonra yakalayabiliriz. Tek mantıklı eylem planı bu. Aksi takdirde hayatını kaybedecek ve çavuşuna yaptıklarının hesabını asla soramayacaksın."

"Ah, işte böyle," dedi Tlanextic. Yıldırım tüfeği bir kez daha ateşlenmeye hazırdı. "Güzelce yan yana durup işimi çok daha

kolaylaştırmaya ne dersiniz? Böylece tek bir atışla ikinizi birden vurabilirim."

"Vaughn," dedi Reston hırsla. "Mantıklı düşün. Her şeyi bir anda berbat etme."

Mal, bir tercih yapıyor olduğunun bilincinde değildi. Bir anda trabzanlara doğru hamle yaptığını fark etti. Tlanextic'in yıldırım tüfeğinden çıkan ve hemen arkasında oldukça yakın bir nokraya isabet eden ışın demetinin yaydığı ısıyı topuklarında hissetmişti.

Bir sonraki beş dakika boyunca, Reston'ın peşinde sürekli koşup tekrar tekrar atlamaktan başka bir şey yapmadı. Dizleri, birbirini aralıksız takip eden altı metrelik atlayışlardan sonra neredeyse tutmaz hale gelmişlerdi. Zigguratın katlarını sırasıyla inerlerken, Tlanextix pes etmeden onları takip ediyordu. Ara sıra ateşlenen yıldırım tüfeğinin patlamasını duysalar da, bunlar nişan alınarak değil rastgele açılan, hedefi vurmaktan ziyade şans eseri birilerine denk gelmeyi hedefleyen atışlardı. Tüfeğini ateşlemek için verdiği her kısa mola, kendisiyle Mal ve Reston arasındaki mesafeyi artırıyordu. Mal ve Reston zemin kata vardıklarına, Tlanextic beş kat gerilerinde kalmıştı.

Vardıkları meydanda, ceset küllerinin saklandığı küp şeklindeki kutuların üzerine yerleştirilen süs incirlerinden başka siper olarak kullanabilecekleri hiçbir şey yoktu. Tlanextic birkaç saniye sonra meydana vardığında, düşmanları apaçık bir şekilde görüş mesafesinde olacaklardı.

Reston hiç tereddüt etmedi. Meydanın diğer ucunda bir şey dikkatini çekmişti. Mal'ı tek bir kelime etmeden peşinden sürükledi. Onu itiraz etmeden izleyen Mal'ın hayatta kalma içgüdüsü, *Reston'ın* hayatta kalma içgüdülerine güvenmesi gerektiğini söylüyordu.

Tek raylı sistem üzerinde ilerleyen trenlerden biri, az önce meydana yanaşmıştı. Yolcuları, ellerinde püsküllü paspasları, kovaları ve süpürgeleriyle bir temizlik ekibiydi. Platformun basamaklarını temizlik ekibini yararak çıkan Stuart, hem onları, hem de beraberlerinde taşıdıkları malzemeleri fırlatıp atarak sürücünün arkasına yerleşti.

Şaşkınlıktan ne yapacağını bilemeyen sürücüye "Bu şeyin nasıl çalıştığını göster bana," dedi sert bir tonla.

"Sen de kim... "

"Kes sesini." Reston, sürücüyü üniformasından tuttuğu gibi platformun üzerine fırlattı. "Ne kadar zor olabilir ki? Vaughn. Atla."

Reston boşalan sürücü koltuğuna yerleşirken, trene binen Mal da hemen yanına oturdu.

"Hey!" diye bağırdı trenin sürücüsü ayağa fırlayarak. "Bunu yapamazsınız. Bu benim trenim."

Yeniden trene binmeye çalıştı. Mal'ın tek bir yumruğu, boylu boyunca devrilmesine yetmişti.

Tam o anda, meydanın diğer yanından Tlanextic'in sesi yankılandı. "Durun! Olduğunuz yerde kalın dedim lanet olasıcalar sizi!"

Reston, hala kontrol panelini incelemekle meşguldü.

"Reston..." dedi Mal.

"Bana biraz zaman ver."

"Zamanımız yok. Tlanextic buraya doğru geliyor."

"Biliyorum. Yalnızca fren ve gazın nerede olduğunu anlamaya çalışıyorum."

"Hay... " Öne doğru eğilen Mal, kadranı 1'den 8'e kadar numaralanmış olan kolu ileri itti. Şiddetle sarsılan tren harekete geçti.

"Onun doğru kol olduğunu nereden biliyordun?"

"Bundan daha açık olamazdı. Ayrıca buraya gelirken tren sürücüsünün hareketlerini dikkatle izlemiştim."

Reston yüzünü buruşturdu. "Ah, evet. O anda ben etrafımda

olup bitenlerden pek de haberdar değildim." Tren platformdan uzaklaşırken kolu biraz daha iterek hızlanmalarını sağladı. Önlerinde düz ve rahat bir yol uzanıyordu.

Platformun en uç noktasına varan Tlanextic, yıldırım tüfeğini bir kez daha ateşledi. Işınlar, hedeflerini vurmanın çok ötesinde kalmış, tüfekten yükselen homurtu ise sonunda şarjının bitmekte olduğunu anlatmaya yetmişti. Yıldırım tüfeği artık etkisizdi. Öfkeden deliye dönen albay, tüfeği onlara doğru fırlattı. Rayların üzerinde metalik sesler çıkararak zıplayan tüfek, en sonunda aşağıya yuvarlanarak rayları destekleyen pilonlardan birinin dibine düştü.

Mal, keyifle gülümsedi. O piçten kaçıp kurtulmayı başarmışlardı. Artık onları yakalamasının hiçbir ihtimali yoktu.

Düşündüklerini Reston'la paylaştı.

Omzunun üzerinden arkasına bakan Reston "Çok erken konuşma," dedi.

Dört kişilik bir Yılan Savaşçısı ekibini taşıyan ikinci bir tren, meydana yaklaşmaktaydı. Trene el koyan Tlanextic, tam arkasında durduğu sürücüye daha hızlı gitmesi için bağırıyordu. "Önde gidenler iki suçlu, devlet düşmanları. Büyük Hatip her ikisinin de ölüsünü istiyor. Onlara mümkün olduğu kadar yaklaşmalıyız."

Sürücü, gaza basmaya devam ediyordu. Tlanextic ise dört Yılan Savaşçısı'na yıldırım tüfeklerini hazırlamalarını ve şarjlarını en üst seviyeye getirmelerini emretmişti. O treni havaya uçurmaları gerekiyordu.

"Şimdi her şey çok daha eğlenceli bir hal almaya başladı," diye homurdandı Mal.

Reston, hızlarını en üst seviyeye getirmişti. Hızı giderek artan tren, kuvvetli sarsıntılarla ilerliyordu.

"Onlar altı, biz ise yalnızca iki kişiyiz," dedi Mal takipçilerine göz ucuyla bakarak. "Bizim trenimiz daha hafif olduğuna göre bizim daha hızlı gitmemiz daha mantıklı, öyle değil mi?"

"Negatif kütle negatif kütledir," diye karşılık verdi Reston. Ağırlık ne kadar fazlaysa, o ağırlığa karşı gelecek enerjinin de o kadar fazla olması gerekiyor fakat bu denge bir kez sağlandıktan sonra, hareketi devam ettirmek için gerekli olan enerjinin miktarı ve gücü aşağı yukarı aynı kalıyor. Güç akışı söz konusu olduğunda onlardan bir adım önde olabiliriz, fakat aradaki fark gerçekten de mikrovatlarla ölçülecek kadar az.

"Fakat bizi geçmeleri imkansız."

"Biz bu şekilde ilermeye devam ettiğimiz sürece imkansız. Fakat acaba atış menzillerinin dışında mıyız?"

Tam bu sözleri söylerken ateşlenen tüfeklerden birinden fırlayan ışınlar, trenin birkaç metre gerisine isabet etmişti.

"İşte cevabımı aldım bile," dedi Reston. "Menzilin çok az dışındayız."

"Çok az dışında olmamız bize yeterli bence."

"Evet. Gerçek sorun, karşımıza bir dönemeç çıkması durumunda yavaşlamak zorunda kalmamız. Biz onlardan önce yavaşlamaya başlayacağımıza göre, kısa bir an için avantajımızı kaybetmiş olacağız. Ve bizi vurmak için ellerine bir şans geçecek."

"O zaman bir de yavaşlamayız."

"Trenler hakkında çok fazla şey bilmiyorum ama yine de bu söylediğinin pek akıllıca olmadığından eminim."

"Denemeye ne dersin?" dedi Mal, az ileriye doğru işaret ederek.

Raylar, yaklaşık iki yüz kilometre ilerilerindeki iki binanın arasından geçerken hafifçe sağa doğru eğilerek uzun bir dönemeç oluşturmaktaydı. Reston'ın gerilen dudakları, gaz kolunu 8'den aşağıya çekmemek için kendisiyle mücadele ettiğini gösteriyordu. Trenleri, saatte yaklaşık elli kilometrelik normal bir hızla, gümüş rengi rayların üzerine sorunsuzca ilerlemekteydi. Dönemece girmeleriyle dengesini kaybetmeye başlayan tren, eğim daha da arttıkça dalgaların etkisiyle savrulan bir kayık misali zorlukla ilerliyordu. Trenin önündeki metal tampon, rayla-

rın dış kenarına sürtünüyordu. Metal parçaların birbirine vuruşundan çıkan ses, kulakları sağır etmekteydi. Mal, etkisini giderek artıran merkezkaç kuvvetini biraz olsun hafifletebilmek için tüm ağırlığıyla ters tarafa eğilmişti. Arkasına baktığında Yılan Savaşçıları'nı taşıyan trenin iyice gerilerinde kaldığını gördü. Trenin sürücüsü, dönemeci görür görmez hız kesmiş olmalıydı. Arkasındaki Tlanextic onu acımasızca paylıyor, lanet olası korkak herifin biri olduğunu söylüyordu.

Bir yandan diğerine savrulan tren, raylardan çıkacak gibiydi. Sonunda dönemeç sonlanmış, önlerinde yeniden düz bir rotanın belirmesiyle gürültü ve rahatsızlıklar da sonra ermişti.

"İşte bu!" diye bağırdı Mal takipçilerine dönerek. "Buna ne dersiniz göt herifler? Bizi asla yakalayamayacaksınız. Lanet olası evlerinize dönüp miğferlerinizi cilalasanız iyi edersiniz."

"Sana çok erken konuşmak konusunda ne söylemiştim?"

Tekrar önüne dönen Mal, az ilerideki ikinci dönemeci gördüğünde cesareti oldukça kırılmıştı. Bu seferki doksan derecelik bir açıyla sol tarafa dönmekteydi.

"Yavaşlamak zorundayım," dedi Reston. "Aksi takdirde raydan çıkmamız an meselesi." Gaz kolunu önce 7'ye, ardından da 6'ya indirdi. "Yine de yeterince hızlı ilerlemeye devam ediyoruz. Ayrıca..."

"Ayrıca ne?"

"Basit bir geometri hesabı. Dönemecin en dik noktasına vardığımızda yakalayacağımız açı, bizi onlara yeniden yaklaştıracak."

"Şansımıza sıçayım."

"Çok iyi söyledin. Sıkı tutun. Birazdan sarsılmaya başlayacağız."

Aynen söylediği gibi sarsılmaya başlamışlardı. Sarsıntının şiddeti öylesine fazlaydı ki, Mal dengesini koruyabilmek için sürücü koltuğunun başlığına iki eliyle tutunmak zorundaydı. Birkaç kez trenin raydan çıkacağı izlenimine kapıldılarsa da korktukları baş-

larına gelmemişti. Mal, trenin raylar üzerine ters yöne eğildiğini ve içinde sarsılarak geçen devir kuvvetinin hissedebiliyordu.

Dönemecin yarısını aştıklarında aynen Reston'ın öngördüğü gibi kendilerine yaklaşan Yılan Savaşçıları, üzerlerine ateş açmaya başladılar. Trenleri, dönemecin hemen başındaydı. Ellerine geçen bu şansı boşa harcamamaya kararlıydılar.

Ateşledikleri yıldırım tüfeklerinden fırlayan ışınlar, Mal ve Reston'ı taşıyan treni hedef alıyorlardı. Her bir Yılan Savaşçısı'nın tüfeğini yalnızca bir kez ateşleyecek zamanı vardı.

Eş zamanlı olarak yola çıkan dört yıldırım demeti, büyük bir hız ve gözleri kör eden bir ışıkla hedeflerine doğru ilerliyorlardı.

Yalnızca biri hedefini bulmayı başarmıştı.

Yıldırımlar, şans eseri trenin orta kısmına, yolcuların ayakları altına yerleştirilmiş olan güç üniteleri ve negatif kütle motoruna değil, yalnızca arka tarafına isabet etmişti. Tren, bir anda büyük ve engellenemez bir felakete yol açabilecek bir darbe almaktan kurtulmuştu. Trenin patlayan arka kısmından fırlayan metal parçalar, rayların üzerinde sekerek gözden kaybolmuşlardı. Mal, kendini bir anda yerde buldu. Doğrulduğunda, trenin arka kısmının adeta bir köpek balığı saldırısına maruz kalıp parçalanmışçasına tamamen yok olduğunu fark etti. Arka sıradaki yolcu koltukları bükülerek garip şekillere bürünmüşlerdi. Arkalarında koyu bir duman bulutu bırakmışlardı.

Her şeye rağmen ilerlemeye devam ediyorlardı. Trenleri, her ne kadar korkunç sesler çıkarsa da, hareket gücünden pek de bir şey kaybetmemişçesine yol alıyordu. Dönemeçten çıktıkları anda Reston hızlarını yeniden 7'ye yükseltmiş, kırık dökük araçları bu hamleye sarsılarak karşılık vermişti. Kısa bir an sonra 8'e geçiş yaptığında ise araçtan yükselen gürültüler daha da artmasına rağmen, hızlanmaya ve kesintisiz yol almaya devam etmişlerdi.

Yeniden düz bir yol üzerindeydiler.

"Nereye gittiğimiz hakkında herhangi bir fikrin var mı?" di-

ye soran Mal, Reston'a kendisini duyurabilmesi için avazı çıktığı kadar bağırıyordu.

"Tlanextic'ten uzakta olduğumuz sürece nereye gittiğimizin bir önemi var mı?"

"Asıl sormak istediğim bir planın olup olmadığı. Yoksa canımız sıkılana dek Tenochtitlan'ı turlamaya devam mı edeceğiz?"

"Güneye," dedi Reston. "Güneye doğru gideceğiz. Liman istikametine. Oradan bir tekne çalarak karşı sahile varmaya çalışacağız."

"Hepsi bu kadar mı?"

"Başka her türlü teklife açığım Müfettiş."

Mal'ın aklına önerecek başka bir şey gelmiyordu.

Harap haldeki trenleri, rayların üzerinde gıcırdayarak ilerlemeye devam ederlerken, etraftakilerin meraklı bakışlarını üzerlerine çekiyorlardı. Bir yol ayrımına yaklaştıkları sırada, kontol panelinde bir ışık yanmış ve ince bir uyarı sesi duyulmuştu.

"Yön değiştirmek isteyip istemediğimizi soruyor," dedi Mal.

"Ray düzeni yolumuza dümdüz devam etmemiz gerektiğini belirtiyor fakat sol tarafa dönersek güneye doğru gideceğimizi düşünüyorum. Yön değiştirelim derim." Reston, yanan ışığın yanındaki düğmeye bastı. Yana doğru kayan raylar, treni yeni rotasına yerleştirmişti. "Doğru bir karar verdiğimizi umarım."

Mal, Tlanextic'in aynı şekilde rota değiştiren treninin aradaki mesafeyi yavaş yavaş azaltarak amansız takibine devam ettiğini fark etti. Yılan Savaşçıları'nın ve özellikle de Albay Tlanextic'in yüzüne giderek yayılan zafer coşkusunu görebiliyordu. Hazırda tuttukları yıldırım tüfeklerini ateşlemek için Mal ve Reston'ı taşıyan trenin tam olarak atış menziline girerek, kaçırılmaz ve net bir hedef olmasını bekliyorlardı. Kısa bir süre sonra amaçlarına ulaşacaklardı.

Mal, Yılanlar'ı yavaşlatması, hatta mümkünse durdurması gerektiğini biliyordu.

Patlamayla yerlerinden sökülen yolcu koltuklarına bakarken

aklına bir fikir geldi. Treni boylu boyunca katederek arka kısmında durdu.

"Ne yapıyorsun?" Reston bilmek istiyordu.

"Yardım etmeye çalışıyorum. Sen kullanmaya devam et."

Koltukları trenin zeminine bağlayan vidaların neredeyse hepsi yerlerinden sökülmüşler, geriye yalnızca iki tanesi kalmıştı. İlkinin yeterince gevşediğini gören Mal, koltuğa sert bir tekme atarak onu da yerinden sökmeyi başardı. İkincisi ise oldukça sağlam duruyordu. Bir tornavidayla işini rahatça görebilirdi, fakat bu mümkün olmadığına göre tek şansı *macuahit'l*ini kullanmaktı. Vida başının hemen altına yerleştirdiği bıçağını bir kaldıraç gibi kullanmaya başladı. Yere eğilerek omuzları ve bacaklarındaki tüm güçle bıçağın kabzasına abanmasına rağmen, vidayı yerinden oynatması imkansız görünüyordu. Biraz daha denerse ya kasları fazlasıyla zarar görecek ya da *macuahitl'*inden olacaktı.

Hiç beklenmedik bir anda duyduğu bir çıtırtıyla morali yeniden yükseldi. Vidayı deliğinde birkaç milimetre oynatmayı başarmasıyla, koltukları hareket ettirmesi biraz daha kolaylaşmıştı. Cesaretini toplayan Mal, öncekinin iki katı kuvvetle bir kez daha işe koyuldu.

"Elini çabuk tut Vaughn," dedi Reston. Ne yapmaya çalıştığını anlamıştı, fakat Yılanlar'ın kendilerine fazlasıyla yaklaştığının da farkındaydı. "Bütün gücünle çek."

Mal, sıktığı dişlerinin arasından "Mümkünse... kendi işine bakıp... beni... rahat... bırakır mısın... lütfen!" dedi.

Sonunda direncini iyice düşürdüğü vidayı yerinden sökmeyi başarmıştı. Bir sıra yolcu koltuğu, trenin zemininde yerde duruyordu.

Mal'ın aklındaki düşünce, mümkün olduğunca keskin nişan alarak yolcu koltuklarını takipçilerinin üzerine savurmaktı. Treni ıskalasa bile, üzerlerinde gelen koltukları gören sürücü treni yavaşlatmak zorunda kalacak, bu da onlara zaman kazandıracak-

tı. Hatta şansları yaver giderse, Yılanlar'ın treniyle raylar arasında sıkışıp kalacak olan koltuklar ya büyük bir kazaya ya da trenin tamamen durmasına yol açabilirlerdi.

Fakat tam o anda Yılanlar'dan biri kaçaklarının atış menzilinde olup olmadıklarını anlamak için bir deneme atışı yapmaya karar verdi. Yeterince yakın değillerdi. Tüfekten fırlayan ışın demeti, yalnızca yarım metre gibi az bir farkla da olsa gerilerinde kalmıştı. Birkaç saniye içinde aralarındaki mesafe gereğince azalmış olacak, Mal ve Reston'ın kendilerini üzerlerine açılacak ateşten korumaları imkansızlaşacaktı.

Zarif hareketler yapmayı deneyecek vakitleri yoktu. Mal, koltukları Yılanlar'ın üzerine tekmeleyerek fırlatmaya karar verdi.

Koltuklar rayların üzerine takla atarak Yılanlar'ı taşıyan trenin üzerine doğru gidiyorlardı. Bağırarak adamlarını uyaran Tlanextic, herkese eğilmelerini emretti. Mal'ın umduğu gibi trenle raylar arasında sıkışmayan koltuklar, bunun yerine rüzgar siperine çarpıp onu paramparça ederek, trenin tüm yolcularını bir kırık cam yağmuruna tuttular. Trenin yanından hızla geçerek giden plastik kaplama ve çelik boru yığını, yandaki bir binanın camından içeriye girerek gözden kayboldu.

"İyi bir denemeydi," dedi Reston.

"Denemeye değerdi diyelim," dedi Mal. Arkalarındaki trenin sürücüsü ve taşıdığı Yılan Savaşçıları, başlarını tekrar yukarı kaldırmışlar, elleriyle üzerlerindeki cam parçalarını silkmeye girişmişlerdi.

"Ah-ha," dedi Reston bir kez daha.

"Tanrım, yine ne var?"

"Bir bak istersen."

"Lanet olsun."

Az ilerilerinde üçüncü bir tren ilerlemekteydi. Hiçbir yere yetişmek zorunda olmadığı ve karşıdan son hızla üzerine gelen iki treni kesinlikle fark etmediği belli olan sürücüsünden başka hiçbir yolcu taşımayan tren, rayların üzerinde rahatça, keyifle yol-

culuk ediyordu. Bir platformdan diğerine tasasızca ilerleyen sürücü, bir sonraki müşterisini bulmak için gezinen bir taksi şoförünü andırıyordu.

"Bu şeyin bir kornası var mı?" dedi Reston.

"Çıkardığımız tüm bu gürültüye rağmen bizi duymamız olması çok garip," dedi Mal. "Hey!" diye avazı çıktığı kadar bağırdı. "Gerzek herif! Rotanı değiştir, yoksa seni ezip geçeceğiz!"

En sonunda durumu fark eden sürücünün gözleri yuvalarından fırlamıştı. Var gücüyle gaz koluna asılarak, trenin hızını artırmaya başladı.

Buna rağmen, Mal ve Reston'ı taşıyan trenle aralarındaki mesafe giderek azalmaktaydı. Yılan Savaşçıları'nın nefesini ensesinde hisseden Reston'ın yavaşlamaya hiç ama hiç niyeti yoktu. İki aracın birbirine girmesi kaçınılmazdı.

"Sıkı tutun," dedi Mal'a dönerek.

Önlerindeki trene büyük bir hızla çarptılar. Çarpışmayla birlikte, aynen bekledikleri gibi Newton'un beşiği prensibi hayata geçmiş oldu. Darbeyi yiyen tren, büyük bir hızla ileri doğru itilirken, korkuyla bağıran sürücüsü kontrol paneline sıkıca tutunarak canını kurtarmak için dua ediyordu. Mal ve Reston'ın ön kısmı göçen treni ise çarpmanın etkisiyle neredeyse tamamen hareketsiz kalmıştı. Yılanlar'ı taşıyan trenin sürücüsü, tüm gücüyle frenlere asılsa da, faciayı engellemeye yetecek kadar zamanları yoktu.

"Canını kurtarmak istiyorsan atla," dedi Reston.

Mal, çoktan harekete geçmişti bile.

Hem o hem de Reston, Yılanları taşıyan tren kendilerininkine büyük bir hızla çarpmadan saniyeler önce aşağı atlamayı başardılar. Tlanextic'in raylardan çıkan treni yükselerek onlarınkinin üzerine kadar çıkmış, iç içe geçen metal parçalarının çıkardığı o korkunç kakofoni, korkuyla bağıran insan seslerine karışmıştı. Adeta tek bir bütün haline gelerek raylardan aşağıya yuvarlanan trenlerin üzerlerinden aralıksız kopmaya devam eden

parçalar sağa sola uçuşuyordu. Sürtünmenin etkisiyle meydana gelen anlık alevler, kazayı adeta bir havai fişek gösterisine çevirmişti. Yerinden fırlayarak havada bez bebek gibi süzülen bir Yılan Savaşçısı, rayların üzerine baş aşağı sert bir iniş yaparak boynunu kırdı. Çaresizce bir yerlere tutunan diğer Yılanlar ve trenin sürücüsü ise bu şiddetli ve baş döndürücü yolculuğun bitmesini bekliyorlardı. Birbirine kilitlenen araçlar, sürtünme gücü ve süredurum kanununun devreye girmesiyle kaza yerinden yaklaşık beş yüz metre ilerde durdular. Rayların bir köşesinde sessiz ve sönük bir şekilde kalakalan trenler, çılgınca bir içki aleminden sonra kendilerinden geçen iki bunak sarhoşu andırıyorlardı. Trenin şoktan henüz kurtulamayan yolcuları, inlemek, homurdanmak ve hayatta oldukları için tanrılara minnetlerini sunmaktan başka pek bir şey yapamıyorlardı. Trenin yerçekimine karşıt güç motorlarının oldukça kuvvetli olduğu bilinen bir gerçekti, fakat çarpışmanın şiddeti göz önüne alındığında içlerinden hiçbirinin zarar görmemiş olması mucize kabul edilebilirdi.

Albay Tlanextic, kendisini toparlayıp trende çıkarak raylar boyunca iki İngiliz kaçağın izini sürmeye başladığında, onlar olay yerinden çoktan uzaklaşmışlardı bile.

Öfkeden deliye dönmüştü. Mal ve Reston'ın kendisini duyabilecek kadar yakında oldukları varsayımından yola çıkarak, ki böyle düşünmekte haklıydı, avazı çıktığı kadar bağırıyor ve onlara hala *kendi* adasında, *kendi* hakimiyet alanında olduklarını hatırlatıyordu. Yılan Savaşçıları her yeri didik didik arıyorlardı. Kaçmayı deneseler bile ellerinden kurtulmayı asla başaramayacaklardı.

"Elime düşeceksiniz," diye kükredi. "Sizi bulacağım. Sizi bulacak ve katledeceğim. Biraz zamana ihtiyacım var, hepsi bu."

XXVI

Aynı Gün

Stuart, uzun haftalardan beri ilk kez yeniden eski kimliğine büründüğünü hissediyordu. Kesin bir ifadeyle, İngiltere'yi terk ettiğinden beri. Başının fena halde belada olduğunun farkındaydı. Vaughn'la birlikte Tenochtitlan'dan kaçak durumuna düşmüşlerdi. Evet, Tenochtitlan'da! Büyük Hatip'in her yani surlarla çevrili ikametgahında, her bir köşesi en iyi şekilde yetiştirilmiş, zalim ve görevlerine ölesiye bağlı askerlerle sarılmış olan o şehirde. Albay Tlanextic'in bir sonraki hamlesi, şüphesiz şehrin her yanında üzerinde kendileriyle ilgili ayrıntılı bilgilerin yer aldığı bir bülten dağıtmak olacaktı. Emri altındaki her bir Yılan Savaşçısı, her ikisi de otuzlu yaşların başında ve biri *macuahitl* taşıyan bir beyaz erkek ve bir beyaz kadını aman vermeden aramaya koyulacaklardı. İşler bu haldeyken, kimse tarafından görülmeksizin, vurulmaksızın ve yakalanmaksızın limana varabilmeleri neredeyse imkansızdı. Üstelik limana varabilseler bile, bir tekneye binmeyi başaracaklarının herhangi bir garantisi yoktu. Durum oldukça umutsuz görünüyordu.

Fakat Vaughn ve o raylardan hızla koşarak uzaklaşırlarken, Stuart'ın içinde bir iyimserlik vardı. Kendisini hayat dolu hissediyordu. Hatta belki de umut dolu. Tlanextic'in arkalarından öfkeyle savurduğu tehditlere rağmen, içinde olduğu bu ruh halinde en ufak bir değişiklik meydana gelmemişti.

Sonunda gerçek kimliğini bulduğunu hissediyordu. İmkansız gibi görünen durumlarla korkusuzca yüzleşen, her yani düşmanlarla çevrili, kendi zekası ve yeteneklerinden başka herhangi bir güç ve destek kaynağı olmayan bir adamdı. Gördüğü haksızlıklara başkaldıran ve kendi adaletini kendisi sağlayan biri olarak doğduğunu hissediyordu. Hayatının büyük kısmını en üst sınıfa mensup bir sosyete adamı, zengin bir plütokrat olarak geçirmesine rağmen, bunun gerçek kimliğiyle hiçbir şekilde örtüşmediğini, arkasına saklandığı bu maskeyi çok uzun süre önce çıkarmış olması gerektiğini anlamıştı. Ancak elindeki her şeyi yitirdikten sonra, korunak olarak kullandığı o sert kabuğundan sıyrılmayı başararak gerçek varlığını ortaya çıkarabilmişti.

Kendisini böyle hissetmesinde amansız takipçisi Malinalli Vaughn'un bu macerada yanında yer alması da oldukça etkiliydi. Vaughn'un onun peşinden koşmayı bırakmasıyla durum çok daha keyifli hale gelmişti.

Şehrin içinde ilerlerlerken, bisiklet ve yürüyüş yollarını birer birer geçiyorlardı. Stuart, elinden geldiğince güney istikametinden şaşmamalarını sağlamaya çalışsa da, işi hiç de kolay değildi. Tenochtitlan, adeta bir labirente benziyordu. Şehir planı, sistematik bir yapılanlanma ve yol düzeni öngörmemiş, birbiri ardına rastgele inşa edilen ziggurat ve kuleler, zamanla adanın tüm yüzeyini kaplamıştı. Şehrin içinde bir yerden bir yere gitmenin en kısa ve çabuk yolu olan tek raylı tren hattı, bu karmaşayı az da olsa anlaşılır kılsa da, tüm olanlardan sonra Reston ve Vaughn'un bu şekilde yolculuk etmesi asla güvenli olmazdı. Kimse tarafından teşhis edilmemelerinin tek yolu, yürüyerek ve mümkün olduğunca alternatif ve ıssız rotaları takip ederek iler-

lemekti.

Bu stratejiyi tercih etme sebebini Vaughn'a açıkladı.

"Sen öyle diyorsan," diye yanıt verdi Vaughn. "Senin otoritelerden kaçış tecrüben şüphesiz benimkinden çok daha fazla."

"Aynen öyle ve gördüğün gibi hala hayattayım. Bu da doğru tercihler yaptığımın bir göstergesi."

"Ya da fazlasıyla şanslı olduğunun."

"Her iki durumda da sonuç değişmiyor, öyle değil mi? Durumu daima kendi lehime çözmeyi başarabiliyorsam, bunu nasıl yaptığım kimin umrunda?"

"Bu kadar kendini beğenmiş olmadığın zaman senden daha çok hoşlanıyordum," dedi Vaughn.

"Hiç zannetmiyorum."

"Evet haklısın. Senden hiçbir zaman hoşlanmadım."

Yollarının çıkmaz bir sokağa vardığını gören Stuart, biraz dinlenmelerini ve hızlıca bir durum değerlendirmesi yapmalarını önerdi. Nefes nefese kalan Vaughn, bunun iyi bir fikir olduğuna katıldı.

Birkaç bidonu rüzgar yönünde siper olarak kullanarak yere çöktüler. Bütün ihtişamına rağmen Tenochtitlan'ın da her şehir gibi izbe köşeleri vardı. Lağım suları ve atık sistemi gibi gayet doğal gereksinimleri olan binlerce insanı sınırlı bir alana yerleştirip, şehrin her köşesinin pırıl pırıl parlamasını beklemek bir hayalden öteye gidemezdi. Sokağın tam ortasındaki mazgaldan lağım suları akmaktaydı. Yağmur borularından kafasını dışarıya uzatan bir sıçan, karşısında gördüğü iki insandan pek de hoşlanmayarak geri kaçtı. Çöp bidonlarının içinden, aşırı sıcakların da etkisiyle, leş gibi kokular yükseliyordu.

"Aaronson," diye mırıldandı Vaughn. Düşünceli bakışları, trenden atlarken derisi fena halde sıyrılan avuçlarına kilitlenmişti. "Zavallı çocuk. Neden? Bu hiç de adil değil. Ölmemeliydi."

"Büyük Hatip ölmesi gerektiğini düşündü. Ve Tlanextic de."

"Fakat Aaronson bunu hak edecek hiçbir şey yapmadı. Küstah herifin biriydi ve bazen dilini tutmayı bilemediği de gerçekti, fakat..." Gözleri kıpkırmızı olmuştu. "Orospu çocukları. Aşağılık pislikler."

"Bahsettiklerin, tüm bu zaman boyunca kendisi için çalıştığın adamlar Vaughn."

"Yine başlama."

"Yalnızca büyük güçleri birdenbire karşında bulmanı garip karşılamamanı söylüyorum, hepsi bu. Onlar böyle yapabilirler, üstelik umursamazca. Onların bakış açısıyla hepimiz birer tüketim malıyız."

"Vereceğin dersleri dinleyecek bir havada değilim. Sesini kesmezsen kılıcıma sarılacağımı bil."

"Pekala." Stuart insafa gelmişti. Tek yandaşı olan Vaughn'u daha da üzmenin veya sinirlerini bozmanın kendisi için hiç de olumlu olmayan sonuçlar doğuracağı kesindi.

Vaughn, birkaç dakika sonra "Onlar gerçekten de..?"

"Dört Yüce Tanrı'dan mı bahsediyorsun? Kısa bir süre öncesine kadar kendi kendime hayır, olamaz, bu kadar saf olma diyordum. Şimdi ise gördüklerimin gerçek olduğuna eminim. Başka nasıl açıklayabileceğimi bilemiyorum."

"Hassiktir. Ve bu Büyük Hatip'in Tezcaliptoca olduğu anlamına geliyor. Bunu asla düşünemezdim. Bana tanrılardan yalnızca birine tüm dünyayı yönetme görevi verileceğini ve bir tercih yapmam gerektiğini söyleselerdi, en son isteyeceğim Tezcaliptoca olurdu. Xipe Totec'i bile tercih ederdim. Hatta Mictlantecuhtli'yi bile."

"Mictlantecuhtli mi? O kadar ileri gitme istersen. Xipe Totec saydam olduğu zamanlarda çok korkunç bir görünüme bürünse de, en azından kiminle muhatap olduğunu az çok biliyorsun. Mictlantecuhtli'ye gelince..." Titrermiş gibi yaptı.

"Onlarla nasıl tanıştın?" diye sordu Vaughn. "Kimliklerini onca insanın içinde neden özellikle sana ifşa etmeye karar verdiler?"

"İnan bana, böyle olmasını ben istemedim. Seçilen kişinin kendim olmaması için her şeyimi verirdim. Tanrılar, iyi niyetten oldukça uzaklar. Quetzalcoatl'ın bile içinde bir kötülük tohumu var. Azcatl da zalimlikte diğerlerinden geri kalmıyor. Harekete geçtiğinde yaptıklarını görmen gerekir."

"Azcatl mi? Kırmızı Karınca yani?" Vaughn kahkalarla gülmek üzereydi.

"Biliyorum. Mitler ondan pek de fazla bahsetmiyor. Hakkında tek bildiğim, Quetzalcoatl'ın ona zorla buğday deposunun nerede olduğunu söyletmesi hikayesi. Gerçek hayatta ise pek bulaşmak isteyeceğin bir tip olmadığını garanti edebilirim. Aynen diğerleri gibi. Onların yanında kendini o kadar küçük, *aşağılık* hissediyorsun ki. Özellikle de söz konusu olan, benden hiç hoşlanmadığını açıkça ortaya koyan Tzitzimitl'se."

"Sorun sen olmayasın? Ya da senin o parıltılı kişiliğin?"

"Olabilir tabii," dedi Stuart. "Bir önceki soruna dönersek, kendilerini bana ifşa etmeyi seçmelerinin nedeni, bir şekilde orada olmam ve kolay bir hedef oluşturmam olabilir. Bundan başka bir sebep olduğunu düşünmüyorum. Benim özel olarak seçilmiş olmam gibi bir durum söz konusu değil. Quetzalcoatl ormanda beni yaraladı ve ilk başlarda bundan dolayı kendisini biraz suçlu hissetti, daha sonra ise benim kendisine ne şekilde yararlı olabileceğimi gördü, hepsi bu. Büyük Hatip'in sarayındayken beni tamamen görmezden gelmesi, bana artık ihtiyacı olmadığının işareti olsa gerek."

"Kafasını meşgul eden başka şeyler olsa gerek."

"Belki de. Bence..." Stuart duraksadı. "Bence insanlar onlar için yalnızca birer oyuncaktan ibaret. 'Tanrıların gözünde muzip çocukların elindeki sinekler gibiyiz'."

"Nereden alıntı yaptığını anlayamıyorum. Bilirsin ya, senin gibi zengin çocuk eğitimi almadım."

"Shakespeare. Ve bahsettiğim eseri 'zengin çocuk' okulunda okumadık. Hristiyan ideolojisine çok fazla gönderme yaptığını

düşünmüş olsalar gerek. Daha sonraki yıllarda bu yazarı kendim araştırdım. Eserlerinin tam ve sansürsüz nüshalarını bulabilmek hiç de kolay olmadı. Viktorya Çağı'na ait en son örnekleri, Hull'da bir karaborsacıdan satın aldım. Bana oldukça pahalıya patladığından emin olabilirsin."

"Yani tanrıların bizi birer evcil hayvan olarak gördüğünü mü söylemek istiyorsun?"

"En iyi ihtimalle böyle. Tanrılar üzerinde, çok garip ve alışılagelmedik bir hayvan türünün bir zoolog üzerinde bıraktığı etkiyi bırakıyor olsak gerek. Niyahetinde onlar için üzerinde uğraşmaya değer bir projeden, bir yardım kampanyasından başka bir şey değiliz. Tüm bu İmparatorluk saçmalığı, tam da bu noktadan hareketle ortaya çıktı. Bizi gören tanrılar, pek de şirin şeyler olduğumuzu düşünüp bizi evlat edindiler ve bizi ilerletmeye, mümkün olduğunca kendilerine benzetmeye karar verdiler. Quetzalcoatl ile Tezcaliptoca'nın tartışıp yollarını ayırmasıyla her şey bir anda berbat oldu ve biz insanlar da bu karmaşanın tam ortasında kalıverdik."

"Anlamakta güçlük çekiyorum. Bu durumda mitlerde anlatılanlar gerçek mi yoksa hayal ürünü mü?"

"Ben bir anlamda gerçek, bir anlamda ise hayal ürünü olduklarını düşünüyorum. Kanımca mitler, tanrıları insanlara tanıtmak ve aralarında olup bitenleri açıklamak için yaratıldılar ve Büyük Hatip, yani Tezcaliptoca, kendi amaçları doğrultusunda tüm mitlere dini bir geçerlilik ve kesinlik yükledi. Yaradılış efsanesini örnek alalım. Efsanenin amacı, her şeyi tanrıların yarattığını bizlere anlatmak ve bizleri buna mümkün olduğunca inandırmak. Dünyayı yaratanlar onlar olduklarına göre, onlara asla geri ödeyemeyeceğimiz bir minnet borcumuz olduğunu düşündürmek istiyorlar. Aslında tek yaptıklarının daha önceki medeniyetleri ortadan kaldırıp sahip oldukları tüm zenginlikleri ele geçirmek ve karşılarında buldukları gelişmişlik seviyesinden daha da ileri götürmek olduğunu gayet iyi biliyoruz. Tanrılar,

içinde yaşadığımız dünyayı yoktan var etmedikleri gibi, yalnızca kendi yüceliklerini yansıtır şekilde onu yeni baştan kurguladılar. Aynen bizlere yaptıkları gibi."

"Tüm bunları..." Vaughn ellerini, aklından geçenleri ifade edebilecek kelimeleri havada ararmışcasına hareket ettiriyordu. "Tüm bunları hazmetmek oldukça zor."

"Şimdi şöyle bana. Beni Anahuac'taki o hücrede ilk gördüğünde sence neden bir rüya aleminde gibiydim? Üstelik benim inançlı bile olmadığım düşünülürse, bu açıklamaların inançlı biri üzerinde yapabileceği etkiyi hayal edemiyorum bile."

"Ben hiçbir zaman tamamen inançlı biri olmadım," dedi Vaughn itiraz ederek. "Ara sıra her şeyden şüphe duyduğum oldu. İmparatorluk çok, nasıl desem... çok mantıklı, çok akla yatkın geliyordu ve tanrılara inanmak da işin ayrılmaz bir parçası gibiydi. Fakat artık tanrıların gerçekten nasıl varlıklar olduklarını bildiğime göre, onlardan eskisi kadar emin olamıyorum."

"İnancını oluşturan mitlerin somut bir özelliğe kavuşması, inancını temelinden sarstı."

"Evet, ne kadar gülünç bir ironi, öyle değil mi? Aynen hayranlık duyduğun kahramanlarla asla tanışmaman gerektiği gibi. Karşında belirdikleri anda tek hissedebileceğin şey hayal kırıklığı."

"İdollerimizin ayakları, aynen Babil Kralı II. Nabukadnezar'ınkiler gibi kilden yapılma," dedi Stuart.

Kısa bir sessizlikten sonra söz alan Vaughn, "Bu durumda bir sonraki hamleleri, bu şehre saldırmak olacak. İyi tanrılar, kötü tanrıya savaş açacaklar."

"İçinde bulunduğumuz durumu düşünürsek onlara 'iyi' demek oldukça göreceli bir ifade, fakat evet, aynen söylediğin gibi. Ve kazanmak için tüm kaynaklarını seferber edeceklerine eminim. Tezcaliptoca bu mücadeleden galip ayrılmak istiyorsa, kendisini çok gelişmiş bir stratejiyle savunmak zorunda."

"Ne zaman başlayacağı konusunda herhangi bir fikrin var mı?"

"Nasıl bilebilirim ki?"

"Tanrı uzmanı sensin."

"Uzman falan değilim. Ama ısrar ediyorsan söyleyeyim, çok kısa bir süre içinde. Quetzalcoatl zaman kaybetmekten hoşlanan bir tip değil. Bugün içinde harekete geçeceğinden eminim."

"Kulağa buradan uzaklaşmamız için çok geçerli bir sebep gibi geliyor, hem de çabucak."

"Aynen öyle. Aklı başında hiçbir insan, kendisini tanrılar arasındaki bir savaşın tam ortasında bulmak istemez.

Çıkmaz sokağın başından geçen bir şey, bir anda Vaughn'un gözüne takıldı. Ayağa kalkarak yavaş adımlarla ilerledi ve görülmemeye dikkat ederek başını uzattı. Gördüklerini Stuart'a işaret etti.

Vaughn'un ne demek istediğini anlayan Stuart, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle başparmağını kaldırarak teklifi kabul etti.

Rahip ve yardımcısının peşinden yaklaşık yüz metre boyunca bir gölge gibi ilerleyerek, onları tuzağa düşürmelerine imkan sağlayacak bir an kolladılar. Aradıkları fırsatı, yemyeşil bitki örtüsü, daldan dala bağrışarak atlayan maymunlar ve huzur verici şelalesiyle şehrin içinde adeta yemyeşil topik bir vaha olan parkta buldular. Niyetleri muhtemelen tefekkür olan rahip ve yardımcısı, bahçenin göz alıcı yeşil dokusu arasında kaybolurken, Stuart ve Vaughn hemen arkalarındaydılar.

Çok kısa bir sürede ve neredeyse hiç gürültü çıkarmadan onları etkisiz hale getirmeyi başardılar. Daha genç ve kuvvetli olan rahip yardımcısı, rahibe kıyasla biraz daha fazla direnç göstermişti. Stuart en sonunda boğazını sıkarak onu nefessiz bırakmayı başardı. Vaughn ise *macuahitl*'inin kabzasını bir çöp gibi kullanarak rahibi bayıltmıştı.

Bilinçsiz kurbanlarını çalıların arasında sürükledikten sonra,

kıyafetlerini kendi üzerlerine geçirdiler. Vaughn, soyunurken ona bakması durumunda Stuart'ı öldürmekle tehdit ediyordu.

"Kabul ediyorum, ancak senin de bana bakmayacağına söz vermen şartıyla."

"Zerre kadar umrumda değil."

"Din adamı kılığına girerek karşılığı idam olan bir suç işlediğimizin farkında mısın?"

"Tekrar ediyorum, zerre kadar umrumda değil."

"Çok değiştin Vaughn. Adeta başka bir kadınsın."

"Olabilir. Şimdi arkanı dön."

Giyinmeyi bitiren Stuart, üzerinden çıkardığı bluzdan kopardığı parçalarla baygın rahip ve rahip yardımcısının ağzını tıkadı ve el ve ayaklarını bağladı. Etraflarındaki bu büyük karmaşanın içinde en azından birkaç saat boyunca nerede olduklarını kimsenin merak etmeyeceği açıktı.

"Keşke onları öldürmemiz gerektiği konusunda aynı fikirde olsaydık."

"Benim planımı benim kurallarımla uygulayacağız," dedi Vaughn. "Rahiplere senin gibi nefret beslemiyorum. Ayrıca ne kadar dikkatli davransak da kıyafetlerimiza kan lekesi bulaşabilir. Bu yol daha güvenli gözüküyor."

Stuart elleriyle rahip başlığını düzeltti. "Unutma. Ne olursa olsun üç adım arkamda yürüyeceksin. Şüphe uyandırmak istemeyiz, öyle değil mi?"

"Tabii ki şüphe uyandıracağız. Ben bir kadınım."

"O zaman erkek gibi yürümeye çalış."

"Sen yapabileceksen, ben de aynısını yapmaya çalışırım."

"Çok komik."

Rüzgarda hışırdayan eteklerinin çıkardığı sesler eşliğinde yürüyerek parktan ayrılan Stuart ve Vaughn, bir an için her şeyin yolunda gideceğini düşündüler. Karşılaştıkları hiç kimse onlara şüpheyle bakmıyordu. Yürüyüş yapan rahip ve rahip yardımcılarına rastlamak, Anahuac değil Avrupa uyruklu olsalar bile Te-

nochtitlan sakinleri için oldukça alışılageldik bir durumdu. Üstelik şehirde olağanüstü hal ilan edilmiş olması da onların yararına işliyor, acil görevlerle bir yerden diğerine koşan insanlar ayrıntıların pek de üzerinde durmuyorlardı. Yılan Savaşçıları, ekipler halinde hızlı adımlarla farklı yönlere doğru ilerliyorlardı. Bazıları bir uçan disk filosunun hazır beklediği havaalanına yönelmekteydi. Dış surlarda stratejik noktalara konuşlanan diğer bir ekibin üyeleri ise ellerinde Stuart'ın daha önce hiç görmediği büyüklükte, neredeyse bazuka boyutlarında yıldırım tüfekleri taşımaktalardı. Bir başka grup, yer altı sığınaklarına götürdüğünü tahmin ettiği merdivenlerden aşağıya inerek gözden kaybolmaktaydı. Kendilerine verilen görevlere yoğun bir şekilde konsantre olan askerler, etraflarında olup biten diğer olayları pek de dikkatle izlemiyorlardı.

Her şeye rağmen Stuart ve Vaughn, dikkat çekmemek için ellerinden geleni yapıyorlardı. Her ne kadar acele etmeyi tercih etseler de, rahiplerin yürüyüş ritminden taviz vermeden yavaş yavaş ilerliyorlardı. Rahiplere özgü dövmelerinin olmayışı onları ele verebilecek önemli bir ayrıntı olduğundan yüzlerini gizlemek amacıyla başlarını mümkün olduğunca eğerek yürüyor ve bu şekilde kendilerine mağrur ve dindar bir hava veriyorlardı.

Stuart, şehrin yamuk şeklindeki kapısını karşılarında gördüklerinde bir an için kaçmayı başaracaklarını düşünme cüretinde bulundu. Her zamanki gibi kapalı olan kapı, aynı zamanda oldukça sıkı bir denetim altındaydı, fakat hiçbir Yılan Savaşçısı kapının açılmasını talep eden bir rahibin bu isteğini geri çevirmezdi. Özgürlüklerine ulaşmaları an meselesiydi.

Stuart, şehrin tek kapısından giriş çıkışları dikkatle kontrol eden Yılan Savaşçıları ekibi liderine "Merhaba saygıdeğer Kaptan..." diye seslendi.

"Ueman."

"Kaptan Ueman. Yardımcım ve ben dışarı çıkmayı arzuluyoruz. Geçmemize izin veriniz lütfen."

"Sakıncası yoksa nereye gittiğinizi sorabilir miyim?"

"Limana gidiyoruz."

"Yine sakıncası yoksa, nedenini sorabilir miyim?"

"Bana konumumun gerektirdiği şekilde hitap ederseniz daha memnun olurum," dedi Stuart rahiplere özgü o kibirli tavrı elinden geldiğince taklit etmeye çalışarak.

"Rahip Hazretleri," dedi Kaptan Ueman. "Size saygısızlık etmeyi asla istemem, fakat, nasıl desem, talebiniz oldukça olağan dışı. Gitmek istediğiniz yerde göl ve üzerinde gezen teknelerden başka hiçbir şey yok. Şehirden ayrılmak için bir uçan diske binmeniz sizin için çok daha rahat ve uygun olsa gerek."

"Bu ne münasebetsizlik!" diye çıkıştı Stuart. Bu işin içinden kendini ele vermeden çıkıp çıkamayacağını düşünerek endişelenmeye başlamıştı. Diğer birkaç Yılan Savaşçısı'nın meraklı gözlerle kendisini süzdüğünü farkeden Vaughn, başını daha da eğiyor ve tüniğin eteklerini gererek vücut hatlarının ortaya çıkmasını engellemeye çalışıyordu. Fiziksel anlamdaki tek avantajı, kısa kahküllerinin kendisine biraz daha erkeksi bir hava vermesiydi.

"Ne cüretle beni sorgulamaya kalkışıyorsunuz?" diye devam etti Stuart. Durumu kendi lehine çevirmekteki tek umudu, kaptanı bir şekilde sindirebilmekti. "Büyük Hatip'in ta kendisinin verdiği emirler doğrultusunda burada olduğumu belirtmek isterim. Bir düşman saldırısına maruz kalmanın eşiğinde olduğumuzun farkında mısınız? Bana verilen görev, limanı kontrol ederek tekneyle gelen tüm sivil personelin, adayı bir an önce terk etmesini sağlamak."

"Bahsettiğiniz emre uygun önlemler çoktan alındı bile. Herkes kıyıya doğru hareketlenmiş durumda."

"Ve herkesin tehlike bölgesinden sağ salim uzaklaşmasını garanti etmek benim sorumluluğumda. Üzerinde düşünmemiz gereken iki durum var: Birincisi, bana verilen görevi yerine getirememem, ikincisi ise Büyük Hatip'in karşısına çıkıp Kaptan

Ueman adlı bir Yılan Savaşçısı'nın, bana verilen görevi yerine getirmemi engellemiş olduğunu anlatmak zorunda olmam. Hangisinin daha kötü olduğuna siz karar verin. Büyük Hatip'i hangi durumun daha çok kızdıracağını ve kızgınlığının kimi hedef alacağını siz düşünün."

Duydukları, Ueman'ı ürkütmüştü. Yüzünün rengi soldu. "Orası sizin için tehlikeli olabilir. Düşman saldırısının başlaması belki de an meselesi. Tek endişem sizin güvenliğiniz, Rahip Hazretleri."

"Bu riski almak zorundayım. Büyük Hatip'in emirlerine itaatsizlık etmem söz konusu olamaz."

Ueman, istemeyerek de olsa ikna olmuştu. Adamlarına dönerek kapının açılması emrini verdi. Yılan Savaşçıları'ndan birinin indirdiği kol, düzeneği harekete geçirmişti. İnsan kolu kalınlığında kilit dilleri birer birer geriye sürüklenmiş, bir motor gürültüyle harekete geçmiş, zincirler şangırdayarak boşalmış ve devasa kapı, heybetli ve yavaş hareketlerle açılmaya başlamıştı.

Stuart, göle baktı. Birkaç saniye sonra hızlı adımlarla limana inecek, hala rıhtımda bekleyen teknelerden birine binecek ve oradan uzaklaşacaklardı.

Şüpheli bir şekilde Vaughn'u süzmeye devam eden Yılan Savaşçıları'ndan biri, sonunda "Afferdersiniz efendim, kulağa çok garip geleceğinin farkındayım fakat bu rahip yardımcısının kadın olduğundan neredeyse eminim," dedi.

Durup düşünecek vakitleri yoktu. Ueman'ı sıkıca kavrayan Stuart, sert bir tekmeyle ayaklarını yerden kesti. Kaptan yere düşerken *macuahitl*'ini belindeki kınından sıyırıp almayı başarmıştı. Bir hamlede Ueman'ın omzunda asılı duran yıldırım tüfeğinin kayışını da keserek, onu tamamen silahsız bırakmıştı.

Aynı anda harekete geçen Vaughn, kendisini ele veren Yılan Savaşçısı'nın kolunu kavrayıp neredeyse yerinden çıkaracak kadar bükmüş ve onu yere eğilmeye zorlamıştı. Yüzüne vurduğu üç sert diz darbesiyle rakibini etkisiz hale getirdikten sonra, yıl-

dırım tüfeğini alarak onu baygın halde olduğu yerde bıraktı.

Olanları izleyen diğer Yılan Savaşçıları, içine düştükleri şaşkınlıklarından dolayı devreye girmekte gecikmişlerdi. Rahiplerin şiddet kullanması, üstelik bunda böylesine bir ustalık ve sertlikle etkili olmaları hiç de alışılageldik bir durum değildi. Yıldırım tüfeklerinde sarıldıkları anda çok geç kalmışlardı. Stuart ve Vaughn'un silahları ateşlemeye hazırken, kendilerininki henüz dolmaya başlamıştı.

"Seçim sizin," dedi Stuart. "Bizi durdurmaya çalışırsanız ölecek, gitmemize izin verirseniz hayatta kalacaksınız."

Sözlerini daha ikna edici kılmak amacıyla yıldırım tüfeğinin namlusunu Kaptan Ueman'ın ensesine, üniformasının başlığı ile yakası arasına dayadı. Bu sırada Vaughn yıldırım tüfeğiyle diğer Yılan Savaşçıları'nı tehdit ediyordu.

"Saldırın," dedi Ueman. "Ne sizin hayatınız ne de benimki bir önem taşıyor. Bu ikisi, yakalamakla yükümlü olduğumuz kanun kaçakları. Sayıca daha üstünsünüz. Onları etkisiz hale getirmeden önce en fazla içinizden ikisini öldürebilirler. Hatta önce *beni* öldürürlerse, yalnızca biriniz hayatını kaybetmek zorunda kalır."

Bu sözler, bir Yılan Savaşçısı için oldukça mantıklıydı. Ueman'ın adamları silahlarını hazırlayarak Stuart ve Vaughn'a doğrulttular. Tüfeğinin namlusunu bir yandan diğerine savuran Vaughn, "Önce kim ölmek istiyor? Aslında hiç kimse. Öyleyse siktirip geri çekilin," diyordu. Fakat Yılan Savaşçıları'nın gözü korkmamıştı. Askerlerin üzerlerine yürümeye başlamasıyla birlikte, Stuart da halen açılmakta olan çıkış kapısına doğru gerilemeye başlamıştı. Onu aynı şekilde takip eden Vaughn, Yılan Savaşçıları'nı uyarmaya devam ediyordu.

Tam kapının eşiğine geldikleri ve kurtuluşlarına birkaç adım kaldığı o anda, gökyüzünde yarım düzine zırhlı adamın belirdi.

Stuart'ın ilk aklına gelen, savaşın başladığıydı. Quetzalcoatl ve diğer tanrılar saldırıya geçmiş olmalılardı.

Fakat dikkatle baktığında, aradaki şaşırtıcı benzerliğe rağmen gördüğü zırhların tanrılarınkinden farklı olduğunu fark etti. Itzpapalotl ve Huitzilopochtli'ninkiler gibi kanatlı değillerdi. Bunun yerine, uçuş dengelerini ön kol ve baldır bölgesindeki bir dizi yüzgeç aracılığıyla sağlıyorlardı. Zırhların göğüs bölgesinde bir yılan amblemi göze çarpıyor, başlıkları ise öne doğru sivrilen yanları geniş sürüngenimsi yüz hatları ve çıkık sarı gözleriyle bir yılan başını andırıyordu. İçlerinden yalnızca birinin kol ve boyun bölgesindeki altın rengi şeritler dışında, diğer hepsinin zırhları tamamen yeşil renkteydi; ağaç mambası yeşili.

Yarım daire düzeninde yere inen bu adamlar, zırhlı Yılan Savaşçıları'ndan başkası olamazlardı. Ellerinde, tamamen şarj olmuş ve ateşlemeye hazır, üstelik Stuart ve Vaughn'un taşıdıklarından çok daha iri yıldırım tüfekleri vardı.

Daha üst rütbeli olduğu zırhındaki altın şeritlerden belli olan Yılan Savaşçısı, bir elini başlığının üzerine bastırdı. Başlığın aynen tanrıların yer altı sığınağının kapıları gibi bir anda ortadan kaybolan siperinin ardından, Albay Tlanextic'in sevimsiz yüzü belirdi.

"Yolunuz buraya kadarmış," dedi.

"Hassiktir," dedi Vaughn.

"Böyle bir numarayla işin içinden çıkabileceğinizi düşündünüz demek," dedi Tlanextic. "Rahip kılığına girmek oldukça sinsi bir hile. En aşikar, en bariz çıkış yolu olan ana kapıyı tercih etmenize gelince... Akla yatkın, fakat öncede kestirilmesi de bir o kadar kolay bir hamle."

"Bu ikisinden şüphelenmiştim efendim," dedi Kaptan Ueman. "Gerçekten. Yolunda gitmeyen bir şeyler olduğu belliydi. Her şeyden önce dövmesiz oluşları dikkatimi çekmişti, fakat belki de bazı yabancı uyruklu rahiplerin bu uygulamanın dışında kalabileceğini düşündüm."

"Hiçbir özrün yok Kaptan. Sana verilen göreve, aynen dün akşam annene davrandığım gibi davrandın. Seni hemen burada ce-

zalandırmayı isterdim, fakat ne yazık ki içinde bulunduğumuz durumda bir asker kaybetmeyi bile göze alamayız. Bizi bekleyen bu çetin mücadeleden sağ salim çıkabilsen bile, sonrasında idam edileceksin. Anlaşıldı mı?"

"Evet, efendim. Kesinlikle, efendim."

"Öyleyse ayağa kalk, seni gereksiz bok parçası. Emrindeki askerlerle birlikte sığınaklara git ve bizim gibi zırhını kuşan. Sen," -Yılan Savaşçıları'ndan birine emretti- "ana kapıyı kapat. Ve siz ikiniz," -Stuart ve Vaughn'a dönmüştü- "bu tarafa gelin ki daha rahat nişan alabilelim. Ve tabii ki elinizdeki silahları hemen bırakın. Üzerimizde bu zırhlar oldukça elinizdeki silahlarla kılımıza zarar veremeyeceğinizi garanti edebilirim."

Stuart, Albay'ın sözlerinin doğruluğundan emin olmak istercesine yıldırım tüfeğini ateşledi. Tam göğsünden vurduğu rakibi, sendelememişti bile. Plazma ışınları ufacık dalgalara bölünerek zırhın etrafına dağılmış ve ortadan kaybolmuştu. Tlanextic, kahkahalarla gülüyordu. Sanki Stuart, Albay'ın üzerine yıldırım tüfeğini ateşlemek yerine başından aşağıya bir kova ılık şu boşaltmıştı.

"Darbe kırıcı ve dağıtıcı yüzey," dedi Albay. "Hemen hemen her darbeye karşı gelebilecek güçte. Bu lanet olası şeyin nasıl işlediği konusunda bir fikrim yok. Bana tek söylenen, üzerine gelen her türlü darbe gücünü mikroskopik parçalara ayırabildiği. Önemli olan *gerçekten* de işe yaraması. Isıya, rotasyon gücüne, her şeye dayanıklı. Aynen gördüğün gibi. Bir kez daha söylüyorum. Yıldırım tüfeklerinizi bırakın."

Başka seçenekleri yoktu. Stuart, yıldırım tüfeğini yere bıraktı. Vaughn, istemeyerek de olsa aynısını yapmak zorunda kaldı.

"Güzel. Şimdi, şu tarafa gidin. Duvarın dibine." Tlanextix silahını kavrarken, Stuart ve Vaughn kendilerine belirtilen yöne doğru ilerlediler.

Zırhlı Yılan Savaşçıları, bir infaz manganası gibi tek bir çizgi halinde dizildiler.

"Son bir isteğiniz var mı?" diye sordu Tlanextic.

"Evet. Siktirip gitmen," diye karşılık verdi Stuart.

Üzerindeki ağır zırhın elverdiğince omuzlarını silken Tlanextic, alaycı bir tavırla "Bu mümkün olsa hangimiz yapmayız ki?" dedi. "Ya sen küçük hanım?"

Vaughn'un bakışları öfke doluydu. "Yemin ediyorum ki Aaronson'a yaptıkların yanına kalmayacak. Seni öldüreceğim. Gerekiyorsa çıplak elle."

"Belki de. Başka bir dünyada, başka bir hayatta. Hepsi bu kadar mı? Her şey tamam mı? Kahramanlık gösterileriniz bitti mi? Askerler. Nişan alın."

Emri duyan Yılanlar, yıldırım tüfeklerini omuz hizasına getirdiler. Stuart, gözlerini her biri birer akıtma borusu genişliğindeki yarım düzine namluya dikti.

"Bu gördüğünüz elimizdeki en etkili silah," dedi Tlanextic. "Tartışmasız en iyisi. Büyük Hatip'in bugünlerin gelmesini bekleyerek kendisine sakladığı en nadide Azteknoloji parçalarından biri. Sonunda bu teknolojiyi kullanma fırsatını yakaladık, hem de benim liderliğimde!"

"Kendinle gurur duyuyor olmalısın," dedi Stuart.

"Asıl siz kendinizle gurur duymalısınız. Bu yıldırım tüfeklerinin ilk resmi kurbanları siz olacaksınız. Yalnızca birinin sizi tamamen kül etmeye fazlasıyla yeterli olduğunu düşünürseniz, yarım düzine silahın sizi uçuşan atom parçacıklarına dönüştüreceğini tahmin edebilirsiniz."

"İşimizi bitirecek misin yoksa oyalanmaya devam mı edeceğiz?" dedi Vaughn.

"Sabırlı ol. Bekleme evresinin tadın çıkarmama izin ver."

"Amacın gevelediğin bu saçmalıklarla bizi sıkıntıdan öldürmekse, bunda gayet başarılı olduğunu söylemeliyim. Neredeyse komaya girmek üzereyim."

"Ne kadar cesur çıkışlar bunlar, Müfettiş Vaughn."

"Düzelteyim, *Baş* Müfettiş Vaughn."

"Affedersin, haklısın. Bir anlığına unutmuştum. Yanındaki de bunca yıl boyunca İmparatorluk'a meydan okuyan cesaret timsali adam, öyle değil mi? Asla pes etmeyen, hiçbir işe yaramayacağı apaçık ortadayken bile meydan okumaktan vazgeçmeyen kahraman."

"Çok ciddiyim. Bayılmak üzereyim, gerçekten. Gözlerim kararmaya başlıyor."

Stuart her şeye rağmen kendini gülmekten alamadı. "Vaughn, tam şu anda seni ne kadar çekici bulduğumu bir bilsen."

"Kalkan sikine bir çorap geçir o zaman."

"Samimi söylüyorum. İnanılmaz tahrik olmuş durumdayım. Bu teneke zırhlı adamlar bize silahlarını doğrultmuş olmasalar, sana yanaşıp öpüşmeye çalışırdım."

"Ve karşılığında yalnızca taşaklarına okkalı bir diz darbesi yiyeceğin hiç aklına getirdin mi?"

"Açıkçası hayır."

"O zaman 'Hayal kurmaya devam et salak' derim. Birlikte ölmek üzere olmamız, kaderimizin birlikte yaşamak olduğu anlamına gelmiyor."

"Birlikte yaşamaktan bahseden kim? Ben özgürlüğüme oldukça bağlıyımdır. Ama güzel bir ilişkiye gelince..."

Vaughn yüzünü ekşitti. "Midem bulanmaya başladı."

"Benim de," dedi Tlanextic. "Ve üzerimdeki bu zırhın içine kusmam hiç de hoş olmaz. Bu durumda herkesi lanet olası acılarından arındıralım derim. İşaretimi bekleyin. Üç."

Stuart kendini olacaklara hazırladı. Her şeyi unutacak, hafızasında ne varsa birer birer silecekti. Çok korkmasına rağmen, teslim bayrağını indirmişti. Sonunda huzur bulacaktı. Kaybettiği karısının, bir daha asla göremeyeceğini bildiği oğlunun hatıralarıyla kendisine işkence etmekte kurtulacaktı.

"İki."

Sofia. Jake.

Elinin içinde başka bir el hissetti. Terden ıpıslak olmuş, titre-

yen bir el. Onu sıkıca kavradı.

Vaughn, hayatının bu son anlarında teselli edilmek istiyordu. Biriyle fiziksel bir temas kurmaya ihtiyacı vardı, her ne kadar bu nefret ettiğini söylediği bir adam olsa bile.

"Bir."

Stuart, Tlanextic'in dudaklarının kendisine işkence gibi gelen yavaş hareketlerle, adeta pili bitmekte olan bir saatin akrep ve yelkovanı gibi hareket ederek, son duyacağı o kelimeyi söylemeye hazırlandığını görebiliyordu: *Quitlequiquizhuizque!* Ateş!

Bir anda sırtında korkunç bir baskı hissetti. Devasa bir el sırtına bastırarak onu yüzüstü yere yatmaya zorlamış gibiydi. Korkunç bir patlama duyuldu. Gökten birbiri ardına düşen nesneler, bir taş yağmurunu andırıyordu. Etrafı bir anda kararmıştı.

Demek böyle oluyor, diye düşündü. Bunun aklından geçen son düşünce olduğunu tahmin ediyordu. *Demek ölüm böyle bir şey*.

Tüm bu olanlar, beklenmedik şekilde teselli ediciydi. Uykuya dalmak gibi.

XXVII

Aynı Gün

"Reston, Reston!"

Vaughn'un sesi kilometrelerce uzaklardan, adeta upuzun bir tünelin diğer ucundan geliyor gibiydi.

"Reston geri zekalısı, uyan dedim!"

"Her zamanki gibi tam bir hanımefendisin Vaughn," dedi, ya da demeye çalıştı, fakat tamamen tozla dolmuş ağzı ve boğazı yalnızca boğuk bir öksürük sesi çıkarabilmesine izin vermişti.

"Reston, uyan. Kıçını kaldır. Tahmin ettiğimiz şey gerçekleşiyor. Her şey başladı."

Gözleri de aynı şekilde toz dolmuştu. Göz kapaklarını birbirinden ayırabilmek için bir süre ısrarla göz kırpması gerekti. Adeta kabuklarını kırarak gün ışığına çıkıyor gibiydiler.

Vaughn'un yüzü tamamen gri renge bürünmüş, beyazlayan saçları ise darmadağın hale gelmişti.

"Pek de iyi görünmüyorsun," dedi çatlak bir sesle.

"Sen de öyle. Yüzünün bir yanı kana bulanmış durumda. Basında bir yarık var ama çok derin olduğunu düşünmüyorum.

Haydi bakalım. İşte böyle, kalk."

Vaughn'un yardımıyla ayağa kalkmayı başaran Stuart, dengesini kurmakta zorlanıyordu.

"Dedin ki..."

Cümlesini bitirmesine gerek kalmadan, etrafına bakarak *neyin* başladığını anlamıştı.

Gözlerini havaya kaldırdığında, parıldayan zırhlarıyla göz alan yaratıklar gördü. Yusufçuklar gibi bir yandan diğerine uçuşuyorlardı.

Savaş noktaları. Tenochtitlan kuşatma altındaydı.

Olanları izlerken, gözlerine hem kendisi hem de elinde taşıdığı alev mızrağı tanıdık gelen birisi takıldı. Yavaşlayan Huitzilopochtli, yakınındaki bir zigguratın tepesine doğru nisan almaktaydı. Mızrak hedefini buldu. Binanın tepesi, alevler içinde patladı. Patlamadan doğan titreşimler, dalga dalga Stuart'ın ayaklarının altına kadar ulaşmıştı.

Zırhlı Yılan Savaşçıları, hep birlikte Tanrı'nın üzerine doğru hamle yapmış olsalar da, o çoktan olay yerinden uzaklaşmış, yüksek binaların ardında gözden kaybolmuştu.

Hemen ardından adeta bir silüete benzeyen karanlık bir cisim üzerlerinde gelmeye başladı. Bu, Obsidyen Kelebeği Itzpapalotl'dan başkası değildi. Yılan Savaşçıları, dikkatlerini onun üzerine odaklamakta gecikmediler. Üzerine gelen güçlü ışın demetlerinden havada takla atarak ve hızla bir yandan diğerine uçuşarak kolayca kaçınmayı başarıyordu. Yılanlar'ın sayıca daha fazla olduğu sağ tarafa doğru hızla dalış yaparak, siyah bir ok gibi aralarından geçip tek bir darbe almadan çıktı.

Gökten yağmur gibi dökülen Yılanlar'ın vücutları paramparçaydı. Kaybettikleri kolları, bacakları ve başladı, kendileriyle beraber paldır küldür yere iniyorlardı.

"Burada kalıp ağzımız açık olanları izleyemeyiz," dedi Vaughn. "Bak işte, bir çıkış yolu görünüyor."

Stuart gösterdiği yöne doğru döndü. İdam edilmek üzere

önünde durmaları söylenen dış duvarın büyük bir kısmı artık yoktu. Üst kısmında açılan geniş delikten aşağıya dökülen molozlar, bu beklenmedik çıkış yoluna bağlanan dik bir patika işlevi görmekteydi.

"Tlanextic'e ne oldu? Nereye... ?"

"Düşman saldırılarına karşı gelmek için siktirip gitti. Muhtemelen öldüğümüzü düşündü ama bundan emin olmak için yeterli vakti yoktu. Önünde kendisini bekleyen daha önemli bir görev vardı."

"Öldüğümüzü mü?"

"Üzerimiz neredeyse tamamen örten enkazı altında gömülmüştük. Hatta sen, benden daha da derindeydin. Bu kıyametin ortasında, tam on dakika boyunca seni enkazın altından çıkarmak için kazıyıp durdum."

"Bir an önce kaçıp kendini kurtarabilecekken benim hayatımı mı kurtardığını söylemek istiyorsun?"

"Fazla büyütme derim. Hassasiyetimden olsa gerek, ama yine de sana bir can borcum olduğumu düşünüyorum."

"Aslında en azından iki can borcun var derim."

"İşte kendini beğenmişliğinle mahvettiğin anlardan biri daha, Reston. Elimizi çabuk tutalım."

Vaughn, vakit kaybetmeden moloz patikayı tırmanmaya başladı. Zirveye ulaşmak için kaygan ve tehlikeli zeminde kertenkele gibi dört ayak üstünde sürtünmesi gerekmişti. Stuart, ondan çok daha fazla zorlanıyordu. Her yani morluklarla kaplı olan vücudu, acılar içindeydi. Kendisini hiç böylesine güçsüz hissetmemişti. Hiçbir hareketi istediği gibi yapamıyor gibiydi. Başı zonkluyordu. Her şeye rağmen zirveye varmayı başardı. Vaughn, telaş içinde ve kontrolsüzce ellerini çırpmaktaydı.

"Neredeyse tüm tekneler limanı terk etti. Geriye yalnızca bir tekne kaldı. Motorunda bir problem var galiba. Mürettabat üyeleri, arızayı bir an önce giderebilmek için deliler gibi koşturuyorlar."

Delikten aşağıya kayarak duvarın diğer yanına geçen Vaughn, hemen altındaki kayalıkların bir köşesinde durdu. Stuart, iskelede sallanan tekneyi görebiliyordu. Tekneyi hafifletmek amacıyla arkalarında bırakmaya karar verdikleri çuvalları rıhtıma yığmışlardı. Güvertedeki bir denizcinin kıyıdakilarden birine bağırdığını uzaktan da olsa duyabilmişti. Birkaç saniye sonra açılan ambar ağzından dışarıya tuttuğu İngiliz anahtarını sallayarak çıkan bir el, kaptan köşküne işaret etti. Mesajın güvertedeki denizci tarafından kaptana iletilmesiyle harekete geçen bir motor sesi duyulması ve bir mazot bulutu görülmesi bir olmuştu. Diğer mürettabat üyeleri sevinçle tezahürat etmeye başladılar.

Vaughn, "Ağzına sıçayım, çabuk ol!" diye bağırdı. "Tekneyi çalıştırmayı başardılar."

Stuart güçlükle kayalıkların üzerine inerken, Vaughn limana giden zigzag şeklinde yoldan aşağıya koşmaya başlamıştı. Bir yandan bağırıp kollarını sallayarak teknedekilerin dikkatini çekmeye çalışıyordu.

Diğer yandan amansız kuşatma devam etmekteydi. Stuart'ın gördüğü kadarıyla saldıranlar yalnızca Huitzilopochtli ve Itzpapalotl'du, fakat verdikleri zarar kendilerinden sayıca yüz kat daha üstün bir ordunun verebileceğine denkti. Rastgele değil, bir plana uygun olarak hareket ediyorlardı. Huitzilopochtli binaları yok etmekten sorumluyken, hemen arkasından gelen Itzpapalotl ise Yılan Savaşçıları'nın ona rahatsızlık vermemesini sağlıyordu. Görev dağılımlarında Huitzilopochtli ağır bombardıman uçağı, Itzpapalotl ise ona hedefini açıkça vurabilmesinde yardımcı olan daha küçük ve çevik bir avcı uçağıydı.

Yıpratma stratejisi, diye düşündü Stuart. Düşman savunmasını zayıflatmak ve bir kargaşa ortamı yaratmak amaçlı ilk aşama. Asıl büyük saldırının ön habercisi.

Vaughn, limana giden yolun eğri büğrü rotasını izlemek yerine, trabzanların üzerinden atlayarak ve her rampadan sonra şarampollerden kayarak elinden geldiğince düz bir yol izlemeye

çalışıyordu. Teknedekilere bağırmayı bir an olsun bırakmamış, beklemeleri için yalvarmıştı. *Bir dakika lütfen! Adadan güvenli bir kaçış yoluna ihtiyacı olan iki sivil daha var!*

Belki de kimse tekneden yükselen motor sesi ve şehri saran patlamaları arasında bağrışlarını duymamıştı. Belki birileri duymuş, fakat kendi hayatlarını kurtarmanın daha ağır bastığı o anda bu yardım talebini reddetmeti tercih etmişlerdi. Belki de kendilerine doğru koşanın rahip yardımcısı kıyafetli bir kadın oluşu onlara çok garip gelmişti. Gerçek sebep her ne olursa olsun, onları beklememişti. Hız kesmeden hareket eden tekne, Vaughn rıhtıma vardığında yaklaşık yüz metre uzaktaydı. Olduğu yerde zıplayıp kollarını sallayarak geri dönmeleri için yalvarsa da, artık çok geçti. Stuart, güvertedeki yolculardan birinin özür dilermişçesine omuzlarını silktiğini gördü. Diğerleri ise olanları tamamıyla görmezden gelmişlerdi.

Vaughn, tüm iskelede yankılanan bir dizi küfür savurduktan sonra, çaresizlik ve hüsran içinde olduğu yere yığıldı.

Stuart, bir elini omzuna koyarak "Önemli değil," dedi.

Vaughn, öfkeyle karşılık verdi. "Önemli değil mi? *Önemli değil* mi? Bu lanet olası adada, üstelik ve büyük güçlerin amansız savaşının tam ortasında hapsolup kalmış ve buradan tek kaçma şansımızı da kaçırmış durumdayız."

"Öyle olduğunu kim söylemiş? Yılanlar'ın uçan diskine ne dersin?"

"Uçan diski kullanmayı biliyor musun sen?"

"Aslında bakarsan hayır, fakat bilen birini bulup bize pilotluk yapmaya zorlayabiliriz."

"Bana çok zayıf bir ihtimal gibi görünüyor."

"Bana da," dedi Stuart kabullenerek. "Fakat tek ihtimal bu değil."

"Devam et. Kulak kesilmiş durumdayım."

Başını kaldırdı. Huizilopochtli'nin saldırılarından bir diğerini daha geri püskürtmeye çalışan bir zırhlı Yılan Savaşçısı eki-

bi, kol nizamı ile üstlerinde uçmaktaydı. Vakit kaybetmeden üzerlerinde doğru dalış yapan Itzpapalotl'un hışmına uğrayan savaşçılar, bowling topunun tam ortasından vurduğu kukalar gibi şiddetle sağa sola saçıldılar.

"Bu zırhlardan birini üzerimize geçirmeyi başarabilirsek..."

"Ciddi olamazsın."

"Hem de nasıl. Bu durumda bizi buradan başka birinin uçurmasına gerek kalmaz. Kendi işimizi kendimiz halledebiliriz."

XXVIII

Aynı Gün

Mal'ın yapmak isteyeceği en son şey, kuşatma altındaki şehre geri dönmekti. Bu durum sezgilerine aykırıydı. Hatta daha da kötüsü, düpedüz bir çılgınlıktı.

Fakat lanet olası Reston haklıydı. Yılan Savaşçısı zırhını kuşanmaları, tek gerçek kurtulma şansları olabilirdi. Zırhları uçuş moduna getirmenin ne kadar zor olabileceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Muhtemelen oldukça karmaşıktı. Fakat yine de uçan disk pilotluğuna soyunmaktan daha karmaşık olamazdı.

Limana giden yolu gerisin geriye katederlerken, diğer yönde ilerleyen kalabalık bir grubu fark ettiler. Tenochtitlan'da görevli yardımcı işçiler ve ev hizmetçileri de kendileri gibi rıhtımdan ayrılan teknelerden birine binebilmeyi düşünmüş olmalılardı. Bu amaçla dış surlarda açılan delikten geçerek limana yönelmek üzereyken, tüm teknelerin çoktan yola çıktığını üzülerek görmüş, bunun üzerine surların dış tarafında kalmayı tehlikelerle dolu şehre geri dönmeye tercih ederek yollarına devam etmeye karar verdikleri açıktı. Mal ve Reston, göç kafilesinin yanından

geçip giderek duvara tırmandılar ve yarığın içinden şehre yeniden girdiler. Son bir kez arkasına bakan Mal, bazı işçileri çaresizlik içinde kendilerini göle atarak yüzmeye başladıklarını gördü. Kıyıya varmak için katetmeleri gereken mesafe yaklaşık yedi kilometreydi. İçinden onlara şans diledi.

Şehre vardıkları sırada, saldırının şiddetinin azaldığını fark ettiler. Görevlerinin ilk kısmını başarıyla yerine getiren Huitzilopochtli ve Itzpapalotl, üslerine geri dönmüşlerdi: Yılan Savaşçıları havada gezinmeye, ufku dikkatle taramaya devam ediyorlardı. Bombardıman uçakları da havadaki yerlerini almışlardı. Adanın çevresinde yaklaşık bir buçuk kilometrelik bir savunma ağı oluşturan uçakların, çiftli cephane gözleri havada dönüp duruyordu.

Havadaki durum buyken, karada ise silahsız Yılanlar yeniden örgütlenerek kendilerine siperler inşa etmekle meşgullerdi. Şehir boyunca tüm stratejik noktalar ablukaya alınmıştı: Açık görüş imkanı olan ve yaylım ateş açma imkanı sağlayacak tüm meydanlar, yürüyerek ilerleyen her türlü düşmanı tespit etmeye ve yakalamaya imkan sağlayacak sokakların bitiş yerleri denetim altındaydı. Harap olmuş binalardan dökülen molozlar, yığıldıkları yerlerde güvenli siperler oluşturuyorlardı. Binaların cephelerinde açılan delikler, keskin nişancılara yuva olmuştu. Yaralılar ve savaşa dahil olmayan sivillerin toplanacakları sığınaklar insan etmeyi de ihmal etmemişlerdi.

Tüm bu karmaşa Mal ve Reston'ı etkiliyor, şehrin içinde ilerlemelerini oldukça yavaşlatıyordu. Amaçları, yer altı sığınaklarından birine sızabilmekti. Albay Tlanextic'in Kaptan Ueman ve adamlarına verdiği "Sığınaklara gidin ve zırhlarınızı kuşanın" emrini hatırlayan Stuart, zırhların orada saklandığından neredeyse emindi. Yer altı sığınaklarına giriş noktalarının şehrin en sıkı denetim altında tutulan yerleri oluşları, bir yandan Stuart'ın tahminlerini haklı çıkarırken, diğer yandan bu durumdan yararlanmalarını oldukça zorlaştırıyordu. Sığınaklara yaklaşmak bile

oldukça tehlikeliydi ve Yılan Savaşçıları'yla birden fazla kez yüz yüze geldikleri düşünülürse, içlerinden birinin onları fark etmesi riskini göze alamazlardı. Tenochtitlan'da olağanüstü savaş hali ilan edilmiş olsa bile, her ikisi de hala kırmızı bültenle aranan iki azılı kaçaktı. Her ne kadar Albay Tlanextic öldüklerini düşünse de, bütün bölüğünü durumdan haberdar edecek vakti bulamamış olduğundan, askerleri hala gördükleri ilk yerde onları yakalamakla görevlilerdi. Mal ve Reston'ın kesin bir hedefleri olmasına rağmen, hedefe giden yolda karşılarına çıkacak engellerin aşılması imkansız görünüyordu.

Reston, moralini bozmadı.

Sığınaklardan birinin girişini kontrol eden kalabalık Yılan Savaşçısı grubu nedeniyle bir kez daha duraklamak zorunda kalmışlardı. "Yapmamız gereken şey," dedi Stuart, "yere yatıp beklemek. Quetzalcoatl ve ekibi yeniden saldırıya geçtiklerinde kurulu düzen tamamen bozulacak. Amacımıza ulaşmamızdaki en büyük destekçimiz bu kaos ortamı olacak. Hatta çok basit bir şekilde havanın kararması bile durumu değiştirmeye yetebilir. Ve bu durumda karanlıktan da kendi lehimize yararlanabiliriz."

"Hiç pes etmezsin sen, öyle değil mi?"

"Seni duyan bunun kötü bir özellik olduğunu düşünür. Bir jöle yığını gibi titreyerek erimemi mi tercih ederdin yanı?"

"Hayır, yalnızca tüm bu tavrın fazlasıyla sinirlerimi bozuyor ama böyle hissetmemem gerektiğini biliyorum. En azından şimdilik."

"En önemlisi de bu tavır senin de kurtuluşun olabilecekse."

"Evet, aynen öyle."

Sonunda bir zigguratın üçüncü katında kendilerine uygun bir gizlenme yeri bulmayı başardılar. Tenochtitlan'ın idari merkezi olduğu anlaşılan zigguratın içindeki çok sayıda ofisin gayet şık giyimli çalışanlarından bazıları masalarının altına saklanmış, bazılarıysa ne yapacaklarını bilmez halde korkuyla birbirlerine sokularak dağınık insan kümeleri oluşturmuşlardı. Ödünç al-

dıkları rahip kıyafetleri, her ne kadar hasar görmüş ve yer yer yırtılmış da olsa, hala giyilebilecek kadar iyi durumdalardı. Rahip kıyafetleri içerisinde koridorlarda ilerlerleyen Mal ve Reston'ı kimsenin engellememesi veya sorguya çekmemesinde, şüphesiz etraflarındaki herkesin çok daha önemli konularla meşgul olmasının da etkisi büyüktü. Sığınak girişini gözetlemek için avantaj sağlayacak bir konumda yer alan boş bir oda aramaya koyuldular. Rastgele açtıkları bir kapının ardındaki erzak odasında, orta yaşlı ve oldukça saygın görünümlü bir kadın ve bir erkek bürokrat, hararetli bir şekilde sevişmekle meşgullerdi. Raflara sırtını dayamış ve eteğini yukarı sıyırmış olan kadının tüm ağırlığını taşıyan adam, pantolonu bileklerine inmiş bir halde sertçe ve aralıksız gidip geliyordu. Her ikisi de yaptıkları ise öylesine konsantre olmuşlardı ki, davetsiz misafirlerinin farkına bile varmamışlardı.

"Hazır yapabiliyorken fırsatını çıkar," dedi Mal kapıyı yavaşça kapatırken.

"Bunca talihsizlik arasında bir ofis aşkı da doğabiliyor demek," dedi Reston.

"Şimdi ya da asla."

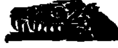
"Bir saate çoktan ölmüş olabilirler."

Sonunda saklanmak için uygun bir oda bulmayı başarmışlardı. Binanın tam köşesini işgal eden ofisin birbirine bitişik kristal camlı iki penceresi, oldukça net bir görüş açısıyla dışarıda olup bitenleri rahatça izlemelerine imkan sağlıyordu. Tam aşağılarında bir dörtyol ağzı, çift yönlü bir tren yolunun yolcu biniş platformu ve bir sığınak girişi vardı. Karşı çaprazlarında, Mal'ın Yılan Savaşçıları, kışlası olduğunu tahmin ettiği, tek kişilik bir yatak ve çok basit birkaç mobilyadan başka bir şey içermeyen ufak odalardan ibaret bir bina yer almaktaydı. Hemen yanında bir su kulesi, onun arkasında ise şehrin güç kaynağını teşkil eden nükleer füzyonun işlevsel beton binası yükselmekteydi.

Mal, ofisin içinde yer alan çalışma masasıyla kapının önüne bir

barikat oluşturarak kendilerini güvene aldıktan sonraki birkaç saat boyunca o ve Reston pencerenin önüne çömelerek etrafı gözetlediler.

Kaçırılmaması gereken bir gösteriye en önden iki bilet almışlardı.

Saldırılarının ilk aşamasını gerçekleştirdikten sonra kısa bir ara veren Huitzilopochtli ve Itzpapalotl, hızlarını alamamış, geri dönmüşlerdi. Bu sefer beraberlerinde Quetzalcoatl'ın ta kendisi de vardı.

Quetzalcoatl, hava çatışmalarında diğer iki Tanrı kadar ustaydı. Buna ek olarak, etrafını dev bir yağ baloncuğu gibi saran küresel güç alanı sayesinde Yılanlar'ın yıldırım tüfeklerindan çıkan ışınlar ona hiçbir şekilde zarar veremiyordu.

Fakat Yılanlar da boş durmamış, ilk saldırıdan bu yana gerek savaş tekniklerini, gerekse ekipmanlarını daha da iyileştirmişlerdi. Yalnızca bombardıman uçağı filosunu devreye sokmakla kalmamış, aynı zamanda şehrin dış duvarlarına yerleştirdikleri destek güçlerle yerden havaya ardı ardına füzeler fırlatmaya başlamışlardı. Tanrılar, şehre yaklaşmakta öncekine göre çok daha fazla zorlanıyorlardı. Düz bir rota izleyerek uçmaları imkansızdı: Huitzilopochtli ve Itzpapalotl, düşman ateşinden kaçınmak için sürekli yön değiştirmek zorunda kalıyorlar, ağır plazma ışınlarının çarpış gücü, Quetzalcoatl'ı bile rotasından şaşırtıyordu. Güç alanı aralıksız çarpan ışınlarla sarsıldıkça, o da bir *tlachtli* topu gibi bir yönden diğerine savruluyordu.

Tenochtitlan, ikinci düşman saldırısı dalgasından ilki kadar zarar görmemişti. Saldırıyı yeterli görüp geri çekilmeye başlayan tanrıların bu hareketi, çalışılmış bir taktikten ziyade bir zorunluluğa benziyordu.

Çatışmaya verilen bu kısa molayı fırsat bilen Yılanlar, kalaba-

lık gruplar halinde yer altı sığınaklarına yöneldiler.

"İşte beklediğimiz an," dedi Reston. "İddiaya girerim ki zırhlarının jeneratörlerini şarj edecekler."

"Ve bir koşu tuvalete gidecekler. O zırhların içinde bunca zaman tıkılıp kalsam ilk yapacağım şey bu olurdu herhalde."

"Böyle bir zamanda bu kadar pratik şeyler üzerine odaklanabilen tek kişi sensin."

"Benim bir kadın olduğumu unutuyorsun galiba."

"Ah, evet, idrar torbana fazla hakim olamayışın bu yüzden olsa gerek."

Mal'ın koluna attığı yumruk, iz bırakacak kadar sertti. "Eminim ki sen zorda kalsan hiç uğraşmaz, zırhın içine işeyiverirsin."

"Haklısın, aynen öyle yaparım."

"Tahmin ettiğimden de daha pis bir herifsin."

"Konuştuğun adamın ölü numarası yaparak bir taze kadavra yığınının arasında iki saat boyunca yattığını hatırlatırım. Pisliğin ne demek olduğunu gayet iyi biliyorum."

"Evet," dedi Mal. "Biliyor musun, Fatih'in Londra zigguratından aynen söylediğin gibi yaparak kaçtığını anladığım anda tek düşündüğüm şey, her kim olursa olsun izini sürdüğüm adamın lanet olası aklını tamamen kaçırmış biri olduğuydu."

"Şimdi ise?"

"Düşüncelerim değişmedi, fakat en azından nedenini anlayabiliyorum. İmparatorluk'un her şeyini senden alıp götürdüğünü görebiliyorum."

"Senden de bazı şeyler aldı, öyle değil mi?"

"Ağabeyimden mi bahsediyorsun? Evet, belki de öyle, ama aradaki fark benim Ix'i onlara isteyerek teslim etmiş olmam. Onu kurtarabilecekken kendi ellerimle kurtlar sofrasına attım, çünkü benim yolumda bir engeldi. Üzerime bulaşan bir leke gibiydi. Çok ufak, önemsiz suçlar işliyor da olsa bir kanun kaçakçısıyla aramdaki bağ, kariyerimi büyük ölçüde zedeleyebilirdi. Bu yüzden onu herkesin görebileceği kökten bir çözümle üze-

rimden silkip attım." Acı bir kahkaha attı. "Kendime bunu onun için yaptığım masalını anlatıp durdum ama aslında kendim için yapmıştım. Ne olursa olsun ağabeyimdi, öyle değil mi? Onu korumam gerekirdi."

"O an için doğru olduğuna inandığın şey yaptın. Kendini bu yüzden suçluluk duygusuna mahkum edemezsin."

"Edebilirim, hem de nasıl."

"O zaman 'etmemelisin' diyelim. Yoksa sonun aynen benim gibi olur."

"Düşüncesi bile korkunç."

"Ben çok ciddiyim. Sofia'ya yardımcı edebilmiş olmayı, onun için daha fazla şey yapabilmiş olmayı dilemeden geçen tek bir günüm yok."

"Ne yapabilirdin ki? Anladığım kadarıyla olanlardan hiçbir şekilde sorumlu değilsin."

"Öyle mi? Ben onun kocasıydım."

"Onu o hale sen getirmedin. Onu o çılgınlığı yapmaya sen itmedin."

"Çok kırılgan ve dengesiz bir kişilikte olduğunu anlamamıştım desem yalan olur. Fakat doğru kadın olduğunu düşünmüştüm," dedi. "En azından o an için," diye düzeltti. "Ona neden çıkma teklif ettiğimi bilmek ister misin?"

"Cüzdanı kabarık her adamın tavlamaya çalışacağı ideal bir av olduğu için mi?"

"Hayır. Aslında... bir anlamda evet. Onunla ilgili çok şey duymuştum, fakat onu ilk kez içkili bir partide, dişlerinin arasına sıkışan bir ordövr parçasını tırnaklarıyla çıkarmaya çalışırken gördüm."

"Gerçekten mi?" dedi Mal. "Aranızdaki büyük çekimin nedeni dişlerindeki yemek artığını temizlemesi miydi?"

"O anda kimsenin kendisini görmediğinden emin bir şekilde, iki azı dişinin arasını kurcalayıp durmakla meşguldü. Sonunda manikürlü, cilalı tırnaklarıyla yemek artığını çıkarmayı başardı.

Kuğu gibi zarif bir sosyete güzelinden, o semavi, tapınılası yaratıktan en son bekleyeceğim hareket bu olabilirdi. Kocaman açtığı ağzının içine soktuğu elleriyle o kadar dünyevi, o kadar basit ve sıradan bir şey yapmıştı ki! O anda bir şansım olabileceğini anlamıştım. Ve aynı zamanda ona aşık olabileceğimi de. Nihayetinde o da bir insandı."

Reston, düşünceli bir ifadeyle pencereden dışarı baktı.

"Sen zor ve karmaşık durumları seviyorsun, öyle değil mi?" dedi Mal.

"Hayatta her şeyi kolayca elde edeceksem, işin zevki nerede ki?"

"Buna rağmen insanlığın 'diğer yarısı', madalyonun 'diğer yüzü' olan bizler, kendimizi molozların arasında kurtarıp senin sahip olduğun o güzel hayata kavuşmak için uğraşıp duruyoruz."

"Hangimiz kendine düşen paydan hoşnut ki?" dedi Reston. "Hiçbirimiz. Belki yalnızca Büyük Hatip."

"Quetzalcoatl'a nasıl dert yandığını hatırlarsak, aslında o bile değil."

"Haklısın. Ama yine de savaş fikrinin onu nasıl heyecanlandırdığını gördün. Sanki çok uzun zamandır beklediği bir an gelip çatmış gibiydi. Savaştan bahsetmişken..."

Dış surlardan sürekli ateşlenen yıldırım tüfeklerinin sesleri uzaktan duyuluyordu.

"Ortalık yine kızışmaya başlıyor galiba."

Tanrıların üçüncü saldırısı geniş tabanlı ve oldukça kapsamlıydı. Yalnızca havadan saldırmakla yetinmemiş, kara güçlerini de devreye sokmuşlardı.

Saldırının ilk işareti, ana kapı yönünde gelen korkunç bir sarsıntıydı. Bağrışlar ve silah patlamaları birbirine karışıyordu. Az sonra, silahsız Yılan Savaşçıları idari yönetim merkezi olan zig-

guratın hemen altındaki açıklıkta toplandılar. Aralıksız düşman saldırısı altında kaçmakta, geri çekilmekteydiler.

"Xipe Totec," dedi Reston. "Ve Mictlantecuhtli."

Tamamen saydam halde karşılarında duran Derisi Yüzülmüş Tanrı'nın tüm iç organları açıkça seçilebiliyordu. Mal, bu sahne karşısında bir yandan iğrenirken, diğer yandan adeta hipnotize olmuş gibiydi. Kaçmakta olan Yılanlar'ın arasından adeta onları biçercesine geçen Xipe Totec, elinde tuttuğu kanca şeklindeki iki bıçağı büyük bir ustalık ve cerrah titizliğiyle kullanıyordu. Üzerine açılan ateşten sağlı sollu ilerleyerek kaçarken, bir sonraki işin demetinin hangi yönden geleceğini altıncı hissinin yardımıyla anlıyor gibiydi. Bıçaklarıyla karşısına çıkan tüm rakiplerini dur durak bilmeden katlederken, arkasında vücudunu omzundan beline kadar yardığı bir Yılan Savaşçısı, şah damarından oluk oluk akan kanın içinde çaresizce debelenen bir diğeri ve kesip attığı kolundan fışkıran kanı çığlıklar içinde durdurmaya çalışan bir üçüncü asker bırakmıştı.

"Saydam vücuduyla iç organlarını göstermekteki amacı, rakiplerine kendilerininkilerin de az sonra deşileceğini anlatmak olsa gerek," diye fısıldadı Mal.

Reston başıyla onayladı. "Görsel bir uyarı gibi, değil mi? 'Bakın, başınıza gelecek şey işte bu' der gibi."

Xipe Totec büyük bir korku uyandırsa da, Mictlantecuhtli'nin yanında hafif kalıyordu. İlki neşter gibi yararken, ikincisi ağır travmalara yol açmaktaydı. Karanlıklar Tanrısı, hiç kimsenin zarar veremeyeceği ve geri püskürtemeyeceği devasa ve yüce bir varlık gibi karşılarında dikilmişti. İri siyah eldivenler geçirdiği elleriyle hem üzerine gelen plazma ışınlarıı savuşturuyor hem de rakiplerini öldürüyor; hatta bu iki işi aynı anda bile yapabiliyordu. Rakiplerinin, başlıkları da dahil olmak üzere eldivenlerinin içine rahatça sığan başlarını sıkıca kavrayarak, bir yemişin kabuğunu kırar gibi paramparça ediyordu. Sanki etten değil demirden yapılmış elleri, savaşçıların kollarını bir hamlede yerlerinde

sökebilecek güçteydi. Bir swat askerinin bağırsaklarını, göz açıp kapayana dek deşebilirdi.

Çaresizlik içinde devam eden tek taraflı mücadelenin akışı, yer altı sığınaklarından öfke dolu bir yaban arısı sürüsü gibi çıkan Yılan Savaşçıları'nın devreye girmesiyle değişti. Xipe Totec ve Mictlantecuhtli'nin üzerine amansızca saldıran askerler, ateş çemberine aldıkları iki Tanrı'yı tüm güçlerini kendilerini savunmak için harcamaya zorluyorlardı.

Saldırının başını çeken Yılan, Albay Tlanextic'ti. Mal, altın şeritli zırhı görür görmez gerildi. Xipe Totec ya da Mictlantecuhtli'nin onu alt etmelerini umuyordu. İkisinden birinin Aaronson'ın katilini öldürmesi, Mal'ı fazlasıyla memnun edecekti. Bunu kendisi yapamayacaksa, yerine başka birinin yapması da yeterince tatminkar olabilirdi.

Ne yazık ki işler istediği gibi gitmiyordu. Tlanextic yönetimindeki Yılanlar, Xipe Totec ve Mictlantecuhtli'yi geri püskürtmeyi ve açıklık alandan uzaklaştırmayı başarmışlardı. Artık savaş Tenochtitlan'ın sokaklarında, Mal ve Stuart'ın görüş alanı dışında devam etmekteydi.

Sığınağın girişinde kalan az sayıdaki Yılan Savaşçısı bir an için soluklandılar. Kendilerine silah takviyesi yaparken, hayatta kalanlar ile ölülerin sayısını hesapladılar. Gün batımı yaklaşmaktaydı. Bir anda her yeri altın rengi bir sis bulutu kapladı. Gökyüzü önce kan kırmızı, daha sonra ametist moru, en sonunda da eflatunumsu gri bir renge büründü. Yıldızlar parıldıyordu. Sokak ışıkları yanmıştı. Şehre büyük bir sessizlik ve sükunet hakimdi.

Az sonra, açıklık alanı saran gölgelerin arasında bir şeyler hareket etmeye başladı.

Mal, ilk başlarda bunun yalnızca yorgun gözlerinin kendisine oynadığı ufak bir oyun olduğunu düşündü. Belki de gördüğü, esintiyle sağa sola taşınan toz bulutlarıydı.

"Sen de görüyor musun?" diye mırıldandı Reston'a dönerek.

"Aşağıda, kapının orada. Ve raylar boyunca. Bir şeyler gördüğüme..."

"Orada bir şeyler olduğu kesin. Bir hayvana benziyor."

"Ne olabilir?"

"Emin değilim."

Açıklık alanda yalnız olmadıklarını, Yılan Savaşçıları da hissetmişlerdi. Yıldırım tüfekleriyle karanlık bulutunun ardında sağlı sollu hareket eden yaratıklara doğru nişan alıyorlardı. Mal'ın bir anlığına görebildiği kadarıyla bu yaratıkları iri sıçanlara ya da ufak köpeklere benzetmişti. Fakat hareket ediş şekilleri ve tüysüz, sert derileri, tahminlerinin yanıldığını gösteriyordu. Uzun ve sivri kuyruklarıyla aynı zamanda sürüngenimsi bir özelliğe sahip yaratıkların pençeleri ise, insan el ve ayaklarına huzursuzluk verici bir benzerlik taşıyorlardı.

Sessizliği bir anda çığlık atan bir Yılan Savaşçısı bozdu. Yaratıklardan biri sırtına atlamıştı. Elini uzatarak çaresizce onu yakalamaya çalışsa da, elinden kaçmayı başaran yaratık boynunun etrafına dolandı. Kürek şeklinde bir ağzı ve sokak lambalarının ışığında parıldayan testere gibi tırtıklı iki sıra dişi vardı. Dişlerini kurbanının boğazına sapladıktan sonra, başını sert bir şekilde diğer yana çevirerek tek hamlede soluk borusunu, ademelmasını ve beraberinde kıkırdak ve kaslarını yerinden söküp çıkardı. Her yeri kan götürüyordu. Kendinden geçen yaratık, dişlerini daha büyük bir hırsla Yılan Savaşçısı'nın boynuna geçirirken, bir yandan arka ayaklarıyla üniformasının üzerinde bir destek noktası arıyor ve kuyruğuyla dengesini koruyordu.

Bu ilk kanlı gösteri, önceden kararlaştırılmış bir saldırı zincirinin ilk halkasını oluşturuyordu. Gölgelerin ardından fırlayan birçok iğrenç yaratık, birlikte Yılanlar'ın üzerine saldırdılar. Bazıları kendilerini saçaklar ve kayalardan aşağıya atarak yüzlerini kemiriyor, diğerleri ise kıvrılarak bacaklarından yukarıya tırmanıyor ve apış aralarındaki yumuşak etleri ısırıyorlardı. Yaratıkları etkisiz hale getirmek amacıyla yıldırım tüfeklerini sağlı sol-

lu ateşleyen panik ve acı içinde Yılanlar'ın birçok denemesi boşa gidiyordu. Askeri eğitimleri, çatışma kurallarını böylesine alt üst eden ve inanılmaz çabuk düşmanları karşısında tamamen etkisiz kalmıştı.

"Lanet olası bu şeyler de neyin nesi?" dedi Mal. Sorusuna bir yanıt almayı beklemiyordu. En azından Reston'ın bir yanıt vermesini beklemiyordu.

Aslında Reston'ın verecek bir yanıtı vardı. "İşte orada." Açıklık alana bağlanan sokaklardan birine işaret etti. Sokağın köşesinde, olduğu yerden olanları keyifle izleyen beyaz saçlı yaşlı bir kadın durmaktaydı. "Tzitzimitl."

"Bu durumda bu yaratıklar da..."

"Tzitzimimeler."

Karanlıkların Şeytanları. Ana Tanrıça'nın yırtıcı ve acımasız hizmetkârları. Mitlerin bir gün dünyayı ele geçirecekleri ve insan ırkını yok edeceklerini söyledikleri yaratıklar.

Mal, tüm vücudunun tanıdık bir korkuyla ürperdiğini hissetti. Çocukken, Tzitzimimeler kabuslarına girerlerdi. Bu yaratıklar, okul yıllarındaki din bilgisine giriş kitaplarından birinde, bir ressam tarafından aynen kutsal kitaplarda tarif edildikleri şekilde çizilmişlerdi. Kendisine pis pis sırıtan o siyah beyaz hayvan figürleri, Mal'ı yıllarca uykularından etmişlerdi.

Kabusu olan tanrıları kanlı canlı karşısında görmek, daha da berbat bir deneyimdi. Gerçek hayatta, herhangi bir ressamın hayal edebileceğinden çok daha çirkin ve kötüydüler.

Büyük bir kısmı yere yığılmış olan Yılanlar, Tzitzimimeler kendilerini canlı canlı yemekle meşgulken acı ve korkuyla bağırıyorlardı. İki büklüm kocakarının çektikleri açıdan büyük keyif aldığı belliydi. Ellerini kavuşturmuş bir halde olduğu yerde titreyen Tzitzimitl, tutulmuş dizleriyle ara sıra sevinçten zıplar gibiydi.

"Ne demiştim?" dedi Reston. "Bizden gerçekten de hiç ama hiç hoşlanmıyor."

Kısa bir süre içinde telef olan Yılan Savaşçıları'ndan yalnızca üçü hayatta kalmayı başarmıştı. Yer altı sığınağına varıp canlarını kurtarmak için ellerinden geleni yapsalar da, Tzitzimimeler onları sürekli engelliyorlardı. Hangi yönde ilerlerlerse ilerlesinler, karşılarında hırlayan ve ağzından tükürüklerler saçan bir yaratık buluyorlardı. Onlara karşı yaptıkları her saldırı hamlesi kendilerine aynen geri dönüyordu. Çembere alınmışlardı. Yıldırım tüfeklerinin şarjı bitmek üzereydi, etraflarında ufak ve titrek gövdeli ve ölümcül sivri dişli bu yaratıklarlardan başka bir şey göremiyorlardı.

Kurtulma ihtimalleri sıfırdı ve bunu onlar da biliyorlardı. İçlerinden biri, diğer ikisine bir teklifte bulundu. Üçü birden *macuahitl*'lerine sarıldılar.

"Hiçbir işe yaramayacak," dedi Reston.

"Düşündüğün şeyi yapmaya çalışmıyorlar," diye düzeltti Mal.

Ve haklıydı. Üç Yılan Savaşçısı, bir üçgen oluşturacak şekilde dizildiler. Her biri kılıcının ucunu sağ tarafındaki askerin göğsüne doğrulttu. Birinin emri vermesiyle kılıçları birbirlerine saplayan askerlerin tek bir vücut halinde yere yığıldılar. Tzitzimimeler, kendilerine güzel bir ziyafet çekmek amacıyla vakit kaybetmeden taze kadavraların üzerini sardılar.

Tzitzimitl'in tiz ve gürültülü ıslığını duyan Tzitzimimeler, pıhtılaşmış kan şeritleriyle kaplı yüzlerini kaldırarak kulaklarını sesin geldiği yöne diktiler. İkinci ıslık sesiyle birlikte yemek yemeyi bırakıp hızla ona doğru koştular. Neredeyse sürünerek ilerleyen kemikli yaratıklar, kuvvetli bir nehir akıntısına benziyorlardı. Tanrıça'nın ayaklarının dibinde toplandılar. Durmaksızın hareket ederken birbirlerinin üzerine tırmanarak, onun ilgisini çekmeye çalışıyorlardı. Her birine cana yakın bir gülümsemeyle bakan Tzitzimitl, birkaçının başını okşadıktan sonra, itaatkar bir tavırla peşi sıra gelen Tzitzimimelerle birlikte bir sonraki zalim planını hayata geçirmek üzere oradan uzaklaştı.

"Onları Tzitzimitl yetiştirdi, öyle değil mi?" dedi Mal. "On-

ları eğitti. Onları *yarattı.*"

"Öyle olduğunu tahmin ediyorum."

"Oradan buradan rastgele alınmış parçalardan oluşan bir bütüne benziyorlardı. Birkaç farklı hayvanın bir araya gelmesinden doğmuşlar gibi."

"Tanrıların bilim adamlarının hayal bile edemeyeceği şeyleri yapabiliyor olduklarına hiç şüphem yok. Genetik kodlarla oynayabiliyorlar. Bir yaratığın özelliklerini bir diğerine aktarabiliyorlar. Xolotl'u görmen gerekir. Yarı köpek, yarı insan, fakat birinin nerede bitip diğerinin nerede başladığını anlamak tamamen imkansız."

"Bizimle henüz paylaşmadıkları yeteneklerinden bir diğeri de bu olsa gerek: Doğanın dengesini alt üst etmek."

"Bu yeteneğe sahip olmanın bizim için olumlu sonuçlar doğurabileceğine gerçekten inanıyor musun? Ya da şöyle sorayım: Bizim bu yeteneği iyi ve olumlu sonuçlar elde etmek için kullanabileceğimize gerçekten inanıyor musun?"

"Hayır."

"Kesinlikle katılıyorum. Ama işin bir de iyi yönünü düşünelim derim: Tzitzimitl sana ve bana büyük bir iyilik yaptı."

Mal, adeta bir mezbahaya dönen açıklık alanı dikkatle inceledi. "Sığınağa giden yol boyunca hiçbir engel kalmadı."

"Hala ne bekliyoruz?" dedi Reston.

XXIX

Aynı Gün

Yılan Savaşçıları'nın cesetleri arasından yürüyerek açıklık alanı katettiler. Ara sıra gözlerine küle dönmüş birkaç Tzitzimime ölüsü de çarpıyordu. Gerçeklikten uzak, adeta yapay görünen bu zalim ve sinsi yaratıkların leşleri, Mal'ı etraflarını saran insan ölülerinden çok daha fazla rahatsız ediyordu. Onlara mümkün olduğunca denk gelmemeye çalışarak ilerledi. Can çekişmekte olan bir yaratık, Mal yanından geçtiği sırada ayak bileğine doğru güçsüz bir hamle yaptı. İlk anda *macuahitl*'iyle onu katletmeyi düşünse de, daha sonra yaratığın acı çekerek yavaş yavaş ölmesi fikri ona daha cazip geldi ve kılıcını o pis kanla kirletmemeye karar verdi.

Aralıksız patlamalar gökyüzünü aydınlatıyordu. Bir anda karanlığı yaran parlak ışıkların hemen ardından, patlamanın gürültüsü dalga dalga yayılıyordu. Tenochtitlan ağır ateş altındaydı, fakat kendisini cesurca savunmaktan geri kalmıyordu. Ateşlenmeye hazır yıldırım tüfekleriyle göğe yükselen bir uçan disk, zırhlı tanrılardan birini aramaktaydı. Sokak çatışmalarının gü-

rültüsü binaların arasında yankılanıyordu.

Yer altı sığınağının büyük ağır kapısının üzerinde şifreli bir kilit asılıydı.

"Şifrenin ne olduğu konusunda herhangi bir fikrin var mı?" dedi Reston.

"Kesinlikle hayır."

"O zaman her durumda geçerli tek maymuncuğu kullanmak zorundayız, yani kaba gücü." Yılanlar'a ait yıldırım tüfeklerinden hala çalışır durumda olan ikisini kaptığı gibi geri döndü. Birini Mal'a uzatırken, "Tam ortaya, kapının iki kanadının birleştiği noktaya nişan al. Ful şarj."

İyice geri çekilerek, tüfeklerinin şarjı tamamen bitene dek kapıya aralıksız ateş attiler. Etrafı kaplayan duman bulutu çekilmeye başladığında, bir insanın içinden geçebileceği genişlikte bir delik açmayı başardıklarını gördüler. Metal kapının deliğin etrafındaki kısmının temas halinde vücutlarını yakmayacak kadar soğumasını bekleyerek geçen birkaç dakikadan sonra, sürünerek sığınağa girdiler.

Önlerinde güvenlik amacıyla kafes içine alınmış ampullerle belirli aralıklarla aydınlatılan, yamuk şeklinde hafif eğimli bir tünel belirmişti. Muhtemel bir tehlikeye karşı sürekli tetikte kalarak tünelden aşağıya doğru ilerlediler. Etraflarını saran sığınak duvarları, yakınlarındaki binaların aldıkları darbelerle ara sıra sarsılıyordu.

Tünel, sonunda devasa bir odaya bağlandı. Bir düzine Yılan Savaşçısı zırhı, özel olarak hazırlanan bölmelerinde duruyorlardı. O anda kullanımda olan tüm zırhların bölmeleri boştu. Raflar silahlarla doluydu. Birkaç kişiden oluşan teknisyen ekibi, tüm ekipmanı test etmekle meşguldü. Yukarıdan gelen sesleri duymamak için ellerinden geleni yaptıkları ortadaydı. Şehirlerini yerle bir eden düşman saldırısı yerine kendi görev ve sorumlulukları üzerine odaklanmışlardı. Gerginlikleri yüzlerinden okunuyordu, öne eğdikleri omuzları sırtlarını kamburlaştırmış-

tı, konuşmakta zorlanıyorlardı.

Mal ve Reston'ın içeri girdiğini gören olmamıştı. Üzerinde gelişigüzel zırh parçaları duran bir çalışma masasının arkasına gizlendiler ve fısıldayarak bir sonraki hamlelerini kararlaştırmaya çalıştılar. Reston'ın teklifi, teknisyenlerden birini rehin alıp öldürmekle tehdit ederek, diğerlerini kendileri için iki zırh hazırlamaya mecbur etmekti. "Bize zırhları nasıl çalıştıracağımızı ve nasıl uçuracağımıza dair tüm bilgileri verebilirler."

"Bunu yaparlar mı dersin?"

"Şu adamlara bir bak. Korkudan ödleri kopmuş durumda. Asker değil, siviller. Pisi pisine ölmek istemeyecekleri kesin."

"Pekala. Planın işlese iyi olur."

Macuahitl'ini kavrayan Mal, en yakınındaki teknisyene doğru ilerlemeye başladı. Oldukça beceriksiz görünümlü gözlüklü genç adama arkasından yaklaşarak kılıcının lamasını boynuna dayadı ve kulağına eğilerek "Sakın çığlık atma. Panik yapma. Söylediklerimi yaparsan sana hiçbir zarar vermeyeceğime söz veriyorum. Anladıysan basını salla," diye fısıldadı.

Genç adam başını salladı.

"İki kişiyiz," diye sözlerine devam etti Mal, "ve iki zırha ihtiyacımız var. Sen ve arkadaşların onları hazırlayacak, üzerimize geçirmemize yardım edecek ve nasıl kullanmamız gerektiğini bize açıklayacaksınız. Bizimle iş birliği yaparsanız her şey göz açıp kapayana dek olup bitecek. Yanıtın evet mi?"

Genç adam bir kez daha başını sallarken, korku dolu ufak bir inilti çıkarmıştı.

"Çok güzel. Hiç vakit kaybetmeden herkesi çağır o zaman. En ufak bir şüpheli hareket yaptığın takdirde son duyacağın şey, yarılan soluk borundan dışarı kaçan havanın çıkardığı fısıltı olacak."

Genç teknisyen, öksürerek çalışma arkadaşlarının dikkatini üzerinde topladı. "Baylar? Ufak bir sorunla karşı karşıyayız. Biraz zamanınızı alabilir miyim lütfen?"

Her şey şaşırtıcı biçimde yolunda gitmişti. Teknisyenler, aynen Reston'ın öngördüğü gibi oldukça itaatkar çıkmışlardı. İçlerinden birinin kılıç/zoruyla rehin alınmış olması, itiraz etmeden iş birliği yapmaları için geçerli bir sebepti. Karşılarındaki kişilerin kendilerini öldürebileceklerini ve durum bunu gerektirdiği anda harekete geçmekte bir an olsun tereddüt etmeyeceklerini anlayacak kadar akıllıydılar. Var güçleriyle ise koyuldular. Birkaç dakika içinde bölmelerinden çıkarılan zırhları kuşanan Mal ve Reston, hızlandırılmış bir uçuş teknikleri dersi de almışlardı.

İçlerinde en yaşlısı olan ve ekibi yönettiği anlaşılan teknisyenler, "Bu zırhları kullanmak aslında oldukça basit," dedi. Karmaşık bir işletim sistemi olmasına rağmen, arayüzü aslında çok basit. Uçuş dinamikleri, vücut hareketlerinizle idare ediliyor. Diğer bir deyişle, vücudunuzu gitmek istediğiniz yöne doğru eğmeniz halinde zırh isteğinizi hemen yerine getirecek. Her iki elinizin de boşta kalabilemesini sağlamak amacıyla, yerçekimine karşıt güç jeneratörünü zırhın başlığına yerleşirdik. Başınızı eğerek alçalacak, kaldırarak yükseleceksiniz. Üzerinde biraz çalışmanız gereken tek nokta bu. Gerisi ise oldukça basit."

Zırhı bir bütün halinde değil parça parça giyinmeleri gerekiyordu. Mal, zırhın parçaları gövdesini saracak şekilde yavaş yavaş üzerinde birleştirilirken *macuahitl*'ini ve rehin aldığı teknisyeni yanından bir an olsun ayırmamıştı. Korkudan titreyen genç teknisyen, çalışma arkadaşlarına *Lütfen tedbirsiz bir hareket yapmayın* der gibi yalvaran bakışlarla bakmaktaydı. Emirlere uyan teknisyenler, Mal ve Reston'ı kısa sürede tamamen giydirmeyi başarmışlardı.

Başlarından ayaklarına kadar bu sert kılıfın içine girmek garip bir histi. Mal'ın giderek yüzeye çıkan kapalı alan fobisi, boğucu bir his veriyordu. Zırhı parçalayarak üzerinden çıkarıp atmak,

nasıl olursa olsun içinden çıkmak istiyordu. Kendini *Sakin ol* diyerek telkin etmeye çalıştı. Üzerindeki yalnızca bir metal parçasıydı. Deneme yapmak istercesine önce bir bacağını, daha sonra ise bir kolunu oynattı. Normalden pek da farklı değildi, yalnızca havanın direnci biraz daha fazlaydı o kadar. Demir eldivenli ellerinden birini açarak oynattı. Her bir eklemini kaplayan parçalar, bir tırtıl gibi hareket ediyorlardı.

Baş teknisyen, "Başlığınızın yüz maskesini bu sensöre dokunarak açıp kapatabilirsiniz," dedi. Mal'ın başlığının yanındaki bir düğmeye dokunmasıyla her yer birdenbire sapsarı olmuştu. Mal, etrafını yalnızca yılan gözüne benzer lensler aracılığıyla görebiliyordu. "Gözlerinizin önündeki ekranın sarı rengi, yıldırım tüfeklerinden ateşlenen ışınların parıltısını dengeliyor. Bu şekilde gece görüşünüz de hiçbir şekilde azalmıyor."

Reston de yüz maskesini denedi. "Güzel."

Sesi, Mal'ın sağ kulağına doğrudan ulaşmıştı.

"Tüm zırhların ortak bir iletişim ağı var," diyerek açıklamaya devam etti baş teknisyen. "İletişim için iki ana ayar kullanılıyor, yakın mesafeden iletişim ve genel iletişim. Hazırdaki ayar olan yakın mesafeden iletişim, üç yüz metrelik bir alanda işlev görüyor. Bir geniş yelpaze ayarı olan genel iletişim ise, tüm Yılan Savaşçıları'nın söylediklerini diğerlerine iletebiliyor. Bilmek istediğiniz başka bir şey var mı?"

"Bilmemiz gereken başka bir şey var mı?" diye yanıtladı Reston.

"Bildiğim kadarıyla hayır. Artık zavallı Yolyamanitzin'i serbest bırakabilir misiniz lütfen? Bayılması an meselesi gibi duruyor."

"Bize bir çift yıldırım tüfeği de temin ederseniz sizinle işimiz bitmiş sayılır," dedi Mal.

Her ikisinin de elinde tüfekleri verildi. *Macuahitl*'ini indiren Mal, Yolyamanitzin'i yavaşça ileriye doğru itti. "Haydi git bakalım." Genç teknisyenin içi öylesine rahatlamıştı ki, sevinçten

neredeyse olduğu yere yığılacaktı.

"Size iyi yolculuklar dilemek isterdim, fakat elimde değil," dedi baş teknisyen. Adamlarının artık güvende olması, onu cesaretlendirmişti. "Rahip kılığıyla buraya giren sizler her kimseniz, bunun yanınıza kalmasını hak etmiyorsunuz. Büyük Hatip her şeyi bilir ve her şeyi görür. Sizden mutlaka intikam alacaktır."

"Biz buradan ayrıldıktan hemen sonra onu durumdan haberdar edeceğinizi mi söylemeye çalışıyorsunuz?" dedi Reston.

"Aynen öyle." Baş teknisyen meydan okurcasına gözlerini kırpıştırdı. "Ve Albay Tlanextic'i de tabii."

"Nasıl?"

"Yardım hattı aracılığıyla."

"Hangi yardım hattından bahsediyorsunuz? Şu gördüğüm şey mi?" Reston, üzerinde her biri değişik renkte birçok telefon ahizesinin asılı olduğu konsole bakıyordu.

"Ta kendisi."

Yıldırım tüfeğini şarj eden Reston, konsolu havaya uçurdu. "Düşündüğünüz şeyi yapmanız artık mümkün değil," dedi.

Mal, başını havaya kaldırdı... ve uçmaya başladı.

Garip bir şekilde heyecan dolu ve heyecan dolu bir şekilde garip bir histi. Ayakları yerden kesilmişti. Havada asılı haldeydi. Yüzerken yaptığı gibi dengesini korumak amacıyla ellerini ve kollarını hareket ettirmemek için zor duruyordu.

Başını biraz daha yukarı kaldırarak daha da yükseldi. Havada ne yaptığını bilmez şekilde yalpalıyordu. Kaybettiğini hissettiği dengesini yeniden kurabilmek için vücudunu hafifçe öne itti. Bir anda hareketlenmişti. Öne eğilmeye devam ettikçe hız kazanıyordu. Yavaşlamak için içgüdüsel olarak kendini dik duruma getirdi. Hareketsiz kalan zırhı, havada duruş moduna geçmişti.

"Bu..." Hislerini nasıl tarif edeceğini bilemiyordu.

"Biliyorum!" Gözlerinin içi gülen Reston, havada bir pirüet yapmayı denemekle meşguldü. "Bugüne kadar neredeydi bu şey?"

Mal, vücudunu neredeyse yatay konuma gelecek kadar öne iterek yeniden hızlanmayı denedi. Zırh onu beklediğinden çok daha büyük bir hızla tünele doğru yönlendirmişti. Giriş kapısının köşesine çarparak geri sekti ve yere düştü. Tekrar ayağa kalktığında ise hiçbir şey hissetmediğini şaşırarak fark etmişti. Adeta pamuktan bir duvara çarpmıştı.

Tlanextic'in "darbe gücü dağıtıcı özellik" dediği şey bu olmalıydı.

İnanılmaz.

Hareketlerine biraz daha dikkat ederek tünelde ilerlemeye devam etti. Onu yakalayan Reston, yanında uçuyordu. Yılan gözü şeklindeki lenslerle birbirlerine baktılar. Reston'ı gözleri bir erkek çocuğununkileri andırıyordu. Çok eğlendiği belliydi. Ve Mal, kendisinin de oldukça eğlendiğini kabul etmek zorundaydı.

Sığınağın kapısını içeriden elle açmak mümkündü. Reston'ın düzeneğin çarkını çevirmesiyle, kapılar yavaş ve isteksiz hareketlerle birkaç santimetre aralanmış, fakat daha ileriye gitmemişlerdi. İçeri sızabilmek için yıldırım tüfekleriyle üzerlerinde açtıkları ateş, kapıları raylarında istenilen şekilde hareket etmelerini engellemişti.

"Bilindik yöntemlerle açmayı başarabilir miyiz bir görelim," diyen Reston, kapılardan birini tüm gücüyle bir yana doğru çekmeye başladı.

Az sonra olanlar, her ikisini de şaşkına çevirmişti. Devasa kapı, Reston çekmeye devam ettikçe bükülüyordu. Daha büyük bir kuvvetle çektikçe, kapı daha içeriye doğru daha da fazla bükülüyordu. Sert metal parçalar, ellerinde karton parçaları unufak olmaktalardı. En sonunda kapının alt ve üst köşeleri büyük bir gıcırtıyla yerlerinden sokulmuş ve olduğu yerde eğri bir şekilde

asılı kalmıştı.

"Ya ben kendi gücümün bilincinde değilim," dedi Reston, "ya da bu zırhı kuşanan kişinin gücü normalde on kat fazlasına çıkıyor. Baş teknisyen bu ayrıntıdan hiç bahsetmemişti."

"Muhtemelen bir an önce oradan çıkıp gitmemizi istiyordu," dedi Mal.

"Üzerimde Fatih zırhım yerine bunlardan biri olduğunu düşün. Bu durumda neler yapmazdım ki."

"Hiç düşünme bile derim."

"Çok geç. Düşündüm bile."

"İçinde olduğumuz ana konsantre olalım. Hala adadan uzaklaşmanın bir yolunu bulmak zorundayız ve zırhların avantajını gözardı etmemekle birlikte, yine de işimizin çok kolay olmadığı düşüncesindeyim."

"Neden ki? Bizi Yılan Savaşçıları'ndan başka engellemeye çalışan kimse yok ve artık onlardan biri gibi göründüğünüze göre, bize rahatsızlık vermeleri ihtimali ortadan kalkmış durumda."

"Haklı olabilirsin," dedi Mal. "Fakat Quetzalcoatl ve arkadaşları da bizim de birer Yılan Savaşçısı olduğumuzu düşünecekler. Ve tanrıların düşmanlarına çok da merhametli davranmadıklarını gördüğümüzü hatırlatırım."

Reston, bir anda ayılmış gibiydi. "Haklısın. Temkini elden bırakmasak daha iyi olur, öyle değil mi?"

"Hassiktir, neredeyse gün doğuyor."

Açıklık alanda hala aynı ceset yığınları duruyordu. Cesetlerden akan kan ve üzerlerindeki açık yaralar, sokak lambalarının ışığı altında parıldamaktaydı.

En şiddetli çatışmalar şehrin Batı Yakası'nda meydana gelmekte olduğunu anlayan Mal ve Reston, doğu yönünde ilerlemeye karar verdiler. Mal'ın içinde kendisini sersemleten bir

iyimserlik vardı. Yer altı sığınağında hissettiği heyecan ve mutluluk, sanki yüz katına katlanmış gibiydi. Üzerindeki bu zırhla istediği her yere gidebilirdi.

Kendine ukalalık etmemesi gerektiğini hatırlattı. Önemli bir avantaj elde etmiş olmaları, içine düştükleri bok çukurundan tamamen kurtuldukları anlamına gelmiyordu.

Karanlık gökyüzünde yükselirlerken, Tenochtitlan'dan giderek uzaklaşıyorlardı. Ara sıra zigguratların ve kulelerin zirvesine kadar varmayı başarmışlardı. Karşı kıyının uzaktan parıldayan ışıkları, aynı anda hem çok uzak hem de çok yakın geliyordu. Mal, şehrin en azından üç farklı bölgesinden yükselen alevleri görebiliyordu. Gözlerinin önündeki ekranlar, alevlerin parlaklığını oldukça azaltsa da, yalnızca patlamaların boyutları çatışmaların ciddiyetini gözler önüne sermekteydi. Tamamen alev alan bir ziggurattan yoğun duman bulutları yükseliyordu. Bir uçan disk tankeri, gölden taşıdığı büyük miktarda suyu binanın üzerine boşaltarak yangını durdurmaya çalışsa da ise yaramıyordu. Etraftan belli aralıklarla ateşlenen yıldırım tüfeklerinin gürültüsü duyuluyordu. Karşılarında tüm ihtişamıyla bir cehennem sahnesi duruyor gibiydi. Gördüklerinin Mictlan'ı bile gölgede bırakacağından emindi.

Tabii Mictlan diye bir yer varsa diye düşündü. Tanrıların gerçek olduğunu anlaması, bir şekilde onlarla özdeşleşen mitlerin inandırıcılığını ortadan kaldırmış gibiydi. Başına gelen, ergenlik çağına vardığında ebeveynlerinin sandığı gibi mükemmel, eşi benzeri olmayan varlıklar olmadıklarını fark etmesi gibi bir şeydi. Onlar da kendisi gibi yalnızca birer insandı, aynı şekilde kusur ve hatalarla dolulardı. Hissettiği, tam da buna benzer bir masumiyet kaybıydı. Hiçbir şey, ona eskisi kadar güvenli, eskisi kadar kutsal gelmiyordu. Yaşadıklarını anlamlandırmakta kullandığı tüm ölçüleri yeniden ayarlamak zorunda kalacaktı.

Yeterince yükseldikten sonra, kıyıya doğru uçuşa geçtiler.

Başları yeniden belaya girdiğinde, yaklaşık bir buçuk kilo-

metrelik bir mesafe katetmişlerdi.

"Havadaki askerler, lütfen kimliğinizi ibraz edin."

Mal ve Reston önce etraflarına, daha sonra ise birbirlerine baktılar. Birileri onlarla mı konuşuyordu?

"Tekrar ediyorum, Tenochtitlan'ın doğusuna doğru hareket etmekte olan havadaki askerler. Kimsiniz ve nereye gittiğinizi zannediyorsunuz?"

Genel iletişim ağıyla kendilerine iletildiğini fark ettikleri uyarının tam olarak nereden geldiğini anlayamıyorlardı.

"Siz ikiniz," dedi aynı ses sabırsızca. "Çatışma alanından uzaklaşanlar. Sizinle konuşuyorum. Lütfen yanıt verin."

"Eee, evet," dedi Reston. "Biz, eee... İşte buradayız. Siz neredesiniz?"

"Tam arkanızda."

Arkalarında bir anda bir Yılan Savaşçıları bombardıman uçağı belirmişti. Mal ve Reston'ın yavaşlayarak havada duruş moduna geçmeleriyle, uçak disk de hız kesmişti. Kokpitteki üç pilottan biri, kulaklıklı bir mikrofon seti aracılığıyla onlarla konuşmaktaydı. Mal ve Reston'ın kulaklarında yine o şüphe dolu ses yankılanıyordu.

Biraz daha yüksek sesle," dedi. "İsminiz, rütbeniz, birliğiniz."

"Hmmmm..." Mal şaşkınlıktan ne yapacağını bilemiyordu. Böyle bir duruma karşı hazırlıklı değillerdi. "Ben Teğmen..." Aklına Nahuatl dilinde bir soyad getirmek için uğraşıyordu. "Yolyamanitzin." İlk aklına gelen, en son duyduğu isimdi."

Ne yazık ki Reston'ın da aklına aynı şey gelmiş, kendisini Mal ile aynı sahte isimle tanıtmıştı. Bu da yetmezmiş gibi, rütbesini de teğmen olarak belirtmişti.

"Bir dakika, anlamadım," dedi pilot. "Her ikiniz de teğmen rütbelisiniz ve her ikinizin de adı Yolyamanıtzin mi yani?"

"Evet," dedi Reston. "Komik bir durum, değil mi? Üstelik akraba da değiliz."

Pilot bu yalanı yutmamıştı. "Peki ya birliğiniz? Engerek? Bo-

ğa? Kobra? Hangisi?"

"Engerek," dedi Reston kendinden emin bir şekilde. Her ikimizinki de. Alın size bir tesadüf daha."

"İyi bir denemeydi keriz. Yılan Savaşçısı birlikleri yılan isimleriyle değil sayılarla birbirlerinden ayrılırlar."

"Evet, gerçekten iyi bir denemeydi keriz," diye mırıldandı Mal.

"Şimdi söyleyin bakalım, siz ikiniz gerçekten kimsiniz? Ve bana sizi havaya uçurmamam için geçerli bir sebep gösterin."

Reston, bir an durakladıktan sonra, "Bize özel bir görev verildi," dedi. Belli etmemeye çalışarak yıldırım tüfeğinin şarj düğmesine basmıştı. "Çok gizli bir görev. Albay için çalışıyoruz."

"Ya tabii, ben de inanmıştım zaten. Aksanınız nedir?"

"İngiliz," dedi Reston, ve İngilizce konuşmaya devam etti. "Vaughn. Kaçmaya hazırlan."

"Ne dediniz?" dedi pilot. "Son kısmını anlayamadım."

"Dedim ki..."

Reston, lafını bitirmeden ateş açmaya başlamıştı.

Pilotlardan biri, bu hamleyi öngörmüş olmalıydı. Reston tam silahını ateşlediği anda, bombardıman uçağı sancak yönünde dönerek ışınlardan kurtulmuş, gövdesi yalnızca hafif bir sıyrık almıştı. Neredeyse dik açısını koruyarak ilerlemeye başlayan uçan diskin ön tarafındaki namlulardan ardı ardına plazma demetleri fırlıyordu.

Geri geri uçan Mal ve Reston, çoktan kaçmaya başlamışlardı. Bombardıman uçağı takipteydi. Üzerlerinde açılan yaylım ateşten sağlı soğlu çevik hareketlerle kurtulmayı başarıyorlardı. Sınırlı manevra kabiliyetleriyle çaresizce hareket etmelerine rağmen, üzerlerindeki zırh vücut hareketlerine aynen istedikleri tepkileri vererek adeta zihinlerini okurcasına onları tehlikelerden koruyordu. Yıldırım ışınlarından birine denk gelen Mal, darbenin neredeyse farkına bile varmamıştı. İçinden gülmek geliyordu. Fakat bir saniye sonra yeni bir yıldırıma hedef olmuş, zırhı

darbeyi etkisiz hale getirmeyi başarmasına rağmen, koruma gücünün sınırlı olduğunu da gözler önüne sermişti. Mal, aldığı darbenin etkisiyle havada dönmeye başlamıştı. Tek seçebildiği, karanlık bir yüzey üzerinde parıldayan yıldırımlardı. Aşağıyla yukarıyı, yerle göğü ayırt etmekte zorlanıyordu. Sonunda dönüş gücüne karşı koymayı başararak vücudunu yeniden dik pozisyona getirirken, başı ise bir süre daha dönmeye devam etmişti.

Başının dönmesi geçtikten sonra, etrafında olanlara odaklanmaya başladı. Bombardıman uçağı Reston'ı oldukça hırpalamaktaydı. Mucize eseri yaylım ateşinden kurtulmayı başaran Reston, yıldırım tüfeğini ateşleyerek karşılık vermeye çalışsa da hem atış gücü hem de hızı uçan diskinkinden çok daha zayıftı. Artçı eyleminin ona hiçbir getirisi yoktu. Yılan pilotlarının işine bitirmesi an meselesiydi.

"Reston. Uçan diski oyalamaya devam et. Sana yardıma geliyorum."

"Ne zaman istersen Vaughn. Acele etmene gerek yok. Ne yapacaksın?"

"Çok da hoşuma gitmeyen bir fikrim var."

Aralarında İngilizce konuşuyorlardı. Pilotlar, bir şeyler çevirmekte olduklarını anlıyor, fakat tam olarak neden bahsettiklerini bilmiyorlardı.

"Söylediğim gibi, aceleye gerek yok. Senin için nasıl uygunsa. Üç saniye içinde ne zaman istersen kabulüm."

Mal derin bir nefes aldı -Bunu yaptığıma inanamıyorum, bunu yaptığıma inanamıyorum, bunu yaptığıma inanamıyorum yaptığıma inanamıyorum- ve tüm hızıyla bombardıman uçağına doğru ilerlemeye başladı. Uçak, arka kısmındaki silahlarla üzerine ateş açsa da Mal, yerine durmuyor, enerjik ve beklenmedik hareketlerle sinek raketinden kaçan bir sinek gibi ışınlardan kaçınmayı başarıyordu. Kısa bir süre içinde uçan diskten daha yükseğe çıkmış, böylece atış alanının tamamen dışında kalmıştı. Tüm hızıyla bir kez daha hareketlenen Mal, bu sefer diskin

tam üzerine karın üstü sert bir iniş yaptı. Devinim kuvveti, onu uçağın üzerinden on tarafına, kokpitin rüzgar siperine doğru sürüklemişti.

Bir eliyle rüzgar siperinin köşesine tutunurken, diğer eliyle cama sert darbeler indiriyordu. Pilotlar, endişe ve korkuyla bağırıyorlardı. Genel iletişim ağı üzerinden daha önce kendileriyle konuşan pilot, Mal'ın aklını kaçırmış olduğunu söylüyordu. Tam olarak na yapmaya çalışıyordu?

Mal, Nahuatl dilinde "Ne yapmaya çalışıyormuşum gibi görünüyor?" diye karşılık verdi.

Bombardıman uçağının pilotları, Mal'ı üzerlerinden silkip atabilmek için çılgınca ve kontrolsüz hava manevraları yapsa da Mal olduğu yerde tutunmaya ve ön camı yumruklamaya devam ediyordu. Cam şüphesiz oldukça sertti, fakat zırhın içindeki kadının pes etmeye hiç ama hiç niyeti yoktu. Siperin yüzeyinde örümcek ağı görünümlü ufak çatlaklar belirmeye başladıktan kısa bir süre sonra, ilk delik açıldı. En sonunda, havanın emiş gücü etkisini göstermiş ve camın tamamı büyük bir gürültüyle patlamıştı. Rüzgar basıncı, kırık cam parçalarını kokpitin içerisine savuruyordu. Mal, pilotların çığlıklarını duyabiliyordu. Uçan diskten uzaklaşarak yükselmeye başladı.

Bombardıman uçağı, neredeyse durma noktasına gelmişti. Keskin bir U dönüşü yapan Reston, kokpite doğrulttuğu yıldırım tüfeğini bütün gücüyle ateşledi. Önce olduğu yerde titremeye ve sallanmaya başlayan, daha sonra ise büyük bir patlamayla alev alan uçan disk, ağzından alevler saçan bir ejderhaya benziyordu.

Uçan disk, ahenkle ağaçlardan düşen sonbahar yaprakları gibi yavaş yavaş irtifa kaybetmeye başlamıştı. Gölün yüzeyine yumuşak bir iniş yaptığında hala çalışmakta olan negatif kütle sürücüsü sayesinde yaklaşık bir dakika boyunca şu yüzeyinde kalmayı başardı. Sürücünün durmasıyla ağır hareketlerle batmaya başlayan uçan diskin alev alev yanmaya devam eden gövdesi, du-

manlar ve baloncuklar eşliğinde karanlıklara gömüldü.

Reston, uçarak Mal'ın yanına geldi. "Artık kesinlikle eşit durumdayız. Bu yaptığın gerçekten inanılmazdı."

"Gerçekten de öyleydi, değil mi?"

"Bu sefer kurtulamayacağımdan emindim."

"Açıkçası ben de öyle düşünmüştüm."

"Artık kıyıya uçmamız için önümüzde gerçekten de hiçbir engel kalmadı. Yolunda gitmeyen başka hiçbir..."

Sözü yarıda kesildi.

"Yine şom ağızlılık ettim galiba."

Gördüklerini, Mal da görmüştü.

Uçan tanrılar. Üçü birden.

Huitzilopochtli. Itzpapalotl. Ve Quetzalcoatl.

Sinek kuşu görünümlü Tanrı'nın, omzunun üzerinde taşıdığı alev mızrağını iki düşman askeri olduğunu düşündüğü Mal ve Reston'a doğrulttuğu gayet açıktı.

"Evet," dedi Mal Reston'a dönerek, "sen ve o lanet olası şom ağızlılığın."

XXX

Aynı Gün

"Ateş etmeyin!" Stuart, havaya kaldırdığı kollarını sallıyordu. "Ateş etmeyin. Biz sandığınız kişiler değiliz."

Huitzilopochtli'nin niyeti değişmişe benzemiyordu.

"Bakın. Bir elimi hareket ettireceğim. İşte böyle. Ve şimdi de başlığımın bir yanına aynen bu şekilde dokunacağım."

Stuart, tanrıların sözlerini duyup duymadığından emin değildi. Hem kendisinin hem de Vaughn'un iyiliği için onu duymuş olduklarını umuyordu. Diğer yandan, gerek vücut dili, gerekse tavırlarıyla doğru mesajı iletmek için elinden geleni yapıyordu. Biz sizin için bir tehlike oluşturmuyoruz. Bize saldırmayın.

"İşte bu," dedi. Yüz maskesi ortadan kaybolmuştu. "Benim."

Üç Tanrı birbirlerine baktılar. Quetzalcoatl ve Huitzilopochtli'nin yüzlerinde, anlam verilmesi zor, boş bir ifade vardı. Itzpapalotl'un tüm yüzünü örten başlığı ise, tepkisinin anlaşılmasını tamamen engelliyordu.

"Ben Reston. Stuart Reston. Hatırladınız mı? Yalnızca bir insan olduğumu biliyorum ama yine de beni hatırlayacağınızdan

eminim, Quetzalcoatl."

Tanrıların kendilerinden daha aşağılık yaratıkları ne ölçüde hafızalarında tuttukları hakkında en ufak bir fikri yoktu. Belki de ölümlüleri birbirlerinden ayırt etmekte bir bilim adamının laboratuvarındaki fareleri ayırt etmekte zorlanacağı kadar zorlanıyorlardı. Büyük Hatip'in terasında karşılaştıklarında Quetzalcoatl, onu uzaktan da olsa hatırlamış gibiydi. Yalnızca başını hafifçe sallamakla yetinmişti. Aklından daha önemli şeyler geçiriyor olmalıydı. Ya da Stuart'ın yüzü bir şekilde tanıdık gelmiş, fakat bu tanışıklığın kaynağını tam olarak hatırlayamamıştı. Birkaç gün önce kanatları altına altığı bu adamı tamamen unutmuş olabilirdi. Stuart, onlar için dünyayı saran milyarlarca ismi meçhul varlıktan yalnızca biriydi.

"Biz Yılan Savaşçıları değiliz," dedi. Bu zırhları, Tenochtitlan'dan kaçıp kurtulabilmek için ödünç aldık. Vaughn, sen de onlara yüzünü göster."

Vaughn'un yüz maskesi, bir hareketle ortadan kayboldu.

"Gördünüz mü? Daha önce Tezcaliptoca'yı ziyarete geldiğinizde, biz ikimiz de oradaydık. Fakat bizim onunla hiçbir bağlantımız yok. Sizin ayrılmanızdan hemen sonra, adamlarına bizi öldürmeleri emrini verdi."

Quetzalcoatl başını salladı. İnce dudaklarına bir gülümseme belirdi.

"Evet, seni tanıyorum," dedi. "Yılan Savaşçısı zırhı beni yanılttı. Huitz? Mızrağını indir. Bunlar, dostlarımız."

Huitzilopochtli'nin kendisine söyleneni yaptığını gören Vaughn, "Çok şükür," diyerek derin bir nefes aldı.

"Fakat kendinizi şanslı hissetmelisiniz," dedi Quetzalcoatl. "Size saldırmamıza çok az kalmıştı. Bizi tek geri tutan şey, bir uçan diski düşürdüğünüzü görmemiz oldu. İçimizde bir şüphe uyandı. Yılan Savaşçıları'na karşı savaşan Yılan Savaşçıları da neyin nesiydi? Eğer bir anlığına böyle düşünmeseydik..."

"Eğer bir anlığına böyle düşünmeseydik," dedi Huitzilopoch-

tli, "cesetleriniz çoktan düşürdüğünüz uçağın yanında göl yatağındaki yerini almış olurdu."

Itzpapalotl, onay verircesine başını salladı.

"Demek ki Yılanlar'ın yolumuzu kesmeleri bizim lehimize sonuçlandı," dedi Stuart Vaughn'a dönerek.

"Her işte bir hayır vardır desene," diye karşılık verdi Vaughn.

Stuart, üç Tanrı'ya dönerek, "Sizinle yeniden karşılaşmanın çok büyük bir onur olduğunu söylemeliyim Quetzalcoatl. Fakat şimdi kusurumuza bakmazsanız ben ve Vaughn yolumuza devam etmek istiyoruz. Tenochtitlan'dan ne kadar uzaklaşabilirsek bizi için o kadar iyi. Şehrin her köşesi ölümcül tuzaklarla sarılmış durumda."

"Tabii," dedi Tüylü Yılan. "Nasıl isterseniz."

Stuart tam da yanından geçip gitmek üzereyken, bir elini havaya kaldırdı. "Fakat belki de..."

Stuart'ın bir anda tüm cesareti kırılmıştı. Şimdi sırada ne vardı? Bu Tanrı ondan ne istiyor olabilirdi?

"Belki de size eşlik etmem daha doğru olur, en azından yolun yarısına gelinceye kadar. Huitz? Itzpapalotl? Bir sonraki saldırıya bensiz başlayın. Ve dikkatli olun."

"Bunu yapmanıza gerek yok," dedi Stuart, "gerçekten."

"Size eşlik etmediğim takdirde, sizi Yılan Savaşçıları zırhı içerisinde gören bir başka Tanrı aynen bizim düşündüğümüz şeyi düşünebilir ve bu sefer fikirlerini değiştirmeye yetecek zamanınız da olmayabilir."

"Evet, haklısınız. Bunun olmasını kesinlikle istemeyiz."

"Ben de öyle tahmin etmiştim."

Huitzilopochtli ve Itzpapalotl, şehri yeniden ablukaya almak üzere Tenochtitlan'a doğru yol alırken, Quetzalcoatl, Stuart ve Vaughn, ters yöne uçmaktaydılar. Ortalama bir hızla ilerlemele-

ri, birbirleriyle bağırmadan, rahatça konuşabilmelerine imkan sağlıyordu.

"Savaşı siz kazanmaktasınız, öyle değil mi?" diye sordu Vaughn. "Bana öyle geliyor. Tezcaliptoca'nın adamları cesur bir mücadele ortaya koyuyorlar, fakat sonucun ne olacağı önceden kestirilebilecek gibi."

"Bu ana dek işler istediğimiz gibi gitti," diye yanıt verdi Quetzalcoatl. "Fakat hiç de kolay olmadığını söylemeliyim. Üstelik bazı kayıplar da verdik. Mesela Avcıların Tanrısı Mixcoatl. Sayıca çok üstün olan Yılan Savaşçıları onu köşeye sıkıştırmayı başardılar. Bizzat kendim onu kurtarmak için uğraşsam da çok geç kalmıştım. Ve Coyolxauhqui..."

"Ay Tanrıçası."

"Onu, bir keşif gezisi yapmak üzere herkesten önce şehre göndermiştim. Kendini gizlemekteki yeteneğinin onu koruyacağından emindim. İçinde bulunduğu her ortamda kamufle olabilme yeteneğiyle Itzpapalotl bile yarışamazdı. Fakat ondan hiçbir haber alamadık ve başına kötü bir şey gelmiş olmasından korkuyorum. Varlığını sezbilecek tek kişi Tezcaliptoca olduğundan, onun eline düşmüş olma ihtimalinden korkuyorum. Diğer yandan Dumanlı Ayna'nın savaşa bizzat katılıp katılmadığından hala emin olamıyoruz. Bizim net bir şekilde kazanmaya devam ediyor olmamızdan yola çıkarak, kendisinin bire bir mücadele etmediği, yalnızca operasyonları yönettiği sonucuna varıyorum. Onun savaşa bizzat katılması, tüm dengeleri altüst edebilir.

"O kadar güçlü mü?" dedi Stuart.

"Hem de nasıl," diye karşılık veren Quetzalcoatl'ın ifadesi ciddileşmişti. "Tezcaliptoca tek başına bu savaşın gidişatını tamamen değiştirebilir."

"O zaman neden hala kendisini göstermiyor?"

"Onun adına savaşarak ölmeye hazır koca bir orduya sahipken, kendisini neden yorsun ki? Kardeşimi iyi tanıyorum. Yılan Savaşçıları'nı kendisine kalkan olarak kullanıyor. Biz onlarla mü-

cadelelerimizi kazanıyor da olsak, kendimizi fazlasıyla yoruyoruz. Yılan Savaşçıları, yalnızca direncimizi kırmak amacıyla karşımızdalar. Tezcaliptoca, ancak ordusu bizim saldırılarımıza karşılık veremeyecek kadar yorulduğunda kendisini gösterecek çünkü bu, bizim de oldukça yorgun olduğumuz anlamına gelecek. Hilebazlık sıfatını ondan daha fazla hak eden başka kimse yoktur."

"Ondan çekindiğiniz izlenimine kapılıyorum," dedi Vaughn.

"Haklısınız. Ve bunu itiraf etmekte bir sakınca görmüyorum. Aklı başında her varlığın ondan çekinmesi gayet normal."

"Onu dünyada tek başına bırakmanızın sebeplerinden biri de bu mu? Hatta belki de tek gerçek sebebi?"

"Kararımızda etkili olduğunu kabul etmem gerekir," dedi Quetzalcoatl. Havada süzülürken saçları basının arkasında heybetli bir yele gibi uçuşuyordu. "Her ne kadar Tezcaliptoca'ya çok kızgın olsam da, ona açıkça meydan okumaktan çekiniyordum. Onun öfkesinin dünyayı sarsabilecek boyutlara gelebileceğini gayet iyi biliyordum. Bu nedenle geri çekilip onu olduğu yerde bırakmanın en akıllıca çözüm olduğunu düşündüm. Gezegeninizin yönetimini onun ellerine bırakarak, onu bir şekilde oyalamayı, memnun etmeyi amaçlamıştık. Böyle yapmayarak çatışmaya devam etseydik, işlerin hangi noktaya varabileceğini tahmin bile etmek zor olurdu."

"Fakat şimdi ona meydan okumaktan memnun gibi görünüyorsunuz."

"Bilinçli bir şekilde onun hükümdarlığının bu şartlarda devam etmesine izin veremezdim. Bir şey yapmak zorundaydım."

"Bu tam bir 'ya öldür ya iyileştir' felsefesi."

"Evet, durumun ne yazık ki söylediğiniz gibi özetlenebileceğini kabul etmek zorundayım, Bayan Vaughn. Çok büyük ve riskli bir kumar oyununun içindeyiz diyelim. Kaybetmemiz halinde, Tezcaliptoca yalnızca bizleri ortadan kaldırmakla kalmayıp, dünyada yaşayan sizlerin de üzerine sayısız başka felaketler

gelmesini sağlayabilir. Amerika Kıtası'nda gerçekleştirdiği soykırımın bir benzerini daha başka bir yerde gerçekleştirmesi beni hiç de şaşırtmaz. Hatta bu sefer daha da ileri bile gidebilir."

"Onunla konuşarak anlaşmayı bir kez daha deneyemez misiniz?"

"Bunda ne kadar başarılı olduğumuzu siz de gördünüz."

"Ama artık çatışma hevesinizi aldınız ve ortalık yatışmaya başladı. Her ikiniz de bu kadarının yeterli olduğunu görüp ateşkes ilan ederseniz, kimse kimseye basını eğmemiş olur. Birbirine horozlanan erkek çocukları da sonunda böyle yapmazlar mı? Herkes söylemek istediğini söyledikten sonra savaş baltalarını yeniden gömerler."

Vaughn'un lafı çevirmekteki ustalığı, Quetzalcoatl'ı gülümsetmişti. "Kardeşimle benim aramda düşmanlık yaratan o kadar çok şey var ki. Çok fazla şey. Önceki buluşmamızın yalnızca bir formaliteden ibaret olduğunu ikimiz de biliyorduk. Bu çatışma kaçınılmazdı, bunca yıllık düşmanlığın doğurduğu kaçınılmaz ve tek sonuç buydu. Böyle olması gerekiyordu. Yalnızca kendim için savaşmadığımın farkına varıyor ve bunu takdir ediyorsunuz, öyle değil mi? Bu yalnızca kendimi tatmin etmek için giriştiğim bir mücadele değil. Siz insanlardan, bundan beş yüz yıl önce iyice tartmadan verdiğim karardan dolayı özür dilemek için savaşıyorum. Büyük bir yanlıştan doğan olumsuz sonuçları tersine çevirmeye çalışıyorum.

"Geç olması, hiç olmamasından iyidir," dedi Vaughn.

"Sizden hoşlandım," dedi Quetzalcoatl kahkaha atarak. "Eşinden hoşlandım, Reston."

"Hayır, o benim... "

"Hayır, ben onun..."

"Aklından geçenleri açıkça söylüyor," diye sözlerine devam etti Tanrı. "Kimseya kendini beğendirmeye çalışmıyor. İnsan ırkını tam da bu yüzden seviyorum. Sizlerin içinde sahip olduğunuzdan daha fazlasını elde etmek, kendinizi geliştirmek için bü-

yük bir istek ve kuvvet var, bundan keyif alıyorsunuz. Dünyaya ilk ayak bastığımda, içinizdeki bu potansiyelin farkına varmış ve görevimin hedeflerinize ulaşmanızda size yardım etmek olduğunu anlamıştım. Size söz veriyorum ki ne kadar uzayacağını bilemediğim bu savaşta Tezcaliptoca'yı yenmeyi başarırsak, görevime aynen kaldığım yerden devam edeceğim. Varabileceğiniz, varmak istediğiniz en üst seviyeye gelmek yolunda sizlere rehberlik yapacağım. Yıllar sonra o kadar değişmiş olacaksınız ki, sizler bile kendinizi tanımakta güçlük çekeceksiniz. Tanrılara mahsus tüm ileri teknolojilere sahip olmakla kalmayıp, onları layıkıyla kullanacak bilgelik seviyesine de erişecek, hayal ettiğinizden çok daha uzun ömürlü olacak, henüz tanımadığınız birçok başka mekanı ziyaret edecek, birçok başka şeyi göreceksiniz... Tam da şimdi, tam da burada her şey sizler için yeniden başlayabilir."

Stuart, bir anda Ah Balam Chel'in sözlerini hatırladı: *Bir dünya yaşının dönüp bir sonrakine dönüşeceği bir geçiş dönemi. Yaradılış yeniden başlayacak. Hayat dönüşüm geçirecek.*

Kendi kendine, "Göründüğü kadarıyla sözlerinde haklıymışsın seni gidi piç," diye mırıldandı.

"Anlamadım," dedi Vaughn. Gölün kıyısına yaklaşmaktalardı. Birçok derenin üzerinde birleştiği karanlık ve işsiz alan, devasa bir bataklığa dönüşmüştü.

"Bir an için Chel'i düşündüm. Xibalba'nın lideri."

"Ve..?"

"...ölmeden kısa bir süre önce bana Maya takviminden ve bu takvimin yakın zamanda deneyimleyeceğimizi öngördüğü dönüm noktasından bahsetmişti. Bir buluşma, kesişme noktası diyebileceğimiz bir noktadan. Ve görünen o ki tam da bu noktaya varmış durumdayız."

"Dördüncü dünya yaşının sonu ve beşincisinin başlangıcı," dedi Quetzalcoatl. "Evet, bunun bilincindeyim. Sizce neden bütün bu zaman dururken tam da şimdi dünyaya dönmeye karar verdik?"

"Yani siz de mi bu hesapların doğruluğuna inanıyorsunuz?"

"Etrafımızdaki her şey bir döngüden ibaret Stuart. Mevsimler, gezegenler. Zaman söz konusu olduğunda durum neden farklı olsun ki? Maya gökbilimcileri oldukça zeki adamlardı. Çok titiz kayıtlar tutmuşlar, bulguları dikkatle incelemişler, ince matematik hesaplar yapmışlardı. Birbiri içinde dönen çarklar kavramının ne olduğunu gayet iyi biliyorlardı. Dünya'nın aynı anda hem kendi ekseni hem de Güneş etrafında döndüğünü çoktan keşfetmişlerdi. Dev bir girdap içerisinde bağımsız birçok küçük girdap oluşması gibi. Zaman, doğanın bir parçası olduğuna göre, doğada gözlemledikleri her durumun zamana da uygulanması mümkündü."

"Bir dakika bir dakika, bu bahsettiğiniz saçmalıklar da neyin nesi?" diye araya girdi Vaughn. "Rica etsem biriniz bana hakkında gevezelik ettiğiniz şeyin tam olarak ne olduğunu açıklayabilir mi?"

Stuart, Chel'in *Popul Vuh*, *b'ak'tun*lar ve dünya yaşlarına dair kendisine anlattığı tüm bilgileri elinden geldiğince özetledi. "Çok kritik bir noktaya varmak üzereyiz," dedi. "Büyük gün geliyor. Yakında. Çok yakında. Bu arada, bugünün tarihini bilen var mı? Tüm bu olup bitenin içinde zaman hesabı yapabilmek imkansız."

Vaughn kaşlarını çattı. "Üç Yağmur Bir Hareket Bir Ev. Her şey öylesine allak bullak olmuş durumda ki, gün hesabı yapabilmek için bile uzunca düşünmem gerekti."

"Bu durumda yarının tarihi Dört Çiçek. İşte bu, yarın. Geri sayımın sona erip her şeyin yeniden başlayacağı tarih."

Quetzalcoatl, başını sallayarak sözlerini onayladı. "Hiçbir şey basit bir tesadüften ibaret değil. Zamanın gelgit gücünü görmemezden gelecek biri değilim. Dünya, çok kritik bir noktaya varmış durumda. Tezcaliptoca da bunun farkında. Şimdiye kadar kendisini göstermemesinin başlıca sebeplerinden biri de bu. Yarın olduğunda, savaşın hem kendisi hem de bizler için ya mut-

lak bir yenilgi ya da mutlak bir zaferle sonuçlanacağını biliyor. Her şey oldukça hassas bir denge üzerine kurulu. Beşinci dünya yaşını başlatan olay, ya Dumanlı Ayna'nın tahtınında kendinden daha da emin bir şekilde oturmayı garantilemesi ya da o tahttan indirilip her şeyin yok edilmesi olacak. Yeni dünya yaşı ne şekilde başlarsa o şekilde devam edecek. Yarın sona erdiğinde eldeki durum neyse, önümüzdeki beş yüz güneş yılı boyunca aynen korunacak. İşte tam da bu nedenle onu yenmemiz gerekiyor. Bizlerin zaferi, insanlığın Tezcaliptoca'dan kurtulmak ve yepyeni bir hayata başlamak için tek şansı ve bunu gayet iyi bildiğimizden harekete geçmek için en uygun zamanı bekledik."

Quetzalcoatl, Stuart ve Vaughn, yağmur ormanlarına doğru alçalmaya başladılar. Önce bulut kümelerinin, ardından da ağaçların arasından geçerek vardıkları alan, Stuart'a hiç de yabancı gelmiyordu. Tanrıların tersine dönmüş zigguratı ayaklarının tam altındaydı.

"Yollarımız burada ayrılıyor," dedi Quetzalcoatl yere inmeleriyle birlikte. "Sizler, istediğiniz yönde ilerleyebilirsiniz."

Stuart, Tüylü Yılan'ın sözlerinde gizli bir davet sezmişti.

"Ya da," dedi, "sizinle gelebilir, birlikte savaşabiliriz."

"Evet," dedi Quetzalcoatl, kendisi bu fikri aklından hiç geçirmemiş gibi bir havayla. "Bunu gerçekten istiyorsanız tabii."

"Neden?" dedi Vaughn.

"Neden mi?" dedi Tanrı. Söyleyecekleri için bir ilham kaynağı arıyor gibiydi. "Bu güzel bir soru. Duruma bir bakalım. Nedeni acaba dünyanın daha iyi bir geleceğe sahip olmasının siz insanları çok yakından ilgilendirmesi olabilir mi? Nihayetinde burası sizin gezegeniniz. Sizin eviniz. Bir başka neden ise ikinizin yanımda savaşmanızı istiyor oluşum olabilir mi dersiniz? Bombardıman uçağını nasıl bir ustalıkla alt ettiğinizi, çok zor şartlar altında nasıl mücadeleyi bir an olsun elden bırakmadığınızı, ekip çalışmasına ne kadar yatkın olduğunuzu bizzat gördüm."

Stuart ve Vaughn, aynı anda "Ekip çalışması mı?" diyerek tepki verdiler.

"Eldeki imkanlardan yararlanmakraktaki beceriniz de cabası. Üzerinizdeki zırhları çalmanız ve onları kullanmayı büyük bir çabuklukla öğrenmeniz beni oldukça etkiledi."

"Anlamama yardım edin lütfen," dedi Vaughn. "Bizi ekibinize mi katmak istiyorsunuz?"

"Bize yardımcı olmanın umrunuzdan olup olmadığını soruyorum, evet," diye yanıtladı Quetzalcoatl. "Bu, bizim olduğu kadar sizin de mücadeleniz."

"Fakat bize ihtiyacınız olduğunu düşünmüyorum."

"Neden olmasın? Çatışma sahnesinde iki iyi aktöre, okluğumda fırlatacak iki sağlam oka daha ihtiyacım olamaz mı?"

"Fakat biz Tanrı değiliz."

"Evet, bu doğru. Tam da bu yüzden, Tanrı değil insan olduğunuzdan, kendi kaderinizi belirlemek için mücadele etmeyi, en az bizler kadar istemelisiniz. Fakat tüm bunlar size kabul edilebilir gelmiyorsa..."

Quetzalcoatl'ın bir hareketiyle tanrıların zigguratına giden yol açılmıştı. Her şey aynen Stuart'ın hatırladığı gibiydi. Dikdörtgen şeklindeki bodrum kapağının altında beliren ışıklı yol, tersyüz edilmiş zigguratın derinlere inen katlarını gözler önüne sermekteydi.

Vaughn, gördükleri karşısında yalnızca "Hassiktir," diyebilmişti.

Quetzalcoatl, merdivenlerden inmeye hazırlandı. "Her ikinizi de tanımış olmaktan büyük mutluluk duydum. İnsan ırkının gerçekten de uğrunda savaşmaya ve korumaya, hatta gerekiyorsa ölmeye değer varlıklar olduğundan şimdi daha da eminim. En azından bana iyi şanslar dilemenizi istesem, bunu da çok görmezsiniz, öyle değil mi?"

"Hayır," dedi Stuart. "Bekleyin."

Quetzalcoatl, merdivenlerin başında aniden durdu. Arkasını

dönmemişti.

"Lanet olsun, ben varım."

"Reston..." dedi Vaughn.

"Söylediklerinde haklı, Vaughn. Bahsettiği bizim mücadelemiz. Bizim geleceğimiz. Bizimle hiçbir ilgisi yokmuş gibi davranamayız."

"Aklını mı kaybettin şen?"

"Beni ikna etmeye çalıştığını görebiliyorum. Ama dinle. Bu, tam de benim Fatih kimliğimle İmparatorluk'un karşı başlattığım mücadele. Aynı hedeflere ulaşmaya çalışan, fakat çok daha ileri seviyede, çok daha büyük boyutta bir operasyon diyelim. Başladığımız işi bitirmezsek çok yazık olacak. Buraya kadar geldikten sonra, son adımı atmadan geri dönmeyelim."

Stuart, Quetzalcoatl'ın peşi sıra gitmek üzere hareketlenirken "Onunla gitme," dedi Vaughn. "O merdivenleri inme lütfen."

"Neden birdenbire benim için bu kadar endişeleniyorsun ki?"

"Endişelendiğimden değil. Yalnızca... Durum şu ki sen gidersen ben de peşinden gelmek zorundayım."

"Hayır, değilsin."

"Öyle bir zorundayım ki. Birincisi, bu zaferden yalnızca senin pay almana asla izin veremem, ikincisi ise o Tlanextic denen pislikten intikamımı almak için yanıp tutuşuyorum."

"Her ikisi de gayet kabul edilebilir gerekçeler," dedi Stuart. "Bir üçüncü gerekçen de var mı acaba?"

"Tabii ki var. Üçüncüsü ise sen geri zekalının birisin, ve her geri zekalının sırtını kollayacak bir diğer geri zekalıya ihtiyacı vardır."

XXXI

Aynı Gün

Yemekhanede mola verdiler. Mal'ın karnı gerçekten de çok açtı. En son ne zaman yemek yediğini hatırlamıyordu bile. Acaba bir önceki akşam mıydı? Karnının guruldayışından bunun mümkün olduğu hissine kapıldı. Sürekli mutfağa girip çıkan iki Tanrıça, Coatlicue ve Quetzalpetatl, üzerinde dumanlar tüten yemek tabaklarını şimdiden çok zengin görünen sofraya taşımakla meşguldü. Her ikisi de farklı şekillerde, fakat eşit derecede güzellerdi. Ana Tanrıça, haşmetli bir heykele benziyordu; Quetzalcoatl'ın kız kardeşinin ise arzulanası bir vücudu ve upuzun bacakları vardı. Mal, her ikisinin de boylarını ve vücutlarını kıskandığını fark ederken, bir Tanrıça'nın güzelliği karşısında böyle bir tepki vermenin kabul edilebilir olduğunu düşündü. Onlar, kadınların olmak, erkeklerinse sahip olmak istediği kadın modelini temsil etmeliydiler, aksi takdirde tüm bunların ne anlamı olabilirdi ki?

Fakat her şeyden çok önündeki yemeklere odaklanmıştı. Ağzına attığı her lokmanın tadı gerçekten de enfesti, ve karnını do-

yurmaya fena halde ihtiyacı vardı.

Genç Tanrıça odadan çıkarken Reston'ın onun kalçalarını hayranlıkla seyrettiğini, bir değil birkaç sefer fark etti. Bu durum, nedenini anlamadığı bir şekilde sinirlerini bozmuştu.

"O, senin için büyük bir lokma dostum," diye laf attı. "Oldukça büyük."

"Ona bakmanın nedeni kesinlikle bu değil."

"Beni aptal yerine koyma lütfen. Ona tam olarak neden baktığını ve vücudunun hangi kısmına odaklandığını gayet iyi biliyorum."

"Tamam, sözlerinde bir doğruluk payı olduğunu kabul ediyorum. Fakat asıl kendime o *benim* kız kardeşim olsa onunla yatıp yatmayacağımı soruyordum."

"Bu çok korkunç bir düşünce ."

"Yalnızca ihtimallerden bahsediyoruz."

"Hayır, anlamadın. Olanların sorumluluğunu yalnızca *onun* sırtına bindirmeye çalışıyorsun, öyle değil mi? Quetzalpetatl böylesine çekici olmasa, bunların hiçbiri meydana gelmemiş olurdu. Bu tam da erkeklere özgü bir düşünce tarzı. Tecavüze uğrayan bir kadını, tahrik edici kıyafetler giymekle suçlamaya benziyor. Bir nevi 'Belasını arıyordu' demek gibi."

"Anladığım kadarıyla gerek Quetzalpetatl gerekse Quetzalcoatl işledikleri suçtan eşit derecede sorumlular; ensesti bir suç olarak kabul ediyorsak tabii."

"Yasal olmasa bile ahlaki bir suç."

"Ne olursa olsun, olanların asıl sorumlusunun Tezcaliptoca olduğu gayet açık. Bu hüzünlü hikayenin merkezinde o var."

"Bunun bir önemi var mı?" dedi Mal sabırsızca. "Tanrılar tarafından bize sunulan yemekleri mideye indirmekle meşgulüz. Diğer konuları bir kenara bıraksak daha iyi olur, en azından kendim için söylüyorum. Gerisinin hiçbir önemi yok." Mısır unundan yapılmış kreplerden bir parça kopararak üzeri erimiş çikolatalı guakamole sosunu sıyırdı. Gerçekten çok lezizdi. Ağ-

zındaki tadı tarif etmek için *ilahi* sıfatını kullanmak istemese de, aklına bundan daha farklı bir kelime gelmiyordu.

Reston, kendisine şöyle bir baktı. Aynen Vaughn gibi, o da ödünç aldığı kıyafetler içindeydi. Quetzalcoatl tarafından kendilerine verilen bu tanrı kıyafetleri, her ikisi de için de birkaç beden büyüktü.

"Ne kadar garip," dedi. "Yılan Savaşçısı zırhını çok kısa bir süreliğine giyindik, fakat şimdi onsuz kendimi neredeyse çıplak hissediyorum."

Mal başını salladı. "Zırhlar kimde bu arada?"

"Quetzalcoatl, zırhları Tanrıça Toci'ye emanet ettiğini söyledi. Tüm teknik konulardan o sorumlu."

"Biraz rötuş yapacak olsa gerek."

"Ve Yılan Savaşçıları zırhına benzememelerini sağlayacak. Bu sayede tanrıların bizi düşman zannedip üzerimize ateş açmasını engellemiş olacağız."

"Neden bize yeni birer zırh vermiyorlar ki? Mutlaka bir yerlerde boşta duran savaş kıyafetleri vardır."

"Bizim bedenimizde hiçbir kıyafetleri olmadığını fark ettiğini sanıyordum. Ben bir metre doksan santim boyunca olmama rağmen, onlara göre neredeyse ufak tefek kalıyorum. Sen ise... "

"Laflarına dikkat et."

"Bir insan olarak gayet orantılısın diyecektim."

"Hayır, cücesin diyecektin."

"Merhaba! Merhaba!"

Bu gürültülü sesleniş, yemekhaneye henüz giren bir kadına aitti. Yoksa bir adama mı? Doğrudan onlara doğru yürüyen ve her ikisini de aynı anda hem kaslı hem de yumuşacık göğsüne bastırarak kucaklayan androjen adam/kadın, Reston'a dönerek, "İşte yine buradasın," dedi. "Ve bu sefer yanında diğer yarını da getirmişsin. Tebrikler."

Mal, bezgin bir ifadeyle "Ben onun diğer... " diyerek söze başlasa da, androjen adam/kadın araya girdi.

"Canım," dedi ciddi bir ifadeyle, "benim adım Ometeotl. Zıtlığın ne demek olduğunu, neyin neyi tamamlayabileceğini, neyin diğer yarısı olabileceğini gayet iyi bilirim. Onunki sensin. Bunu anlamak için bir bakış yeterli."

"Hayır, tamamen yanılıyorsunuz."

"Sen, onun asla olamayacağı şeylerin bütünü. O ise senin asla olamayacaklarının. Kıyı ve deniz birbirini nasıl tanımlarsa, siz de birbirinizi aynen öyle tanımlıyorsunuz. Aranızca yalnızca karşıt ve birbirine denk güçler bir araya gelip birbirini çektiğinde meydana gelen o elektrikli sürtünme gücü var, aynen kıyıya vuran bir sörf tahtası gibi. Bizimle birlikte savaşmaya karar vermeniz beni çok memnun etti. Bu bir işaret, oldukça yüreklendirici bir işaret. İkilikte teklik kavramının somut bir göstergesi olan iki insan, bizim tarafımızda. Bundan daha uygun bir şey olamaz."

Onları oldukları yerde bırakan Ometeotl, mideye indirilmeye hazır yemeklerin kendisini beklediği bir diğer masaya doğru ilerledi.

Mal ve Reston, birbirlerinin yüzüne bakmakta zorlanıyorlardı.

Yemekhaneye giren diğer tanrılar, Ometeotl'un aksine suratsız ve savaş yorgunuydular. Mal ve Reston'u merakla düşmanlık arasında mesajlar taşıyan bakışlarla süzüyolardı. Her biri yanlarından sessizce geçip giderken, yalnızca Mictlantecuhtli onlara doğru eğilerek, "Quetzalcoatl, koruyucu gücünü sizi de içine alacak şekilde genişletti. Sizi her kalp atışında -parmaklarını kalp atışı ritmiyle şıklatarak mesajını güçlendirmişti- hayatta tut^n tek şey bu. Sizi ilk gördüğüm yerde katletmek isteğimi bastırıp Tüylü Yılan'ın sizi korumasına izin verme kararımdan beni pişman etmeyeceğinizi umuyorum. Diğer bir deyişle, yarın savaş alanında bizi hayal kırıklığına uğratmayın. Zincirimizin zayıf bir halkaya hiç ama hiç ihtiyacı yok. Aksi takdirde Karanlıklar Tanrısı'mn öfkesiyle yüzleşmek zorunda kalacağınızı unutmayın."

Mal, kendisini bu şekilde tehdit eden herhangi birine oldukça sert bir karşılık vermekten geri kalmaz, hatta onu yüz yüze hesaplaşmaya davet ederdi. Fakat Mictlantecuhtli'yi iş üzerinde bire bir izlemeye fırsat bulmuş, yüzündeki o derin ve amansız kötülüğü görmüştü. Karanlık gücü, görünmez dalgalar halinde etrafına yayılıyordu. O adeta bir uçuruma, dipsiz bir kuyuya benziyordu. Umutsuz her durum, acımasız her davranış, her türlü vahşet sanki onun ruhuna aitti. Mictlantecuhtli'nin tüyleri diken diken eden bakışlarındaki donukluk, karşılaştığı soğukkanlı katillerin ve kurbanlarının gözlerindeki soğuklukla kıyaslanamayacak kadar korkunçtu.

Mictlantecuhtli yanlarından uzaklaştıktan hemen sonra Mal'a dönen Reston, "Ne demiştim?" dedi. "Xipe Totec onun yanında şirin bir oyuncak ayı gibi kalıyor."

"Söylediklerini duydum!" dedi Derisi Yüzülmüş Tanrı bir kaşık dolusu acılı tahıl lapasını mideye indirirken. "Sözlerine dikkat et insan."

Oldukça derin bir huzursuzluk hissine kapılmış olan Mal, oradan gitmek istiyordu. İstenmediğini bu kadar net bir şekilde algıladığı başka hiçbir ortamda bulunmamıştı. Hatta bir Jaguar Savaşçısı olarak bir şüphelinin ya da bir inançsızlar topluluğunun saklandıkları evlere baskın düzenlediklerinde bile. Tam kalkıp gitmeye hazırlanırken, içeriye Quetzalcoatl'ın ta kendisi girdi. Kamburu çıkmış, cücemsi küçük bir yaratık, beceriksiz hareketlerle peşi sıra yürüyordu. Bu, Xolotl olmalıydı.

Kısa bir girişten sonra konuşmasına başladı.

Kuşatmadan gelinen noktayı ayrıntılı bir şekilde açıkladı ve bir durum değerlendirmesi yaptı. "Her şey planlarımıza uygun ilerliyor," dedi, "fakat planların bazen hiç beklenmedik bir anda altüst olabileceğini hepimiz gayet iyi biliyoruz."

Savaş alanında gösterdikleri cesaretten ve bulundukları noktaya rakiplerine kıyasla çok daha az hasarla gelişlerinden dolayı tüm ekip arkadaşlarını tebrik etti. "Yalnızca iki ölü verdik, fa-

kat bunu küçümsediğimizi asla düşünmeyin. Tüm kalbimle Mixcoatl ve Coyolxauhqui'nin yaslarını tuttuğumu bilmenizi isterim. Fakat bu kaybımızı, yolumuza yılmadan devam etmemiz için gerekli ve geçerli bir sebebe dönüştürmeliyiz."

Orada bulunan herkese bu ufak moladan en iyi şekilde yararlanmaları tavsiyesinde bulundu. "Dinlenin, güç toplayın ve kendinizi günün ilk ışıklarıyla başlayacak mücadeleye hazırlayın."

En son olarak, aralarına katılan iki yeni üyeden söz etmeyi uygun gördü. "Onlar, bizim daha iyi yaşamaları için savaştığımız varlıkların kararlılığını ve dürüstlüğünün birer göstergesi. Bizim yanımızda yer almayı seçerek hem kendi değerlerini hem de mücadelemize verdikleri değeri ortaya koymuş oldular. İnsan ırkını en iyi şekilde temsil ediyorlar."

"Sözlerin pek de fazla anlam ifade etmiyor," dedi Xipe Totec.

"Sözlerim, onların bizden herhangi biriyle aynı seviyede olduğunu ifade ediyor," diye karşılık veren Quetzalcoatl, sözünü kesen Tanrı'ya sert bir bakış atarak sözlerine devam etti. "Fiziksel güç anlamında bizden çok daha geride olabilirler, fakat yürekleri aynen bizim gibi ve gerçekten önemli olan tek şey de bu."

Var gücüyle ellerini çırpan Ometeotl, gürültülü bir sevinç gösterisi yaptı. Başka hiçbir Tanrı ona katılmamıştı.

Quetzalcoatl, "Yarına kadar," diyerek konuşmasını bitirdi. "Sonuna kadar."

Tanrılar, Mal ve Reston'a geceyi geçirmeleri için yan yana iki ayrı oda vermişlerdi. Yalnızca temel gereksinimlere yanıt verebilecek şekilde düşünülmüş yalın odalar, okyanus ötesi yolculuk eden bir şilebin güvertesi altındaki ufak kabinleri andırıyordu. Tek kişilik yatağına uzanan Mal, gözlerini kapadı. Kendisini hiç böylesine bitkin hissetmemişti. Çok olağan dışı, çok uzun ve çok çetin bir gün geçirmişlerdi. Hala Mixquiahuala'daki Jaguar

yerel biriminden gelen o telefonla başlayan günü mü yaşamaktaydı? Yalnızca birkaç saat önce başlayan macera, bir ömür sürmüş gibiydi. Aaronson ölmüş, Reston ise en beklenmedik şekilde düşmanı olmaktan çıkıp bir numaralı iş birlikçisine dönüşmüştü. Tüm dünyası alt üst olmuştu. Her şey yanlış, fakat aynı şekilde garip bir şekilde doğru görünüyordu. Kendisini, yanıtını bildiğinden o ana dek emin olduğu, fakat bir anda gerçek yanıtının tamamen bambaşka bir yerde gizli olduğunu fark ettiği bir bilmece gibi hissediyordu.

Kısaca ifade etmek gerekirse, ertesi gün tanrılarından -evet, tanrılardan- oluşan bir ordunun üyesi olarak, onu ve kurduğu İmparatorluk'u yok etmek amacıyla başka bir Tanrıya saldıracaktı, üstelik de kendi evinde. Yok etmek için savaşacağı, büyük bir sadakat ve bitmek tükenmek bilmeyen bir enerjiyle yaklaşık on yıldır aralıksız hizmet ettiği İmparatorluk'un ta kendisiydi.

Aklından tüm bu düşünceler geçerken, vücudunu hissizleştiren yorgunluğuna rağmen bir türlü uykuya dalamamasına şaşırmamak gerekirdi.

Sonunda ayağa kalktı.

Odasının kapısına dokunmasıyla, kapının yok olması bir olmuştu.

Bunu yapan, kendi genetik bilgilerimle şifrelendirilmiş bir sistem. Bir an önce karşımda olan bu kapı, bir an sonra ortadan kayboluyor. İşte zihnimi uyanık ve çalışır tutmaya yetecek bir şey daha.

Koridoru çıplak ayakla geçerek bir sonraki odaya doğru ilerledi.

Uzun bir tereddütten sonra, kapıyı çaldı.

Aynen kendisinki gibi bir anda ortadan kaybolan kapının ardında, iç çamaşırlarıyla Reston duruyordu. Yapılı, hoş bir vücudu vardı. Göğüs kaslarının ortasında, tam da Mal'ın istediği yoğunluk ve miktardaki kılları, onu oldukça çekici hale getiriyordu.

Kahretsin.

"Uyuyamıyorum," dedi Mal.

"Ben de. Uyumam gerektiğini biliyorum. Fakat uyuyamıyo-

rum."

"İçeri gelebilir miyim?"

"Gelmemen gerektiğini biliyorsun. Fakat gelebilirsin."

İçeri girdi.

Birbirlerine dokunacak kadar yakın mesafede, oldukları yerde yüz yüze duruyorlardı.

Mal, bir elini onun ön koluna götürdü.

Reston'ın kolunu geri çekmesiyle Mal'ın eli, usulca kendi elinin içine yerleşti.

"Bunu yapmalı mıyız?"

Reston başını salladı. "Yapmalıyız. Yapacağız."

Mal, ona doğru bir adım attı. "Hala aynı kendini beğenmiş gerzek olduğunu aklından çıkarma Reston."

"Stuart," dedi Reston.

Aldığı yanıt "Mal," oldu.

XXXII

4 Çiçek 1 Hareket 1 Ev
(21 Aralık 2012 Cuma)

Stuart, kendisine sokulmuş bir şekilde uyuyan büyüleyici, akılları baştan alıcı kadının saçlarını okşadı. Yanağını göğsüne dayamıştı, ara sıra hafifçe horluyordu.

Bir önceki geceyi hatırlayarak gülümsedi. Vaughn -ya da kısaca Mal- enerji ve tutku dolu bir aşık olduğunu kesinlikle kanıtlamıştı. Buraya kadar her şey beklediği gibiydi. Onu gerçekten şaşırtan şey ise, Mal'ın buna *ihtiyaç* duyduğunu fark etmesiydi, açlıktan ölmek üzere olan birinin yiyeceğe ihtiyaç duyduğu gibi. Bu ihtiyaca o da benzer şekilde karşılık vermiş, bu sayede aralarında harika bir seksin anahtarı olan o tutkulu şefkat, o nazik açgözlülük doğmuştu. Adeta birbirlerinin içine geçmişler ve Stuart, daha önce hiç kimseyle böylesine bir uyum yakalayamadığını fark etmişti. Hatta Sofia'yla bile aralarında birbirleri için doğri insan olduklarını böylesine açıkça hissettiren içgüdüsel bir eş zamanlılık yoktu. Tek bir kelime etmeden, yalnızca vücutları aracılığıyla iletişim kurarak birbirlerini zevkin doruk noktasına ulaştırmayı başarmışlardı. Gerçekten de harikaydı. Aklın-

daki tüm düşünceleri ve egosunu bir an için yok eden, tüm benliğini sararak kendisinden başka hiçbir şey için zerre kadar yer bırakmayan sonsuz bir mutluluk anı. Hemen sonrasında daldıkları uyku, devasa ve yıkıcı bir dalga gibi üzerlerini sarmıştı.

Eğer önceki akşam olanlar yalnızca bir gecelik bir macera olarak kalacaksa, Stuart buna razı olabilirdi. Fakat eğer, daha uzun soluklu, daha tatmin edici bir ilişkinin başlangıcı olacaksa, bunu da seve seve kabul edebilirdi.

Kendini mutlu hissettiğini fark etti. Sofia ve Jake öldüklerinden beri ilk kez kendisiyle barışmıştı.

Mal'ın uyurken yüzüne yerleşen huzur ifadesi, onun da aynı şekilde hissettiğini gösteriyordu.

Ne yazık ki bugün, korkunç...

Oda, büyük bir sarsıntıyla sallandı.

Sallanan yalnızca oda değildi.

Stuart, tüm binanın sarsıldığını hissedebiliyordu.

"Ha, neler oluyor?" dedi Mal uykusunun arasında.

"Bilmiyorum." Yataktan fırladı. "Fakat iyiye işaret olmadığına eminim."

Sarsıntı hafiflemişti.

Hemen ardından daha korkunç, daha şiddetli ikinci bir sarsıntı hissedildi.

"Deprem mi yoksa?" dedi Mal, yatağın bir yanına doğru eğilerek çarşafı üzerine çekerken.

"Deprem bölgesinde olduğumuzu zannetmiyorum," dedi Stuart alelacele iç çamaşırını giyerken. "Fakat öyle olsak bile, deprem dalgaları sarsıntılı denizdeki dalgalara benzerler. Bu daha çok... "

Üçüncü bir sarsıntı, ikincisini bastırmıştı. Odadaki her şey titriyor ve sallanıyordu.

Stuart, üzerine dokunduğu kapıyı ortadan kaldırdı. Koridor boyunca endişeli bağrışlar duyuluyordu. Odadan dışarıya fırladı. Mal, hemen arkasındaydı. İlk karşılaştıkları Tanrı, çok sevdiği

eklem bacaklı yaratıklar gibi telaş içinde hareket etmekte olan Azcatl'dı.

Stuart, onu kolundan kavradı. "Neler oluyor? Bu da neyin nesi?"

"Elini üzerimden hemen çek!" dedi Kırmızı Karınca sert bir şekilde. "Üzerimize saldırıyorlar, tüm olan bu. Tezcaliptoca'nın askeri güçleri. Bir şekilde yerimizi bulmayı başardılar. En iyi hücum kıtalarımı hazırlamalıyım.?

Hız kesmeden ilerlemeye devam etti. Stuart, Mal'a baktı. "Zırhlarımızı giyinmenin tam zamanı."

"Neredeler?"

"Toci'nin laboratuvarında. O da... yanılmıyorsam bu yönde."

Aslında laboratuvarın nerede olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu. Gösterdiği yöne doğru koşarlarken rastlayacakları bir başka Tanrı'nın onlara yolu tarif etmesini umuyordu.

İstediği olmuş, Itzpapalotl'a rastlamışlardı. Stuart, ilk defa zırhsız gördüğü Tanrıça'yı tanıyamamıştı. Karşısındaki uzun boylu, atletik vücutlu ve neredeyse Mictlantecuhtli kadar esmer bu kadın, elini çabuk tutması gerektiğinin bilincinde fakat panikten uzak hızlı hareketlerle ilerlemekteydi. Bir varsayım yapan Stuart, ona doğru isimle seslenmeyi başardı.

"Bizim de zırhlarımıza ihtiyacımız var," dedi. "Onları nerede bulabiliriz?"

Obsidyen Kelebeği, yürümeya ara vermeksizin *beni takip edin* anlamına gelen bir el işareti yaptı.

İki kat aşağılarından, tersyüz edilmiş zigguratın neredeyse en alt katında, yarı silah deposu, yarı laboratuvar olarak işlev gören bir odaya vardılar. İçeride gördükleri ekipmanın büyük çoğunluğunu ne işe yaradığı ve ne amaçla kullanıldığı hakkında en ufak bir fikirleri yoktu. Onlara tek tanıdık gelen şey, odanın dağınıklığıydı. Her şey, üst üste yığılmış artık malzemelerle doluydu. İş aletleri ve yedek parçalarla dolu sayısız raf göze çarpıyordu. Her bir köşede yarım kalmış projelerin ve halen üzerinde çalışıldığı belli olan deneylerin izleri vardı. Bilim adamları-

na özgü bu karmaşıklığın, bahsedilen bilim adamı bir Tanrı bile olsa kendisini aynı şekilde gösterdiği anlaşılıyordu.

Itzpapalotl doğrudan kendi katran karası zırhının doğru giderek onu parça parça üzerine geçirmeye başladı. Çoktan orada olan Huitzilopochtli de aynısını yapmaktaydı. Saman sarısı saçlı ve yuvarlak, pırıl pırıl gözlü bir kadın -ki Toci olmalıydı- Sinek kuşu Görünümlü Tanrı'nın sırtındaki bölmeye alev mızraklarını yüklemekle meşguldü.

"Toci, zırhlarımızı alabilir miyiz lütfen?" dedi Stuart.

Toci, bir parmağıyla dalgın bir şekilde odanın köşesini işaret etti. Yılan Savaşçısı zırhları, yılanı andıran tüm ayrıntılarından arındırılmışlardı. Başlıkları yeniden şekillendirilmiş, ön kısımları düzleştirilmiş ve gece görüşü lensleri birleştirilerek tek bir göz siperine dönüştürülmüştü. Baştan aşağıya boyanan zırh, artık engerek yeşili değil, gökyüzünde daha rahat kamufle olabilmelerini sağlamak amacıyla gümüş yansımalı mavi bir renkteydi. Her iki kolunun üzerine yerleştirilen yıldırım tüfeği yuvaları ve bileklerinden dışarıya fırlayan bıçaklar, Toci'nin uygun gördüğü yeni değişikliklerdi.

"Bütün gece bunları yapmakla uğraştım," dedi Toci. "Zırhlarınızın çok daha iyileştiğini kendiniz de anlayacaksınız. Buna rağmen, zırhlarınız o kadar kabaca üretilmiş ki yapabileceklerim gerçekten oldukça sinirli kaldı. Tezcaliptoca büyük bir mühendislik yeteneğine sahip olmadığından, bu görevi insanlara vermiş olsa gerek; zırhlarınızda maharet ve incelikten eser yok. Yıldırım tüfeklerinizi, eldivenlerinizin avuç içindeki düğmeye basarak çalıştırabilirsiniz. Öncekine göre çok daha hızlı şarj olacaklarını ve daha uzun süre dayanacaklarını göreceksiniz. Bileklerinizin altına yerleştirdiğim bıçakları yuvalarından çıkarmanız ve aynı yere geri sokmanız için her bir kolunuzu ileri ve geri hareket ettirmeniz yeterli. Her ikinizin de kılıçlı dövüşte oldukça usta olduğunuzu biliyorum. İhtiyacınız olduğu takdirde, bu kısa fakat çok keskin bıçakları koruyucu alandan mahrum tüm ra-

kiplerinize karşı rahatlıkla kullanabilirsiniz."

"Koruyucu alan demişken," dedi Stuart. "Bizim de bir koruyucu alana sahip olmamız mümkün mü?"

"Hayır, bu yalnızca Quetzalcoatl'a mahsus bir özellik. Mictlantecuhtli'nin eldivenleri, Xipe Totec'in bıçakları, Huitzilopochtli'nin ise alev mızrakları var... Her bir Tanrı, kendi karakteri özelliklerine ve tarzına uygun özel bir yeteneğe sahip. Fakat tanrılar arasında bile değiş tokuş veya güç paylaşımı diye bir şey söz konusu değildir. Bunun bize uygun olmadığını düşünüyoruz. Bu durumda sizler de elinizdekilere minnetkar olmayı bilmelisiniz."

Tanrıların sığınağı, bir kez daha gürültüyle sarsıldı. Bu yeni sarsıntı öncekilere göre daha hafif hissedilse de, Stuart bunun nedeninin yerin biraz daha altında bulunmaları olabileceğini düşündü.

"Çabuk," dedi Itzpapalotl. Stuart, Tanrıça'nın ağzından duyduğu bu ilk kelimenin kendisine mi, yoksa Mal'a mı yönelik olduğunu kestiremiyordu.

Ellerinden geldiğince çabuk bir şekilde modifiye zırhlarını kuşanmaya başladılar. Başlıklarını geçirmeden hemen önce Mal, "Beklenen zaman geldi. Bunu yapmıyor olmayı ne kadar isterdim bilemezsin," dedi.

"Bunu yapmamak delilik olurdu."

"O kadar büyük bir risk alıyoruz ki."

"Yalnızca elimizden geleni yaparak, bizi aşan işleri Huitzilopochtli gibi ağır toplara bırakmamız yeterli."

"Stuart..."

Stuart başını salladı. "Dün gece olanların dün gecede kalmasını isteyeceksen, bunu anlayabiliyorum."

"Hayır, söylemek istediğim bu değil. Dün gece olanları nasıl adlandırıcaksak adlandıralım, anlamadığım şey nasıl olup da haftalar boyunca kalbinin yerinden sökülüp kor ateşlerden yanmasını diledikten sonra, birdenbire tüm bu nefretimden arınmış

olmam. Şimdi senin hayatından endişe duyuyorum."

"Belki de Ometeotl sözlerinde haklıydı. Belki de kaderimizde gerçekten birlikte olmak vardı fakat şimdiye kadar içinde bulunduğumuz şartlar buna izin vermemişti. Çok net bir şekilde izin vermemişti diyelim."

"Bu bir çeşit şaka gibi, değil mi? Sanki tüm güçler bizi birbirimizden *esaslı bir şekilde* uzak tutmak için elinden geleni yapmışlar gibi."

"'Uzak' derken 'birbirinin boğazına sarılmış halde' demeyi kastediyorsan evet, haklı olduğunu kabul etmek zorundayım."

"Bu savaştan sağ çıkmayı başaramazsam..." diye söze başladı Mal.

"Sen sağ çıkamazsan," dedi Stuart zırhının başlığını geçirirken, "bu benim de sağ çıkamayacağım anlamına gelir. Yani üzerinde düşünmeye değmeyecek bir durumdan bahsediyoruz."

Mal'ın da başlığını geçirmesiyle, aralarında garip bir yakınlık yaratan genel iletişim ağı aracılığıyla konuşmaya başlamışlardı. "Söyleyeceklerimi dinlemek istemiyor musun?"

"Tabii ki istiyorum," diye karşılık verdi Stuart. "Ve dinleyeceğim de. Fakat bunu daha sonraya bırakalım, olur mu?"

Itzpapalotl ve Huitzilopochtli odadan çıkmak üzereydiler.

"Şimdi bizi bekleyen çok önemli bir görev var," diyerek sözlerine devam etti. "Dünya kendi kendini kurtarmayı başaramayacağına göre, bunu biz yapacağız. Küllerinden doğan yani Fatih'in ortaya çıkıp tüm ihtişamıyla kendini göstermesinin tam zamanı. Yardımcısı Jaguar Kadın'ı da unutmamak gerekir tabii."

"Bana bir kez daha 'yardımcım' dersen okkalı bir tekme yiyeceğini bil," diye homurdandı Mal. "Aşağılık herif."

"İşte görmek istediğim tavır bu."

"Pislik, aşağılık, pislik herif."

"Her zamanki gibi döktürüyorsun. Haydi gidelim."

Itzpapalotl ve Huitzilopochtli'nin peşi sıra uçmaya başlayan Stuart ve Mal, zigguratın tam ortasından geçerek bodrum kapağına vardılar. Dünyaya geri döndüklerinde, kendilerini adeta alevlerle kaplı, korkunç bir girdapın içine girmiş gibi hissettiler. *Her yer* saldırmak, toplanmak, ateş açmakla meşgul Yılan Savaşçıları'yla doluydu. Yağmur ormanları, kontrolden çıkmış bir yangının pençesindeydi. Her yer duman ve çatırdayarak yanan alevlerle kaplıydı. Soludukları kül ve köz taşıyan hava, oldukça ağırlaşmıştı. Yıldırım tüfeklerinden çıkan ışın demetleri yanan ağaç gövdelerinin arasından geçiyor, toprak sağlı sollu şiddetli patlamalarla sarsılıyordu.

Itzpapalotl ve Huitzilopochtli, vakit kaybetmeden çarpışmaya giriştiler. Birkaç saniye içinde karşılarına çıkan Yılan Savaşçıları'nı havaya fırlatmaya ve paramparça etmeye başlamışlardı.

Stuart ve Mal'ın kendilerine gelip harekete geçmeleri ise biraz daha fazla zaman aldı. İki Yılan Savaşçısı, büyük bir hızla üzerlerine gelmekteydi. Stuart birini, Mal ise diğerini hedef aldı. Ön kollarından çıkan plazma ışınları, Yılanlar'ı geri püskürttü. İçlerinden biri, bir sedir ağacının gövdesine şiddetle çarptıktan sonra olduğu yerde hareketsiz kalmış, diğeri ise yanlamasına bir uçuştan sonra bir üçüncü Yılan'la çarpışmıştı. Mal, birbirlerine dolanarak yere düşen Yılanlar'ın üzerine atılarak, kolunu aynen Toci'nin söylediği gibi sallayarak zırhının bilek kısmında gizlenen bıçakları dışarıya çıkardı. Yılan Savaşçıları'ndan biri yıldırım tüfeğine sarılsa da, Mal'ın düşünmeden vurduğu tek bir darbe tüfeği ortadan ikiye ayırmaya yetmişti. Gördükleri karşısında aynen Mal kadar şaşıran Yılan Savaşçısı'nı gözleri, Mal'ın bıçağı dibine dek göğsüne bastırmasıyla iyice yuvalarından fırlamışlardı.

Diğer Yılan Savaşçısı, çarpışmanın etkisiyle elinden fırlayan ve birkaç metre ilerisine düşen yıldırım tüfeğini geri alabilmek için bir hamle yaptı. Dört ayak üzerinde çaresizde ilerlerken yolunu kesen Stuart, kılıcını çekerek rakibinin üzerine atladı. Tek

bir kılıç darbesiyle Yılan Savaşçısı'nın başını kesip attı.

Itzpapalotl ve Huitzilopochtli dumanlar içinde kaybolurlarken, diğer birçok tanrı görünmeye başlamıştı. Bodrum kapağının iki yanında beliren Tzitzimitl ve Azcatl, sadık adamları olan yaratıkları da beraberlerinde getirmişlerdi. Tzitzimitl'in hemen yanında zıplayan ve uluyan Tzitzimime'leri, Azcatl'ın hemen yanında ise yoğun ve kocaman bir bulut halinde vızıldayan ve ne Stuart, ne de Mal'ın daha önce hiç görmediği bir böcek sürüsü vardı. Yaban arısı, akrep ve boynuzlu böceğin birleşiminden oluşmuşa benzeyen yumruk büyüklüğündeki böceklerin, ucunda zehirli bir iğne buluna kuyrukları, siyah ve sarı çizgili gövdeleri ve kerpetene benzer boynuzları vardı.

Tzitzimitl ve Azcatl'a bir üçüncü Tanrı daha katılmıştı: Biçimsiz, kamburlu vücuduyla tanrıların mekanına ilk ziyaretinde Stuart'ı dikkatini çeken Nanahuatzin. Bodrum kapağından topallayarak çıkan Biçimsiz Tanrı, öldüğü yerde sallanıyor gibiydi. Penceye benzer artritli elleri gerilmiş, çarpık yüzüne acımasız bir gülüş yerleşmişti.

Azcatl, Stuart ve Mal'a "Gidin!" emrini verdi. "Ormanın içine dalın. Asıl mücadele o yönde," diyerek batıya doğru işaret ediyordu. "Asıl orada size ihtiyaç var, tabii yardımınız bir işe yarayacaksa."

"Bu bölgeyi biz koruyabiliriz," dedi Tzitzimitl. "Kimsenin buradan öteye geçmemesini garanti edebiliriz."

"Emin misiniz?" dedi Stuart.

Kocakarının gözleri ışıldadı. "Oraya bakın."

Bir başka Yılan Savaşçısı ekibi, duman bulutunun içinden uçarak çıktı. Tzitzimitl, bir ıslıkla Tzitzimime'lerini rakiplerinin üzerine saldı. Havaya zıplayan kara şeytanlar, Yılanlar'dan birini henüz yere inmeden yakalamayı başarmışlardı. Yere sürükledikleri düşmanlarının üzerine çullanan yaratıklar, ağızlarından salyalar saçarak hırlıyor ve zırhın daha zayıf olan eklem bölgelerini hedef alıyorlardı. Tiz çığlıkları genel iletişim ağı

aracılığıyla Stuart ve Mal'ın kulaklarında yankılanmıştı. Vücudunu parçalayarak onu canlı canlı yerlerken, annesine kendisini kurtarması için yalvarıyordu.

Aynı anda, Azcatl da vızıldayarak ilerleyen ucube yaratıklarını mancınıktan fırlatılan kayalar gibi Yılanlar'ın üzerine salmıştı. Yüz maskelerinden içeri girmeyi başaran böcekler, Yılanlar'ın yüzlerini, yanaklarını, gözlerini dişleriyle ısırıyor, kuyruklarıyla sokuyor, boynuzlarıyla keserek parçalalıyorlardı. Anında etkisini gösteren zehirleri, düşmanlarının felç geçirmesine ve zırhları sayesinde havada asılı kalmaya devam eden cansız ve kaskatı cesetlere dönüşmelerine yol açmıştı.

Nanahuatzin'e gelince, onun tek yaptığı Yılanlar'dan birinin bodrum kapağına yeterince yaklaşmasını beklemek ve elini uzatıp adamın yüzüne parmak uçlarıyla dokunmak olmuştu. Bir an için kendisiyle rakibi arasında bir şey parıldadı. Bir şey *aktarılmış* gibiydi. Yılan Savaşçısı hızla dönüp tüfeğini Nanahuatzin'e doğrultsa da, bir anda bacakları tutmaz olmuştu. Stuart, genel iletişim ağı üzerinden nefes alamadığını söylediğini duydu. Tüfeğini elinden bırakarak, başlığını çıkarabilmek için kontrolsüzce debelenmeye başladı. Yüzü, karaciğerinkine benzer kahverengimsi mor bir renge bürünmüştü. Tüm derisi üzerinde şu toplamış, iltihaplı yaralar meydana gelmeye başladı. Gözlerini içi kıpkırmızı olmuştu. Ağzını açıp bağırmaya çalışsa da, tek bir ses çıkarmayı başaramadan, kan kusmaya başladı. Akla gelebilecek tüm korkunç hastalıklar bir anda vücudunu pençeleri arasına alarak büyük bir hızla ilerliyorlarmışçasına, acılar içinde kıvranarak öldüğü yere yığıldı. Titremeyi bırakıp tamamen hareketsiz kaldığında, zırhının tüm boşluklarından iltihaplı sıvılar akıyor ve yaralarla kaplı yüzü, bir insana değil korkunç bir yaratığa aitmiş gibi görünüyordu.

"Nasıl isterseniz," dedi Stuart üç tanrıya dönerek. "Mal? Bu taraftan."

Alevler içindeki ormanı uçarak katettiler. Tanrıların arkala-

rından bıraktıkları giderek artan sayıdaki Yılan cesetleri, yollarını bulmalarına yardımcı oluyorlardı. Hedefledikleri noktaya yaklaştıkça, genel iletişim ağı üzerinden daha da fazla konuşmayı rahatça duyabiliyorlardı. Mücadelenin tam kalbine varmaları, çok kısa zaman almıştı.

Yüzlerce Yılan Savaşçısı'nın etrafında uçtuğu insan görünümlü devasa bir robot, adım adım, yavaşça üzerlerine doğru gelmekteydi. Neredeyse bir ev büyüklüğündeki robotun kollarının ucunda yıldırım tüfeklerinin yerleştiği yuvalar göze çarpıyor, eklemli ayakları ise kuvvetli pençelere benziyorlardı. Yıldırım tüfekleriyle ortadan ikiye ayırdıkları ağaçların yere düşen gövdelerini ayakları altında ezerek bu devasa figür, büyük bir kararlılıkla ormanın içinde ilerlemekteydi.

Beş Tanrı birden, İncil'de adı geçen korkunç Behemoth'a benzeyen bu mekanik canavara yaklaşmaya çalışıyorlar, fakat sayıca kendilerindne çok daha üstün olan Yılanlar'ın saldırılarını geri püskürtmekten, amaçlarına ulaşamıyorlardı.

Karadaki durum pek de iç açıcı değildi. Xipe Totec ve Mictlantecuhtli kalabalık rakipleri tarafından neredeyse altüst edilmek üzereydiler. Derisi Yüzülmüş Tanrı'nın bıçaklarıyla rakiplerini ara vermeden katletmesi, Karanlıklar Tanrısı'nın ise eldivenleri içine aldığı askerleri unufak etmesine rağmen, her köşeden fırlayan Yılan Savaşçıları, amansızca üzerlerine saldırmaya devam ediyorlardı.

Havada ise Itzpapalotl, Yılan Savaşçıları sürüsünün arasına dalmayı başaramıyordu. Hangi yöne dönse maruz kaldığı plazma ışınları, onu sürekli geri püskürtüyorlardı. Huitzilopochtli de tamamen aynı durumdaydı. Alev mızraklarıyla her seferine yarım düzine Yılan Savaşçısı'nı öldürebilmesine rağmen, açtığı her boşluk aynı sayıdaki askerlerce anında dolduruluyordu.

Yalnızca Quetzalcoatl, zorlukla da olsa rakiplerine üstünlük sağlıyor gibiydi. Plazma ışınlarının bombardımana aldığı koruyucu güç alanının içinde adeta görünmez olmuştu. Çok kuvvet-

li bir akıntıya karşı kulaç atan bir yüzücü gibi, ancak büyük bir güç sarfederek ilerleyebiliyordu.

Yılan Savaşçıları'nın koruduğu robotun durdurulamaz ilerleyişi devam etmekteydi.

"Tezcaliptoca," dedi Mal.

Dumanlı Ayna, robotun göğüs kısmında yer alan cam kaplı bölmeye yerleşmişti. Etrafında, kendi hareketleri ile robotunkileri eş zamanlı hale getirmeye yarayan bir ışık halesi vardı. Kolunu kaldırmasıyla, robotun da aynını yapması bir oldu. Bacaklarını her oynatışında, robot ileriye doğru dev bir adım daha atıyordu.

"Bu... bu dev bir zırhdan başka bir şey değil," dedi Stuart. "Hayal edilebilecek en büyük zırh." Her ne kadar belli etmemeye çalışsa da, gördüklerinden etkilenmişti.

"Boyut, sandığın kadar önemli olmayabilir," dedi Mal sertçe.

"O zaman sen söyle. Bu durumda ne yapmalıyız sence?"

"Onu alt etmeliyiz, tabii bunu becerebilirsek. Amacının tanrıların zigguratına ulaşmak ve onu tamamen yok etmek olduğu çok açık. Ve onunla birlikte tanrıların kendilerini de. Biz de onu durdurmak için elimizden geleni yapacağız. Belki de *sen* elinden geleni yapacaksın demeliyim."

"Nasıl?" Stuart, ses tonundaki bu beklenmedik değişiklikle şaşkına dönmüştü. Son kelimeler ağzından soğuk bir fısıltı gibi dökülmüşlerdi. Gözlerini tam karşılarında duran ve düşman kuvvetlerinin öncü kolu olan Yılan Savaşçıları'ndan ayırmıyordu. İçlerinden birinin zırhının üzerinde, diğerlerinde ayırt edilmesine yarayan altın şeritler göze çarpıyordu.

"İşte yine karşımdasın, seni gidi piç," dedi Mal. Stuart onu durduracak fırsatı bulamadan rakibine doğru ilerlemeye başlamıştı.

"Mal!" dedi sitem dolu bir sesle. "Hayır. O, yalnızca bir figüran. Esas oyuncu değil."

"Senin için öyle olabilir," diye karşılık verdi Mal. "Albay Tlanextic!" Nahuatl dilinde konuşmaya başlamıştı. "Beni duyabili-

yor musunuz? İşte buradayım. Gelin de istediğinizi alın."

"Vaughn orospusu." Tlanextic'in küçümseyici sesi, genel iletişim ağının tüm karmasını delerek net bir şekilde kulaklarına gelmişti. "Ne kadar ilginç bir durum. O gümüş renkli zırhın içindeki sen misin yoksa?"

Stuart, altın şeritli zırhın ana ekipten ayrılarak Mal'a doğru yol aldığını fark etti.

"Öldüğüne yemin edebilirdim," dedi Tlanextic.

"Daha iyi kontrol etmeliydiniz demek ki, yanılıyor muyum?"

"Şimdi telafi edebileceğim küçük bir hata."

"Sıkıysa *bunu* telafi et orospu çocuğu," diyen Mal, her iki yıldırım tüfeğini birden üzerine ateşledi.

Tlanextic'in üzerine açılan ateşe aynı şekilde karşılık vermesiyle kıyasıya bir mücadeleye giriştiler. Eğer Stuart tam da o anda, birçok yönden gelen saldırılara maruz kalmasaydı, mücadelenin gidişatını çok daha yakından takip edebilirdi. Yılanlar sonunda düşman güç olarak onu hedef almışlardı.

Üzerine yağmur gibi yağan plazma ışınlarına dakikalar boyunca göğüs geren Stuart, bu saldırıya elinden geldiğince karşı ateşle cevap vermeye çalıştı. Ağaçların arasında aralıksız çarpışan Mal ve Tlanextic'i nadiren de olsa göz ucuyla görebiliyordu. Diğer yandan ise dev zırhı içinde giderek ilerleyerek yağmur ormanını katetmekte olan Tezcaliptoca'yı gözlüyordu.

Bu akılalmaz karmaşanın tam ortasında, bir noktada tanrıların üstünlük kurduğunu hissetti. Kendisine aman vermeyen Yılanlar'ın kıskacından kurtulan Xipe Totec, biraz nefes almayı başarmış ve fırsattan istifade ederek Tezcaliptoca'ya doğru ilerlemeye başlamıştı. Yoluna çıkacak her türlü engeli aşmasında ona yardım edeceğini garanti eden Mictlantecuhtli, onu hız kesmemesi için teşvik ediyordu.

Huitzilopochtli de bir an için rahatlamıştı. Yılan Savaşçıları arasında kendisine bir geçiş alanı yaratmayı başarmasıyla, Tezcaliptoca görüş alanına ve atış menziline girmişti.

Xipe Totec, Tezcaliptoca'nın dev zırhının sol bacağını, Huitzilopochtli ise başını hedef almışlardı.

Stuart, bunun savaştaki dengelerin tanrılar lehine değişebileceği o kritik an olduğunu hissediyordu.

Fakat Xipe Totec birdenbire tökezledi. Stuart, tam o anda Derisi Yüzülmüş Tanrı'nın yaralandığının farkına varmıştı. Saydam vücudunda yaraların yerini saptamak, görünürdeki ıslak kas dokusu arasından, yaralarından akan kanı ayırt edebilmek oldukça zordu. Xipe Totec, sonunda öldürmeyi başardığı Yılan Savaşçıları'ndan yine de birçok darbe almıştı. Zayıflamıştı, gücü tükenmek üzereydi. Tezcaliptoca'ya saldırması, çaresizlik içinde bir intihar girişiminden başka bir şey olamazdı.

Ve bunu Tezcaliptoca da biliyordu. Dumanlı Ayna, Xipe Totec'in tökezlediğini fark eder etmez dev zırhıyla ona doğru ilerlemeye başlamıştı. Zorlanarak ayağa kalkan Xipe Totec, Tezcaliptoca'ya doğru yürümeye devam etti. Fakat ondan çok daha hızlı olan devasa zırhın ayağı, beş ton gücünde bir piston gibi üzerine inivermişti. Derisi Yüzülmüş Tanrı, bıçaklarını fırlattı. Kendisini savunmaya mı çalışıyor, yoksa teslim bayrağını mı çekiyordu? Bunu anlamak çok güçtü.

Tezcaliptoca, aynen bir çocuğun bahçedeki salyangozu umursamazca ezişi gibi Xipe Totec'i ayaklarının altında ezivermişti. Derisi Yüzülmüş Tanrı, Yamyassı Edilmiş Tanrı'ya dönüşmüştü. Bir balon gibi *patlayan* vücudundan dışarı fırlayan iç organları etrafa saçılmıştı. Ondan geriye, Tezcaliptoca'nın ayağının altına yapışan bir kıkırdak ve dışkı kümesinden başka bir şey kalmamıştı. Dumanlı Ayna, ondan geriye bir kan lekesinden başka hiçbir şey kalmayana dek devasa ayağını defalarca ve hırsla Xipe Totec'in üzerine indirdi.

Huitzilopochtli, bir Tanrı'nın gözleri önünde yok edilişinin şokunu üzerinden atar atmaz kavradığı alev mızraklarından birini Tezcaliptoca'ya doğru fırlattı. Fakat Dumanlı Ayna, alev mızrağını dev kollarından biriyle savuşturarak ağaçların arasına

doğru yönlendirdi. Sinek Kuşu Görünümlü Tanrı, tüfeğini bir kez daha doldurmakla meşgulken, Tezcaliptoca mızrağı savuşturan kolunu kendinden emin hareketlerle ona doğrultmuştu.

Alev mızrağını elinde tutan Huitzilopochtli, başını kaldırdı.

Kendisine doğrultulan yıldırım tüfeğinin namlusundan içeriya baktı.

Çok geç kaldığını anlamıştı.

Teslim olurcasına havada asılı kalmış, adeta bir çağlayan gibi üzerine yağan plazma ışınlarına hedef olmuştu.

Cansız yere yığılan Huitzilopochtli'den geriye kül olmuş, cılız bir kukla, şiddetli bir yangının tam ortasında kalmış bir bostan korkuluğu kalmıştı.

Stuart, genel iletişim ağından Tezcaliptoca'nın zafer çığlıklarını duyabiliyordu. Efendisinin keyifle gülerkenki vücut hareketlerine öykünen dev metal zırh da, ileri geri sallanırken kahkalara boğulmuş gibiydi.

Mictlantecuhtli, tüyleri diken diken eden, öfke dolu bir kükremeyle Tezcaliptoca'nın üzerine doğru hareketlendi. Kümeler halinde karşısına çıkan Yılanlar'ı bütün gücüyle sağa sola itelemeyi başarıyordu. Stuart, açtığı yoldan ilerledi. Tezcaliptoca'nın hedefini bulan yıldırım demetinden eldivenlerini basının üzerine kapatarak kurtulan Karanlıklar Tanrısı'nın kırmayı başardığı ışınlar, yağmur damlaları gibi üzerine düşüyorlardı. Yanan derisini umursamayarak Tezcaliptoca'nın bacaklarından birine, Xipe Totec'i ezen bacağına ateş etmeye başladı. Birkaç noktada derin delikler açmayı başarsa da, Dumanlı Ayna diğer bacağıyla sert bir tekme atarak onu bir *tlachtli* topu gibi havaya savurmakta gecikmedi. Havada yükselen Mictlantecuhtli, yağmur ormanını derinliklerinde gözden kayboldu.

Stuart tek başına tam ortada kalakalmıştı. Tezcaliptoca ona doğru yaklaşarak üzerine eğildi. Stuart, yıldırım tüfeğini zırhın kol bölgesindeki camlı ekrana doğru ateşleşe de, ufak bir çizik bırakmanın ötesine gidememişti.

"Ah, işte bir zamanların Fatih'i." Tezcaliptoca, Yılan Savaşçıları'nın radyo frekansını yakalamayı başarmıştı. "Demek hala ortalarda dolanıp bizi rahatsız etmeye devam ediyorsun. İşi burada bırakalım derim."

Tezcaliptoca kolunu aşağıya indirdi. Yarım düzine yıldırım tüfeği, Stuart'ı hedef almaktaydı.

"İşte geliyorum!"

Bağıran Mal'dı ve amansızca boğuştuğu Tlanextic'le bir olmuş bir halde aşağıya, Stuart'a doğru gelmekteydi. Albay ve o, büyük bir hızla havada dönerek Tezcaliptoca'nın koluna çarptılar. Stuart'ı vurmayı amaçlayan ışınlar sağ tarafına, birkaç santim ilerisinde yere isabet etmişlerdi.

Zırhını özel bölmesinde saklı kılıçlarını sıkıca kavrayan Stuart, bir an olsun duraksamadı. Toci, keskin lamaların koruyucu güç kalkanı olmayan her şeyi delip geçebileceğini söylemişti.

Görelim bakalım, diye düşündü.

Her iki kılıcı da tüm gücüyle dev zırhın metal ayaklarına aynı anda sapladı. Metalin hiçbir direnç göstermemiş olması inanılacak gibi değildi. Zırhın yüzeyinde açılan X şeklindeki yarığa dikkatle baktığında, boru ve kabloların açıkta kaldığını, kıvılcımların yükseldiğini gördü.

Tezcaliptoca'ya bir kez daha saldırarak, zırhında bir yarık daha açtı. Mekanik canavarı yeterince aksatabilirse, onu yenmesi de mümkün olabilirdi.

Bir anda kendisini sırt üstü yerde buldu. Tlanextic üzerindeydi. Birbiri ardına sert yumruklar indiren Yılan Savaşçısı Albay'ın zırhı, vurduğu darbelerin gücünü daha da artıyordu. Stuart, arda hiç korumasız bir halde, yumrukları doğrudan yüzüne yer gibiydi.

"Hala anlamıyorsun değil mi İngiliz?" dedi Tlanextic. "İmparatorluk ölümsüzdür. İmparatorluk asla durdurulamaz. Bunu *tanrılar* bile beceremezken, *senin gibi* bokla beslenen ufacık bir sinek kurdunun becerebileceğine gerçekten de inanıyor mu-

sun?"

"Mal?.." Ağzından çıkan tek kelime, aynı anda hem bir serzeniş hem de bir soruydu. Mal neredeydi? Tlanextic ondan kurtulduysa, ona ne olmuştu?

"Orospuyu üzerimden silkip attım. Çarpışmamızdan bana kıyasla çok daha ağır bir darbe aldı. Seni hallettikten sonra onun da işini göreceğim. Şimdi olduğun yerde usluca dur ki seni geberene kadar yumruklayayım, ne dersin?"

Tlanextic'in acımasız darbeleri altında olduğu yere adeta çivilenen Stuart, kılıçlarını bölmelerinden dışarıya çıkarmayı başaramıyordu.

"Bu zırhın zayıf noktalarını gayet iyi biliyorum," diye böbürlendi Tlanextic. "Neye ne kadar dayanabileceğini gayet iyi biliyorum. Zırhını bir sardalya kutusu gibi açacağım. Seni paramparça edeceğim. Toz haline getireceğim."

Her sözüyle yumruklarının şiddetini de artırıyordu. Stuart, zırhının bütünlüğünü yavaş yavaş kaybettiğini hissetmeye başlamıştı. Yumruklar, canını giderek daha fazla yakıyordu.

Daha ne kadar dayanabilirdi?

Zırhı onu daha ne kadar koruyabilirdi?

Tlanextic'in ezici ağırlığına rağmen doğrulabilmek için tüm gücüyle uğraştı. Dirseklerinden birini yere dayayarak, kılıçlardan birini yukarı doğrultmayı başarmıştı. Tlanextic bileğini kavradığı gibi kolunu aşağı indirdi. Stuart, kolunu tekrar kaldırmayı denerken, Tlanextic bostaki eliyle yumruk üstüne yumruk indirmeye devam ediyordu.

Bir an dik, bir diğer an yatay konumdaki kılıç, aralarında gidip geliyordu. Stuart, tam göğsünde giderek artan bir acı hissetmeye başlamıştı. Darbelere daha fazla dayanamayan kaburgalarından biri, sonunda çok derin bir acı ve neredeyse duyabildiği bir *çatırtı*yla kırıldı. Ağzından istemsiz bir bağrış yükseldi.

Tlanextic'in gözlerinde yalnızca görevini layıkıyla yapan sadık bir askerin duyduğu memnuniyet okunuyordu.

Fakat bir anda bakışları boşlaşmış, yumruk atmayı bırakmıştı. Stuart'ın koluna bastıran o ezici güç ortadan kalkmıştı.

Stuart, ne olduğunu anlamaya çalışarak vakit kaybetmeden kılıcını Tlanextic'in karnına sapladı.

"Çok geç, kaplumbağa," dedi Mal. "Ben senden önce aynısını yaptım."

Tlanextic, çifte darbe almıştı. Mal ve Stuart, onu hem arkadan hem de önden kılıçtan geçirmişlerdi.

Yılan Savaşçısı Albay hala hayatta olmasına rağmen, hareketsiz, çaresizdi. Arkaya doğru bir adım atan Mal ve olduğu yerde doğrulan Stuart, Tlanextic'i kazığa geçirilmiş bir av hayvanı gibi sıkı sıkıya aralarında tutuyorlardı. Ellerini belli belirsiz hareket ettiren Tlanextic, vücuduna saplanan kılıçları çıkarmaya çalışır gibiydi. Karşılarında başka herhangi biri olsa, bu sahne Mal ve Stuart'ın içinde derin bir acıma duygusu uyandırabilirdi.

"Bunu yapacağıma söz vermiştim, öyle değil mi Albay?" dedi Mal. "Gerçi sizi çıplak ellerimle öldürmedim, ama yeterince yaklaştım diyebiliriz. Bana asla sırtınızı dönmemeliydiniz."

Kılıcını, merhametsizce çevirdi. Tlanextic kan dolu ağzından son nefesini vermekteydi.

"İmparatorluk..." dedi hırıldayarak.

"Lanet olası İmparatorluk'u sikeyim," dedi Mal kılıcı biraz daha çevirirken.

Tlanextic titredi. Gözleri yuvalarında dönmeye başlamıştı.

Stuart ve Mal, sanki anlaşmışlar gibi kılıçlarını sapladıkları yerden aynı anda çıkardılar. Tlanextic'in cansız bedeni yere yığıldı.

Dikkarle birbirlerini incelemek üzere bir an için durakladılar.

"Zırhın oldukça hırpalanmış," dedi Mal.

"Seninki de çok sağlam görünmüyor."

Her iki zırhın da üzeri delikler ve alev izleriyle kaplıydı. Mal'ın başlığının siperi paramparça olmuştu. Stuart'ın göğüslüğü, aldığı darbelerle içbükey hale gelmişti. Göğsü acı içindeydi.

Kalbinin her atışında kaburgalarına keskin bir acı saplanıyordu.

"Tezcaliptoca nerede?"

Mal arkasını döndü. Mücadelenin merkezi başka bir yöne kaymıştı ve bunun neresi olduğunu anlamak hiç de zor değildi. "Ağaçların arasında açılan şu koca tüneli takip etmemiz yeterli."

Tezcaliptoca'ya kısa bir sürede yetişmişler ve Stuart'ın devasa zırhta açtığı yarıkların onu tamamen durdurmasa da yavaşlatmayı başardığını açıkça fark etmişlerdi. Topallayarak yürüyor, yaralı ayağını her yere basışında devrilecek gibi oluyordu.

Bordum kapağına varması an meselesiydi.

Quetzalcoatl ve beraberindeki Itzpapalotl, hala cesurca Tezcaliptoca'ya doğru ilerlemeye çalışsalar da, karşılarına çıkan sayısız Yılan Savaşçısı onları sürekli yavaşlatarak hedeflerinden uzaklaştırıyorlardı. Tzitzimil, Azcatl ve Nanahuatzin, zigguratın girişini öncü Yılan komandolarının saldırılarına karşı korumak için ellerinden geleni yapıyorlardı. Onlara katılan Xolotl, rakipleri huzursuz ediyor, hatta yeri geldikçe vahşice üzerlerine saldırıyordu.

"Bir kez daha deneyelim," dedi Stuart.

"Zırhlarımız bu haldeyken mi?"

"Kimse işimizin kolay olacağını söylemedi."

"Kimse böyle söylemez zaten. Ama bir gün birileri söylese keşke."

İleri hamle yaptıkları sırada ağaçların arasından çıkan biri, başını eğerek boynuzlarını öne çıkarmış öfke dolu bir boğa gibi saldırıya gelmişti.

Mictlantecuhtli, devrilen ağaç gövdelerinden birini tramplen olarak kullanarak Tezcaliptoca'nın sırtına zıplamayı başarmıştı. Havada uçarak dev zırha kuvvetli bir yumruk attıktan sonra, aynen geri düştü. Tezcaliptoca, darbenin etkisiyle sendelemişti.

Kendini çabucak toparlayan Mictlantecuhtli bu kez dizinin arkasını hedef alarak yeniden saldırıya geçti. Dev zırh, diğer dizinin üzerine düşmüştü. Fırsatı kaçırmayan Karanlıklar Tanrısı, basının üzerine atlarken yarattığı yüksek devinim gücüyle rakibini yüzüstü düşürmeyi başardı. Dev zırh büyük bir gürültüyle yere inerken, kol ve bacakları işlevsiz parçalara dönüşmüşlerdi. Stuart ve Mal, düştüğü anda yarattığı sarsıntıdan neredeyse kendi dengelerini kaybetmişlerdi.

Mictlantecuhtli, eldivenleriyle dev zırhın sırtını kavradı. Etrafa metal parçaları ve kıvılcımlar saçılmaktaydı. Tam o anda üzerine üşüşmüş olan kalabalık Yılan topluluğunu silkip atmayı başaran Itzpapalotl, Karanlıklar Tanrısı'nın yardımına koştu. Karşılarına çıkan her şeyi tutarak, parçalayarak, hırpalayarak ilerlerlerken, büyük bir hazinenin peşinde koşan altın arayıcılara benziyorlardı.

Stuart, Tezcaliptoca'nın sonunun geldiğini düşünüyordu; Mal da aynı fikirdeydi. Dumanlı Ayna'nın hayatı, saniyelerle sınırlıydı.

Dev zırhın sırt kısmında meydana gelen büyük bir patlama, Mictlantecuhtli ve Itzpapalotl'u bir enkaz ve moloz yığının tam ortasına fırlatmıştı.

Tezcaliptoca, devasa zırhında açılan delikten sürünerek çıkarken, kendisine ev sahipliği yapan vücudu terk etme zamanı geldiğini anlayan bir parazite benziyordu. Patlamadan zarar görmemiş gibiydi. Daha da kötüsü, oldukça sakin görünüyordu. Üzerine tam oturan metal bir giysisinin civamsı yüzeyi üzerinde, etraftaki her şeyin bulanık ve eğri büğrü yansımaları göze çarpıyordu. Stuart, bunun diğer bir çeşit koruyucu zırh olduğunu düşündü. Tezcaliptoca, zırhın içinde ikinci bir zırh kuşanmıştı.

"Kabul etmeliyim ki bu olanlar oldukça eğlenceliydi," dedi Dumanlı Ayna. Zırhının maskesi, ardındaki gerçek yüzünün mükemmel, parıltılı bir kopyası gibiydi. "Yürüyen zırhıma bir deneme sürüşü yaptıracağım günü iple çekiyordum. Bu kadar

dayanmasına ben bile çok şaşırdım. Beni duyuyor musun Quetzalcoatl? Beni dev zırhımdan ancak tam da kapınıza kadar geldiğim sırada çıkarabildiniz. Ne kadar büyük bir beceriksizlik. Sizden çok daha iyisini beklerdim doğrusu."

Tzitzimitl, tiz ıslıklarından birini daha çaldı. Islığı duyar duymaz Yılan Savaşçıları'yla uğraşmayı bırakan Tzitzimime'leri, Tezcaliptoca'ya doğru ilerlemeye başlamışlardı.

Dumanlı Ayna, yaratıkların kendisine yeterince yaklaşmasına izin verdikten sonra, emredici bir tavırla elini kaldırarak neredeyse hepsini içine alan bir parıltılı, devasa bir enerji alanı oluşturdu. Tzitzimitl, yaratıkların büyük çoğunluğunun anında kül oluşundan duyduğu üzüntüyü ulumaya benzer bir serzenişle ifade ederken, hayatta kalan bir grup Tzitzimime, hedeflerinden şaşmadan ilerliyorlardı. Yere yığılmış duran dev zırhın üzerinden geçerek Tezcaliptoca'ya saldırdılar. Birkaçını tek bir hamlede devre dışı bırakan Tezcaliptoca, arka ayaklarından sıkıca kavradığı bir diğer yaratığı havada bir topuz gibi savurarak diğerlerine karşı kullanıyordu. Vahşi hırlamaların yerini korku ve acı dolu inlemeler almıştı. Çok sevdiği yaratıkları gözlerinin önünde birer birer öldürülürken, Tzitzimitl ağlayarak çaresizlikten saçlarını yolmaktaydı. Kısa bir süre içinde tek biri bile hayatta kalmamıştı. Üzeri tamamen kanla kaplı olan Tezcaliptoca, elinde parçalanmış bir yaratığın, etrafında ise düzinelercesinin cesetleri dururken karşılarında karşılarında dımdık ayaktaydı.

Sıra Azcatl'a gelmişti, fakat onun akrep arıları da Tezcaliptoca'ya zarar vermenin çok ötesinde kalmışlardı. Zırhı delmeyi başaramadıkları gibi, daha yumuşak görünen kenarlarına bile tutunamamışlardı. Ellerini bir orkestra şefi gibi kullanan Azcatl, yaratıklarına defalarca kez saldırmalarını emretmiş, elinde bir uzaktan kumanda tutuyormuşcasına her hareketlerini olduğu yerden kontrol etmişti. Yerinden kımıldamayan Tezcaliptoca, tüm bu olanlar karşısında yalnızca gülüyordu.

"En iyi numaran bu mu Kırmızı Karınca?" dedi alaycı bir ifa-

deyle. "Senin sorunun, daima çok küçük çaplı düşünüyor olman. Ben ise gördüğün gibi büyük düşünüyorum. Daima böyle yaptım. İşte bu yüzden ben koca bir gezegeni yönetiyorum, sen ise yalnızca *böcekleri*."

Sözlerini bitirmesiyle etrafında parlak bir küre meydana gelmesi bir olmuştu. Bir anda görünüp kaybolan küre, tüm akreparıları da beraberinde götürmüştü. Kendilerini saran parıltının içinde yok olmuşlardı.

"Hayır!" diye bağırdı Azcatl.

Olanları gören Quetzalcoatl, esaslı bir saldırının gerekli olduğunu anlamıştı. Etrafını saran kalabalık Yılan Savaşçıları ordusu, koruyucu güç alanını yıldırım silahlarıyla tamamen ablukaya almışlardı. Quetzalcoatl'ın koruyucu güç alanını kaldırmasıyla hızla yukarı yükselmesi bir olmuştu.

Yılanlar, ne olduğunu anlamaya fırsat bulamadan birbirlerini öldürürlerken, serbest kalan Quetzalcoatl...

... canlı bir füze gibi büyük bir hızla Tezcaliptoca'nın üzerine uçarak, ona şiddetli bir tekme attı.

İki kardeş, arkalarındaki dev zırhın içine sürüklendiler. Tek vücut halinde ayaklandıklarında, birbirlerini var güçleriyle kavramışlardı. Quetzalcoatl'ın yüzünde kesin bir kararlılık vardı. "Her şey burada bitecek Tez," dedi öfkeyle dişlerini sıkarak.

Tezcaliptoca'nın maskesi, Quetzalcoatl'un yüzünü daha karanlık ve çarpık halde kendisine geri yansıtıyordu. "Çok bile uzadı," diye karşılık verdi.

"Bizi bulmayı nasıl başardın?"

"Düşündüğünden çok daha basitçe. Coyolxauhqui. Bana gizlendiğiniz deliğin koordinatlarını veren o oldu."

"Bunu gönülsüzce yaptığına eminim."

"Aynen öyle. Onu ikna etmem oldukça zaman aldı. En sonunda çektiği acıların son bulacağı sözüyle baklayı ağzından çıkartasını sağladım. Ve acıları son buldu tabii ki."

"Seni gidi pislik!" diye kükredi Quetzalcoatl.

Hırs ve öfkeyle birbirlerine yapışmış halde yeniden uçuşa geçtiler. Yükselirlerken arkalarında bir duman girdabı oluşturmuşlardı. Sahibinin gözden kaybolduğunu farkeden Xolotl, olduğu yerde daireler çizerek acı ve endişe içinde uluyordu.

Stuart, zırhının hala işlevselliğini koruyup korumadığını bilemiyordu. Başını kaldırmasıyla, zor da olsa havada yükselmişti. Biraz yavaşlamış da olsa, zırhı hala çalışıyordu.

"Stuart!"

"Onları takip etmek zorundayım, Mal. Mücadelenin artık sonuna geldik. Her şeyin nasıl sonuçlanacağını görmek zorundayım."

"Fakat burası hala Yılan Savaşçıları'yla dolu..."

"Onların icabına tanrılar bakabilir."

Stuart haklıydı. Tzitzimitl ve Azcatl'in tüm ucube yaratıkları ölmüş ve Nanahuatzin'in hastalık yayan gücü oldukça azalmış olsa da, Mictlantecuhtli ve Itzpapalotl kendilerini toparlamışlardı. İki tanrının birlikte Yılanlar'la kolayca baş edebileceklerinden emindi.

Mal, Stuart'ın peşinden gitti. Her şeyin nasıl sonuçlanacağını bilmeyi kendisinin en az de onun kadar istediğini inkar edemezdi. Kendi kendine Stuart'la birlikte Tüylü Yılan'a yardımcı olabilecekleri yalanını söylese de, bunun aslında ihtimal dışı olduğunun bilincindeydi. Onu yaptığı şeyi yapmaya iten tek şey, içini kemiren merakıydı.

Başlarını kaldırdıklarında, Quetzalcoatl ve Tezcaliptoca'nın ağaçların üzerinde yükselerek batı yönünde ilerlediklerini gördüler. Kardeşinin elinden kurtulan Dumanlı Ayna, inanılmaz bir hızla kaçmaktaydı. Tüylü Yılan, sıcak takipteydi. Tezcaliptoca'nın nereye varmak istediği çok açıktı. Uçtuğu yönde sığınacağı tek bir yer vardı: Tenochtitlan.

Tanrıların zırhları, Yılanlar'ın en iyi halde, hatta yepyeni zırhına göre bile kıyasla kat kat gelişmiş özelliklere sahiplerdi. Stuart ve Mal, Texcoco Gölü'ne varmadan Quetzalcoatl ve Tezcaliptoca'nın izini kaybetmişler, ada şehre onlardan birkaç dakika daha geç varmışlardı. Harap olmuş kulelerin ve alevler tarafından adeta yutulmuş zigguratların içleri de dahil olmak üzere her şeyi dikkatle taradılar. En sonunda Mal, tulumlarından bir mühendis grubu olduklarını tahmin ettiği bazı insanların korku içinde bir meydandan kaçtıklarını gördü. Neden ve nereye doğru kaçtıklarını tahmin etmek hiç de zor değildi.

Şehrin nükleer füzyon tesisinin tepesinde, yeni açıldığı belli olan geniş bir delik göze çarpıyordu. Binanın içinden, sanki birileri devasa kaya parçalarını bir yerden diğerine fırlatarak parçalıyormuşcasına büyük bir gürültü yükseliyordu. Stuart ve Mal, etraflarını dikkatle kollayarak inişe geçtiler.

Binanın ana bölmesi molozlarla kaplıydı. Duvarlarda, yerde ve binayı destekleyen sütunlarda insan boyunda kraterler açılmıştı. Türbinlerden dağılan kanallarda meydana gelen ufak yarıklardan dışarıya sızan duman, tiz bir ıslık sesi çıkarıyordu.

Quetzalcoatl ve Tezcaliptoca, birbirlerini öfkeyle ve amansızca saldırıyorlardı. Ara sıra içinde nükleer füzyon özünü bulunduran ve onun zincirleme bir kimyasal tepkinin meydana gelmesine imkan verecek yoğunlukta kalmasını sağlayan elektrikli mıknatıslarla sarılı devasa çembere oldukça yaklaşıyorlardı. İki tanrının da gözü, rakiplerinden başka bir şey görmüyordu. Her hareketlerinde, yalnızca birbirine kuvvetli bir kan bağıyla bağlı iki kişinin duyabileceği o tutkulu nefret vardı. Darbeleri vuran elleri ve ayakları değil yürekleriydi sanki. Geçici süreliğine de olsa silahlarını bir kenara bırakmışlardı: Birbirlerine fiziksel, doğrudan ve kişisel yöntemlerle acı çektirmek istiyorlardı. Yüzyıllar boyunca içlerinde hapsettikleri nefret ve öfke, bir sel gibi dışarıya taşıyordu. İkisi de, bir diğerini kendi elleriyle öldürmeden tatmin olmayacak ve asla pes etmeyecekti.

Avantaj kimdeydi? Bunu söylemek çok zordu. Denk güçlerde görünüyorlardı. Tezcaliptoca'nın kardeşini kolaylıkla tutup fırlattısına, her düşüşünde yerden kaldırıp oyuncak bebek gibi havaya savurusuna bakarak daha kuvvetli olduğuna kanaat getirmek mümkündü. Quetzalcoatl'ın avantajı ise daha hızlı oluşuydu. Defalarca kez Tezcaliptoca'nın gardını aşmayı başarmış ve onu kuvvetli bir karşı saldırıyla geri püskürtene kadar ardı ardına yumruk darbelerine boğmuştu.

Stuart'ın yanı başında havada asılı kalarak olanları izleyen Mal, eşi benzeri olmayan ve çığır açıcı bir olaya tanıklık ettiğinin farkındaydı. Tanrıları saran hava canlı gibiydi, birbirlerine duydukları kin, elektrik dalgaları halinde atmosfere yayılıyordu. Olağanüstü güçteki iki süper kahraman, güçlerine kıyasla etraflarınki her şeyin kalay yaldızı ve kağıttan yapılmış gibi göründüğü bir dünyada, birbirlerini yok etmeye çalışıyorlardı. Tezcaliptoca, sıkıca kavradığı Quetzalcoatl'ı hiç zorlanmadan kristal cam bir ayracın üzerine savurdu. Quetzalcoatl, bu hamleye yerden söktüğü bir kontrol panelini başını hedef aldığı Tezcaliptoca'ya doğru fırlatarak karşılık vermekte gecikmezken, hareketlerinde aynı kolaylık seziliyordu.

"Yapabileceğimiz hiçbir şey yok," dedi Mal.

"Bir şey yapabilecek olsak bile, bu ise karışmamalıyız," dedi Stuart. "Bu, onların savaşı. Kendi aralarında, kendi yöntemleriyle halletmeleri gerekiyor."

"Kendimi bu kadar çaresiz hissetmekten nefret ediyorum."

"Dua etmeni tavsiye ederdim... ama savaşanlar, kendilerine dua edeceğimiz tanrılar olunca iş değişiyor."

Tezcaliptoca'nın parmakları, Quetzalcoatl'un boynuna dolanmıştı. Tezcaliptoca'nın kollarını iki yana açarak kurtulmayı başaran Tüylü Yılan, kardeşini kafa üstü yere fırlatarak neredeyse yüzündeki maskeyi parçalayacaktı. Elde ettiği avantajı sonuna dek kullanarak, onu nükleer füzyon özünün bulunduğu üniteye doğru sıkıştırdı.

Bütünlüğünü kaybeden maske, Tezcaliptoca'nın yüzünün bir kısmını görünür kılmıştı. Nefretle parlayan gözlerini Quetzalcoarl'a dikmişti. Quetzalcoatl ona defalarca, amansızca vurdu. Tezcaliptoca'nın burnundan oluk oluk kan akmaktaydı. Aldığı darbelerle paramparça olan maskesinin yerinde miğferinin ön kısmında açılan tırtıklı bir delik duruyordu. Dumanlı Ayna, kardeşini durdurmaya çalışsa da başarılı olamıyor, kesin bir sonuç elde etmeye yaklaştığını hisseden Quetzalcoatl'ın darbelerinin ardı arkası kesilmiyordu.

"Lütfen," diye mırıldandı Tezcaliptoca.

Quetzalcoatl duraksadı.

"L... lütfen kardeşim. Bu kadarı yeter."

"Pes mi ediyorsun?"

Tezcaliptoca bitkin bir şekilde basını salladı.

Quetzalcoatl, geriye doğru bir adım attı.

Tezcaliptoca'nın yüzüne sinsi bir gülümseme yerleşmişti. "Her zamanki kadar safsın Kay."

Bir anda vücudundan kuvvetli bir ışık yayıldı. Sendeleyen Quetzalcoatl, şaşkınlık içindeydi.

"Beni köşeye kıstırmıştın," dedi Tezcaliptoca. "Ve buna rağmen yapman gereken şeyi yapıp işimi bitiremedin. Vicdanın seni daima zor durumda bırakıyor."

Quetzalcoatl, öfkeyle üzerine atladığı kardeşini, bir kez daha nükleer füzyon özü ünitesine doğru sıkıştırdı. Saldırının ve darbenin şiddetiyle, ünitenin dış cephesinde çatlaklar meydana gelmişti.

Bir alarm sesi duyuldu. Banda kaydedilmiş bir ses, hoparlörlerden "Çember delindi. Çember delindi. Nükleer füzyon ünitesi, otomatik olarak devre dışı kalacak ," diye uyarıyordu.

Mal, Stuart'a döndü. "Seni bilmem ama ben bu lanet olası yerden hemen uzaklaşmaye bakacağım."

"Bunu neden yapasın ki?" diye karşılık verdi Stuart. "Bize bir zarar gelmesi mümkün değil. Nükleer füzyon reaksiyonu, elek-

trikli mıknatıslar güçten çekildiği anda sona erer. Özün dışarıya sızması ihtimali mümkün olsa da, biz bu kadar yüksekte oldukça endişelenmemize hiç de gerek yok. Kül olmaya aday yalnızca iki kişi var, onlar da aşağıdakiler."

Tezcaliptoca'ya var gücüyle saldıran Quetzalcoatl, ön kolunu soluk borusunun üzerine bastırarak onu nefessiz bırakmaya çalışıyordu. "Seni öldürmeyi *başarabilirim*," dedi öfkeyle, "ve bunu yapacağım da. Sen yalnızca bir pisliksin. Annemizin seni doğduğun anda boğup öldürmesi gerekirdi."

"Kendi başarısızlıkların için beni suçlamaktan vazgeçmelisin Kay," dedi Tezcaliptoca güçlükle nefes alarak. "Bir kez olsun kendine düşen sorumlulukları cesurca üstlenmeyi bilmelisin."

"Her şeyin suçlusu sensin. Ben masumum."

"Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa öldür beni. Ama şunu unutma: Benimle birlikte tüm dünya ve üzerinde yaşayan herkes yok olacak."

"Ne?"

"Evet. O çok sevdiğin insanlar. Hepsi ölecekler."

"Yalan söylüyorsun."

"Öyle mi dersin? Bu anın geleceğini hiç düşünmediğimi mi zannediyorsun? Zırhımın içerisine bir güvenlik sistemi yerleştirdim. Bir hayat belirtisi alamadığı anda, geri sayıma başlayacak. Dünyanın dört bir yanıdaki faal tüm yanardağların nükleer füzyon tesislerine aynı anda tek bir sinyal ulaştırılacak."

"Bu büyük bir saçmalık."

"Nükleer füzyon tesislerinin çalışma hızındaki aşırı artış, büyük çaplı volkanik patlamalara yol. Dünya üzerindeki on beş bin yanardağ, aynı anda lav püskürtmeye başlayacaklar. Tektonik levhalar kırılarak birbirlerinden ayrılacaklar. Tüm gezegen yavaş yavaş parçalanmaya başlayacak."

"Bunu yapamazsın."

"Bunu garantileyecek altyapıyı çoktan hazırladım. Bu dünya benim olmayacaksa, sizin de olmayacak."

"Söylediklerine inanmıyorum," dedi Quetzalcoatl. "Bugüne kadar ağzından çıkan hangi laf tamamen doğru oldu ki?"

"Şimdi söylediklerim doğru. Bu dünyanın senin için ne kadar değerli olduğunu, insanlar için ne kadar büyük umutlar beslediğini gayet iyi biliyorum. Yalnızca beni öldürmek için bunca hayatı riske atmazsın, öyle değil mi?"

"Beni kandıramayacaksın."

"O zaman durma. Bitir işimi."

Tezcaliptoca'nın arkasındaki nükleer füzyon ünitesi, gürültüyle sarsılmaktaydı. Basının hemen yanındaki çatlaktan, parlak turuncu alevler yükseliyordu.

"Bu mücadeleyi kazanamayacaksın Kay," dedi Dumanlı Ayna boğuk bir sesle. "Beni öldürsen de öldürmesen de kaybeden şen olacaksın. Seni bir kez daha yenmeyi başardım sevgili kardeşim. İçimizde daha asıl olan şen olabilirsin, fakat ben şüphesiz senden çok daha zekiyim. Ve zeka, iyi niyetin daima önüne geçer."

Quetzalcoatl, kardeşinin üzerine tüm gücüyle abanmaya devam ediyordu.

Stuart, Quetzalcoatl'ın yanına yaklaştı. "Yapmayın," dedi. "Ne istediğini göremiyor musunuz? Sizi açıkça tahrik ediyor. Onun oyununa gelmeyin."

Tüylü Yılan gözlerini kardeşinden ayırmadan, "Bu işe karışma Reston," dedi.

"Elimde değil. Siz inanmasanız da ben söylediklerine inanıyorum. Büyük Hatip kimliğiyle yanardağları kontrol edebildiğini biliyoruz. Kendisine sizi alt etmesini sağlayacak bir güvenlik planı hazırlaması gerektiğini en başından beri biliyordu. Ve planı da bu."

"İnsan maskotunu dinle Kay," dedi Tezcaliptoca. "Bilgece konuşuyor."

"Bırakın gitsin, Quetzalcoatl," diye ısrar etti Stuart. "Bu durumu çözüme kavuşturmanın başka bir yolu daha olmalı."

"Bu senin üzerine vazife değil!" Sabri taşan Quetzalcoatl, Stu-

art'ı kolunun tersiyle itti. Yediği darbeyle göğsü adeta alev alan Stuart, sırtını sert bir şekilde duvara çarptı. Bir değil birçok kaburgasının kırıldığını hissedebiliyordu. Nefes almak bile çok can yakıcı hale gelmişti.

Aşağıya inen Mal, yanına yaklaştı.

"Onu durdurmalıyız," dedi Stuart.

"Harika bir fikir. Nasıl yapacağız?"

Nasıl sorusuna cevap vermek onların elinde değildi. Dünyanın kaderi, bir Tanrı'nın kaprislerine bağlıydı. Quetzalcoatl bir karar vermek zorundaydı.

"Sana sunacağım şartları dinle," dedi Tezcaliptoca. "Beni serbest bırakacaksın. Sen ve diğerleri Tamoanchan'a döneceksiniz. Dünyaya bir daha asla adım atmayacaksınız, onu tamamen benim yönetimime bırakacaksınız. Projelerinizi askıya alacaksınız. Beş yüz yıl boyunca böyle yaptınız. Burası artık bana ait."

"Hayır."

"İnsanları sende çok daha iyi anlıyorum. Senin zamanına değecek varlıklar değiller. Övülmeyi değil, yalnızca yönetilmeyi hak ediyorlar. Şurada duran iki insana bir bak. Bir katil ve bir köle. Ve insan ırkının neredeyse en iyi temsilcilerinden ikisi onlar."

"İnsanlar, hayran olunası varlıklar. Her biri."

"Kendini kandırmayı bırak."

"Beni kandırmak için uğraşmayı bırak."

"Ben yalnızca gerçekleri söylüyorum. Belki senin de kendine gerçekleri söyleme vaktin gelmiştir."

"Seni dinlemeyeceğim. Aynı hatayı daha önce çok kez yaptım, ve..."

"Evet, ve bundan büyük keyif aldın, öyle değil mi?"

"Sesini kes!" dedi Quetzalcoatl öfkeyle.

"Sen de Quetzalpetatl..."

"Sesini kes dedim!"

"Kardeş sikici seni." Tezcaliptoca, bu kelimeleri ağzından bir

küfür gibi tükürerek çıkarmıştı.

Tezcaliptoca'ti sertçe kavrayan Quetzalcoatl, onu yanlamasına iterek başını nükleer füzyon ünitesindeki yarığın üzerine getirdi.

Alevler, Tezcaliptoca'nın yüzünü yalayarak etrafında adeta dansediyorlardı.

Tezcaliptoca çığlık attı.

Mal ve Stuart, bir isyan çığlığıyla ona eşlik ettiler.

Quetzalcoatl, kardeşinin başını yakıcı plazma ışınlarına doğru itti. Gözlerini sıkıca kapadı. Tezcaliptoca titriyor, karşı gelmeye çalışıyor, kıvranıyordu. Yanarak kararan derisi soyulmaya başlamıştı. Yüzü eriyordu. Havaya bir duman bulutu yükseldi. An sonra kemikleri açıkça seçilmeye başlamıştı.

Quetzalcoatl, geri çekilmek için kardeşinin vücudunun tamamen hareketsiz kalmasını bekledi. Tezcaliptoca'yı olduğu yere bıraktıktan sonra, derin bir iç geçirişle titredi. Uzun bir süre gözlerini yüzü tamamen yanarak yok olmuş cesetten ayıramadı.

"Böyle olmak zorundaydı Tez," dedi. "Anlıyorsun değil mi? Böyle olmak zorundaydı."

Mal ayağa kalktı. Quetzalcoatl'a "Ne yaptın?" diye sorarken, sesi öfke dolu ve soğuktu.

"Sizi özgürlüğünüze kavuşturdum. Boyunduruk altından kurtardım." Quetzalcoatl'ın kendinden emin bir hali vardı. *Bundan daha bariz ne olabilir ki?* diye sorar gibiydi.

"Fakat ya acil durum planı... Nükleer füzyon tesisleri..."

"Tezcaliptoca sizlerin beynini öylesine yıkadı, sizi itaat etmeye öylesine alıştırdı ki, söylediği her şeye kolayca inanır haldesiniz. Maskesini düşürebildiğim için kendinizi şanslı hissetmelisiniz."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Kardeşimi iyi tanırım. "Denize düşen yılana sarılır" atasözü-

nü hatırlayın, Bu, çaresizlik içinde söylediği en son yalandı. Beni tek gerçek zayıf noktamı -yani sizleri- kullanarak alt edebileceğini umuyordu. O asla... "

Ayaklarının altında hafif bir sarsıntı hissettiler. Sanki ayaklarının altındaki toprak yükselmiş, hemen sonra yeniden eski haline dönmüştü. Kulaklarına diyapazonun mırıltısına benzer bir ses gelmişti.

"O asla..." Quetzalcoatl, kısa bir duraksamadan sonra sözlerine kaldığı yerden devam etti.

Aynı sarsıntıyı ikinci kez hissettiler. Bu sefer yerden bir toz dumanı da kaldırmıştı.

Havaya fırlayan Quetzalcoatl, binanın tepesindeki delikten hızla gökyüzüne yükseldi.

Mal, yeniden Stuart'ın yanına eğilmişti. "Hareket edebilecek gibi misin?"

"Her yerim acıyor, ama evet."

Zırhlarını harekete geçirerek zorlukla da olsa yükselmeye başladılar. Quetzalcoatl, Tenochtitlan'ın üzerinde uçarak ufku her yönde denetlemekle meşguldü. Gerginliği, hareketlerine yansıyordu.

"Bu mümkün değil," diye mırıldandı. "O böyle bir şey yapmaz. Yapmış olamaz."

"Ahmağın birisin," dedi Mal. "Lanet olası kibirli bir budalasın sen."

"Benimle bu şekilde konuşmaya nasıl cüret edersin?" Sözleri, inandırıcı olmaktan çok uzaktı.

"Korktuğumuz başımıza geliyor, öyle değil mi? Aynen Tezcaliptoca'nın söylediği gibi."

"Ben..."

"Onu dinlemedin. Aklından tek geçen kendi intikamını alabilmek, kendi hesabını görebilmekti. Ve şimdi yaptıklarına bir bak."

"Her şeyi telafi edebilirim." Sözleri, bir kez daha inandırıcı ol-

maktan çok uzaktı.

"Ah, öyle mi? Lanet olası *nasıl* bir telafiden bahsediyoruz acaba?"

"Ben..." Quetzalcoatl, sözlerini bitiremedi. Başını çaresizlikle öne eğmişti. "Nasıl yapabileceğimi bilemiyorum."

"Hepimizi siktirip attığının farkında mısın?"

Ağzının içinden, hafifçe "Evet," dedi. Hemen sonra sesini biraz daha yükselterek, "Fakat sizi kurtarabilirim. En azından siz ikinizi. Benimle gelin," diye ekledi.

"Nereye gidiyoruz?"

"Tamoanchan'a."

"Tamoanchan diye bir yer var mı?" dedi Stuart.

"Tamoanchan, yalnızca bir yer değil, bir dünya," dedi Quetzalcoatl. "Hem de nasıl bir dünya. Bizim gibi daha birçoklarının yaşadığı, içinde sizin de bizler gibi olabileceğiniz bir dünya."

"Siz Tanrı değilsiniz, öyle değil mi?" Stuart, bir şekilde bunu en başından beri hissetmişti. Yer altındaki ziggurata ilk ziyaretinden beri. "Kendinize Tanrı diyorsunuz ve biz insanlara kıyasla öylesiniz de. Fakat aslında Tanrı değilsiniz. En azından gerçek anlamıyla değil diyelim. Siz yalnızca bir grup bilim adamısınız. Savaşçı bilim adamları."

Quetzalcoatl'ın sessizliği, sözlerinde haklı olduğunu gösteriyordu.

"Ve dünyaya benzer bir yerden geliyorsunuz."

Sessizliğini korumaktaydı.

"Bizden çok daha uzun yaşıyor, bizden çok daha fazla şey biliyor ve bizler tarafından Tanrıymışcasına saygı görmekten oldukça hoşlanıyorsunuz. Fakat Tanrı değilsiniz ve hiçbir zaman da olmadınız."

"Kendimizi tarif etmenin en iyi yolu buydu," dedi Quetzalcoatl. "Oldukça işlevsel bir kısayol diyelim. En sonunda 'Tanrı', bir varlığın kendisinden bir şekilde daha üstün bir varlığa ver-

diği isim değil de ne ki? Bir köpeğin sahibi, o köpek için bir Tanrı'dır."

"Üstün mü?" dedi Mal kızgın bir şekilde. "Güleyim bari. Bizden bu kadar üstünsen, nasıl olup da gezegenimizin ölüm fermanı yerine geçen yanlış bir karar verebildin ki?"

"Tekrar ediyorum: Benimle gelin. Diğerlerine katılmak için hala yeterli zamanımız var. Burayı terkedebiliriz. Tamaoanchan yalnızca bir adım ötemizde. Yer altındaki ziggurat, yalnızca sığınağımız değil, aynı zamanda ulaşım aracımız; iki dünya arasındaki geçiş kapımız."

"Sizinle gelip hayatımızın geri kalanını konuşan maymunlarmışız gibi muamele görerek mi geçireceğiz yani?"

"Öyle olmayacak."

"Ah, olmayacak demek?"

"Ben size bakabilirim. Ben... Ben sizi türünüzün en ideal örnekleri olarak tanıtabilirim."

"Türümüz," diye homurdandı Mal.

"Birbirinize bir bakın. Teklikte ikilik. İkilikte teklik. Halkım size saygı gösterecek. Hatta size tapınabilirler bile. Bunu size garanti ediyorum."

Gökyüzü parıldamaya başlamış. Yanardöner ışıklar, gökyüzünün mavi renginin arasına bir örümcek ağı gibi dalga dalga yayılıyordu. Texcoco Gölü'nün yüzeyi, inip kalkan bir göğüs kafesine benziyordu. Tenochtitlan'ı çevreleyen duvarlar titremekteydi. Aniden havalanan kuşlar, korkuyla bağrışıyorlardı.

"Ya teklifimi kabul edecek, ya da yok olacaksınız," diye ısrar etti Quetzalcoatl. "Size, tek kurtuluş şansınızı sunuyorum. Milyarlarca insan arasından yalnızca ikinize. Bu durum gururunuzu okşamalı. Onur duymalısınız."

Stuart ve Mal, birbirlerine baktılar.

"Bir seçim yapmak zorundasınız," dedi Tüylü Yılan elini onlara doğru uzatarak. "Şimdi ya da asla."

XXXIII

Aynı gün

Ayakta kalan yüksek kulelerden birinin tepesine indiler. Başlıklarını çıkarttılar, saçlarını düzelttiler ve terden sırılsıklam olmuş yüzlerini rüzgar yönüne çevirdiler.

Hissedebiliyorlardı. Duyabiliyorlardı. Toprak inliyor, homurdanıyordu. Dünya kendi kendisine zarar vermeye, kendi kendisini yok etmeye başlamıştı. Sürekli yön değiştiren alışılmadık sıcaklıkta bir rüzgar esmekteydi. Giderek yükselen dalgaların köpükleri, gölün yüzeyini sarmıştı. Güneş, gökyüzünde dansedeer gibiydi.

"Buraya kadarmış," dedi Mal, Stuart'a dönerek.

"Ona karşı biraz daha adil davranmalısın," dedi Stuart. "Cömert bir teklifte bulundu."

"Yalnızca kendini suçlu hissettiği için. O piçin bunu istemediği çok belliydi."

"Ben ise istediğini düşünüyorum. Fakat orada, Tamoanchan'da yaşamaya dayanamazdık. En iyi ihtimalle herkesin ilgi ve merak odağı olmakla yetinirdik. Hayvanat bahçesinin yeni sa-

kinleri gibi."

"Doğru olanı yaptık."

"Doğru olanı yaptık. Ve bundan gurur duymalıyız."

"Ben ise yalnızca olacaklardan korku duyuyorum."

Stuart, bunu yaparken her yerinin acıdan sızlayacağını bilse de, bir kolunu Mal'ın omzuna atarak ona sımsıkı sarıldı.

"Tanrıların varlığı, büyük bir yalandan ibaret," dedi. "Ve hepsi de büyük birer yalancı. Arkalarında acı ve felaketten baka bir şey bırakmıyorlar. Onların olmadığı bir dünyada çok daha mutlu yaşayabiliriz."

"Evet, çok daha mutlu." Mal, ironik bir kahkaha attı. "Dünyanın her yerinde yanardağlar patlıyor. Çok kısa bir süre sonra deniz suları kaynamaya, kıtalar şiddetli depremlerle parça parça olmaya başlayacaklar. Ve biz iki salak, 'Yaşasın, tanrılardan kurtulduk' diye kendimizi avutuyoruz."

"Her şey bir anda olup bitecek, merak etme."

"Öyle mi dersin?"

"Umarım."

"Ve bir ihtimal..?"

"Medeniyetin bir şekilde ayakta kalma ihtimalinden mi bahsediyoruz? Bundan şüpheliyim. Gökyüzü, önümüzdeki bir çok yıl boyunca baştan aşağı küllerle kaplı olacak. İçimizden birkaçı -ki bu sayını çok az olacağına eminim- bu felaketten sağ çıksa bile, güneş ışığı ve yiyecek olmadan çok uzun süre hayatta kalabileceklerini zannetmiyorum."

"Lanet olsun."

"Aynen öyle."

Bir süre sessiz kalarak, nereden geldiğini tam olarak anlamadıkları ve aslında her bir yerden yükseldiğini hissettikleri korkunç gürültüye kulak verdiler.

"Sana aşık değilim, Stuart Reston," dedi Mal, "fakat aşık olabilirdim."

"Beni tanısan, ne kadar aşık olunası bir adam olduğumu an-

lardın."

"Seni gibi kibirli göt."

"Evet, galiba haklısın."

Ve orada, çökmüş bir İmparatorluk'un tam kalbinde, yüksek bir kulenin tepesinde yan yana oturarak, tek bir söz söylemeden dünyanın sonunu beklemeye koyuldular.

AZTEK ÇAĞI

AGE OF AZTEC

JAMES LOVEGROVE

Aztek hakimiyeti, kurban törenleri aracılığıyla acımasız ve amansız bir baskı rejimi yürütüyor. Dört bir yanı ormanlarla kaplı Londra'da bir adam onlara meydan okuyor. Fatih adıyla bilinen maskeli haydut.

Ardından Fatih bir ayaklanmaya ön ayak oluyor ve Aztekler ve tanrılarıyla ilgili feci gerçeği öğreniyor. Vakit yaklaşıyor. Fatih gizemli ve ölümsüz Aztek imparatoru Büyük Hatip'in öldürülmesine yardımcı olmak zorunda kalıyor. Aksi takdirde Kıyamet yaklaşıyor. Ama bu görevin önünde bir engel var: Onu adalet önüne çıkarmak için izini süren polis dedektifi Mal Vaughn.

"En ilgi çekici ve en maceraperest İngiliz Bilim Kurgu yazarlarından biri..."

"James Lovegrove 21. yüzyılda, J.G. Ballard'ın 20. yüzyılda yaptığının aynısını yapmaktadır."

The Bookseller

ISBN 978-605-6368-64-6